

Уолтър Файт

Истината има значение

Да избягаш от лабиринта на заблудата

София, 2015

* Библейските цитати са от превода на Библията на Българско библейско дружество, 2005; Библия ВЕРЕН; Цариградски превод и пр.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, разпространявана, преписвана или превеждана на който и да било език в каквато и да било форма с каквато и да било цел без писменото разрешение на издателя.

TRUTH MATTERS

Escaping the Labyrinth of Error

Walter J. Veith

ИСТИНАТА ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Да избягаш от лабиринта на заблудата

Уолтър Файт

AMAZING DISCOVERIES

PO Box 189

7101C - 120th Street

Delta, BC V4E 2A9, Canada

Авторски права © 1997, 2002, 2012

© Amazing Discoveries

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	5
Предговор от редактора	6
Глава 1: Исус – дали е просто поредният човек?	10
Глава 2: Застъпник за нашето време	28
Глава 3: Минали събития говорят за нашето време	56
Глава 4: Човекът зад маската	63
Глава 5: Престъплението на всички векове	89
Глава 6: Великата борба	111
Глава 7: Двата звяра стават приятели	123
Глава 8: Белегът на звяра	135
Глава 9: Виното на Вавилон	150
Глава 10: Мистичното царство на смъртта	183
Глава 11: Духът на единството	195
Глава 12: Чужд огън	218
Глава 13: Движението Ню Ейдж	244
Глава 14: Камък, на Който да положиш глава	267
Глава 15: Божията дарба, Която ни напътства	295
Глава 16: Празнуване на Христовото възкресение	334
Глава 17: Наближаващата кулминация на историята	349
Глава 18: Дългоочакваният Милениум	375
Илюстрирана глава: Езичеството и новата световна религия	395

ПРЕДГОВОР

Никога вярата в Божието Слово не е била така подкопавана както през последните години. Краят на миналото хилядолетие обаче парадоксално се характеризира с трескаво очакване на Милениума¹, с експериментална религия и с възхода на голям брой нови религиозни идеологии. Тези тенденции продължават и с настъпването на Новото хилядолетие. В действителност ясните учения на Писанията са засенчвани от множеството паранормални откровения и учения на нашата епоха. Източният мистицизъм и начинът на мислене, провокиран от Ню Ейдж, са подкопали древните стълбове на вярата и нови идеологии са заменили вековните гранични камъни. *Истината вече няма значение; единственото, което се зачита, са хармонията и сътрудничеството.*

Живеем в епохата на компромиса. Истината често бива жертвана, за да се запазят мирът и съгласието. Твърди се, че всички религии са равнопоставени и че въпреки разликите в техните доктрини и подход, в крайна сметка всички водят към Бога. Този начин на мислене е довел до по-голямо сътрудничество както между религиите, така и вътре в християнството като цяло - старите икуменически томахапки² са заровени! Римокатолици, православни и протестанти започват да действат в съгласие.

Тази книга няма за цел да предлага рецепти за спасение. Не съществуват съставки, които при разбъркване и употреба да водят до придобиване на спасение. Спасението се намира единствено в Онзи, Който „...може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях“ (Евреи 7:25). Тази книга не е замислена с идеята да преувеличава Писанията, а да подкрепи твърденията в тях.

Достоверността на Библията се изпитва в светлината на изпълнението на пророчествата и в тази на големите археологически открития от нашата епоха. Освен това пророчествата на библейските книги „Даниил“ и „Откровение“ се разглеждат в светлината на настоящите световни събития.

Ходът на пророческите събития, както са предсказани в Писанието, потвърждават достоверността на Библията, която твърди, че наистина е Божие Слово. Тези факти ни принуждават да вземем решение и ни канят да приемем Божия спасителен план. Вярвам, че истината в крайна сметка ще възтържествува. Бог е напълно достоен за доверието ни; заслужава си да се измени пътя, по който Той ни води.

Уолтър Файт

---

¹ Прев. бел. Милениумът е понятие, използвано в някои религиозните среди за обозначаване на очаквано хилядолетие на мир и просперитет на земята. За библейската гледна точка прочетете глава 18 от настоящата книга.

² Прев. бел. Става дума за противоречията между религиозните общности.

ПРЕДГОВОР ОТ РЕДАКТОРА

След като прочетох завършената книга на д-р Уолтър Файт, мога искрено да заявя, че за мен е голяма чест и удоволствие да работя с неговия ръкопис. Не знам за друга книга, която да предлага толкова ясни и кратки обяснения на множеството въпроси, задавани в нашия свят. Добре проучената от д-р Файт информация – такава, каквато се съдържа в Божието Слово - е от жизнено значение, ако искаме да разберем безбройните „гласове“, които шумно се борят за вниманието ни на тази планета. Вярвам, че без такова схващане яснотата на зрението ни ще е замъглена и способността ни да вземаме благонадеждни решения по отношение на живота си ще бъде изложена на риск.

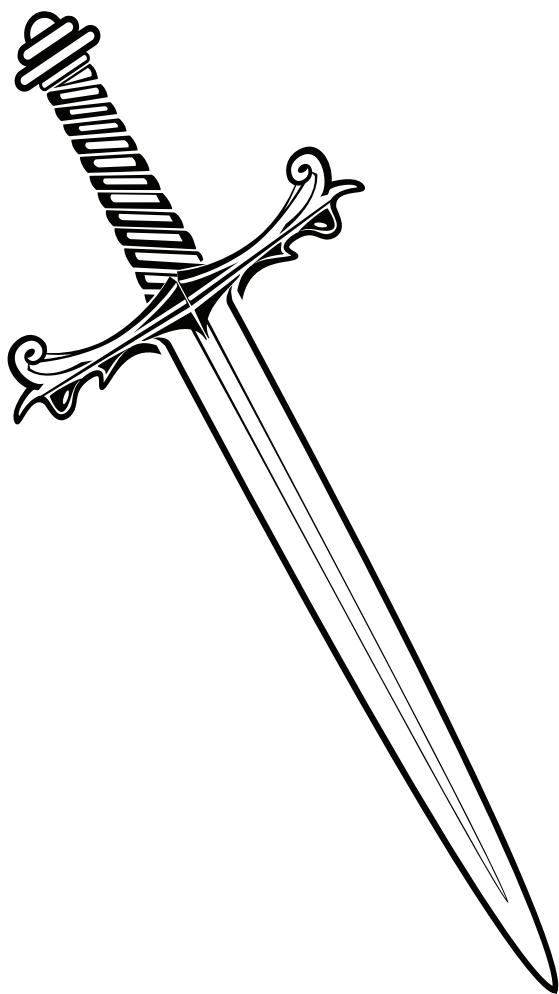
Докато идеологическите „ветрове“ и краткотрайните моди се носят по нашата земя, умовете ни се изпълват с „духовен боклук“ и ние намираме утешение в нещата, които отговарят на собствените ни вкусове и прищевки, вместо да търсим истината като скрито съкровище. Но как може някой да определи истината без сравнителен еталон, който да остава непроменим и сигурен? Тази книга е опит да се разкрие еталонът, както и съкровищното „ковчеже“, което съдържа истината – Библията. В нея са скъпоценните камъни, способни да повдигнат тежкото бреме на страданието и на вината, способни да възстановят мира там, където има само притеснение и страх, способни да отворят очите, забулени от дълго време от неяснота и несигурност. *В нашия съвременен свят трябва да се отдава значение на истината. Тя е най-скъпото нещо, среща се все по-рядко, а е изключително ценна. Без нея всичко е лъжа и не си заслужава да бъде изживяно.*

Книгата служи също и като справочник към силните и отварящи очите лекции на д-р Файт, записани като видеопоредици с мултимедийни презентации, които обхващат всички теми от тази книга, както и много допълнителни (повече информация на задната корица). Специални благодарности на всички коректори, асистенти и дизайнери за помощта им при подготовката на това значимо произведение.

А сега към теб, скъпи читателю: Дано намериш мир и надежда в страниците на тази книга и дано бъдеш подбуден да изследваш Библията за себе си, като позволиш на намиращите се в нея скъпоценни камъни на истината да придобият значение за теб!

Уенди Гюбедж Пенър

„...Божие слово е живо, действено, по-остро от всеки меч, остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето“ (Евреи 4:12).

ХРИСТОС – ИЗТОЧНИКЪТ НА ИСТИНАТА

ИСУС ХРИСТОС – ДАЛИ Е ПРОСТО ПОРЕДНИЯТ ЧОВЕК?

Въведение

Дали Исус Христос е бил самозванец, или е Месия, Божият Син? Това е жизненоважен въпрос и всеки от нас трябва да реши за себе си, защото от отговора може да зависи дали сме се определили за живот, или за смърт. Едно е сигурно – Исус провокира повече противоречия от всички други основатели на религиозни системи по света. Прави също и някои поразителни твърдения, като например че освен Него няма друг източник на спасение за падналия човек. Това обтяга отношенията между различните религиозни системи, на което не може да бъде намерено лесно решение, без да се направи компромис. *Или Исус е бил прав, или не е бил – компромисът изглежда невъзможен.* Ако е говорил истината, тогава противоборството ще се изостря до окончателната му развързка при славното завръщане на Христос на земята, когато Той ще възстанови господството Си и ще съди живите и мъртвите. Ако пък думите Му са били погрешни, тогава Месия все още не е дошъл както смятат последователите на различни верски системи. Друга възможност е той да е идвал многократно на земята под формата на някой от световните учители. А може би няма да дойде изобщо. Будизмът и хиндуизмът учат, че Христос се е превъплъщавал като световен учител в различните етапи от развитието на човечеството. Мюсюлманите учат, че Исус Христос е пророк, но не и Син на Бога. Въпреки това те също смятат, че Той е „роден от девица, вършил е чудеса, бил е Месия, живял е безгрешен живот, възнесъл се е в небето и ще се завърне отново преди края на света“.¹ Евреите (с изключение на месианските евреи) напълно отхвърлят Исус Христос. Според тях Той е самозванец.

А и самите християни не са единодушни в отношението си към Него. Някои Го смятат за Бог, Спасител, Господар и Месия, докато други отказват да приемат Неговата божественост и избират да Го считат за създадено по специален начин същество.

Кой е прав? Нека обмислим доказателствата.

Съществувал ли е Исус Христос?

Първият въпрос, който трябва да разгледаме, е дали Христос е реална историческа личност. Ако не, бихме си изгубили времето да обсъждаме един мит, една легенда. Най-значимите източници, потвърждаващи историческата достоверност на Неговото съществуване, идват от две посоки:

А. Християнски източници:

1. 27-те различни документа на Новия завет

2. Писанията на църковните отци (Поликарп, Евзебий, Иринеи, Ориген и др.)

Заслужава да се отбележи, че християните през вековете са били готови да изстрадат преследвания и дори смърт в името на Исус Христос, както и че цялата човешка история се дели на две ери – преди и след Христа. Това се потвърждава от календара, използван векове наред.

Б. Небиблейски източници:

1. Тацит – римски историк пише около 115 г. сл.Хр. за преследването на християните от Нерон през 64 г. сл.Хр.

„Но всички човешки усилия, всички щедри дарения и умилостивителни жертви за боговете не успяват да смекчат скандала, нито да прогонят убеждението, че огънят е бил поръчан. И за да се отърве от този слух, Нерон обявява за виновни и наказва с най-голяма жестокост хората, известни като християни, които съставляват една мразена поради мерзостите си класа. Крестус, от чието име произлиза тяхното название, е екзекутиран от прокуратора Понтий Пилат по време на царуването на Тиберий. Точно по същото време това пагубно суеверие отново се разпространява, но не само в Юдея – източника на злото - но и в Рим, където се събира всичко мръсно и низко от четирите земни посоки и където то намира последователи.“

2. Светоний, римски историк, говори за „Крестус“ (вероятно е сгрешено името „Крестус“, т.е. Христос) в книгата си „Животът на Клавдий“ (император от 41 до 54 г.), която е написана около 120 г. сл.Хр. Той вероятно насочва вниманието към споровете между евреите и християните по отношение на Исус.

„Тъй като евреите постоянно създавали смутове по инициатива на Христос, той (Клавдий) ги изгонил от Рим.“

3. Талмудът е сборник от еврейски предания и датира от трети век.

„В навечерието на Пасхата те обесили Йешу от Назарет. Преди то-

ва четиридесет дена пред него вървял вестител, който казал: „Йешу от Назарет излиза, за да бъде убит с камъни, защото е практикувал магьосничество и е подмамил и подвел Израел. Нека всеки, на когото е известно нещо в негова защита, да дойде и да се застъпи за него.“ Но не се намерил никой в негова защита и го обесили в навечерието на Пасхата.“

Бил ли е Исус Месия?

Неговите твърдения

„Тогавата първосвещеникът попита Исус: (...) Ти ли си Христос, Син на Благословения? А Исус каза: Аз съм; и ще видите Човешкия Син, седящ отдясно на Всесилния и идещ с небесните облаци“ (Марк 14:60-62).

Твърденията на другите

„Той [Андрей] първо намери своя брат Симон и му каза: Намерихме Месия (което значи Христос)“ (Йоан 1:41).

Старозаветните месиански пророчества?

Според достоверни източници в Стария завет има повече от 300 препратки към Месия. Те са написани в период от 1500 години. Някои скептици възразяват тези пророчества да се използват в подкрепа на месианската същност на Христос, като твърдят, че Писанията са от времето на Исус или след Него. В тази връзка има нещо важно, което трябва да се отбележи. Изчисленията на консервативните учени датират последната книга на Стария завет от времето около 450 г. пр.Хр. Поддръжниците на идеята за по-късен период не могат да посочат дата след 250 г. пр.Хр. Причината е, че Старият завет е преведен окончателно на гръцки език по време на царуването на Птолемей Филадельфийски (285-246г.пр.Хр.). Това е исторически факт, който поставя промеждутък от най-малко 250 години между предсказанията на Стария завет и тяхното изпълнение в Христос. В своята интересна книга „Доказателства, които изискват присъда“ Джош Макдауъл изброява 60 старозаветни пророчества, изпълнени в живота на Христос и отразени в Новия завет. Би било невъзможно всички те да бъдат коментирани в дълбочина в това кратко резюме, но можем да изберем няколко за по-близко изследване:

1. Раждане от девица:

„Ето, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануил“ (Исая 7:17).

„А рождението на Исус Христос стана така: след като майка Му

Мария беше сгодена за Йосиф, преди да се бяха съединили, тя се оказа бременна от Светия Дух (...) И така, Йосиф (...) взе жена си; но не я познаваше, докато тя роди първородния си Син; и Го нарече Исус“ (Матей 1:18, 24, 25).

2. Витлеем

„А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между Юдовите родове, от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израел, Чийто произход е от начало, от вечността“ (Михей 5:2).

„А когато се роди Исус във Витлеем Юдейски...“ (Матей 2:1).

3. Служене, изпълнено с чудеса

„Тогава очите на слепите ще се отворят и ушите на глухите ще се отпушат, тогава куцията ще скача като елен и езикът на немия ще пее...“ (Исая 35:5, 6).

„Тогава Исус обикаляше всички градове и села (...) и изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ“ (Матей 9:35).

4. Влиза в Йерусалим на осел

„Радвай се много, сионова дъще; възклицавай, йерусалимска дъще; ето, твоят цар иде при теб; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел...“ (Захарий 9:9).

„И го докараха при Исус; и като намятаха дрехите си на ослето, качиха Исус“ (Лука 19:35).

Изчислено е, че 29 процента от пророчествата за Месия са писани от различни хора в период от поне пет века и всички те са се изпълнили в 24-часов отрязък от време в живота на Исус Христос. Следват някои от тях:

5. Предаден от приятел

„Да! Самият ми близък приятел, на когото имах доверие, който ядеше хляба ми, вдигна своята пета против мен“ (Псалм 41:9).

„...Юда Искариотски, който Го предаде“ (Матей 10:4).

6. 30 сребърници

„...Аз взех тридесетте сребърника и ги хвърлих в Господния дом на

грънчаря“ (Захарий 11:13).

7. Нивата на грънчаря

„И като хвърли сребърниците в храма, излезе (...) И като се съветваха, купиха с тях нивата на грънчаря за погребване на чужденци“ (Матей 27:5,7).

8. Отношението към Него по време на обвинението Му

„Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си...“ (Исая 53:7).

„И когато Го обвиняваха главните свещеници и старейшините, нищо не отговаряше“ (Матей 27:12).

9. Той е физически наранен

„Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония (...) и с Неговите рани ние се изцелихме“ (Исая 53:5).

„Тогавата им пусна Варава; а Исус бичува и Го предаде на разпятие“ (Матей 27:26).

10. Ръцете и краката прободени

„...прободоха ръцете ми и краката ми“ (Псалм 22:16).

„...разпънаха Него...“ (Лука 23:33).

11. Разпънат заедно с разбойници

„...изложи душата Си на смърт и към престъпници беше причислен...“ (Исая 53:12).

„Заедно с Него бяха разпънати двама разбойници, един отдясно и един отляво“ (Матей 27:38).

12. Поделени дрехи и хвърлен жребий

„Разделиха си дрехите ми и за облеклото ми хвърлиха жребий“ (Псалм 22:18).

„А войниците (...) взеха горните Му дрехи и ги разделиха на четири дяла, на всеки войник по един дял; взеха и долната дреха. А долната дреха не беше шита, а изтъкана цяла отгоре додолу; затова те казаха помежду си: Да не я раздираме, а да хвърлим жребий за нея - чия да бъде...“ (Йоан

19:23, 24).

13. Предложен оцет

„И дадох ми жлъчка за ядене и в жаждата ми ме напоиха с оцет“
(Псалм 69:21).

„...дадох Му да пие вино, размесено с жлъчка; но Той, като вкуси, не прие да пие“ (Матей 27:34).

14. Нито една счупена кост

„Той пази всичките му кости; нито една от тях не се строшава“
(Псалм 34:20).

„Но когато дойдох при Исус и Го видяха вече умрял, не Му пречупиха краката“ (Йоан 19:33).

15. Погребан в гробницата на богат човек

„И определиха гроба Му между злодеите, но след смъртта Му - при богатия...“ (Исая 53:9).

„...дойде един богаташ от Ариматей на име Йосиф (...) Йосиф, като взе тялото, обви го с чиста плащеница и го положи в своя нов гроб...“ (Матей 27:57-60).

Някои предполагат, че тези пророчества са били изпълнени от Исус по случайност или преднамерено. Според науката за вероятностите шансът да се роди до днешен ден някое човешко същество, което да изпълни дори само осем от тези пророчества (включително разпятието) е едно към сто билиарда, т.е. $1:10^{17}$ (1:100 000 000 000 000 000).

Пророчеството за седемдесетте седмици

Сред всички пророчества, отнасящи се до Месия, има едно, което премахва всяко съмнение при определянето на Неговата личност. То се намира в глави 8 и 9 на библейската книга „Даниил“ и в него се предсказва времето за помазването Му.

Известно като „пророчеството за седемдесетте седмици от Даниил, 9 глава“, то е най-поразителното месианско пророчество в Писанията. Времето на идването на Спасителя и свързаните с това събития са предсказани толкова точно, че през вековете еврейските книжници са се опитвали да ограничат влиянието на тези думи и са се осмелили да хвърлят проклетие върху

всеки човек, който би се опитал да изчисли дните на пророчеството. Същото за седемдесетте седмици е дадено на Даниил като обяснение и продължение на това за 2300 денонощия от Даниил, 8 глава, така че те са свързани. За целите на това изследване ще се ограничим само до частта, отнасяща се до месианското време, а няма да разглеждаме цялото пророчество. Накратко осма глава се отнася за земните сили, които потискат Божия народ и тъпчат истината за спасението. Споменатото светилище в това пророчество е във връзка със земното светилище и с провежданите в него служби, които са служили като образец – илюстрация на спасителния план. Очистването на светилището представлява част от годишните служби на израелтяните, а по-висшият му смисъл е да символизира окончателното очистване на докладите за греха (виж главата „Застъпник за нашето време“). Нека сега разгледаме пророческите времена, свързани с периода от седемдесет седмици и със светилището.

„...До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти“ (Даниил 8:14).

Това е конкретно времево пророчество и затова е от съществено значение да разберем принципите, свързани с обяснението му. Както и при всички други пророчества, най-сигурният принцип за разкриването им е да позволим на Писанието да тълкува само себе си.

Изразяването в пророчествата е чрез символичен език и символите е необходимо да бъдат разбрани, преди да може да се разкрие значението на думите. Пророческото време също е използвано като символ, който има нужда от тълкуване в светлината на Библията. Ключът се намира в два текста:

„Според числото на дните, през които съгледахте земята, четиридесет дни, всеки ден за една година, четиридесет години...“ (Числа 14:34).

„...по един ден ти определих за всяка година“ (Езекиил 4:6).

Принципът „ден-година“ е използван през вековете от различни изследователи. Средновековни католически учени правят сравнения по юдейския начин за изчисляване „една година – един ден“. През 1190 г. Йоахим Флорски от Калабрия, Италия, прилага принципа „ден-година“ за пророческото време. През 13-ти век последователи на Йоахим в Италия, Испания, Франция и Германия прилагат по подобен начин принципа „ден-година“ за 2300-та денонощия. През 1440 г. римокатолическият теолог Николай Кузански се изказва по следния начин във връзка с пророчеството за 2300-та денонощия:

„...превърща ден в година според думите, отправени към Езекиил“.²

Сигурността на принципа „ден-година“ като начин за тълкуване личи най-добре, когато бъде приложен. В който и случай да се използва този спо-

соб на тълкуване, значението на пророчествата си идва на мястото, а нещата, които са изглеждали като неточности, намират обяснение. Това ще стане още по-ясно, след като се задълбочим в пророчеството в следващите глави.

Прилагането на принципа към пророчеството за 70-те седмици ще покаже, че Исус от Назарет е дългоочакваният Месия.

Пророчеството разтълкувано

Даниил не разбира видението, отнасящо се до 2300-та денонощия:

„Тogaвa аз, Даниил, примрях и боледувах няколко дни; после станах и върших царските работи. А се чудех за видението, защото никой не го разбираше“ (Даниил 8:27).

След като изследва думите на пророк Еремия, Даниил получава по-дълбоко разбиране на видението:

„...дори още като говорех в молитва, мъжът Гавриил, когото бях видял в предишното видение, като летеше бързо, се приближи до мен (...) Той ме вразуми, като говори с мен и каза: Данииле, сега излязох да те направя способен да разбереш (...) защото си възлюбен; затова размисли за работата и разбери видението“ (Даниил 9:21-23).

„Седемдесет седмици са определени за народа ти...“ (Даниил 9:24).

В текста става дума за Божия избран народ – древния Израел. Превърнати в дни, седемдесетте седмици са $70 \text{ седмици} \times 7 = 490$ дена. След като се приложи принципът „ден-година“, 490 дни стават 490 години. Думата „определени“ означава „отредени“, „постановени“ или „отрязани“. Латинската Вулгата използва думата *abbreviore*, която означава „да отсека“. Следователно „70 седмици от годините“ (според RSV³), т.е. 490-те години, трябва да се отрежат от по-дълъг период от време – а именно от 2300-та денонощия. Джон Тилингхаст, починал през 1655 г., първи е заявявал, че 70-те седмици са кратък период от време в рамките на по-дългия период от 2300 години.

Четиристотин и деветдесет години са определени за юдейската нация, за да:

- ⇒ *свърши престъплението,*
- ⇒ *да се довършат греховете,*
- ⇒ *да стане умилостивение за беззаконието,*
- ⇒ *да се въведе вечна правда,*
- ⇒ *да се запечата видението и пророчеството,*
- ⇒ *да се помаже Пресветият (Даниил 9:24, Цариградски превод).*

Тези шест точки са свързани с очаквания Месия и могат да бъдат изпълнени единствено чрез Него. Кой друг може да направи умилоствение за беззаконието или да въведе вечна правда?

Йохан П. Петри, починал през 1792 г., е бил реформаторски пастор в Секбах, Германия. Той смята, че 70-те седмици и 2300-та денонощия започват едновременно. На следващата диаграма са показани 70-те седмици, отрязани от 2300 денонощия.

„...До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти“ (Даниил 8:14).

70 седмици (или 490 години) са „отрязани“

Фигура 1.1

Началото на 70-те седмици и на 2300-та денонощия

След като посочва 70-те седмици, ангелът обяснява техните части по следния начин:

- а) 7 седмици от години за възстановяването на Йерусалим (стих 25);
- б) 62 седмици от години до Месия (стих 25, 26);
- в) 1 седмица от години до края на периода (стих 27).

Общо... 70 „седмици (...) определени за народа ти“.

Това е целият период от 70 седмици от пророчеството. Но кога започват? Даниил дава много ясен отговор:

“И така, знай и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради отново Йерусалим до княза Месия ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще се съгради наново, с улици и окоп, макар в размирни времена (Даниил 9:25).

“...от излизането на заповедта да се съгради отново Йерусалим“ започва времето на пророчеството за 2300 денонощия.

Последната заповед, отнасяща се до възстановяването на Йерусалим, е издадена при цар Артаксеркс Лонгиман пред 457 г. пр. Хр.⁴ Извадки от книгата „Ездра“, глава 7 дават допълнителна яснота по въпроса. Царят заявява:

“Издавам указ, така че всички, които са от Израелевия народ и от свещениците, и левитите в царството ми, които биха пожелали доброволно да идат в Йерусалим, да отидат с теб“ (Ездра 7:7, 12, 13).

С начална дата пред нас – 457 г.пр.Хр., вече е възможно да определим следващите дати и събития. Седем седмици са отредени за съграждането наново на Йерусалим.

$$7 \text{ седмици} \times 7 \text{ дена на седмица} = 49 \text{ дена или години}$$

В съгласие с пророчеството Йерусалим действително е възстановен 49 години след 457 г.пр.Хр., което е 408 г.пр.Хр.

„До Княза Месия“

“И така, знай и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради отново Йерусалим до княза Месия ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще се съгради наново, с улици и окоп, макар в размирни времена“ (Даниил 9:25).

$$62 \text{ седмици} \times 7 \text{ дена в седмица} = 434 \text{ дена или години}$$

$$7 \text{ седмици} = 49 \text{ дена или години}$$

---

434 години + 49 години = 483 години до Месия (започващи от 457 г. пр.Хр.)

Седем седмици (49 дни) за възстановяването на Йерусалим плюс още 62 седмици (или 434 дни) ни отвеждат до Княза Месия. Датата на това събитие може да се определи чрез принципа „ден-година“, като добавим 483 години (49 + 434) към началната дата – 457 г.пр.Хр. При преминаването от преди Христа към след Христа е нужно да се извади една година [тъй като в летоброенето няма нулева година] и така стигаме до 27 г.сл.Хр. Това е най-важната историческа дата в християнството и Лука в евангелието си (3 глава, от първи до трети стих) ясно очертава събитията, случили се през тази година. Описанието отговаря на петнадесетата година от царуването на цезаря Тиберий (известно е, че това е 27 г.сл.Хр.), когато следните личности са заемали политически и религиозни длъжности: Пилат Понтийски, Ирод, Филип, Лисаний(виж Лука 3:1), Ана и Каяфа, а по това време Йоан Кръстител е кръщавал. На фигура 1.2 са изобразени изчисленията.

69-те седмици (483 години) ни отвеждат „до Княза Месия“. Според Йоан 1:41 Месия означава „Христос“, а това от своя страна означава „Помазаният“. Според Писанията Исус е бил помазан със Светия Дух при Своето кръщение.

“...и когато Исус се кръсти и се молеше, небето се отвори...” (Лука 3:21-23).

До 2300 дни (години) светилището ще се очисти 2300 пророчески дни = 2300 години				
"70 седмици са определени за Твоя народ."				
490 години				
457 г. пр.Хр.	408 г. пр.Хр.	Даниил 9:24	27 г. сл.Хр.	34 г. сл.Хр.
7 седмици или 49 години	62 седмици или 434 години		1 седмица или 7 години	

Фигура 1.2

Кръщението на Христос, което поставя началото на служенето Му, отбелязва описаното в пророчеството събитие „до Княза Месия”. Когато провъзгласява: „Времето се изпълни“ (Марк 1:15), Христос се позовава на тази част от пророчеството.⁵

Колко прецизно точно! В точното време Исус е помазан и започва служенето Си:

“Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; пратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените” (Лука 4:17).

Последната седемдесета седмица от пророчеството

Ако 27 г.сл.Хр. бележи края на 69-те седмици, тогава 34 г.сл.Хр. би трябвало да бъде краят на 70-те седмици, определени за Израел. Когато превърнем седмиците в години, стигаме до същата дата. След като 483-те години приключват през 27 г.сл.Хр., 490-те години би трябвало да приключват седем години по-късно, а именно през 34 г. сл.Хр. (вж. *Фигура 1.2*).

“Той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът...” (Даниил 9:27).

Личното местоимение „Той“ се отнася за Месия, Който вече е споменат в Даниил 9:25, 26. Той – Христос - ще потвърди завета, сключен с Израел за една пророческа седмица, което са 7 години (1 седмица = 7 дни или години). Но стихът казва още, че „приносът и жертвата“ще престанат.

Средата на седемте пророчески години е три години и половина след 27 г.сл.Хр., когато, както вече разбрахме, Христос е кръстен. Краят на периода ни отвежда в 31 г.сл.Хр. Трябва да проучим какво голямо събитие се е слу-

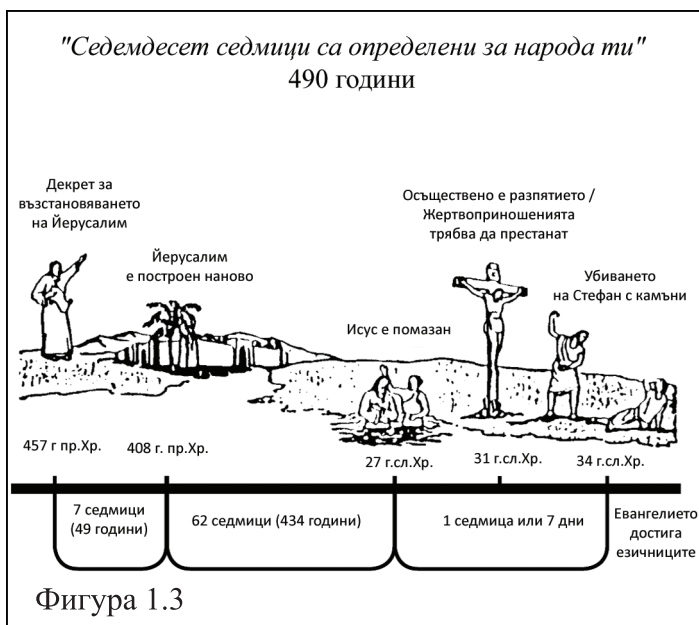

чило тогава. Цялото християнство признава, че 31 г.сл.Хр. е годината, когато Христос е разпънат. (Вж. *Фигура 1.3* на следващата страница.)

Някои модерни пророчески интерпретации създават объркване по отношение на 70-тата седмица и дори унищожават единството на пророчеството за 70-те седмици, като поставят тази последна седмица в бъдещето и прилагат съдържанието ѝ за антихриста, който (според това тълкуване) ще пристигне на земята в края на християнската диспенсация по някакво време в бъдещето. Даниил 9:26, 27 има хиастична⁶ структура и когато тя бъде взета под внимание, тогава се премахва очевидното объркване по отношение на използвания литературен стил.

“И подир шестдесетте и две седмици ще се посече Месия, но не заради себе си...” (Даниил 9:26, Цариградски превод)

Тази част от стих 26 подготвя сцената за събитията, отнасящи се до седемдесетата седмица. Една седмица след 62-те седмици ни отвежда до времето след 69-тата седмица, т.е. през 70-тата седмица Месия ще бъде посечен или казано с други думи „ще бъде умъртвен”, но не заради Себе Си, а заради нас.

“И подир шестдесетте и две седмици ще се посече Месия, но не заради себе си; и людето на вожда, който ще дойде, ще погубят града и светилището; и свършъкът му ще дойде с потоп; и до свършъка на войната има определени опустошения. И ще постави завета с мнозина в една седмица; а в половината на седмицата ще престане жертвата и приношението, и върху

крилото на мерзостите ще е запусителят, и до свършването на времето ще се даде определение върху запусителюто” (Даниил 9:26, 27, Цариградски превод).

Хиазмът се развива по следния начин:

- а. Месия е умъртвен
- б. Светилището е унищожено

б1. Жертвоприношението престава

а1. Христос е умъртвен

Освен това стих 27 също е изграден на принципа на хиазма: „Той... седмица... седмица... Той“, като отново се подчертава ролята на Месия. В обобщение може да се каже, че унищожаването на Месия ще сложи край на жертвената система (чието истинско предназначение е изпълнено чрез Него). Той (Месия) ще утвърди завета Си с Божиите хора чрез жертвената Си смърт в средата на седмицата (3 години и половина след 27 г.сл.Хр.) – това е точното време на Христовата смърт.

Стиховете извеждат на преден план конфликта между Христос и Сатана, който се бори против християнството чрез своите представители до края на времето. Обещано е обаче крайната победа да принадлежи на Христос, както и запустителят да получи заслуженото си наказание във времето на края.

“...ще престане жертвата и приношението...”

Смъртта на Христос на кръста поставя края на жертвената система, която дотогава е сочила към Него. Апостол Павел заявява това много ясно:

„...защото дори Христос, нашата Пасха, беше заклан за нас“ (1Коринтяни 5:7).

Тъй като Пасхата сочи към Христос, сега тя вече е реално осъществена чрез смъртта Му. Апостолът казва, че всъщност цялата жертвена система е заличена:

„...и като изстреби противния нам с постановленията запис който беше против нас, и махна го отсред, и прикова го на кръста“ (Колосяни 2:14, Цариградски превод).

По времето, когато високият вик: „Свърши се“ излиза от устните на Христос, свещениците служат в храма. Това се случва в часа на вечерната жертва, когато пасхалното агне – символ на Христос - е трябвало да бъде заклано:

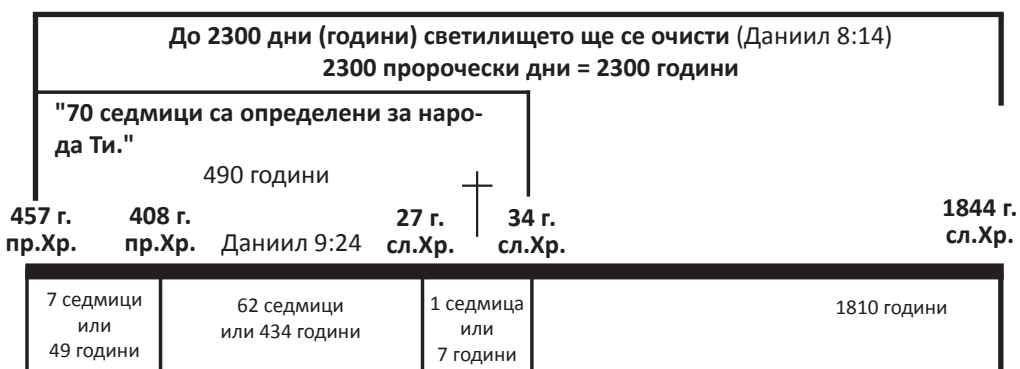
„И ето, завесата на храма се раздра на две отгоре додолу, земята се разтресе, скалите се разпукаха...“ (Матей 27:51).

Жертвената система приключва с Христовото разпятие. Завесата, разделяща двата отдела на храма, е раздрана на две отгоре додолу, което показва Божествена намеса. Принасянето на жертви приключва; жертвата на Христос е причината символичните жертвоприношения да престанат.

Група реформатори, сред които Джон Уиклиф и Мартин Лутер, а дори и ученият Исак Нютон, свързват седемдесетата седмица с Месия. Остатъкът от 7-годишния период приключва през 34 г.сл.Хр. с убиването на Стефан (виж Деяния на апостолите 7:59 до 8:4). Тази дата отбелязва края на 70-те седмици или на 490-те години, определени за Израел,

„...за да се свърши престъплението (...) и да стане умилостивението за беззаконие...“ (Даниил 9:24).

От това събитие насам евангелието трябва да достигне езичниците (или света) посредством отделни личности – вестители от всяка нация. Савел, който дава съгласието си за убиването на Стефан, самият той става Павел - апостолът на езическия свят. Израел престава да бъде съкровищницата на Божията истина. Като се върнем на началния стих от Даниил 8:14 – „До 2300 дни (години) светилището ще се очисти“ – забелязваме, че 2300-годишният период с начало през 457 г. пр.Хр. приключва през 1844 г.сл.Хр. (вж. *Фигура 1.4*). Ще се занимаем с очистването на светилището в главата „Камък, на Който да положиш глава“.

Фигура 1.4

Бог ли е Исус Христос?

Ако Исус Христос е Бог, тогава всички други твърдения за равнопоставеност или дори за превъзходство спрямо Бога биха изглеждали незначителни пред този факт. Това е въпросът, който повече от всеки друг е необходимо да се изясни, за да се определи дали претенциите на Христос са обосновани:

“А Исус им отговори: Отец Ми работи досега - и Аз работя. Затова юдеите искаха още повече да Го убият; защото не само нарушаваше съботата, но и правеше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога“ (Йоан 5:17, 18).

“Аз и Отец сме едно. Юдеите пак взеха камъни, за да Го убият. Исус

им отговори: Много добри дела ви показах от Отца; за кое от тези дела искате да Ме убиете с камъни? Юдеите Му отговориха: Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство, и защото Ти, Който си човек, правиш Себе Си Бог“ (Йоан 10:30-33).

Исус не нарушава съботата; Той просто не се съобразява с човешките стандарти и правила, които юдеите са издигнали, за да се предпазят от престъпване на Божия закон. Тези човешки заповеди представляват тежко бреме за всички желаещи да живеят праведно пред Бог и впоследствие се превръщат в хомот на потисничество, който никой човек не може да повдигне. Исус твърди обаче, че Той и Бог-Отец са едно. Дори нещо повече – никъде в Новия завет не намираме случай Исус да укорява хората, които Му се покланят или се обръщат към Него като към Бог.

“И като влязоха в ладията, вятърът утихна. А онези, които бяха в ладията, Му се поклониха и казаха: Наистина, Ти си Божси Син“ (Матей 14:32-33).

“Тома Му отговори: Господ мой и Бог мой!“ (Йоан 20:28).

Поклонение се дължи единствено на Бог и дори ангелите (а още по-малко хората!) не притежават правото да приемат поклонение от другите създадени същества. В Писанията има два примера, които ясно подчертават това.

Когато във видение му е показан новият Йерусалим, Йоан пада в краката на своя ангел пазител, за да му се поклони. Но ангелът го порицава:

“Но той ми каза: Недей! Аз съм служител заедно с теб и с братята ти, пророците, и с тези, които пазят думите на тази книга. Поклони се на Бога“ (Откровение 22:9).

Когато апостол Петър посещава дома на Корнилий, последният е толкова изумен, че пада в нозете му, за да му се поклони, но апостолът реагира по следния начин:

“И когато Петър влезе, Корнилий го посрещна, падна пред него и се поклони. А Петър го вдигна, като каза: Стани; и аз самият съм човек“ (Деяния 10:25-26).

Някои религиозни групи отричат човешкото естество на Христос, а други отричат божествеността Му. Писанията обаче ясно потвърждават, че Той е притежавал едновременно и човешка, и божествена същност. Според Библията Христос е Създателят на всичко. Той е Спасител и Пресътворител,

както и Господар на всичко. Името „Исус“ буквално означава „Яхве спасява“. Като Творец Той може също и да предяви претенция за собственост. В Псалм 33 четем:

“Чрез Словото на Господа станаха небесата и чрез диханието на устата Му - цялото им множество. Той събра като куп морските води, сложи бездните в съкровищници. Нека се бои от Господа цялата земя; нека благоговейт с боязън пред Него всички жители на Вселената.

Защото Той каза - и стана; Той заповяда - и се затвърди“ (Псалм 33:6-9).

Новият завет потвърждава, че Творецът не е някой друг, а самият Исус Христос:

„В начало беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това стана чрез Него; и без Него не е станало нищо от това, което е станало“ (Йоан 1:1-3).

“...понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено”(Колосяни 1:16).

Исус Христос е Господ. Гръцката дума за Господ е *Kyrios* и се използва в смисъла на „някой, на когото принадлежи човек или дадено нещо“ – този собственик е Бог.

“И така, нека знае добре целият Израелев дом, че Този Исус, Когото вие разпънахте, Него Бог е направил и Господ, и Христос”(Деяния 2:36).

“... и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца“ (Филипяни 2:11).

Исус категорично заявява, че е Бог, че е самосъществуващ и че предшества всяко нещо.

“Исус им каза: Истина, истина ви казвам - преди да се е родил Авраам, аз съм“(Йоан 8:58, добавено удебеляване).

Гръцката дума *elmi*, използвана тук за „аз съм“ означава „да бъде, да съществува“ и ясно подчертава факта, че Исус е Бог.

“Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството” (Колосяни 2:9).

“А за Сина казва: "Твоят престол о, Боже, е до вечни векове; и скиптърът на Твоето царство е скиптър на правота“ (Евреи 1:8).

Точните пророчества на Библията, съдържащи описание на Месия, биват изпълнени изцяло от Исус. Никоя друга личност не може да претендира да отнеме месианската Му роля или царския му сан. Той е Князът на мира; Той е Агнецът, Който е бил заклан; в Него пребъдва изцяло пълнотата на Божеството (Колосяни 2:9). Исус казва:

“...Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“ (Матей 28:18).

“Аз съм вратата; ако някой влезе през Мен, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паща ще намира” (Йоан 10:9).

“И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син и всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божии Син (Йоан 3:14-18).

Библията ясно учи, че спасението може да се намери само в Исус Христос. В Деяния на апостолите четем:

„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на човеците, чрез което трябва да се спасим“ (Деяния 4:12).

Всичко е изложено, твърденията на Исус са ясни, но въпреки това светът разводнява тези истини, за да обедини всички хора в последен съюз против Словото. Кулминацията на този голям конфликт ще бъде връхната точка на историята, когато Христос ще се завърне, за да получи царството.

“Тогава ще бъде краят, когато Той ще предаде царството на Бога и Отца, след като унищожил всяко началство и всяка власт, и сила“ (1 Коринтяни 15:24).

БЕЛЕЖКИ:

1. Ahmed Deedat, *Christ in Islam* (Durban: The Islamic Propagation Centre, 1983).
2. Nicholas Cusa, *Coniectura de Ultimis Diebus: A Surmise about the Last Days* (1440).
3. Прев. бел. Английски превод на Библията – Ревизирано стандартно издание
4. Stanley Leathes, DD, *Old Testament Prophecy: Its Witness as a Record of Divine Foreknowledge* (London: Hodder and Stoughton, 1880): 219-220.
5. Joseph Tanner, *Daniel and the Revelation: the Chart of Prophecy and Our Place in it* (1898): 38.
6. Прев. бел. Хиазъм е литературен похват, използван често в традиционните еврейски писания, който представлява огледална структура на съдържанието. Примерно главите 1 и 4 от дадена книга са логически взаимно свързани, така също и глави 2 и 3 и пр.

Глава 2

ЗАСТЪПНИК ЗА НАШЕТО ВРЕМЕ

Новият завет учи, че Исус Христос е умрял за греховете ни, за да можем ние да наследим вечен живот чрез Него.

„Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според Писанията“ (1 Коринтяни 15:3).

„...и всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот“ (Йоан 3:15).

На коя част от Библията се позовава апостол Павел, когато казва, че Исус е умрял за нашите грехове според Писанията? Разбира се, той говори за Стария завет, който предсказва смъртта на Исус за греховете на човечеството. Исаия подробно описва скръбта и страданията, през които Месия трябва да премине, за да изкупи греховете ни:

„Той беше презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал; и както човек, от когото хората отвърщат лице, презрян беше и за нищо не Го счетохме. Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донсящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Исаия 53:3-6).

Какво е грях и защо той струва живота на Божия Син? Библията съдържа само една дефиниция за грях, която се намира в 1 Йоаново 3:4:

„Всеки, който извършива грях, нарушава Закона, защото грехът е нарушаване на Закона“ (Съвременен превод, 2004).

Грехът е нарушаване на Божия закон. Нещо повече – грехът води до наказание, а наказанието е смърт. В Христос обаче имаме вечен живот, защото

грехът ни е заплатен.

„Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ“ (Римляни 6:23).

Грехът ни отделя от Бог, а това означава, че сме отделени от Източника на живота, защото Бог сътворява и поддържа живота.

„...но вашите беззакония са ви отлъчили от вашия Бог и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, и Той не иска да чува“ (Исая 59:2).

Цялото човечество е нарушило Божия закон, следователно цялото човечество се нуждае от спасение.

„Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римляни 3:23).

Спасението е дар, следователно е чрез благодат и моите действия не могат да ме спасят.

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога“ (Ефесяни 2:8).

„Но ако е по благодат, не е вече от дела, иначе благодатта не е вече благодат, а ако е от делата, не е вече благодат, иначе делото не е вече дело“ (Римляни 11:6).

Чудесни вести – спасени сме благодарение благодатта на Бог чрез вяра в Неговия Син. Дали това ни освобождава от подчинение на Божия Закон, или пък го прави по-незначителен?

„Тогава чрез вяра отменяме ли Закона? Да не бъде! Но утвърждаваме Закона“ (Римляни 3:31).

„Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под Закон, а под благодат. Тогава какво? Да грешим ли, защото не сме под Закон, а под благодат? Да не бъде! Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате - било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?“ (Римляни 6:14-16).

„Така че Законът е свят и заповедта - свята, праведна и добра“ (Римляни 7:12).

Следвателно грехът (нарушаването на Божия Закон) води до смърт (тук не говорим за физическата смърт, а за вечната), а благодатта дава живот (вечен живот). Но благодатта не премахва задължението да спазваме Божиите заповеди, а ги утвърждава. Законът не може да спасява, но може да ме предупреди кое е грях.

„Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от Закона, понеже чрез Закона става само познаването на греха“ (Римляни 3:20).

Чрез благодат сме спасени, избавени от греха, оправдани, възстановени и осветени. Благодатта поправя връзката ни с Господа, а Законът ни казва какво е грях, за да го избягваме с помощта на Божията благодат. Истинското духовно обръщане ще изпълни сърцето с благодарност и възстановеният човек ще иска отново да заживее в хармония с Божия закон. Исус казва: *„Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя“ (Йоан 14:15).* *„Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Моя Отец и пребъдам в Неговата любов“ (Йоан 15:10).* *„...защото това е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки“ (1 Йоаново 5:3).*

В Йоан, 8 глава четем разказа за хванатата в прелюбодейство Мария Магдалена и за довеждането ѝ пред Исус. Застанала пред него, тя е обвинена и осъдена на смърт според Закона.

„И книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, хваната в прелюбодейство, и като я поставиха наред, Му казаха: Учителю, тази жена бе хваната в самото дело на прелюбодейство. Моисей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво ще кажеш за нея?“ (Йоан 8:3-5).

Законът не би могъл да я спаси, но Исус би могъл. Оказва се, че нито един от обвинителите ѝ не е без грях и че всички се нуждаят от Божията благодат. След като получават вътрешно убеждение за собствената си греховност, те започват да напускат мястото един по един и оставят Мария – треперееща, виновна и каеща се.

„И когато се изправи, Исус ѝ каза: Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече“ (Йоан 8:10, 11).

Осъденият грешник е простен и вече се намира под благодат: *„И Аз не те осъждам“*, но отсега нататък той се задължава да спазва Закона: *„...иди си, отсега нататък не съгрешавай вече“*. Да бъдеш спасен по благодат сле-

дователно не освобождава никого от дълга да се подчинява на Божиите заповеди. Благодатта премахва осъждането ни от Закона, но не и самия Закон.

„И така, сега няма никакво осъждане на тези, които са в Христос Исус, които ходят не по плът, но по Дух“ (Римляни 8:1).

Някога било ли ви е чудно какво са правели хората за греховете си, преди Божият Син да бъде разпънат на Голгота? Спасението се съсредоточава в Голгота. Но как греховете са били изличавани в старозаветно време? Дали спасението тогава се е основавало на по-различна система? Дали те са били под Закона, а ние - под благодат? В това вярват диспенсационалистите. Но както видяхме, всички е нужно да спазват Божия Закон. Следователно спасението за живеещите преди Христос трябва също да е било по благодат. В действителност благодатта е съществувала още от самото начало.

„А Ной намери благодат пред Господа“ (Битие 6:8, Цариградски превод).

Във 2 Петрово 2:5 Ной е наречен проповедник на праведността, а праведността е чрез вяра в Христос Исус. Оттук следва, че Христос е Спасител също и за живеещите преди разпятието. Смъртта на обещания Месия е изобразена символично в Стария завет чрез жертвената система. Евангелието е представяно чрез методите на типологията, т.е. чрез образи и символи, отражение на спасителния план. Жертвеното агне в юдейската система символизира Божия Агнец, Който отнема греховете на света. То представя обещанието за идващия Месия, Който ще премахне доклада за греховете ни чрез жертвата Си и ще осигури на покаялия се грешник вечен живот в Него и чрез Него.

В жертвената система на юдейското светилище е предвещано, че една невинна душа ще заплати цената на греха вместо виновния. Кръвта на агнето представя Христовата кръв, която ще бъде пролята. Павел пише: *„...без проливане на кръв няма прощение“ (Евреи 9:22).*

Библията учи, че спасението се придобива чрез Христос още от времето на грехопадението чак до Второто Му идване на земята. Адам и Ева са спасени чрез кръвта на агнето. Когато грехът отнема мантиите им на праведност, оставяйки ги голи, тогава сам Бог ги покрива с животински кожи. Те са символ на мантията на праведност, достъпна чрез Христос за всеки грешник. Откъде са дошли тези кожи? Те трябва да са били от първите жертвени животни – заклани, за да изобразят Божия Агнец, Който ще бъде убит за хората. След като Бог сам ги покрива с кожата, символизиращи обещанието Му да възстанови тяхната праведност, то се очаква Той да им е обяснил какъв е начинът за спасение, а именно - че Месия ще дойде, за да плати цената на човешкия грях, за да получим отново вечния живот.

„И Господ Бог направи кожени дрехи на Адам и на жена му, и ги облече“ (Битие 3:21).

В разказа за Каин и Авел е демонстрирана разликата между това да се разчита на собствени заслуги за постигане на спасението и на необходимостта да се уповава на заслугите на Месия. И двамата братя издигат жертвени олтари. Каин принася само земеделска продукция – от плодовете на труда си. Тази жертва обаче не получава Божието одобрение, защото показва упование в собствените заслуги, а не в определеното за спасението агне. *„... без проливане на кръв няма прощение“*; и спасението не е в нас, а в Христос. Приносът на Авел, от друга страна, включва кръвна жертва.

„Така също и Авел принесе от първородните на стадото си и от тлъстината му. И Господ погледна благосклонно към Авел и приноса му“ (Битие 4:4).

Жертвата на Авел е приета, защото сочи символично към идващия Изкупител. По този начин той показва разбирането си, че спасението може да се придобие единствено чрез вяра в кръвта на Агнеца. Затова неговото свидетелство е запазено до днес.

„С вяра Авел принесе на Бога жертва, по-добра от Каиновата, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен, понеже Бог свидетелства за даровете му; и чрез тази вяра той и след смъртта си още говори“ (Евреи 11:4).

Авраам принася жертвено агне; така правят всички патриарси. През цялата история на човечеството единственият начин за спасение е чрез кръвта на агнето и никога не е бил чрез дела. Когато на Авраам е заповядано да принесе сина си Исаак, се случва действително разиграване на спасителния план, макар и в малък мащаб, за да бъде представен пред света Божият метод за справяне с греха. В момента, когато Исаак трябва да бъде принесен, самият Господ предоставя жертвено животно, предвещавайки чрез този пример, че Той ще даде собствения Си Син точно както Авраам е бил готов да го стори. Готовността на патриарха да се подчини на Господ е демонстрация на вяра, способна да премества планини. Авраам има Божието обещание, че спасението ще дойде чрез наследниците на Исаак; има и обещанието, че собственото му потомство ще носи името на Исаак (Битие 21:12). Доверява се на Бога, знаейки, че дори да се наложи да жертва сина си, Той ще го възкреси от мъртвите, за да изпълни обещанието Си (Евреи 11:17-19). Авраам знае, че Всевишният никога не би излъгал. В Битие 22:5 той казва на придружителите си:

„Вие останете тук с осела; а аз и момчето ще отидем дотам и като

се поклоним, *ще се върнем при вас*“ (удебеляването на текста е добавено допълнително).

Имаме ли такава непоклатима вяра в Божието Слово? Не е чудно, че Библията казва в Галатяни 3:8, че евангелието е проповядвано от Авраам. Не е чудно, че Христос говори за вярата на патриарха със следните думи:

„Баща ви Авраам ликоваше, че ще види Моя ден; и го видя, и се възрадва“ (Йоан 8:56).

На планината Мория Авраам се подготвя да пожертва обичния си син. На същото място Соломон построява храм, в който се намира олтарът за всеизгаряне¹. В северната част на хълма, на мястото, наречено Голгота, Божият Син принася живота Си в жертва.

Авраам е спасен чрез вяра в Божия Син, но това не го освобождава от задължението да спазва Божия закон.

„...понеже Авраам послуша гласа Ми и опази заръчването Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми“ (Битие 26:5).

Храмът, а преди него и светилището, представляват най-великият учебник, даван някога на човека, който описва спасителния план. Въплътени в символи и церемонии, уроците от него ни водят до по-пълно разбиране на мистерията на спасението. Чрез образите и сенките изучаваме ролята на Христос, разбираме земната Му мисия като Божия Агнец, службата Му като първосвещеник и защитник на Божия народ, както и позицията Му на Съдия и на Цар. В светилището се разкриват великите истини на оправданието чрез вяра, на освещението и прославянето. Там научаваме още и за Исус, за характера Му, за Неговите надежди и очаквания спрямо Божия народ, както и за небесната система на управление. Колко жалко, че някои биха пренебрегнали Стария завет, все едно няма стойност за нас днес. Колко жалко, че биха поучавали как той е част от стара религиозна система, която не се отнася до живеещите след кръста. Въпреки това Новият завет заявява:

„...всичко, което е било писано отпреди, е било писано за наше поучение, та чрез твърдостта и утехата от Писанията да имаме надежда“ (Римляни 15:4).

„А всичко това им се случи за пример и се написа за поука за нас, върху които са дошли последните времена“ (1 Коринтяни 10:11).

Ако пренебрегнем Стария завет, ние се отказваме от благословенията и предупрежденията, които е можело да получим, ако се бяхме вслушали в думите на апостол Павел. Самият Исус потвърждава, че Старият завет сви-

детелства за Него.

„Изпитвайте Писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мен“ (Йоан 5:39)

Исус не идва, за да премахне писанията на Стария завет, а да ги изпълни. Първите пет книги на Библията, известни като Тора, са написани от Моисей, за да свидетелстват за спасителния план. Пророческите книги са написани, за да напомнят на Божия народ за тези истини и да им разкриват още по-пълно какви задължения имат пред Господ. Псалмите сами по себе си са една малка Библия и съдържат описание на историята на Божия народ. Те са пророчески и съдържат песни и хваления за Бог. Новият завет е изпълнението на същността на всичко от Стария завет. Исус Христос казва:

„Да не мислите, че съм дошъл да разруша Закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото - истина ви казвам: Докато премине небето и земята, нито една йота, нито една чертица от Закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне“ (Матей 5:17, 18).

Първите пет книги на Моисей, известни като Петокнижието, разкриват аспекти на Месия, точно както четирите евангелия представят различни Негови страни:

Битие – Книга за произхода, за грехопадението и относно обещанието за Изкупител (Христос като Създател и като обещания Изкупител)

Изход – Христос – нашето Светилище

Левит – Христос – нашата Жертва

Числа – Христос – нашият Водач

Второзаконие – Христос – нашата Награда

Матей – Христос като Цар

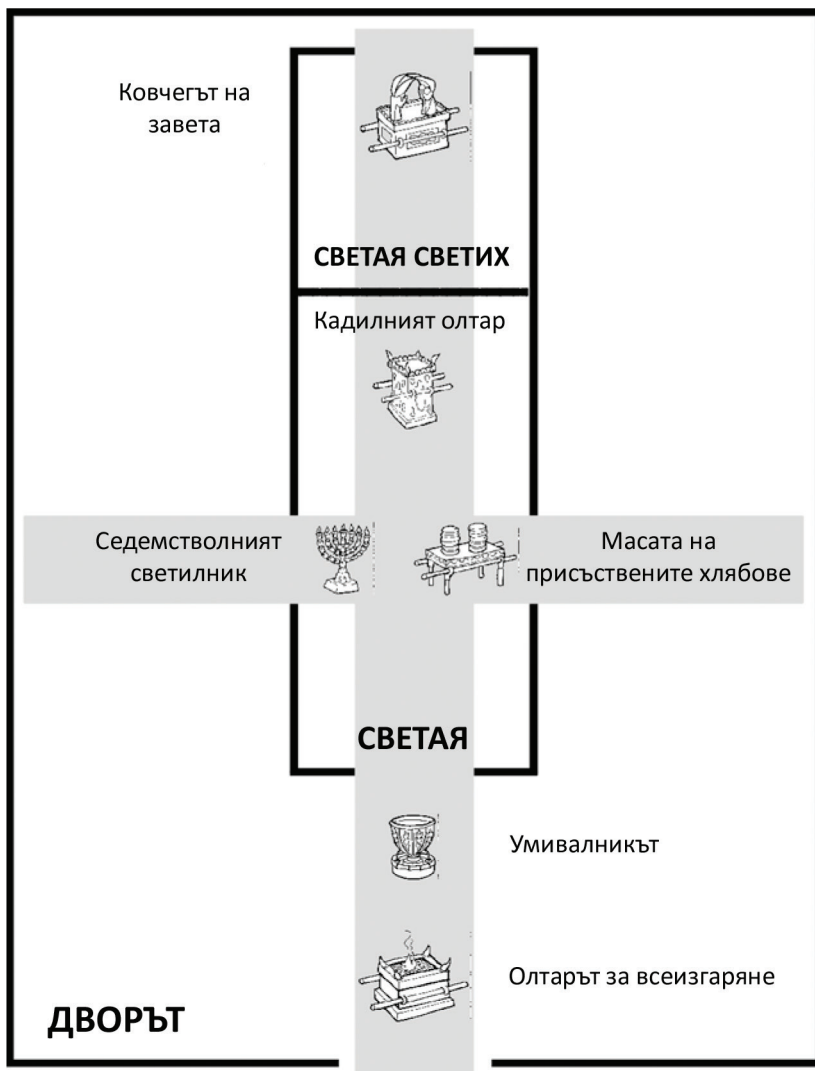
Марк – Христос като Слуга

Лука – Христос като Човек

Йоан – Христос като Бог

Светилището

На планината Синай Моисей получава Божия закон, както и точни инструкции по отношение на жертвената система, която сформира основата на религиозните церемонии на израелтяните. И двата комплекта с наставления са наречени закон, но те се различават по това, че Десетте заповеди дефинират какво е грях, а церемониалният закон съдържа разрешението на проблема с греха. Законът на Десетте заповеди е записан от Бог, докато церемониалният закон е записан от Моисей в книга, известна като книгата на закона.

Законът на Десетте заповеди

„И като свърши говоренето Си с Моисей на Синайската планина, Господ му даде двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст“ (Изход 31:18).

„Плочите бяха Божие дело; и написаното беше Божие писание, начертано на плочите“ (Изход 32:16).

Моисей се завръща от Синай, където е общувал

с Бог, и разбира, че израелтяните са си направили златно теле и тогава счупва каменните плочи. Той получава заповед да оформи нови плочи, за да може сам Бог да напише още веднъж Десетте заповеди.

Нещо повече – плочите трябва да бъдат поставени в ковчеза на завета, който Моисей трябва да направи.

„В онова време Господ ми каза: Издялай си две каменни плочи като първите и се изкачи при Мен на планината; направи си и дървен ковчег. И аз ще напиша на плочите думите, които бяха на първите плочи, които ти строши; а ти да ги сложиш в ковчеза“ (Второзаконие 10:1-2).

Фигура 2.1 - Показана е подредбата под форма на кръст на предметите в двете отделения и в двора на светилището.

Счупването на първите плочи е символ, че Законът е бил нарушен от Божиите хора, когато те са служили пред златното теле. Законът не се променя и затова Бог го написва наново на каменни плочи, но този път те са издялани от Моисей. Така е представена истината, че трябва да бъдем съработници на Бог при спазването на заповедите Му. Само чрез Неговата сила можем да се придържаме към Закона, но трябва да сътрудничим на Бог в това отношение.

Церемониалният закон

Този закон на образи и церемонии е написан от Моисей в книга, известна като книгата на закона, която е трябвало да се постави до ковчега на завета.

*„А когато Моисей написа думите на този закон докрай, тогава Моисей заповяда на левитите, които носеха ковчега за плочите на Господния завет: **Вземете тази книга на закона и я сложете край ковчега за плочите на завета на Господа, вашия Бог; и там ще бъде за свидетелство против теб**“* (Второзаконие 31:24-26, удебеляването на текста е добавено допълнително).

Това са два различни комплекта от закони – единият е морален, а другият е церемониален. Те са напълно различни и служат за различни цели (вж. Фигура 2.3).

Христос идва да изпълни задълженията на церемониалния закон, като става Агнецът, заклан за греховете на света. Той изпълнява задълженията, произтичащи от Закона на Десетте заповеди чрез съвършеното си подчинение на неговите наредби. След кръста Законът за церемониите се прекратява, защото той е бил само символ, предвещаващ кръста. В същото време Десетте заповеди не се променят, нито са отменени чрез Христовата смърт. Същият Закон се намира и в Новия завет (виж Фигура 2.2).

Службата в светилището

Как церемониалният закон е сочил към служенето на Христос? Светилището съдържа отговора. Моисей трябва да направи светилището точно според образа, който му е показан на планината.

„И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях“ (Изход 25:8).

„...както бе заповядано на Моисей, когато щеше да направи скинията; защото: „Внимавай, му каза Бог, да направиш всичко по образа, който ти бе показан на планината“ (Еврей 8:5).

Фигура 2.2

1. „На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш“ (Матей 4:10; Откр. 19:10).

2. „Дечица, пазете себе си от идоли“ (1 Йоаново 5:21; Деяния 17:29).

3. „...за да не се хули Божието име и с учението...“ (1 Тимотей 6:1).

4. „И им каза: Съботата е направена за човека, а не човекът за съботата; така че Човешкият Син е господар и на съботата“ (Марк 2:27-28).

5. „Почитай баща си и майка си; и обичай ближния си както себе си“ (Матей 19:19; Ефесяни 6:1-3).

6. „Не убивай“ (Римляни 13:9; Яков 2:11).

7. „Не прелюбодействай“ (Матей 19:18).

8. „Не кради“ (Римляни 13:9; Ефесяни 4:20).

9. „Не лъжесвидетелствай“ (Римляни 13:9).*

10. „Не пожелавай“ (Римляни 7:7).

* Прев. бел. За стиха от Римляни 13:9 е използван Цариградски превод.

Земното светилище и цялата служба, свързана с него, отразяват работата на Христос за нас. Те също са и копие или миниатюрно представяне на много по-великата служба на Исус в небесното светилище, на която земният храм е само „образ за сегашното време“² (Евреи 9:9). Земното е копие на небесното.

„...които служат на **онова, което е само образ** и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Моисей, когато щеше да направи скинията“ (Евреи 8:5).

След възкресението и възнесението Си, Христос влиза в небесното светилище, което не е строено от човек.

„Защото Христос влезе не в ръкотворно светилище, образ на истинското, но в самите небеса, за да се яви вече пред Божието лице за нас“ (Евреи 9:24).

Заплатата за греха е платена на кръста. Справедливостта е удовлетворена, но Христовото служене не свършва дотам. Грехът все още съществува и грешниците се нуждаят от прибежище при Христос. Служим на възкръснал

Спасител, Който е наш Първосвещеник, наш Застъпник, наш Съдия и Цар, който ходатайства за нас в светилището на небето.

„...Ние имаме такъв Първосвещеник (...) в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“ (Евреи 8:1, 2).

МОРАЛЕН ЗАКОН

Наречен царски закон на свободата (Яков 2:8,12).

Изговорен от самия Бог (Второзаконие 4:12; 5:22).

Написан от Божията ръка върху камък (Изход 31:18; 32:16).

Поставен в ковчега на завета (1 Царе 8:9, Втор. 10:1-5; Евреи 9:4; Изход 40:20).

Съществувал е преди греха (1 Йоаново 3:4,8; Римляни 4:15; 5:13).

Целта му е да разкрие греха. Дава знание за греха (Римляни 3:20; 7:7).

Вечен, установен от евангелието (Псалм 111:7,8; Матей 5:18; Римл. 3:31).

Не е тежък (1 Йоан 5:3).

Осъжда всички хора (Яков 2:10-12).

Духовен (Римляни 7:14).

Пълен, „съвършен“, свят, праведен и добър (Втор. 5:22, Псалм 19:7, Римл. 7:12).

ЦЕРЕМОНИАЛЕН ЗАКОН

Наречен закон (...) побиращ се в наредби (Ефесяни 2:15; Евреи 9:10).

Даден на Моисей, за да го изрече пред хората (Левит 1:1-3; Изход 24:3).

Написан от Моисей в „книгата на закона“ (Второзаконие 31:9,24).

Поставен до ковчега на завета (Второзаконие 31:24-26).

Даден, след като човекът съгрешава (Евреи 5:1; 8:4).

Целта му е да разкрие лекарството за греха. Даден е поради греха (Галатяни 3:19, Левит 6:1, 6, 7; Йоан 1:29).

Отменен от кръста, временен (Кол. 2:14-17).

Противен на нас (Кол. 2:14-17).

Не осъжда никого (Col 2:14-17).

Плътски (Евреи 9:10).

Подлежи на промяна, „не е усъвършенствал нищо“ (Евреи 7:12, 18, 19).

В старозаветно време защитата на обвиняемия е считана за толкова свещен дълг, че съдията отказва да делегира тази работа на пълномощник. Самият той служи като защитник на обвиняемия. Еврейската енциклопедия обяснява: „В юдейския закон понятието „адвокат“ е непознато“. Законовият им кодекс изисква съдията „винаги да се клони на страната на защитаващия се и да му дава предимство при всяко възникнало съмнение“. Каква система! Самият Бог защитава и съди обвиняемия. Но кой е обвинителят? Откровение 12:10 говори за дявола като за клеветник, който ни обвинява пред Бог денем и нощем. Той съставя доклад за греховете ни и обвиненията му са болезнено точни. Но как да ги преборим тогава?

„А те го победиха чрез кръвта на Агнеца и чрез словото на своето свидетелство...“ (Откр. 12:11).

Когато приемем факта, че Исус умира вместо нас, тогава Бог намира доказателството, което търси, за да ни обяви за невинни. Тогава къде е мястото на защитника? В определени ситуации юдейските съдии са посочвали застъпник, който да им помага при защитата на обвиняемия. Еврейската енциклопедия заявява, че съпругът може да представлява жена си и да помага на съдията, ако присъдата би засегнала личните му права. Тук можем да направим славен паралел с небесния съд. Христос – Младоженецът - изкупува чрез собствената Си кръв Своята „невеста“, т.е. Своя народ. Служи като посочен от съда Застъпник, за да помага на Отец при защитата ни от обвиненията на Сатана. Исус защитава също и собственото Си право да ни предостави спасение и накрая да ни отведе в небето. Нашето вечно спасение зависи не от това доколко безнадеждно е състоянието ни, а от способността на Христос да спасява грешниците.

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Ходатай при Отца - Исус Христос Праведния. Той е умилостивение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят“ (1Йоаново 2:1,2).

Когато благодатното време свърши, Христос ще прекрати застъпническата Си служба, ще облече царската Си одежда и ще се завърне на земята като Цар на царете, за да посрещне Своята невеста. В Даниил, 7 глава е описана сцената на великия съд, заседаващ точно преди Второто идване на Христос, при което Той ще заеме царската Си позиция. Но за да отговаря на изискванията за Цар, Той трябва първо да бъде Свещеник, а преди това – Агнецът, заклан за греховете на света:

„Гледах в нощните видения и ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него. И на Него бе дадено владичество, слава и царство, за да Му служат всички пле-

мена, народи и езици. Неговото владичество е вечно - то няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши“ (Даниил 7:13, 14).

Главната тема на книгата „Даниил“ е Исус Христос – разпънатият Агнец, възкръсналият Първосвещеник и идващият Цар. Добрата новина е, че съдът ще бъде в полза на всички, дошли в покаяние при Христос и в търсене на прошка за греховете си и на обновено сърце, което да е в хармония с Бога.

„...докато дойде Старият по дни и се извърши съд за светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството“ (Даниил 7:22).

Конструкцията на земното светилище

Посланието към евреите 4:2,6 ни казва, че евангелието е проповядвано на израелския народ, но поради неверието им те не са имали полза от него. Това проповядване е ставало във вид на служба в храма. Не е чудно, че псалмистът пише:

„Боже, Твоят път е в светилището“³ (Псалм 77:13).

Самата скиния е „поставена *посред народа*“ (Числа 1:51-53) - точно както Исус е „*сред Своите хора*“ (Йоан 1:14).

Светилището се състои от външна стена, направена от бял лен, с един вход (порта), водещ към външния двор, който символизира земята. В книгата „Откровение“ четем, че белият лен означава праведността на светиите (Откр. 19:8). Тъй като цялата праведност е вменена, белият лен в крайна сметка означава праведността на Христос. При влизането във външния двор първият срещнат обект е олтарът за всеизгаряне, където е било принасяно и изгаряно жертвеното агне. Той символизира Голготския кръст. Там се намира също и умивалникът, който се пълни с вода за церемониално умиване и символизира новия живот.

Вътрешният храм има две отделения – Светая (святото място) и Светая Светих (пресвятото място). От вътрешния двор към Светая се влиза през врата, а Светая е разделена от Светая Светих със завеса (Изход 26:31). Обзавеждането в Светая се състои от светилник със седем разклонения, маса за присъствените хлябове и златен олтар за кадене. Във второто отделение – Светая Светих – има само един предмет, наречен Ковчег на завета. Това е красива кутия, облицована с чисто злато. В двата ѝ края има по един златен ангел, т.н. засеняващ херувим. В ковчегата се намира най-светият документ, даван някога на хората от Бога, а именно Десетте заповеди. Всички предмети в светилището са подредени във формата на кръст, представяйки така начина, по който Исус ще умре.

Дворът

Дворът представя земята. Именно тук Христос е убит за греховете на света. Когато минем през портата, всъщност минаваме през Христос, Който е вратата към спасението. Веднага се срещаме с олтара за всеизгаряне, където жертвеното агне е заколвано. Олтарът символизира Голгота. Колоните в светилището представят изкупените (Откр. 3:10), а сребърните основи са изградени от парите, дадени от израелтяните за откуп – половин сикъл – еднаква сума както за бедния, така и за богатия (Изход 30:11-16). В Матей 17:24-27 четем, че Христос дава тези „пари за откупа“ за двама души, като символично Той заплаща цената и за нас. Белият лен около външния двор е праведността на Христос. Тя ни покрива при влизането през портата, за да бъдем оправдани.

Олтарът за всеизгарянето

Христовата жертвена смърт е представена чрез олтара за всеизгаряне, направен от акациево дърво – материал, който е символ на човешкото естество на Христос (човешкото в нас е наричано „дърво, слама или плява“). Олтарът е покрит с мед – символ на победата чрез страдание. Решетката, върху която жертвата е изгаряна, е с височина лакът и половина – също колкото е височината и на умилостивилището, покриващо ковчега на завета. Божията справедливост стои толкова високо, колкото и Неговата милост. Олтарът има четири рога, към които е завързвано жертвеното агне – символ на това да бъдеш свързан с Христовата сила.

Умивалникът

Умивалникът представя „духовното очистване“ - новия живот - и затова е изграден изцяло от медните огледала на жените. Разделянето му от огледалото представя отричането от света, както и от собствената суета в замяна на праведността на Христос. Освен това Законът на Бога е „огледало“ (Яков 1:23-25), в което виждаме отражението на Божията праведност. Умивалникът ни казва, че Христос не само прощава греховете ни (при олтара за всеизгаряне), но и че ни очиства от всяка неправедност.

Светая и Светая Светих

Към Светая води врата, а към Светая Светих – завеса. Портата, вратата и завесата символизират навлизането в трите аспекта от служенето на Христос. Всички тези три входа се състоят от разкошни тъкани, направени от бяло (чистота – Откровение 19:8), алено (жертва – Откровение 19:13), пурпурно (царска власт – Йоан 19:2,3) и синьо (подчинение – Числа 15:37-40). В посока отвън навътре покривалата на Светая и Светая Светих се състоят

от: кожа от язовец (човешкото естество на Христос, което прикрива славата Му), кожи от овен, оцветени в червено (жертвата на Исус), бяла козя вълна (чистотата Му), а най-вътрешното, царското покривало е от същата тъкан както покривалата на портата, на вратата и на завесата.

Тези покривала представят Христос като смирен, саможертвен, безгрешен и издигнат Спасител. Той идва да изкупи света (цифрата четири се свързва със света) и затова в храма има четири колони, придържащи завесата, четири покривала, четири цвята и четири съставки на присъствения хляб.

Всеки един детайл е от значение. В конструкцията на скинията са използвани 48 дъски⁴ и 60 колони (числа, кратни на 144 000), които са поставени на сребърни подложки (изработени от „парите на откупа“):

„Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос“ (1 Коринтяни 3:11).

Петте пръчки на решетката, която поддържа структурата (т.е. петте фактора за единство в Духа на църковното тяло), са изброени в следния цитат:

„...и се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички“ (Ефесяни 4:3-6).

Предметите в Светая – светилникът, кадилният олтар и масата на присъствените хлябове – всички те образно представят Христос. Светилникът е единственото осветление в храма, а маслото, използвано да поддържа огъня, е символ на делото на Светия Дух (1 Царе 10:1,6; 16:13). Исус казва:

„...Аз съм светлината на света“ (Йоан 8:12).

Масата с присъствените хлябове представя Исус – хляба на живота:

„Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! И хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света“ (Йоан 6:51).

Кадилният олтар, върху който се поддържа постоянен огън от благоуханен тамян, представя заместническата дейност на Христос пред Отец. Службата в Светая изобразява делото на освещението, докато службата във външния двор представя оправданието.

В Светая Светих се намира ковчегът на завета, в който е Божият закон, написан от ръката на Господа. Цялата служба в светилището се основава на факта, че човекът е нарушил светия Закон на Бога и поради тази причина се очаква да получи смъртно наказание. Само чрез изкупителното дело на

Христос и чрез Неговото застъпническо служене човек може да се помири с Бога. В Исус се разкрива Божията милост. Така че над Закона, като покритие върху ковчега на завета, е поставено умилостивилището, което е от чисто злато. Наименованието „умилостивилище“ на еврейски е *KAPPORETH*, което означава „да изтрия“, а на гръцки е *HILASTERION*, т.е. „помирение“. Умилостивилището е символ на Христос, Който ни предпазва от последиците на нарушаването на Закона. Над него от двете страни на ковчега са издигнати херувими, покрити със злато. Лицата им гледат надолу с благоговение пред Бог, пред Неговия трон на милост и пред вечния Му Закон. Над умилостивилището е светлината от Божието присъствие, наречена Шекина. Законът постановява смъртта на грешника, но над него е умилостивилището, покрито с присъствието на Господа. Гарантирани са милост и прошка, когато свещеникът поръсва кръвта пред ковчега, т.е. върху завесата, поставена между двете отделения на светилището. Всички тези драматични символи разкриват пред човека Божия план за спасението.

Жертвената система

От израелтяните се е очаквало да правят различни приношения – доброволни, за грях или за очистване. Невинаги се е изисквало жертвено животно; някои приноси са включвали част от реколтата или от зърното. За целите на това изследване ще разгледаме само жертвените приношения.

Първо, всеки ден – сутрин и вечер – се е принасяло по едно агне. То е символ на Христос в началото на Неговото служене, когато Той идва на земята, за да стане жертва за греха. Второ, извършвало се е приношение на овен за посвещение (Изход 29:33). Това животно е в зряла възраст и символизира Христос в края на земното Му служене. Службата в светилището не е можела да започне, преди овенът да бъде жертван, а храмът и свещеникът да бъдат помазани (Изход 40:9-15, 29). По същия начин службата в небесното светилище не е можела да започне, преди Исус да умре на кръста.

Ежедневната свещеническа служба се е извършвала на олтара за всеизгаряне и в първото отделение, т.е. в Светая.

„И когато тези неща бяха така приготвени, в първата част на скинията свещениците влизаха постоянно да извършват богослужението“ (Евреи 9:6).

Първосвещеникът също е представял Исус Христос, Който се застъпва в наша полза в небесното светилище.

„...имаме велик Първосвещеник Исус, Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса“ (Евреи 4:14).

„...Ние имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престо-

ла на Величието в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“ (Евреи 8:1, 2).

„А понеже Христос дойде като Първосвещеник на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършената скиния, не с ръка направена, т. е. не от настоящото творение, веднъж завинаги в светилището, и то не с кръв от козли и от телци, а със собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление“ (Евреи 9:11, 12).

Левит, 4 глава описва какво трябва да направи грешникът, ако извърши грях:

„И ако някой (...) като извърши нещо, което Господ е заповядал да не се върши (...) да принесе приноса си (...) Да положи ръката си на главата на жертвата за грях и да заколи жертвата за грях (...) Така свещеникът да направи умилостивение за него, и ще му се прости“ (Левит 4:27-31 – превод Верен).

Ритуалът на изповедта над главата на животното сам по себе си е безполезен. Грешникът е трябвало да погледне с вяра напред към времето, когато Христос е щял да дойде като изкупление за греховете. Провинилият се е било нужно да почувства истинско разкаяние за греховете си и да престане да ги върши. Еврейската енциклопедия заявява:

„Полагането на ръце върху главата на жертвата е обичаен ритуал, чрез който става заместване и греховете биват прехвърлени. Във всяка жертва се открива идеята за заместничество – жертвата заема мястото на човека грешник“ (Еврейска енциклопедия).

Проливането на невинната кръв на жертвата напомня на човека за чистотата на идващия Месия. Агнето трябва да бъде без недостатък точно както Христос е без вина, а проливането на невинната кръв трябва постоянно да напомня за цената на греха.

„Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме“ (Исая 53:5).

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоаново 1:9).

След като кръвта на животното е пролята, част от нея бива отнесена от първосвещеника в Светая (първото отделение), а друга част се намазва с пръсти върху роговете на кадилния олтар или бива попръскана пред завесата, зад която се намира ковчегът на завета, съдържащ нарушения от

грешника Закон. Така грехът символично се прехвърля върху светилището, а покаяният се грешник си тръгва оправдан и опростен. Чрез пренасянето на кръвта обаче докладът за простения грях се запазва в храма.

Какво се случва с този запис? В Даниил, 8 глава намираме някои добри вести. Бог ще унищожи записа на изповяданите ни грехове. Няма да се намери нито следа от тях след това. Божието прощение е толкова пълно, че никой няма да прекара вечността като простен грешник. Всъщност след като е опростен, нарушилият Закона ще бъде третиран, сякаш никога не е съгрешавал.

„Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни“ (Псалм 103:12).

„Понеже это, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум“ (Исаия 65:17).

Христос – нашият Първосвещеник в небесното светилище

Самият Христос е не само жертвеният принос, но също така и Първосвещеникът, Който принася Себе Си в жертва. Посланието към евреите обяснява това изключително ясно:

„...Ние имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек (...)но на дело Христос е получил толкова по-добро служение, колкото и заветът, на който Той е ходатай, е по-добър като утвърден върху по-добри обещания“ (Евреи 8:1,2,6).

Тези стихове показват, че Христос отива в самото небе, влиза в истинското небесно светилище (в небесния храм), за да действа в наша полза като посредник и като Първосвещеник. Нещо повече, може да има само един Посредник и това е Исус.

„Защото има само един Бог и един Ходатай между Бога и хората - Човекът Христос Исус“ (1 Тимотей 2:5).

„...ако някой съгреши, имаме Ходатай при Отца - Исус Христос Праведния“ (1 Йоаново 2:1).

Улрих Цвингли (1481-1531 г.) свидетелства за вярата си по следния начин: „Христос, вечният Първосвещеник, е единственият Посредник между човека и Бога. Да, Христос е единственият Посредник, Който може да разпределя благата от Своята жертва на всички вярващи в Него“.

Книгата „Откровение“ отдръпва настрани завесата и ние виждаме Христос на небето като наш Застъпник – наш Първосвещеник:

„И се обърнах да видя Този, Който ми проговори; и като се обърнах, видях седем златни светилника; и сред светилниците видях Един, Който приличаше на Човешкия Син, облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс“ (Откровение 1:12, 13).

„И дойде друг ангел и застана пред олтара, като държеше златна кадилница; и на него бе даден много тамян, за да го прибави към молитвите на всички светици над златния олтар, който беше пред престола. А кадилният дим се издигна пред Бога от ръката на ангела заедно с молитвите на светиите“ (Откровение 8:3, 4).

„И Божият храм, който е на небето, се отвори и се видя в храма ковчегът на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и земетръс, и силен град“ (Откровение 11:19).

Книгата „Откровение“ разкрива картината на Божия Син в небето, облечен с първосвещенически дрехи и служещ сред светилниците. Виждаме кадилния олтар и застъпническите молитви на светиите да се възнасят пред Бога. Забелязваме, че светият ковчег на завета е в небесния храм. Каква чудесна мисъл е да знаем, че Христос е там и извършва небесна служба, пледирайки, че кръвта Му е достатъчна за нашето спасение. Пишейки за любовта и възхищението си от Спасителя на човечеството, Мартин Лутер казва:

„В живота Си Христос е пример, показващ ни как да живеем. В смъртта Си е жертва, достатъчна за нашите грехове. Във възкресението Си е Победител, във възнесението Си – Цар, а в застъпничеството Си – Първосвещеник“⁵.

Земният първосвещеник в светилището не може да бъде едновременно с това и агнето, но Исус може. Можем да научим много за службата на небесния ни Първосвещеник, като изучаваме земния образец. Свещеникът носи долна дреха без шев, направена от чисто бял лен, която символизира неподобната праведност на Христос. Ефодът на свещеника напомня за портата, вратата и завесата, както и за най-вътрешното покритие на светилището – всяко едно от тях представя Христос. На нагръдника за отсъждане са вписани дванадесетте племена на Израел върху скъпоценни камъни, а самият той е пристегнат към гърдите на първосвещеника чрез злато. Христос привързва Своите хора един към друг и към самия Себе Си посредством златни нишки. Каква мисъл! Служим на състрадателен Спасител, Който ни държи близо до сърцето Си, докато се застъпва за нас на небето.

Денят на умилостивението

Върхната точна на церемониалната служба е годишният празник – Денят на умилостивението (Левит 23:27-29; 16:4-22). Той е изключително тържествен празник, представящ образно очистването на светилището от доклада за Израелевите грехове. След извършването на церемонията, в храма не остава записът за нито един простен грях. Така бившият нарушител на Закона може да застане пред Бога като човек, който никога не е съгрешавал. Очистването на земното светилище е символ за очистването на небесното светилище, при което ще бъде заличен докладът за всички грехове, извършени от Божиите хора през вековете. Нека първо погледнем към земното светилище.

„Така да направи умилостивение за Светая Светих поради нечистотата на израелтяните и поради престъпленията им и всичките им грехове; така да направи и за шатъра за срещане, който стои сред тяхната нечистота“ (Левит 16:16).

Веднъж в годината първосвещеникът влиза в Светая Светих, но преди това трябва да направи приношение за собствените си грехове и за греховете на духовенството. В Деня на умилостивението при първосвещеника са довеждани два козела и се хвърля жребий. Единият козел бива жертван (т.н. „Господният козел“). Когато влиза в Светая Светих, първосвещеникът гори тамян и попръсква кръвта на жертвата пред ковчегата на завета, както и върху умилостивилището.

„...и да сложи тамяна на огъня пред Господа, за да покрие димът от тамяна умилостивилището, което е върху плочите на свидетелството, за да не умре“ (Левит 16:13).

„...като поръси с нея (кръвта) над умилостивилището и пред умилостивилището (Левит 16:15).

Защо? Защото Божият закон е бил нарушен. Символично попръскването на кръвта върху умилостивилището заличава доклада за греха поради Божията милост. Заключениевата служба на Христос в небесното светилище може да бъде разбрана единствено в светлината на великия Ден на умилостивението в земния храм. Това е вест, даваща изключителна надежда, тъй като ни казва, че всичките ни грехове скоро ще бъдат напълно заличени.

„И така, необходимо беше образите на небесните неща да се очистят с тези жертви, а самите небесни неща - с жертви, по-добри от тях“ (Евреи 9:23).

Земният доклад е изчистен чрез кръвта на Господния козел, а небесният

доклад – от кръвта на Исус Христос.

„Така да направи умилоствивение за Светая Светих поради нечистотата на израелтяните и поради престъпленията им и всичките им грехове; така да направи и за шатъра за срещане, който стои сред тяхната нечистота“ (Левит 16:16).

Когато излиза от светилището, първосвещеникът слага от кръвта върху златния олтар и върху олтара за всеизгаряне, извършвайки по този начин умилоствивение за всеки предмет в храма. Всички записани грехове на Израел биват изчистени от светилището. След това се полагат ръце върху другия козел – козела за отпущение. Той бива заведен в пустинята и пуснат на свобода, което символично прехвърля доклада за греха върху него. Козелът за отпущение е наричан Азасел, т.е. дявол, представяйки така Сатана, който от самото начало е отговорен за греха. Забележете, че този козел не е убит; следователно Сатана не понася греха в смисъла на изкуплението, тъй като без проливането на кръв няма прощение за грях (Евреи 9:22). Символът показва само, че вината се пренася върху отговорния за него. Исус е единственият, Който е понесъл греховете ни и е направил умилоствивение за тях чрез проливането на кръвта Си. Той обаче не е отговорен за извършването на греховете ни. Важно е също да отбележим, че само записът на изповяданите грехове се полага върху главата на Азасел. Следователно е от съществено значение греховете ни да стигнат до светилището. Неизповядваните грехове не са изкупени и грешникът, отказал съзнателно да приеме дара на спасението, трябва да понесе собствената си вина. Необходимо е да помним, че очистването, осъществявано в този ден, е символ на истинското събитие в небесното светилище, което започва в края на 2300-та денонощия от пророчеството, разгледано в предишната глава.

„Той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти“ (Даниил 8:14).

Пророческото време започва с издаването на указа на Артаксеркс Лонгиман за възстановяването на Йерусалим през 457 г.пр.Хр. Ако добавим към тази дата 2300 години (пророчески дни), тогава стигаме до 1844 г. Очистването на небесното светилище започва през 1844 г., което означава, че Исус влиза в Светая Светих на небесното светилище на тази дата и тогава започва истинското служене за Деня на умилоствивението. Христос не би могъл да започне службата Си в небето, преди кръвта Му да бъде пролята, т.е. преди Голгота, следователно след възнесението Си Той трябва да е започнал да служи в първото отделение на храма – Светая. В Даниил, 8 глава се съдържа единствената препратка в Библията, отнасяща се до времето на започване на следващата фаза от Христовото служение – очистването на светилището, известно още като съда, предшестваш Второто идване на Господ Исус

Христос. Пророчеството от тази глава на Даниил (за 2300-та денонощия) ни отвежда до 1844 г. (за по-задълбочено разглеждане на събитията около тази дата вижте главата „Камък, на Който да положиш глава“).

Юдеите отъждествявали Деня на умилостивението с ден на съд, а извършваният от първосвещеника обред се приемал за очистване на светилището, т.е. за изличаване доклада за греха. Правела се асоциация и с окончателното спасение на Израел. Всичко това сочело напред във времето преди Второто идване на Месия, когато трябвало да се проведе съд в небето. Преди Христос да се завърне на земята и да изкупи Своя народ, е нужно на небето да се проведе съд, за да могат да бъдат разделени грешни от праведни и за да може Исус да предяви претенции върху принадлежащите на Него. Всеки юдеин, който не е взел участие в церемонията на Деня на умилостивението, трябвало да бъде отделен от народа си. Това е било ден на скръб (на изпитване на сърцето), ден на съд и затова е било от жизненоважно значение за човека да участва в тази церемония.

„Десетият ден на този седми месец да бъде ден на умилостивение; да имате свято събрание и да смирите душите си, и да принесете жертва чрез огън на Господа. Никаква работа да не вършите в този ден, защото е ден на умилостивение, за да се извърши умилостивение за вас пред Господа, вашия Бог. Защото, който не се смири в този ден, ще бъде изстребен измежду народа си“ (Левит 23:27-29).

Думата „изстребен“ разкрива сериозността на Деня на умилостивението като ден на съд. В стих 30 се казва: „И всеки човек, който извърши каква да е работа в тоя ден, този човек ще изстребя изсред людете му“. Този ден е трябвало да се съблюдава както седмичната събота. В своята книга „Ранните дни на християнството“, с. 238, Фарар пише:

„Толкова ужасен е бил Денят на умилостивението, че в една еврейска книга за обреди се казва как самите ангели тичали напред-назад в страх и трепет, изговаряйки думите: „Вижете, Денят на съда дойде!“.

Тъй като в светилището Бог работи само с изповяданите грехове, какви трябва да бъдем ние, които живеем във времето не на символичния, а в действителния Ден на умилостивението? Нужно е да развием навика да общуваме с Бог и да Го молим за смирен дух, благодарение на който ще имаме желание да изповядваме грешките си – дух, който ще копнее за чисто сърце и чист ум. Съдът е добра новина – няма от какво да се страхуваме, ако греховете ни са отишли преди нас в светилището.

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоаново 1:9).

„Елате сега, за да разискваме, казва Господ; ако греховете ви са като

мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна“ (Исая 1:18).

Критерият за произнасяне на присъдата днес остава същият, какъвто е бил преди. Това е Божият закон.

„Така говорете и така постъпвайте, като човеци, които ще бъдат съдени по Закона на свободата“ (Яков 2:12).

„Нека чуем края на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“ (Еклизиаст 12:13-14).

Годишните празници сочат към Исус

Всички годишни юдейски празници от церемониалния закон представят символично събития от служението на Христос. Пасхата (месец Нисан, ден 14) представя разпятието. Празникът на безквасните хлябове (Нисан, ден 15) символизира тялото на Христос в гроба. Празникът на първите плодове (Нисан, ден 16) представя възкресението. Празникът на седмиците (Сиван, ден 6) – Петдесятница. Забележете, че първите три празника представят трите дена – от смъртта на Христос до възкресението Му – и посочват целта на първото Му идване на земята.

Следващите юдейски празници сочат към завръщането на Исус: Празникът на тръбите (Тишри, ден 1) образно представя движението, провъзгласяващо Второто идване на Христос и обявяването на съда. Тръбите са символ на съд (Откровение 14:6, 7; Йоил 2:1). Денят на умилюванието (Тишри, ден 10) представя съда преди Второто идване на Христос. Празникът на шатрите (Тишри, ден 15) символизира прибирането у дома на Божия народ при завръщането на Исус Христос (вж. Фигура 2.4).

Пасхата, Празникът на безквасните хлябове и Празникът на първите плодове са празнувани в три последователни дни, символизирайки Христовата смърт и възкресение.

„В първия месец, на четиринадесетия ден от месеца, привечер, е Пасха Господня“ (Левит 23:5).

Апостол Павел обобщава всичко това, казвайки:

„...защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан за нас“ (1Коринтяни 5:7).

Жертвата на Христос изпълнява същността на празника Пасха и Исус се превръща в нашия пасхален Агнец.

Христос като пасхално агне

Пасхално агне

Христос

Агне без недостатък (Изход 12:5).
Кост от него да не строшите (Изход 12:46).

Христос без недостатък (Евреи 9:14).
Без строшена кост (Йоан 19:33,36).

„А Исус, като извика пак със силен глас, издъхна. И ето, завесата на храма се раздра на две отгоре надолу, земята се разтресе, скалите се разпукаха“ (Матей 27:50, 51).

Завесата, отделяща Светая от Светая Светих, е разкъсана отгоре надолу от невидима Ръка, което е Божият начин да покаже, че е дошъл краят на юдейската церемониална система. Греховете вече не могат да се изкупят чрез жертвената система. Символът е срещнал изпълнението си, сянката е срещнала реалния си образ в тялото на Господ Исус Христос.

„...На следващия ден Йоан видя Исус, че идва към него, и каза: Ето Божия Агнец, Който поема греха на света!“ (Йоан 1:29).

Йоан говори в Откровение за Христос като за:

„...Агнеца, заклан от създаването на света“ (Откровение 13:8).

Законът не е ли прикован на кръста?

Апостол Павел пише:

„...и като заличи противния ни в постановленията Му закон, който беше враждебен към нас, махна го отсрещ нас и го прикова на кръста“ (Колосяни 2:14).

Има само един закон, за който може да се каже, че е против нас, тъй като той показва как престъпленията ни изискват жертвата на Божия Син, за да бъде правосъдието удовлетворено. Става дума за церемониалния закон. Христос го заличава, като принася самия себе Си в жертва. Предназначението на този закон е изпълнено и друга жертва вече не е необходима.

„Вземете тази книга на закона и я сложете край ковчега за плочите на завета на Господа, вашия Бог; и там ще бъде за свидетелство против теб“ (Второзаконие 31:26).

Следователно противен на нас е не моралният Закон, който се намира вътре в ковчега на завета, а онзи, който е поставен от страни. Моралният закон не е Закон на робство, а на свобода (Яков 2:8-12). Чрез смъртта Си

Христос отваря вратите пред грешниците, за да избегат от осъждението на моралния Закон, т.е. от смъртта. Той обаче не премахва тези заповеди (вж. Фигури 2.2 и 2.3)

„Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ“ (Римляни 6:23).

„И така, сега няма никакво осъждане на тези, които са в Христос Исус, които ходят не по плът, но по Дух“ (Римляни 8:1).

Ако Пасхата представя жертвената смърт на Христос, тогава Празникът на безквасните хлябове символизира тялото на Христос в гроба, а Празникът на първите плодове – Неговото славно възкресение. След като Исус умира и става от гроба, Библията ни казва, че и други гробове се отварят и че някои от древните хора възкръсват от мъртвите заедно с Христос.

„...гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени, които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в святия град и се явиха на мнозина“ (Матей 27:52-53).

Тези възкръснали хора са първите плодове от много по-голямата жътва от души, която ще се осъществи в края на времето.

Празникът на седмиците представя Петдесетница. „Пента“ означава „петдесет“. Това събитие отбелязва даването на Десетте заповеди, което се случва петдесет дена след Пасхата. Тогава хората получават указанията как да живеят като Божи народ. След смъртта на Христос – истинската Пасха – учениците Му получават сила от Светия Дух, за да проповядват на света Олицетворението на Закона, а именно Исус Христос.

Празникът на тръбите, Денят на умилюванието и Празникът на шатрите са юдейски празници, които сочат към събитията, свързани с Второто идване на Христос. Празникът на тръбите сочи към съда преди Неговото завръщане, следователно се налага изпълнението на този празник да се случи преди края на 2300-та денонощия от пророчеството на Даниил, 8 глава. За да разберем подробности, ще е нужно да проучим събитията, случили се точно преди 1844 г. (това ще бъде разгледано в главата „Камък, на Който да положиш глава“). Денят на умилюванието, както видяхме, представя очистването на небесното светилище или съда, предшестващ Второто идване на Христос (повече детайли за това изключително важно събитие вижте в главата „Дългоочакваното хилядолетие“). Празникът на шатрите е радостно събитие, „ден на голямо веселие“, когато израелтяните строят колиби от разнообразни клонки – маслинови, борови, миртови, палмови, както и от клони от дебели дървета (Неемия 8:15). Те празнуват събраната вече реколта. Това е символ на последната жътва – събирането на изкупените от Бога – и затова празникът представя радостта от срещата при Второто пришествие (вж. Фи-

гура 2.4 в края на главата за по-пълна справка по отношение на празниците в системата на светилището).

Службата в храма е евангелието в символи, а Новият завет е евангелието в неговата същност. Ако изучаваме светилището, ще бъдем доведени до по-дълбоко разбиране на Христовата служба. Библията предупреждава:

„...много измамници излязоха в света, които не изповядват идването на Исус Христос в плът. Такъв човек е измамник и антихрист“ (2 Йоаново 1:7).

„Но ако и самите ние или ангел от небето ви проповядват друго благовестие, освен онова, което ви проповядвахме, нека бъдат проклетни. Както по-горе казахме, сега пак го казвам: Ако някой ви проповядва друго благовестие, освен онова, което приехте, нека бъде проклет“ (Галатяни 1:8-9).

Това са силни думи и затова е от жизненоважно значение да разберем служенето на Христос. Всеки, който подрива това служене, който го променя или дори го замества с някакви други средства за спасение, отрича, че Исус е изпълнението на всички символи. Това е равносилно на отричане, че Христос е дошъл на земята в плът. *Всъщност Библията ни предупреждава, че антихристът ще дойде и ще замести службата на Исус с друга система. Затова трябва да бъдем информирани, за да не бъдем заблудени. Нещо повече – предупредени сме, че измамата ще бъде толкова смайваща, че ако е възможно, ще заблуди дори и избраните (Матей 24:24). Тъжно е, че модерното християнство, изглежда, е поставило корените си само в кръста, като игнорира по-нататъшното служене на Христос и представя като безполезно делото на освещението. Библията ясно заявява:*

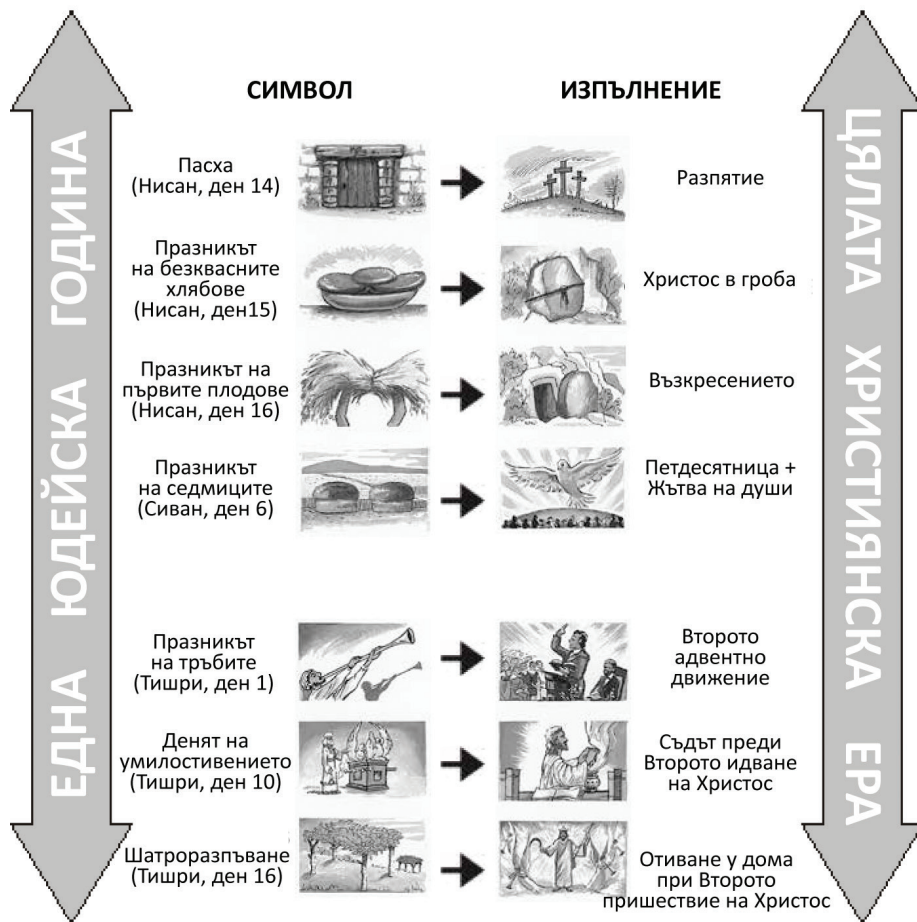
„Търсете мир с всички и онова освещение, без което никой няма да види Господа“ (Евреи 12:14).

Кой е врагът, който ще се опита да противодейства на служенето на Исус? Кой ще проповядва друго евангелие с толкова коварен подход, че да успее да измами дори и избраните? Заблудата е ужасна и за да постигне успех, врагът трябва да я замаскира добре. През вековете Божиите пророци са предупреждавали срещу идващия враг на истинската праведност. В действителност Библията съдържа много информация по този въпрос и *фактът, че в наши дни се смята за политически некоректно да се коментират споменатите теми, не оправдава никого, ако пренебрегва тези последни вести на предупреждение.* Трябва да изучаваме пророчествата:

„И така, пророческото слово става още по-достовечно за нас; и вие добре правите, че внимавате в него като в светило, което свети в тъмно място, докато се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви“ (2 Петрово 1:19).

В следващите глави ще се опитаме да постигнем именно това и да открием тайната около антихриста и мисията Му да унищожи служенето на Исус.

Юдейски празници – символика и изпълнение⁶

фиг. 2.4 - Една юдейска година символизира цялата християнска ера

БЕЛЕЖКИ:

1. Прев. бел. Жертва, която се е изгаряла.
2. Прев. бел. Превод от английския превод на Библията KJV.
3. Прев. бел. Превод от английския превод на Библията KJV.
4. Прев. бел. Изход 36:20-34
5. Мартин Лутер, цитиран в Religious Digest (Декември 1941).
6. Frank Breaden, New Pictorial Aid for Bible Study (Warburton: Signs Publishing Co., 1987).

БОРБАТА ЗА ИСТИНАТА

Глава 3

МИНАЛИ СЪБИТИЯ ГОВОРЯТ ЗА НАШЕТО ВРЕМЕ

Идентифициране на последните играчи

В Даниил, 2 глава намираме кратко пророчество, което предвещава развитието на събитията от времето на пророк Даниил до края на земната история. Пророчеството ни предоставя редица ключове, които ще ни позволят да отключим по-сложни пророчества, отнасящи се до великата борба между силите на светлината и силите на злото. Следващите пророчества от книгата на Даниил се развиват въз основа на това базово пророчество, а от своя страна книгата „Откровение“ може да бъде разбрана само в светлината на пророчествата от Даниил. Нуждаем се да разберем използвания от пророка символизъм, тъй като същият е употребен и в Откровение. Дефинициите на символите се намират в голямата си част в пророчествата на Даниил и така двете книги са неразривно свързани. Не е чудно, че Исус препоръчва изучаването на книгите „Даниил“ и „Откровение“, за да разберем събитията във времето на края:

„Затова, когато видите мерзостта, която докарва запустение, за която говори пророк Даниил, стояща на свящото място (който чете, нека разбира)...“ (Матей 24:15).

„Блажен, който прочита, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо“ (Откровение 1:3).

Пророчеството от Даниил, 2 глава

Преди 2500 години царят на Вавилон – Навуходоносор II, има удивителен сън. Но когато се събужда на сутринта, забравя същността на сънуваното. Въпреки това чувството за неговата важност е още живо в ума му. Никой от неговите магове съветници не може да му каже какво точно е сънувал, а още по-малко да разтълкува съня. Разгневен поради празните им претенции,

че всичко могат, царят заповядва да бъдат избити всички т. нар. „мъдречи“ на Вавилон. Според Писанието Даниил и приятелите му са получили образование във връзка с вавилонските мистерии, поради което са причислявани към групата на вавилонските мъдречи и поради това също са засегнати от тази царска заповед. Когато Даниил чува за случилото се, отива пред царя, за да се застъпи за всички мъдречи. След като отправя гореща молитва, Бог му разкрива не само съня, но и значението му и пророкът се явява пред царя, заявявайки:

„Но има Бог на небесата, Който открива тайни; и Той явява на цар Навуходоносор онова, което предстои да стане в последните дни (...) Царю, размишленията дойдоха в ума ти на леглото ти за онова, което предстои да стане по-късно...“ (Даниил 2:28, 29).

Значението на този сън очевидно касае и нас, защото не се отнася просто за времето на Навуходоносор, но и за „последните дни“.

„Ти, царю, си видял голям образ“ Този „образ“ (статуя) има следния вид:

(I) главата му е от чисто злато;

(II) гърдите и мишците му – от сребро;

(III) коремът и бедрата – от мед;

(IV) краката му – от желязо;

(V) ходилата му – отчасти от желязо и отчасти от кал (Даниил 2:31-33).

Когато Навуходоносор разпознава съня, Даниил продължава: *„Ти си гледал, докато се е отсякъл камък, не с ръце, който е ударил образа в ходилата му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил (...) А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят“* (Даниил 2:34, 35).

Пророкът описва последователността на царствата, които ще се издигнат на земята, преди камък, отсечен не от човешки ръце, да доведе до окончателното унищожение на всички земни господства. Всички описани царства имат пряка връзка с Божия народ. Съществуващото напрежение между тези земни езически сили и хората на Господа служи като образец за много по-големите конфликти, които ще се разразят в световен мащаб в края на времето. Представените в последователност царства са: Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим.

I. Главата от злато – Вавилон (605 - 539 г. пр.Хр.)

След като разказва съня, пророк Даниил дава и тълкуванието: *„Ти си онази златна глава“* (стих 38).

Вавилон е представен чрез персонификация – отъждествяване с цар Навуходоносор. Златото е подходящ символ за Вавилон. Историкът Херодот описва златната статуя на Мардук, седнал на златен трон пред златна маса и златен олтар. Плиний описва облеклото на свещениците, в което вплитали нишки от злато. Новият Вавилон е златното царство, просъществувало от 605 до 539 г. пр.Хр.

„След теб ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и друго, трето царство от мед, което ще завладее целия свят. Ще се издигне и четвърто царство, яко като желязо...“ (Даниил 2:39-40).

II. Гърдите и ръцете от сребро – Мидо-Персия (539 – 331 г. пр.Хр.)

На плоча с астрономическа информация, намираща се в Берлинския музей, намираме коя е 37-мата година от царуването на Навуходоносор II с точност до ден. Археолозите са успели да посочат кога точно се случва падането на Вавилон в ръцете на Мидо-Персия – 29 октомври 539 г. пр.Хр.

„...Ти си онази златна глава. След тебе ще се издигне друго царство, по-долно от твоето...“

Предсказанието на Даниил за края на царството на Навуходоносор трябва да е било голям шок за монарха. В пета глава на книгата „Даниил“ се описва падането на империята:

„...Царството ти бе разделено и бе дадено на мидяните и персите“ (Даниил 5:28).

Мидия и Персия всъщност са отделни царства, но персийският цар Кир споява елементите на двете. Двете ръце на образа са подходящ символ за тази сила. Мидо-Персия е представена от среброто, което се използва от персийските войници за лични украшения, а също и в монетарната система. Пророчеството обаче предсказва, че и тази империя ще падне и ще бъде заместена от друга.

III. Коремът и бедрата от мед – Гърция (331 - 168 г. пр.Хр.)

„...друго, трето царство от мед (...) ще завладее целия свят.“

Даниил 8:20, 21 показва как Мидо-Персия е наследена от трето царство, представено чрез мед – Гърция. Всъщност по-точно е да се каже, че това е Македонската или Елинистичната империя на Александър Велики и неговите приемници. Само чрез три големи битки Александър успява да завладее Стария свят, побеждавайки Персия в битките при Граник (334 г. пр.Хр.), Иса (333 г. пр.Хр.) и Арабела (331 г. пр.Хр.). Йосиф Флавий – еврейски историк

от първи век - описва пророчеството от Даниил, 2 глава по следния начин:

„Но империята им ще бъде унищожена от друг цар от Запада, облечен в мед.“¹

Бронзът е използван за брони и за бойни брадви. Върховете на копията на гръцките войници също били направени от бронз. Тази империя обаче също бива заменена – идва четвъртото царство.

IV. Краката от желязо – Рим (168 г.пр.Хр. - 476 г.сл.Хр.)

След смъртта на Александър Велики във върхната точка от кариерата му неговите генерали поделят империята помежду си и така стават лесна плячка за римляните. Рим е основан около 753 г. пр.Хр., като след това се разраства до световен завоевател. Разгромява гърците при битката за Пидна през 168г.пр.Хр. и оттогава се издига като четвъртото царство в пророчеството – царство, силно като желязото. Историкът Гибън прави следния коментар във връзка с Рим:

„Войските на Римската република, понякога надмогвани в битка, но винаги победители във войната, напредват с бързи стъпки към Ефрат, към Дунав, към Рейн и към океана; а образите от злато, от сребро и от мед, които представят нациите и царете им, биват успешно разгромявани от желязния монарх на Рим.“²

Но не е отредено за великия железен монарх на Рим да остане завинаги. От 351 г.сл.Хр. варварски племена започват да нахлуват в Римската империя чак до времето, когато последният римски император – Ромул Августул (умалително за Августус) е детрониран през 476 г. сл.Хр. Тогава започва ерата на разделението.

V. Ходилата – отчасти от желязо, отчасти от кал: Разделено царство - Европа в края на времето

Даниил описва разделеното царство на Рим по следния начин:

„А понеже си видял ходилата и пръстите отчасти от грънчарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде едно разделено царство; но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже си видял желязото, смесено с глинена кал (...) така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко“ (Даниил 2:41, 42).

След падането на Рим през 476 г.сл.Хр. империята се разделя на десет части – това са царствата на остготите, вестготите, франките, вандалите, севевите, алеманите, англо-саксонците, херулите, ломбардите и бургундите.

Някои от тях са съвременните страни Франция, Англия, Германия, Швейцария, Италия, Португалия, Испания, а други променят границите си и се организират като национални държави със собствени езици.

Даниил отбелязва, че разделеното царство е отчасти силно и отчасти слабо. Историята действително учи, че такова е било миналото на европейските държави, сред които Германия е основен пример. Правени са безброй опити за обединение на разделена Европа. Велики държавници са се опитвали да го постигнат, но неизменно са се проваляли. Луи XIV, Карл Велики, Наполеон, Бисмарк, Кайзер Вилхелм, Адолф Хитлер и дори съвременната Европейска общност могат да бъдат използвани като пример.

Европейските нации са се опитвали да се обединят, използвайки като средства политически съюзи и бракове между членове на различни династии.

„И както си видял желязото, смесено с глинена кал, така те ще се размесят с потомците на *други родове* хора; но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта“ (Даниил 2:43).

Стих 43 в английския превод на Библията „Ревизирана стандартна версия“ гласи: „...*така те ще се размесват едни с други чрез бракове*“. Д-р Мофат казва: „...*ще се сродяват*“. Поради политически цели и за да бъдат подсилени връзките между кралските семейства в Европа, различни техни членове биват сродявани чрез бракове. Фердинанд Арагонски се оженва за Изабела Кастилска, обединявайки така техните две територии в Испания. Наполеон се развежда с Жозефина, за да се ожени за Мария Луиза от Австрия с цел политически съюз. Поради множеството бракове не е учудващо, че кралица Виктория е наричана Бабата на Европа. Въпреки всички тези бракове обединението така и не се постига. Както е имало, така и ще има временни политически, икономически или други съюзи в Европа, но самите обединения не успяват да сплотят нациите в едно хомогенно цяло. Библията предсказва, че етническите конфликти ще продължават до времето на края.

През 1799 г. Наполеон заявява, че ще даде на Европа един владетел, един закон, един апелативен съд и една парична система. Някой обаче му възразява с думите, че Провидението не би допуснало той да владее света. Докладвано е, че Наполеон отговаря:

„Провидението е на страната на най-тежката артилерия.“³

Започват силни юнски дъждове и тежката артилерия на Наполеон не може да помръдне. По-леката му кавалерия попада на размякнатите пътища и Уелингтън я разбива при Ватерло през 1815 г.

„*И в дните на онези царе небесният Бог ще издигне царство, което довека няма да се разруши (...)*но то ще строи и довърши всички тези царства, а самото то ще пребъде довека“ (Даниил 2:44).

В момента чакаме най-великото събитие в историята на човечеството – събарянето на всички политически сили на тази планета и формирането на ново царство, което никога няма да премине или да бъде унищожено. Намесата на Царя на царете и на Господа на господарите в делата на хората предстои много скоро. Краткото пророчество за земните царства описва събитията с болезнена точност и полага основата за по-детайлните пророчества, които следват. Кой са основните участници в последния конфликт? Как целият свят ще бъде въввлечен в този конфликт и какви ще бъдат заблудите, с които Божиите хора ще се срещнат лице в лице? Подготвени ли сме за най-големия „спектакъл“ в историята на Вселената, когато всяко скрито нещо ще се разкрие и когато Господ ще спаси онези, които Го очакват? Ще бъдем ли и ние сред хората, които ще кажат: „Скали, паднете върху нас!“ (Откр. 6:16), или ще принадлежим към групата, която казва: „Това е нашият Бог. Чакахме Го и Той ще ни спаси!“?

„Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ“ (Матей 24:42).

I. Глава от злато -

- Вавилон
(605 г.пр.Хр.).

II. Гърди и мишци -
от сребро

- Мидо-Персия
(539 г.пр.Хр.).

III. Корем и бедра от
мед -

- Гърция
(331 г.пр.Хр.).

IV. Крака от желязо -

- Рим
(168 г.пр.Хр.).

V. Ходила
от желязо и кал

- Разделена Европа
(476 г.сл.Хр. до края).

ПРЕМИНАВАНЕТО НА ВЛАСТТА ОТ ЕДНО ЦАРСТВО КЪМ ДРУГО СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА ПОСТЕПЕННО. ДАТИТЕ СА ПРИБЛИЗИТЕЛНИ ПЪТЕПОКАЗАТЕЛИ ВЪВ ВЪРВЕЖА НА ИСТОРИЯТА.

БЕЛЕЖКИ:

1. Йосиф Флавий, *Jewish Antiquities* Book 10: 64-65, цитиран от *The Great Histories: Josephus* (New York: Washington Square Press, 1965)
2. Edward Gibbon, *History of the Decline and Fall of the Roman Empire* Volume 4 (London: 1838): 161.
3. Gordon A. Craig, *Europe Since 1815* (Harcourt Brace College Publishers, 1980) 258.

ЧОВЕКЪТ ЗАД МАСКАТА Антихристът разкрит

В Даниил, 2 глава четем за провидението, прозиращо напред във времето. В пророческо видение Даниил поглежда към хода на човешката история и вижда четири мощни империи, които се появяват една след друга на световната сцена. Четвъртата от тях е Рим. Пророкът забелязва, че в последните етапи от земната история тази империя ще бъде разделена (смес от желязо и кал) и ще има десет компонента - също както „образът“ (статуята) от съня на Навуходоносор има десет пръста. По времето на тези царства небесният Бог (представен като камък, откъснат не от човешки ръце) ще унищожи образа и на мястото на падналите идолопоклоннически нации ще се издигне Божието вечно царство. Пророчеството предоставя широк поглед върху историческите събития и е удивително точно. Но то не предлага много детайли по отношение на последните събития преди края на историята. Пророчеството от Даниил, 7 глава обаче добавя цвят към грубите очертания, оформени от първото пророчество. То е паралелно на Даниил, 2 глава и посредством различни символи предоставя толкова ясно описание на отстъпилата сила в края на времето, че съвестният изследовател остава без съмнение коя е тази мощна система, посмяла да поквари армиите на живия Бог.

Употребата на цифрите от едно до четири едновременно във втора и в седма глава на Даниил ни подсказва, че двете са свързани посредством хиазъм¹. Глави три и шест също са свързани по подобен начин, тъй като и двете съдържат темата за преследвания – символ за преследването във времето на края. Глави четири и пет на Даниил също имат връзка, защото и двете се занимават с падането на великите диктатори. По този начин те представят образно грандиозните събития, предстоящи в края. Навуходоносор бива смирен чрез временна лудост, когато започва да се държи като животно и да яде трева, а Валтасар е унищожен чрез личната намеса на Бог. В Даниил, 2 глава самият цар на Вавилон получава видение, но Господ разкрива значението му на Своя пророк Даниил, за да може царят да се запознае с истинския Бог – Твореца. Нещо повече, видението се отнася за развитието на земните

политически сили във времето до кулминацията – установяването на Божието царство. Видението от Даниил, 7 глава пък е дадено от Господ лично на Неговия пророк. Богато е на символизиъм и освен че повтаря същата вест за въздигането и падането на земните царства, то подчертава и битката между истината и заблудата, както и идентифицира „човека на греха“. Пророческият принцип за надграждане може да бъде приложен в този случай. Пророчеството от Даниил, 7 глава повтаря пророчеството от Даниил, 2 глава, но освен това го разширява и очертава окончателните събития, свързани с издигането и с падането на антихриста. Използваната богата библейска символика е ключът към разнищването на пророчеството и затова е от съществена важност да разберем значението на символите. На принципа, че Библията сама тълкува себе си, може да се изведе следният кратък речник на пророческите символи, благодарение на който ще можем да разкрием значението на това велико пророчество.

<p>„вяхър“ = война (Исая 21:1, 2; Захария 7:14; Еремия 25:32; 49:36, 37) „звяр“ = цар или царство (Даниил 7:17) „рог“ = цар или владетел (Даниил 8:21) „води“ (море) = нации/хора (Откровение 17:15)</p>
--

Четири „звяра“ в Даниил, 7 гл.

В съня си Даниил вижда как „четирите ветрища“ на небесата връхлитат „голямото море“. Като приложим библейските дефиниции за тези символи, можем да видим, че войни и борби ще вилнеят сред нациите.

„И четири големи звяра излязоха от морето, различни един от друг“ (Даниил 7:3).

„Първият беше като лъв и имаше орлови крила; а като го гледаха, крилата му се изскубнаха и той се вдигна от земята, и беше заставен да се изправи на два крака като човек, и му бе дадено човешко сърце“ (Даниил 7:4).

„Лъвът“ е използван в Библията като символ за власт и сила. Този символ е приложен за Христос, когато е наречен „лъвът от Юдовото племе“. „Лъвът“ обаче е символ и за Вавилон – престолът на отстъпилата религия и погубителят на нациите, търсещ начин да въвлече Божия народ в идолопоклонство. Пророкувайки за идващото унищожение на Ерусалим от Вавилон, пророк Еремия прилага символа на лъва за тази мощна сила.

Лъвът излезе от гьсталака си и изстребителят на народите тръгна, излезе от мястото си, за да запустит земята ти и за да бъдат съсипани градовете ти, за да останат без жители (Еремия 4:7).

Лъвът има орлови крила – това е препратка към още един символ за Вавилон. Археолозите са открили, че лъвът с орлови крила е често използван символ във вавилонските конструкции и скулптури. Нещо повече – орелът е бил универсален символ за слънчевия бог и следвателно силата на този лъв идва от езическо божество. Символът на човека, който стои на краката си, ни говори за обединението на човешкия елемент с тази сила в неподчинение пред Бога. Тъй като религията на Вавилон формира основата на всички езически религии, той е подходящ символ за съюза, в който във времето на края ще се обединят всички религиозни сили против Бога и народа Му. Тази организация е описана в Данииел, 2 глава като стъпалата от желязо и кал. В последните сцени от човешката история една сила, наподобяваща Вавилон, ще контролира събитията на земята. По-нататък в книгата „Откровение“ ще се натъкнем отново на „лъва“ – този път символ на антихриста.

Следващото царство от пророчеството в исторически аспект е Мидо-Персия.

„След това ето, друг звяр, вторият, приличен на мечка, който се повдигна от едната страна и имаше три ребра в устата си между зъбите си; и му казваха така: Стани, изяж много месо“ (Данииел 7:5).

Силата, наследила Вавилон, е изобразена тук като мечка. Едната ѝ страна се надига по-високо от другата, което е препратка към първоначалното неравенство на двете власти, съставляващи Мидо-Персийския съюз. Трите ребра вероятно отговарят на трите главни завоевания, осъществени при покоряването на Вавилонската империя – Лидия, Египет и самия Вавилон, които биват подчинени от Кир Велики. Богатството на библейската типология, използвана за описанието на това голямо историческо събитие, служи като учебник за грандиозните събития, които ще се развият в края на времето. Вавилон – владетелят на нациите, главата от злато, престолът на религиозната и политическата сила – е владеел над нациите. Унищожил е Ерусалим и е отвел в плен народа на Йехова. Но идва времето тази сила да бъде унищожена и Кир е избран от Бог за изпълнението на тази цел. Много преди неговото рождение Исаия го нарича Господният помазаник, пророкувайки:

„Така казва Господ на помазаника Си, на Кир, когото аз държа за дясната ръка, за да покоря народи пред него и да разпаши кръста на царе, за да отворя вратите пред него, за да не затворят портите“ (Исаия 45:1).

Същият пророк пише, предсказвайки за Месия:

„Духът на Господа Йехова е на мен; защото Господ ме е помазал да благовествам на кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаниците“ (Исаия 61:1).

Кир е символичен образ на Христос – слага край на властта на Вавилон и освобождава пленниците. Декретът, издаден от този владетел, постановява израелтяните да бъдат пуснати да се завърнат в родината си, без това да им струва каквото и да било. По същия начин Христос побеждава духовния Вавилон в края на времето. Освобождава пленниците и ги отвежда в небесния Ханаан, а изкуплението не им коства нищо.

Мидо-персите добавят към религиозните обреди и церемонии на вавилонците култа митраизъм, в който седем нива на посвещение оформят крайъгълния камък на системата за поклонение пред слънцето. Структурата на култа е йерархична. Членовете преминават през поредица от седем степени (санове), от които всяка една се свързва с определена планета и има специален символ. Сановите са следните в последователност от най-ниската към най-високата: Согах (гарван, под Меркурий), Nymphus (младоженец, под Венера), Miles (войник, под Марс), Leo (лъв, под Юпитер), Perses (персиец, под луната), Heliodromus (вестител на слънцето, под слънцето) и накрая Pater (отец, под Сатурн). Когато някой постига най-високия сан – Pater или отец, той става глава в религиозната общност. Заслужава си да се отбележат още два аспекта на посвещението при митраизма. Първо, възможно е участник в тази религия да бъде член на повече от един култ и второ, на жените не се позволява да стават членове.

След мидяните и персите се издига трета сила. Историята ни казва, че гърците наследяват Мидо-Персийската империя.

„След това, като погледнах, ето, друг звяр, приличен на леопард, който имаше на гърба си четири птичи крила; този звяр имаше и четири глави; и му бе дадена власт“ (Даниил 7:6).

В Даниил 8 гл. се съдържа допълнение към пророчеството за тези ранни царства и за тяхната последователност и действия. Там четем, че Гърция ще подчини Мидо-Персийската империя, а самата тя впоследствие ще бъде разделена на четири по-малки царства, преди да бъде победена от Римската империя. Поради разделението на четири леопардът от Даниил, 7 глава има четири глави и четири крила. Този звяр е използван като подходящ символ за царството на Гърция поради бързината на нейните завоевания. Гърция не бива да се бърка с Гърция от класическия период, предшестваша падането на Персия, тъй като понятието се отнася до полугръцката Македонска империя на Александър Велики, който подчинява разбунтувалите се градове държави в Гърция и в Тракия и така става първият цар на Гърция. Той се обявява за наследник на фараоните, а неговите войски му осигуряват позицията на божество, покланяйки му се като на бог. Една от основните цели на Александър е да разпространи гръцката култура и философия по цялото си царство. Религията на Гърция добавя много детайли, много ритуали и церемонии към практикуваните дотогава системи за поклонение. Култът към Бакхус, митологиите, описващи битките на боговете и поклонението пред женски

божества започват да се вплитат в самите основи на обществото.

И накрая Библията предсказва четвърто царство, което ще властва над земята:

„След това, като погледнах в нощните видения, ето четвъртия звяр, страшен и ужасен, и много як; той имаше големи железни зъби, с които поглъщаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с краката си; той се различаваше от всички зверове, които бяха преди него, и имаше десет рога“ (Даниил 7:7).

Четвъртият звяр не се поддава на описание. Той е ужасяващ, плашещ и много силен. Това трябва да е царството, което ще изпълни догоре чашата на беззаконието. Въпреки че Рим е разделен впоследствие, железното остава до времето, когато всичко бива унищожено от „камъка“.

Четирите нации се появяват една след друга, създавайки така паралел с компонентите на образа от Даниил, 2 гл.

Глава от злато	ВАВИЛОН	Лъв с крила (Дан. 7:4)
Гърди и мишци от сребро	МИДО-ПЕРСИЯ	Мечка и ребра (Дан. 7:5)
Корем и бедра от мед	ГЪРЦИЯ	Леопард (Дан. 7:6)
Крака от желязо	РИМ	Ужасен звяр (Дан. 7:7)

Фигура 4.1 - Забележете паралелните символи от Даниил, 2 и 7 глава

В периода, когато владее последната сила – Рим, ще се стигне до окончателната кулминация на противопоставянето между верните на Бога и съюзниците на човешкия враг при битката Армагедон. Остава да разгадаем защо Рим се очаква да бъде последната сила, управляваща земята, и защо именно той ще препълни чашата на Божието търпение към греха. Кое в Рим ще доведе до окончателното унищожение и кои детайли от фалшивата религиозна система ще предизвикат Божия гняв „да се излее без мярка“ (Откр. 14:10). Това е присъда, която не е примесена с милост.

Въпреки че „зверовете“ и „металите“ са представени в последователна поредица, цялостният образ (включващ главата от злато, ръцете от сребро и бедрата от бронз) ще бъде унищожен едва когато камъкът удари нозете. Мидо-Персите завладяват Вавилон, но вавилонската система на поклонение не е унищожена, а само променена. По подобен начин, когато Гърция покорява Мидо-Персийската империя, имената на божествата се променят, но същността на системата за поклонение остава същата – същите богове са почитани в Рим, само че под различен образ. Последната отстъпила сила, контролираща световните събития, следователно ще включва аспекти и детайли от всички исторически религиозни системи. Но те ще бъдат така прикрити, че ако е възможно, да бъдат заблудени и избраните. Според поре-

дността в Даниил, 2 гл. ужасният „звяр“ от Даниил, 7 гл. представлява Рим, който владее до края на времето, макар и разделен на десет. Металът не се променя, а просто е разделен чрез глината; стъпалата пък имат десет пръста, съответстващи на „десетте рога“ от Даниил, 7 гл. Според пророчеството те са десет царства, които ще се издигнат от Рим.

„А за десетте рога - те са десет царе, които ще се издигнат от това царство...“ (Даниил 7:24).

Десетте царства, издигнали се от Рим след неговия упадък, са същите, представени чрез десетте пръста на образа от Даниил, 2 глава, а именно: остготите, вестготите, франките, вандалите, суевите, алеманите, англо-саксонците, херулите, ломбардите и бургундите (Виж Фигура 4.2). Докато Даниил разсъждава върху „десетте рога“, друг „малък рог“ се издига измежду тях.

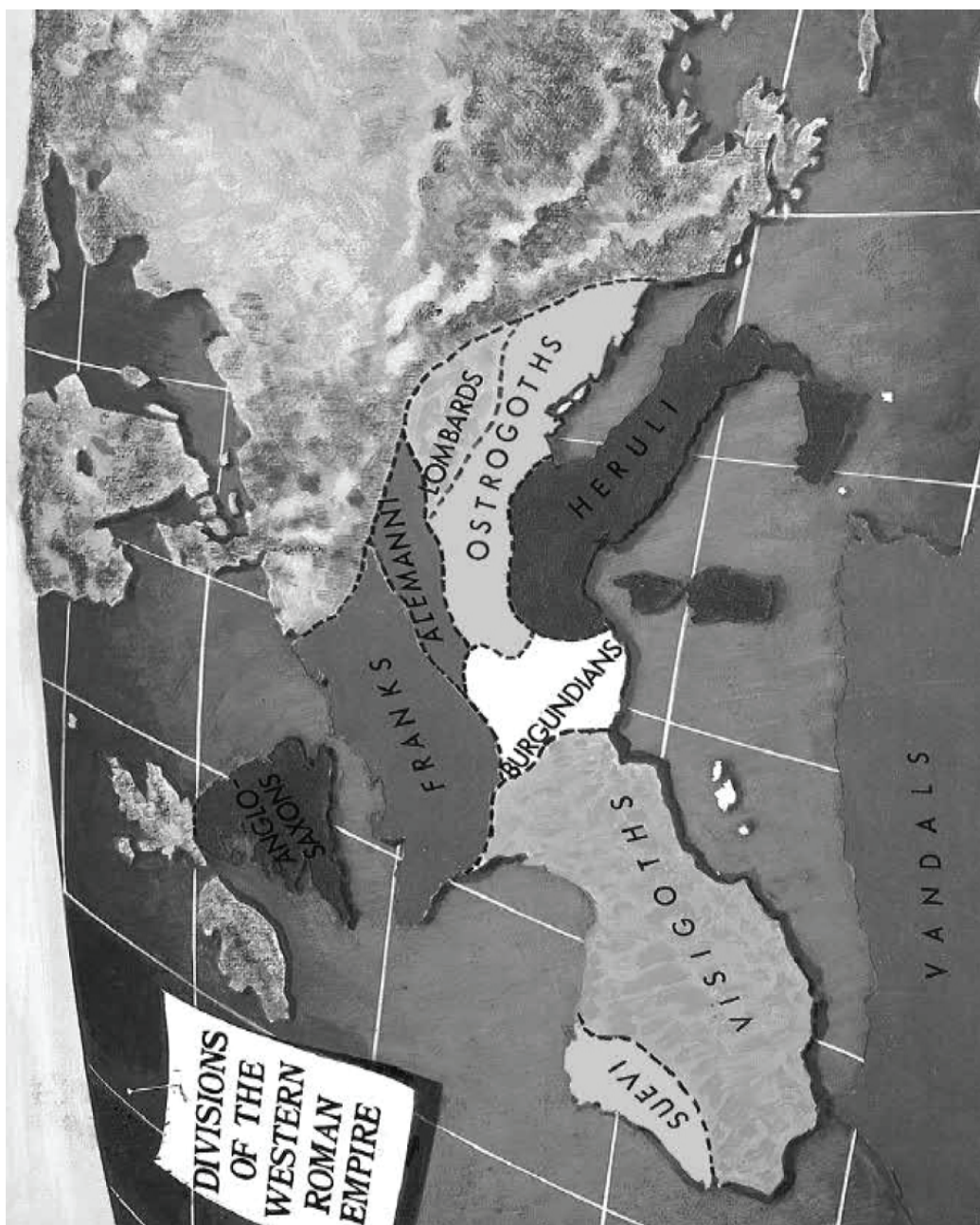
„Докато разглеждах роговете, между тях излезе друг рог, малък, пред който три от първите рогове се изкорениха; и ето, в този рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно“ (Даниил 7:8).

В този стих отново имаме препратка към човека - точно както в началото на Даниил, 7 глава, където „лъвът с орлови крила“, представящ Вавилон, се изправя на два крака като човек. Както Вавилон повлича древния свят в заблуда чрез идолопоклонническата си система (това е символът), така и „малкият рог“ ще притежава същите характеристики, които ще бъдат обаче приложени в световен мащаб (това е изпълнението на символиката). Именно тази сила ще богохулства, ще говори надменни думи и ще измами народите във времето на края. Английският превод на Библията NIV идентифицира тази сила като антихриста, а в бележките под черта в превода Douay Version (Римокатолическа Библия) за осми стих се казва:

„Това обикновено се счита за Антихриста“.

Както ще видим, „малкият рог“ израства и става по-голям от всички други и следователно трябва да се възприема по-скоро като рог, който достига голям ръст. Тъй като той представя антихриста, е от съществено значение да се определи с точност коя е тази сила. Методът ни трябва да се основава на принципа, че Писанието само тълкува себе си. Важно е също да отбележим, че „анти“ има две значения на гръцки. Означава „против“, но също и „вместо“. В 75% от случаите думата е използвана в значението си на „вместо“ („на мястото на“). Има много особености на „рога“, които помагат за неговото прецизно идентифициране, и за да е възможно това, е нужно всяка една от тези характеристики да намери своето приложение.

Фигура 4.2 - разделение на Западната Римска империя
Англо-саксонци, франки, остготи, вестготи, вандали, суеви, алемани, херули, ломбарди и бургунди.

Личността на антихриста разкрита

1. Той се издига от „четвъртия звяр“.

Силата на „малкия рог“ е описана във връзка с „четвъртия звяр“. Това е много важно, тъй като мнозина прегръщат претеристичното тълкувание и

асоциират антихриста с Антиох Епифан IV – гръцки цар, който преследва евреите и осквернява храма. Това обаче не съответства на пророчеството, тъй като антихристът излиза от четвъртия звяр, който е Рим.

2. Той идва „изсред“ десетте рога (стих 8).

„Докато разглеждах роговете, между тях излезе друг рог, малък...“ (Даниил 7:8).

Забележете, че „малкият рог“ се издига изсред десетте, което означава, че когато той се е появил, десетте вече са били там и все още са съществували.

3. Той идва „след като“ десетте рога са били установени.

„А за десетте рога - те са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг...“ (Даниил 7:24, удебеляването е добавено допълнително).

Издигането на силата на „малкия рог“ трябва да бъде потърсено след разделянето на Рим между десет различни сили. Това означава, че рогът трябва да е израснал и да е придобил здравината си, която го квалифицира като „рог“ (като цар или царство), едва след 476 г. сл.Хр.

4. Той трябва да „изкорени“ три рога (стих 8).

„...пред който три от първите рогове се изкорениха...“

Три от десетте царства трябва да бъдат унищожени в резултат на подстрекателството на силата на „малкия рог“. Тъй като той се е появил след разделението на Рим на десет различни държави (след 476 г. сл.Хр.), но преди унищожението на три от тях (защото той се издига измежду десетте), тогава имаме една много ясна времева рамка за появяването на антихристката сила. Херулитите, вандалите и остготите са унищожени до 538 г. сл.Хр. и следователно тази сила трябва да се е издигнала между 476 и 538 г.сл.Хр.

5. Той трябва да е по-велик от „събратята“ си.

„...наглед беше по-як от другарите си“ (Даниил 7:20).

Силата, приписана на „малкия рог“, е по-голяма от тази на другите държави, което предполага позиция на политическо превъзходство. Въпреки че „рогът“ първоначално е малък, той става по-голям от другите сили.

6. Той трябва да е „различен“ от всички останали.

„...ще се различава от първите...“ (Даниил 7:24).

Както „рогът“ е цар или царство, така и „малкият рог“ трябва да представя цар или царство, което обаче е различно от другите – от светските царства. Можем да извлечем определение за различието на този „рог“ от общия сбор на всичките му особености, които ще разгледаме по-долу.

7. Той трябва да има „очи като човешки очи и уста, които говореха надменно (...) против Всевишния“ (Даниил 7:8, 25).

„...и, ето, в този рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно (...) Той ще говори думи против Всевишния“ (Даниил 7:8, 25)

По повод на „първия звяр“ от пророчеството в Даниил, 7 глава вече обсъдихме връзката между човешкото и Вавилон. „Малкият рог“ е човек, който се е изправил против Бога и който говори надменни думи против Всевишния. Това ни посочва система, предизвикваща Бога директно и заставаща в опозиция спрямо Него. Царят на древния Вавилон е представен като „златна глава“. Цялата власт е в негови ръце. Думата му е закон, а той е считан за бог. По подобен начин при грандиозното изпълнение на този символизъм всички сили още веднъж ще бъдат в ръцете на човек, който като говорител на системата ще произнася богохулства и ще претендира за позиция, непринадлежаща на смъртен човек. Библията дава определение за богохулството в Новия завет. Четем в евангелията, че евреите на два пъти искат да убият с камъни Исус заради предполагаемо богохулство.

„...Дерзай, синко; прощават ти се греховете. И, ето, някои от книжниците си казаха: Този богохулства“ (Матей 9:2, 3).

„...Синко, прощават ти се греховете (...) Този защо говори така? Той богохулства. Кой може да прощава грехове, освен единствено Бог?“ (Марк 2:5-7).

„...Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство; и защото Ти, Който си човек, правиш Себе Си Бог“ (Йоан 10:33).

Исус може да прощава грехове, защото е Син на Бога, но „малкият рог“ има наглостта да претендира за Неговата позиция и да заявява, че има същите права. Апостол Павел изтъква отново тази точка по отношение на антихриста, когато пише на солунците:

„...който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича

Бог, или на когото се отдава поклонение, така че той седи както Бог в Божи храм и представя себе си за Бог“ (2 Солунци 2:4).

8. Той воюва против Божиите светии.

„Гледах същия рог, като воюваше със светиите и превъзможваше над тях“ (Даниил 7:21).

„Малкият рог“ следователно е потисническа сила, която воюва успешно против Божиите хора.

9. Той „ще замисли да промени времена и закони“.

„... и ще замисли да промени времена и закони...“ (Даниил 7:25).

От кои времена и закони Бог ще се интересува по-специално? Със сигурност този стих трябва да се отнася за Закона, установен от самия Него, както и за времената, които Той е определил. В Библията се откроява един Закон – Десетте заповеди. Промяната на времената и законите следователно трябва да се отнася до опит за фалшифициране на самия Божи Закон и опит за подмяна на положените от Бог времена.

10. Светиите трябва да бъдат „предадени в ръцете му за време, времена и половин време“ (Даниил 7:25).

За да схванем това времево пророчество, е нужно да разберем библейското значение на пророческото време. Ще се занимаем с това накратко, но на този етап можем да кажем само, че „малкият рог“ ще има власт над Божия народ и ще го преследва за определен период от време.

11. Той ще погълне цялата земя.

„Той каза така: Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света, което ще се различава от всички царства и ще погълне целия свят, и ще го стъпче и разтроши“ (Даниил 7:23).

Пророчеството е направено по отношение на Рим. Но езическият Рим не изпълнява цялото описание до последната буква. Както се вижда от шестте идентифициращи характеристики, силата на „малкия рог“ се издига като част от състава на Римската империя, но се очаква да е различен от всички други и в крайна сметка да погълне цялата земя. Пророчеството предсказва, че „малкият рог“ ще придобие сила над царете на земята, като се имат предвид всички политически единици, съществуващи в края на времето.

12. Ще царува, докато дойде Старият по дни.

„...докато дойде Старият по дни и бе извършен съд за светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството“ (Даниил 7:22).

Това е едно от най-задълбочените пророчества по отношение на антихриста. Той трябва да се появи преди 538 г. сл.Хр. (окончателната дата на изкореняването на три от десетте първоначални царства, издигнали се от Римската империя) и трябва да тържествува, докато „дойде Старият по дни“ (препратка към Второто идване на Христос). Следователно никоя отделна личност не може да изпълни пророчеството, а единствено някоя сила може да постигне подобно дълголетие. Тъй като тя е определена като „рог“, според библейската дефиниция следва тя да е царство, чиито владетели са управлявали вече повече от хилядолетие и половина.

13. Владичеството ще му бъде отнето.

„Но когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изтребят и погубят докрай“ (Даниил 7:26).

Добрата новина е, че Бог ще триумфира. Когато Христос се завърне, тази сила ще бъде погубена и Бог ще установи царството Си, което никога няма да бъде унищожено и където вече никога няма да има гонение. Няма да има болести, а Господ „ще избърше всяка сълза“.

Колкото и тъжно, и шокиращо да звучи, има само една сила, която отговаря на всички точки от описанието. Преди да стигнем до детайлите, е от съществено значение да разберем, че Библията тук не говори за отделни личности, а за система, която в период, по-дълъг от хилядолетие и половина, е претендирала, че притежава властта да владее съвестта на хората. Нещо повече, за определено време тя е имала силата да налага заповедите си и да преследва всички, които биха избрали да се подчинят не на нея, а на Бога и на Словото Му. Христос умира за цялото човечество и благодарение на Него всички имат достъп до Божията благодат. Тук Библията говори за сила, която използва позицията си по погрешен начин и която дръзва да постави себе си на мястото на Бога. Отделните личности са отговорни пред Господ само за светлината, която са имали по време на своя живот. Бог осъжда системата, но не и участващите в нея хора, които са живеели според притежаваната от тях светлина и които са копнеели за връзка с Него. Тъжно е, но има само една система, която отговаря на всички идентифициращи характеристики, изброени в Даниил 7 глава, и това е папството. Препоръчвам на всеки човек, преди да отхвърли заключението, да изследва Писанието с молитва и да поиска напътствие от Бог, а след това да запита също като апостол Павел:

„А той каза: Кой си Ти, Господи? А Той отговори: Аз съм Исус, Когото ти гониш. Но стани, влез в града и ще ти кажа какво трябва да правиш“ (Деяния 9:5, 6).

Антихристът разкрит

1. Той се издига от „четвъртия звяр“.

Папският Рим се издига от пепелта на езическия Рим. Историкът Екхарт казва:

„Когато Римската империя се разпада и на нейно място се появяват груби, варварски царства, тогава Римокатолическата църква не само става независима от държавата в религиозните си дела, но започва да господства и над светските работи“².

Всеки историк би се съгласил, че папският Рим се появява от руините на древната езическа Римска империя. Томас Хобс – английски историк - пише:

„Ако човек обмисли произхода на тази велика църковна власт, лесно ще проумее, че папството не е нещо друго освен призракът на загиналата Римска империя, върху чийто гроб то седи, короновано“³.

2. Той се издига „изсред“ десетте рога.

Антихристът трябва да се издигне изсред „десетте рога“ и израствайки, да се превърне от една малка сила в такава, която ще е по-велика от всички други. Това реално е папството. След първоначалното смесване на християнството с езическите религии от онова време, епископът на Рим увеличава мощта си, а императорите на Римската империя го подкрепят.

Константин е първият император, който прегръща християнството, но той просто се „покрива“ с външните форми на тази религия. През 533 г. сл.Хр. император Юстиниан издава декрет, с който издига епископа на Рим като духовен водач на християнския свят.

За да отговори на изискванията за „рог“, тази сила трябва да има характеристиките на царство. Това наистина се отнася за Ватикана, която до ден днешен е независима държава. Тази сила трябва също да се издигне изсред владичествата, появили се след падането на Рим. Европа днес е това, което е останало от „роговете“ на Рим.

3. Той идва „след като“ десетте рога са налице.

Властта на Римокатолическата църква се увеличава, след като Константин приема християнството, но тя не получава контрол над светските дела,

преди декретът на Юстиниан да влезе в сила. Властта на епископа на Рим постепенно расте, но папският авторитет по отношение на светските работи се появява едва след като Рим бива разделен от варварите през 476 г. сл.Хр. Американският католически тримесечник *Review* заявява в брой от април 1911 г.:

„Преди много години, когато поради небрежността на западните императори Рим е оставен на милостта на варварските орди, римляните се обръщат към една личност за защита и за подкрепа и отправят молбата си тя да ги управлява; (...) и така (...) се поставя началото на суверенитетта на папите. Така, покорно пристъпвайки към трона на Цезаря, викарият (заместникът) на Христос поема скиптъра, пред който императорите и царете на Европа трябва да се покланят с благоговение много години след това.“

Друг цитат от *Папската монархия* заявява:

„Рах Романа бива преустановен. Това е всеобща заблуда. Където някой епископ си е създавал обкръжение от хора с висш ранг, там религията защитава каквото е останало от древния ред. Новият Рим се издига бавно на хоризонта. Той е наследник на религия, императорът го няма вече (...) и на негово място се намира Понтифекс Максимус. Сега той е викарият (заместникът) на Христос, който предлага старата цивилизация на племената от Севера. Той ги обръща към своето учение, а те му служат като на отец и като на върховен съдия. Това е папската монархия, която и в силата си, и в упадъка си хвърля сянка върху историята на Европа за хиляда години.“⁴

4. Трябва да „изкорени“ три от роговете.

Само папството отговаря на това описание, според което една власт трябва да играе роля при изкореняването на три от държавите, образували се след разпадането на Рим. Тези събития са известни в книгите по история като борбата с арианизма, тъй като и трите царства не приемат папската позиция по отношение на Христовата Божественост и заради това буквално биват изкоренени и безжалостно унищожени. Въпреки че учението за Божествената същност на Исус е правилна, използваните методи за справяне с противното мнение не са в Духа на Христос. Херулите биват напълно разпръснати през 493 г. сл.Хр., вандалите – през 534 г. сл.Хр., а остготите – 538 г. сл.Хр. Тези победи засилват ръката на папството и помагат за установяването му през 538 г. сл.Хр., когато епископът на Рим се възкачва на папския престол под закрилата на римския генерал Вигилий. Следователно датата на установяването на папския Рим като независима сила може да се отнесе към 538 г. сл.Хр.

5. Той трябва да стане по-голям от останалите.

„...който наглед беше по-як от другарите си“ (Даниил 7:20).

„По-як от другарите си“ се отнася за силата, която папството упражнява в делата на Европа – по-голяма от всяка друга сила. От 800 г. сл.Хр., когато Карл Велики получава короната си от папата, папството започва да придобива власт над царе и нации. „Унижението на Каноса“ е изобразено в катедралата „Св. Петър“ в Рим по повод на случилото се през 1077 г., когато Хенри IV – крал на Германия, стои три дни в снега в знак на покаяние, преди да бъде допуснат до аудиенция с папа Григорий VII. По подобен начин през 1213 г. цар Джон Безземни стои гол на студения мраморен под, очаквайки прием от папата, за да предаде своите извинения. Забележете какво е свидетелството на католическия служител:

„Заместникът на възплътилия се Син на Бога е също и помазаният Първосвещеник и върховният светски Владетел и той (папата) съди безпристрастно от своето съдийско кресло, за да отсъжда между народ и народ, между хора и царе, между владетел и поданик.“⁵

Лутер пише:

„Ужасно нещо е да наблюдаваш как човекът, представящ се за Христов заместник, демонстрира разкош, какъвто никои император не може да постигне. (...) Те казват за него, че е Господ на света, но самият Христос казва: „Царството Ми не е от този свят“. Възможно ли е господството на един заместник да е по-голямо от това на неговия Началник?“⁶

Папството винаги е считало за свое право да се намесва в делата на държавите. Посредством папски декрети страните са били разделяни, а царете са получавали престоли или са били детронирани.

6. Той е „различен“ от останалите.

Папството е различно от езическите царства преди него, защото е не просто политическа сила, а религиозно-политическа власт. Във връзка с политическия аспект на папството, то е призната държава. Седалището му е Ватиканът, който разполага с държавна охрана и със собствени пощенски услуги. Ватиканът е най-малката страна в света, заемаща само 0,44 кв.км., но е сред държавите с едни от най-силните дипломатически представителства в глобален мащаб. Папските делегати са в столиците на множество страни, които от своя страна пък имат представители във Ватикана. Папата не е само глава на църквата, но и светски владетел на папската държава Ватикана.

7. Той трябва да притежава „очи като човешки очи и уста, които говореха (...) думи против Всевишния“ (Даниил 7:8, 25).

„...и, ето, в този рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно (...) Той ще говори думи против Всевишния...“ (Даниил 7:8, 25).

Дали папството притежава подобни черти в своята църковно-политическа организация? Да, притежава. Една от титлите на римския понтиф е латинското *Episcopus Episcoporum*, което означава „Господар на господарите“. От съществено значение е, че описанието на „малкия рог“ го оприличава на „човек“. Това е същият символ, използван за Вавилон („лъва“):

„...като човек, и му бе дадено човешко сърце“ (Даниил 7:4).

Папската сила е концентрирана в един човек – това е система, описвана чрез понятието ултрамонтанизъм⁷. Съборът в Трент укрепва формата на тази система, така че декретите, издавани от папата, да се считат за заповеди от самия Бог. Доктрината за папската непогрешимост допълнително разширява тази концепция и дава на папите позиция, която досега е била отдавана единствено на Бога. В Откровение, 13 глава същата система, описана тук (в Даниил, 7 гл.) е представена отново в пророчески план, като са дадени допълнителни идентифициращи детайли като числото 666, което е „число на човек“. В главата „Зверовете от Откровение, 13 гл.“ ще се занимаем подробно с тази тема. Джон Калвин казва следното относно папството:

„Царството му ще се характеризира с говоренето на надменни думи, т.е. богохулства, против Всевишния.“⁸

Това е богохулна сила. Никоя друга власт на земята не е дръзвала да направи подобни заявления като папството. Римокатолическият събор в Трент обявява:

„Ние решаваме, че Светият Апостолически Престол и Римският Понтиф притежават върховенство над целия свят.“⁹

Друго дръзко изказване идва от устата на папа Лъв XIII:

„На тази земя ние заемаме мястото на всемогъщия Бог.“¹⁰

В *The Catholic National*, брой от юли 1895 се заявява:

„Папата е не само единственият представител на Исус Христос, но самият той е Исус Христос, скрит под покривалото на плътта.“

Следват още няколко примера за богохулните изказвания по отношение позицията на папата на земята:

„Папата има толкова възвишена позиция и е толкова издигнат, че той не е просто човек, но все едно, че е Бог и заместник на Бога (...) Той е също така Божествен монарх и върховен император, цар на царете (...) Дотолкова, че ако беше възможно ангелите да сгрешат във вярата или да разсъждават в противоречие на нея, те щяха да бъдат осъдени и отлъчени от папата.“¹¹

Кардинал Белармин казва:

„Всички имена, които в Писанието се прилагат за Христос, в резултат на което е твърдо установено, че той е над църквата, се прилагат и за папата.“¹²

Въпреки че Библията е изключително ясна по отношение на богохулството човек да си приписва правото да прощава греховете на хора, то Католическата енциклопедия заявява във връзка с папската власт:

„Юридическата власт включва дори и правото да се прощават грехове“.¹³

В Катехизиса на католическата религия е зададен въпросът:

*„**Въпрос:** Наистина ли свещеникът прощава греховете, или просто заявява, че те са опростени?“*

***Отговор:** Свещеникът наистина и в действителност прощава греховете според властта, дадена му от Исус Христос“.¹⁴*

В *Dignity and Duty of the Priest* се казва:

„Свещеникът притежава властта на ключовете или властта да избавя грешниците от ада, като ги прави достойни за рая и ги променя от роби на Сатана в деца на Бога. А самият Бог е длъжен да се съобрази с отсъждането на свещеника си и съответно или да не опрости, или да опрости (...) Когато Михаил идва при умиращ християнин, който призовава помощта му, светият архангел може да изгони дяволите, но не може да освободи човека от веригите, докато свещеник не дойде и не го опрости“.¹⁵

Папството не само твърди, че заема позицията на Бог, но дори я узурпира и си приписва изключителното право на Господ да прощава греховете на човечеството. Това са богохулства от най-висша степен.

8. Той ще воюва със светиите на Бога.

Исторически факт е, че големите войни на Европа са водени по религиозни причини. Протестантите са били безмилостно преследвани от Рим. Европа се потапя в Тридесетгодишната война и в Стогодишната война единствено с целта да унищожи протестантската Реформация. Валденсите, албигойците и хугенотите са жестоко преследвани, а Инквизицията заповядва принципите на Европа да отсъждат най-мъчителни наказания над онези, които откажат да се поклонят на върховенството на Рим. През 1200 г. пр. Хр. папа Инокентий III заповядва на краля на Франция да избие албигойците, защото отказват да приемат папските учения и вместо това считат Библията за върховното Божие слово. Историките Д'Обине и Уайли отбелязват, че повече от един милион невинни души са избити по времето само на една кампания. Жан Калвин в писмо до император Чарлс V пише:

„Отричам, че той е заместник на Христос – той, който яростно преследва евангелието, демонстрира чрез поведението си, че е антихристът.“¹⁶

Бележитият католик Тома Аквински казва, че убедените еретици трябва да бъдат убивани точно както другите престъпници, защото те са измамници. В *Catholic magazine* четем:

„Не можеш да упражняваш никакво благочестие в душата си, ако хленчиш поради католическите зверства (...) Никога не сме написвали и ред, за да извиним Инквизицията или за да намалим вината ѝ. Никога не сме смятали, че е нужно да я защитаваме.“¹⁷

Църковният историк Филип Шаф коментира:

„Доколкото знаем, папите никога не са изговаряли дума на протест срещу нечовешките мерки, практикувани от испанските трибунали.“¹⁸

Историкът Леки казва:

„Църквата на Рим е проляла повече невинна кръв от всяка друга институция, съществувала някога в човечеството.“¹⁹

9. Ще „замисли да промени времена и закони“.

Дали папството е правило опит да промени Божия закон или установените времена? Отговорът действително е „да“. Всеки католически катехизис ще покаже, че Законът на Бога е бил променен от папството. Едно сравнение с Библията ще покаже, че Десетте заповеди са били подправени. Втората

заповед, която се отнася до идолопоклонството и образите (статуи, икони и пр.), липсва от католическия катехизис. И за да се навакса липсата на една заповед, десетата е разделена на две. Четвъртата заповед, отнасяща се до съботния ден (единствената заповед за време), е на трето място в католическия катехизис (вместо на четвърто - в Библията) е променена според папски декрет, така че денят за поклонение е преместен от седмия в първия ден (от събота - в неделя). Големият папистки полемист д-р Ек, срещайки Лутер през 1553 г., казва следното:

*„Никъде в евангелията, нито в писанията на Павел, нито където и да е в Библията не се споменава за преустановяване на съботата или за поставяване на неделята; следователно това е въведено от апостолическата църква без подкрепа от Писанията“.*²⁰

В *Catholic World* се казва:

*„Църквата приема езическата философия и я използва като щит на вярата против езичниците. Тя взема езическата неделя и я превръща в християнска неделя. В действителност има нещо царствено, нещо величествено в слънцето, което го прави подходящ символ за Исус – Слънцето на правдата. Оттам и църквата в тези страни, изглежда, е казала: „Задръжте старото езическо име, то ще се утвърди, ще бъде осветено“. И така езическата неделя, посветена на Балдур, става християнската неделя, посветена на Исус“.*²¹

В *The Catholic Mirror*, брой от 23 септември 1893 г. се казва:

„Следователно до днес без дума на възражение от протестантския свят християнската събота остава признато наследство на Католическата църква, която е невястата на Светия Дух.“

Отец Енрайт казва в *Sentinel*, брой от юни 1893 г.:

„Библията казва: „Помни съботния ден, за да го освещаваши“. Католическата църква казва: „Не! Чрез божествената сила аз премахвам съботния ден и ви заповядвам да спазвате като свят първия ден от седмицата и ето, целият цивилизован свят се покланя в смирение подчинение на заповедта на святата Католическа църква“.

Катехизис Романус, 1867 г, гл. 3 цитира папа Пий, който заявява през 1566 г.:

„Божията църква е удовлетворена, че религиозното празнуване на съботния ден е прехвърлено върху Господния ден (неделята)“.

Папският Рим следователно фалшифицира Божия закон и променя заповедите, въпреки че Библията заявява за Бог: „...понеже Аз, Господ, не се изменям...“ (Малахия 3:6).

10. Светиите „ще бъдат предадени в ръката му до време, времена и половин време“.

„...те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половина време“ (Даниил 7:25).

„Време“ е една година и следователно периодът, описан като време, времена и половин време, е период от три и половина години. Някои модерни библейски преводи превеждат текста като „три години и половина“. За допълнително потвърждение на този времеви период можем да се обърнем към Откровение 12:14, където се използва същият израз „време, времена и половин време“. В други стихове същото събитие е описано с друг език и този паралелизъм ни дава по-голяма яснота. В Откровение 12:6 същият период е даден като „хиляда двеста и шестдесет дни“. Това са 1260 пророчески дни или три и половина пророчески години. В библейските пророчества денят символизира година. В Числа 14:34 се казва:

„Според числото на дните, през които съгледахте земята, четиридесет дни, всеки ден за една година, четиридесет години ще теглите поради беззаконията си...“ (вж. също и Езекиил 4:6).

Всеки ден за една година. Тогава 1260 дни стават 1260 години. Думата за „време“, използвана тук, е арамейската дума IDDAN, която означава пророческа година от 360 дни. Следователно „време, времена и половин време“ означават три и половина пророчески години, които се състоят общо от 1260 пророчески дни. Това разсъждение се подкрепя от паралелизма с пророчеството от Откровение, където периодът от три и половина години е приравнен с 1260 пророчески дни или 1260 буквални години. В заключение:

ВРЕМЕ (ЕДНА ГОДИНА)	=	360 ДНИ (юдейска година)
И ВРЕМЕНА	=	720 ДНИ
(в англ. превод RSV се казва „две времена“)		
& ПОЛОВИН ВРЕМЕ	=	180 ДНИ
<hr/>		
	=	1260 ДНИ / ГОДИНИ

Предстояло папството да играе най-важната роля в преследването на светиите цели 1260 години. Официално върховенството на папата е признато през 538 г. сл.Хр., когато император Юстиниан издига епископа на Рим до

позицията на Глава на всички църкви. Това негово действие става известно като Едиктът на Юстиниан. Като добавим 1260 години към 538 г. сл.Хр., стигаме до 1798 г., когато папата е пленен. Наполеон се опитва да унищожи папството и изпраща папата на заточение във Валенсия, Франция, където той умира около осемнадесет месеца по-късно. Това действие слага край на папската власт, а с нея - и на задължаващите папски декрети.

В нашия модерен свят мнозина биха били шокирани да разберат, че Библията идентифицира папската система като антихриста. Тази организация поставя себе си на мястото на Исус Христос на земята и твърди, че е способна да посредничи между човека и Бога. Всички велики реформатори са единомислени, като разпознават в папския Рим силата на антихриста. В резултат на това разбиране се появява Реформацията. Отделянето от Рим прави Библията отново достъпна за човечеството и множество реформатори са предпочитали да умрат, вместо да отхвърлят свещените ѝ страници. Но Библията предсказва, че същата тази сила ще продължи да царува до края и че още веднъж ще наложи заповедите си, които противоречат на Божиите постановления.

11. Той ще погълне цялата земя.

Според пророчеството в края на времето папският Рим се очаква да получи същата върховна власт над нациите, която е упражнявал в Европа през Средните векове, но този път - в световен мащаб. Удивителното пророчество се изпълнява до последната буква в сферата на дипломатията и посредством резолюциите, приети от световните правителства. Папските стандарти и декрети наново ще бъдат признати от народите за закони. Световните лидери подаряват на Рим признанието, което той желае, и го приветстват като „морална суперсила“. Те отдават заслуженото на Рим за премахването на комунизма, а различни религиозни организации приемат папското върховенство в религиозните дела. Свързаните с тези действия детайли са изумителни и ще ги разгледаме в подробности по-нататък в книгата.

12. Ще царува, докато Старият по дни дойде.

Папското върховенство през Средните векове е временно потиснато през 1798 г., когато Наполеон напада Рим, взема папата в плен и го изпраща в изгнание. Рим загубва своя суверенитет, но го получава отново през 1929 г., когато Мусолини връща папската собственост на папството. Библията предсказва, че „малкият рог“ ще достигне отново върховенството, на което се е наслаждавал през Средните векове. Изпълнението на това пророчество ще бъде разгледано в главата „Двата звяра от Откровение, 13 гл.“.

Фактът, че силата на „малкия рог“ се очаква да просъществува, докато „дойде Старият по дни“, прави невъзможно приемането на обичайното схващане, че Антиох Епифан – цар на Гърция от династията на Селевки-

дите, който осквернява храма в Ерусалим, може да бъде антихристът. Това тълкувание на претеристите е невъзможно, тъй като освен всичко Исус Христос, апостолите Павел и Йоан говорят за антихриста като сила, идваща в бъдещето. Единствено папството подхожда на времевата рамка, очертана в Даниил, 7 гл.

13. Владичеството му ще бъде отнето.

„Но когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изтребят и погубят докрай“ (Даниил 7:26).

Камъкът ще удари „краката“ на образа („образ“ - нещо, което прилича на истинско, но е само символ) и всички царства със земния им разкош и претенции за религиозна сила ще бъдат разпръснати при идването на Господа. Заблудата ще престане и Исус ще заяви:

„Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат“ (Матей 24:35).

„Никой да не ви измами по никакъв начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, така че той седи както Бог в Божия храм и представя себе си за Бог (...) Защото тайната на беззаконието вече действа (...) и тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си и ще изтреби с явлението на Пришествието Си“ (2 Солунци 2:3-4, 7, 8).

Павел казва, че първо ще дойде отстъплението на Църквата. Това означава, че Църквата ще изпадне в отстъпление преди „онзи ден“ – Второто идване на Христос. „Човекът на греха“ се противи на Господ и узурпира позицията Му. Също така Той седи в Божия храм и представя себе си за Бог. Това е антихристът – онзи, застанал на мястото на истинския Христос.

Апостол Павел казва, че „тайната на беззаконието“ вече действа в неговите дни и че тя ще се открие напълно във времето преди Второто пришествие на Господа. Историкът Филип Шаф коментира отстъплението на Църквата:

„Никоя църква (...) в християнството не е падала така ниско като Латинската църква през десети век.“²²

Кой седи в Божия храм и се представя за Бог? Великият френски реформатор Жан Калвин идентифицира Антихриста. Той пише през 1536 г.:

„Пророк Даниил и апостол Павел предсказват, че антихристът ще

седи в Божия храм (...) Ние можем да потвърдим, че това е папата (...) Някои ни смятат за много жестоки и критични, когато наричаме римския понтиф „антихриста“, но такива хора не осъзнават, че повдигат същите обвинения към самия Павел, според чиито думи ние говорим.“²³

Мартин Лутер също идентифицира антихриста, изучавайки посланията на Павел към солунците, както и пророческите книги „Даниил“ и „Откровение“. През 1520 г. Лутер пише на своя добър приятел Спалатин:

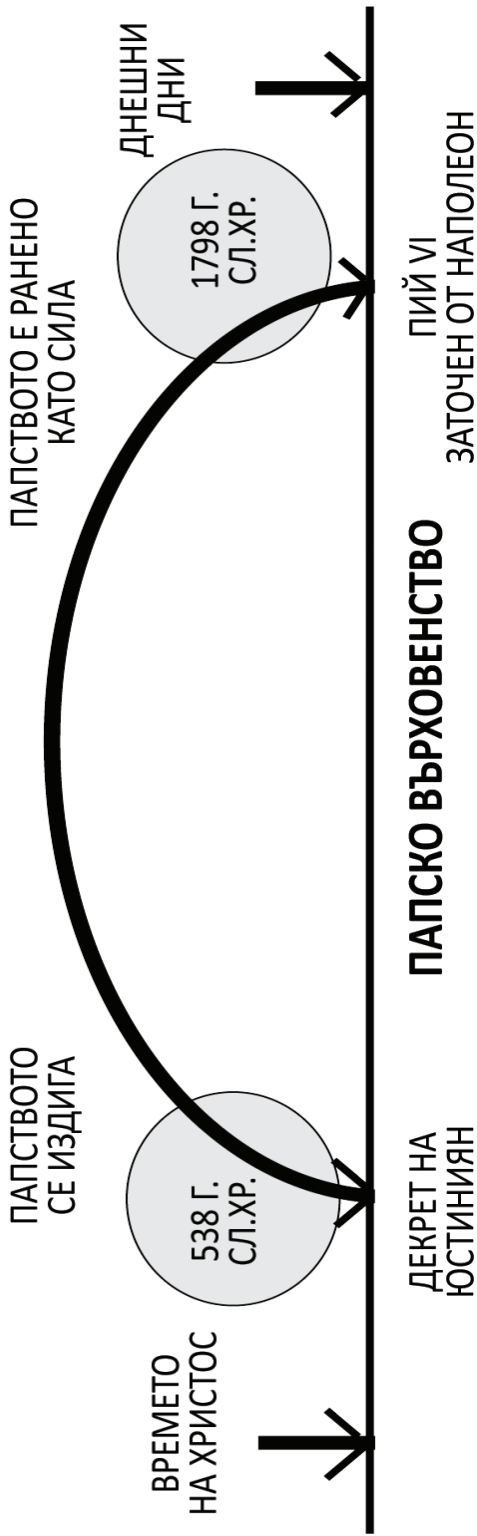
„На практика съм затиснат в ъгъла и вече не бих могъл да се усъмна, че папата е наистина антихристът (...) защото всичко съответства толкова точно на неговия начин на живот, на неговите действия, думи и заповеди“.²⁴

Калвин и Лутер не са единствените църковни лидери, които разкриват личността на антихриста. Множество реформатори като Томас Кранмър, Джон Уиклиф, Ян Хус, Йероним, Савонарола, Джон Нокс и Джон Меланхтон – всички те идентифицират антихриста като папството. Лутер свободно признава:

„Ние не сме първите, според чието тълкуване папството е царството на антихриста (...) Той (Джон Първей през 1390 г. сл.Хр.) вярно и истинно заявява, че папата е „антихристът“, точно както е (...) Той е действителен свидетел, предопределен от Бога, за да потвърди нашата доктрина“.²⁵

Самоличността на антихриста е напълно известна на реформаторите. Те дори са издълбали това знание върху камък над входа на Ратхаус в Нюрнберг за бъдещите поколения, за да не забравят. *Същата папска сила ще се разкрие отново в последните етапи от земната история и ние не бива да бъдем унищожени от подлите действия на тази власт, а е нужно да положим корени в Писанието и да вярваме в „един Господ, един Цар – Царя на царете, Господ на господарите, Исус Христос, нашия Спасител“.*

ДАН. 7:25 ... ВРЕМЕ, ВРЕМЕНА И ПОЛОВИН ВРЕМЕ
 ДАН. 12:7 ... ВРЕМЕ, ВРЕМЕНА И ПОЛОВИН ВРЕМЕ
 ОТКР. 11:2 ... ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВА МЕСЕЦА
 ОТКР. 11:3 ... ХИЛЯДА ДВЕТА И ШЕСТДЕСЕТ ДНИ
 ОТКР. 12:6 ... ХИЛЯДА ДВЕТА И ШЕСТДЕСЕТ ДНИ
 ОТКР. 12:14 ... ВРЕМЕ, ВРЕМЕНА И ПОЛОВИН ВРЕМЕ
 ОТКР. 13:5 ... ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВА МЕСЕЦА

Фигура 4.3 – Линия на времето, показваща 1260 дни (години) на върховна папска власт

Фигура 4.4 & 4.5 – Нюрнберг, Германия – първият град, който приема принципите на Реформацията през 1524 г. За да не забрави светът никога защо е избрал „Само Словото“ (Sola Scriptura) и „Само благодатта“ (Sola Gracia) тези думи са издълбани върху вратата на кметството. Показани тук са: (горе вляво) крилатият лъв до Навуходносор – двата символа за Вавилон; (горе вдясно) мечката с трите ребра в устата си до Кир – двата символа за Мидо-Персия; (долу вляво) леопардът с четирите глави, който ясно може да бъде различен в близост до Александър Велики – два символа за Гърция; (долу вдясно) ужасяващият звяр с десет рога до Юлий Цезар – символи за Римската империя. На един от тези десет рога може да се види папската корона, което отъждествява „малкия рог“ с папството. Още през 1524 г. истината за антихриста е била известна на онези, които са я търсили.

БЕЛЕЖКИ:

1. Прев. бел. Хиазъм е литературен похват, използван често в еврейската литература, при който текстът се оформя структурно, като първата му част съответства по смисъл на последната, втората – на предпоследната и т.н.
2. Frank Breaden, *New Pictorial Aid for Bible Study* (Warburton: Signs Publishing Co., 1987).
3. J. Gaskin (ed.), *Thomas Hobbes, Leviathan* (Oxford University Press, 1998): 463.
4. William F. Barry, *The Papal Monarchy* (New York: G. P. Putnam's Sons, 1911): 45-46.
5. Cardinal Henry E. Manning, *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ* (London: Burns & Lambert, 1862): 46.
6. J. H. Merle D'Aubigné, *History of the Reformation of the Sixteenth Century Volume 1* (Rapidan, VA: Hartland Publishers, 2006): 300. pdf. amazingdiscoveries.org/eBooks/HISTORY_OF_THE_REFORMATION.pdf
7. Прев. бел. Ултрамонтанизъм е религиозна философия в Католическата църква, която поставя силен акцент върху прерогативите и силата на папата (en.wikipedia.org/wiki/Ultramontanism).
8. John Calvin, *Institutes of the Christian Religion Volume 2* (1536): 410.
9. *The Most Holy Councils*, Volume 13, Column 1167.
10. Pope Leo XIII, *Praeclara Gratulationis Publicae – The Reunion of Christendom* (Rome: 1894).
11. <http://www.users.qwest.net/~slrorer/ReunionOfChristendom.htm>
12. F. Lucii Ferraris, “Papa (Pope),” *Prompta Bibliotheca Canonica Juridica Moralis Theologica* (Rome: 1890).
13. Cardinal Robert Bellarmine, *On the Authority of Councils Volume 2*: 266.
14. “The pope's universal coercive jurisdiction,” *Catholic Encyclopedia*. <http://www.newadvent.org/cathen/12260a.htm>
15. Joseph DeHarbe, *A Catechism of the Catholic Religion* (New York: The Catholic Publication Society, 1889): 150.
16. Alphonsus Liguori, Eugene Grimm (ed.), “Grandeur of the Priestly Power,” *Dignity and Duties of the Priest* (New York: 1889).
17. John Calvin, *The Necessity of Reforming the Church*.
18. *Western Watchman* (November 21, 1912).
19. Philip Schaff, *History of the Christian Church Volume 5* (New York: Charles Scribner and Co., 1870): 280.
20. William E. H. Lecky, “On Persecution: the History of Persecution,” *History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe* (1865).
21. Dr. Johann Eck, *Enchiridion of Commonplaces against Luther and other Enemies of the Church* (translated, Baker Book House, 1979).
22. *Catholic World* (March 1894): 809.
23. Philip Schaff, *History of the Christian Church Volume 4* (Grand Rapids,

MI: Christian Classics Ethereal Library): 176. amazingdiscoveries.org/addownload?resource_id=76

24. John Calvin, as quoted in Le Roy Edwin Froom, *Prophetic Faith of our Fathers* Volume 2 (Washington D.C: Review and Herald, 1948): 437.
25. Martin Luther, *Schriften* Volume 21a, Column 234, as translated in George Waddington, *A History of the Reformation on the continent* Volume 1 (1841).
26. Martin Luther, *Commentarius in Apocalypsin* (reprint).

ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО НА ВСИЧКИ ВЕКОВЕ

След като Бог увещава израелтяните да вървят в Неговите пътища, в гл. 26 на Левит е обявен списъкът с благословенията, идващи от такова подчинение. Веднага след това е даден и списъкът с бедствията, които ще поразяват народа, ако той реши да обърне гръб на Господа. В грандиозния конфликт между доброто и злото има само две страни – едната под езическото знаме на Сатана, а другата, под окървавеното знаме на Княз Емануил. Езичесвото е отговорът на Сатана спрямо евангелието. То носи удоволствие за сетивата и има осезаеми измерения. *Тъй като е система за спасение чрез дела, то е привлекателно за падналата същност на човека.* Да видиш, да почувстваш, да докоснеш, да направиш, да изпиташ повишено настроение – поради тези причини езичесвото е толкова съблазнително и толкова опасно. Представянето на Божия списък с благословения и проклетия, записан в Левит, открива много неща.

„Да не си правите идоли или кумири, нито да си издигате стълбове, нито да поставяте в земята си камък с изображения, за да му се кланяте; защото Аз съм Господ, вашият Бог. Съботите Ми да пазите и светилището Ми да почитате. Аз съм Господ“ (Левит 26:1, 2).

Първо идва предупреждението спрямо идолопоклонството, а след това идва увещанието да се спазват Господните съботи и да се показва уважение към Божието светилище. Идолопоклонството е нещо съвсем противоположно на тези наредби. Съботата от Десетте заповеди и съботите от церемониалния закон разграничават Божия народ от всяка друга нация и благодарение на тях израелтяните имат връзка с Бог като Негов заветен народ. Господ нарича съботата от Десетте заповеди „знак“ между Него и народа Му за вечни векове, защото само Той може да ги освети (Изход 31:17). Светилището е сочило пътя за спасение чрез кръвта на жертвените животни – това не е спасение чрез дела. Храмът ни учи, че изкуплението не идва от

нас. То е дар от Бога и може да бъде придобито само чрез Исус Христос. Каква смиряваща мисъл за необновения ум.

Десетте заповеди са копие на Божия характер. Първите четири се отнасят до взаимоотношенията ни с Бог, а последните шест – до връзката ни с другите хора. При индивидуално разглеждане може да се установи, че зад всяка една от заповедите стои твърда логика. Очевидно е защо не бива да убиваме, защо не бива да лъжем или да крадем от някого. А пожелаването да притежаваш собствеността на твой ближен е довеждало до много нещастие в историята на човечеството.

Заповедта за съботата е различна. Тя не съдържа очевидна логика. Няма определена причина да спазваме седмия ден съботата освен тази, че Бог изрично е дал наредба. Повече от всяка друга заповед четвъртата е изпит за вярата. Тя съдържа елементи, неприсъстващи в останалите. Посочват се името на Законодателя (Господ или ЯХВЕ), Неговата територия (небето и земята) и титлата Му (Създател). Това са трите съставни части на един печат и те дават права на личността пред Закона. Десетте заповеди придобиват валидност поради вплетения в съботната заповед царски печат на Създателя, Който е Бог.

„Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиши и да вършиши всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиши никаква работа нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изход 20:8-11).

В древните времена от владетелите се е очаквало да утвърждават с царския печат укази или заповеди (Даниил 6:8, 1 Царе 21:8). Без такъв печат никой закон не е бил валиден. Нещо повече – дори с царски печат законът е бил валиден само в територията, върху която се е простирала царската юрисдикция (напр. канадски закон не се отнася до Швейцария; издадените укази от президента на която и да е държава по подобен начин не са валидни за друга държава). В този смисъл може да се каже, че без печат никой закон не е валиден никъде. Същото е и при Десетте заповеди.

За да разберем значимостта на съботата, трябва да се обърнем към нейните корени. Този празник е установен още при сътворението на нашата планета и следователно преди грехопадението на човека (Битие 2:1-3). Кое то означава, че той не е еврейска институция, а произлиза от самата люлка на човечеството. В четвъртата заповед съботата служи като паметник за Божието сътворение. А във Второзаконие 5:15 е представена като знак за Божието изкупително дело:

„И помни, че ти беше роб в Египетската земя и че Господ, твоят Бог,

те изведе оттам със силна ръка и издигната мишица; затова Господ, твоят Бог, ти заповяда да пазиш съботния ден“.

Всички човешки същества са роби на греха и Бог чрез Исус Христос ни извежда от греховното състояние със „силна ръка, чрез издигната мишица“. Съботата - следователно - служи като постоянно напомняне за Божието изкупително дело. Библията учи, че самият Христос е Създателят (Ефесяни 3:9, Колосяни 1:16, Евреи 1:2). Съботата е изпит за подчинение (Изход 16:4-5) и паметник, който да остане завинаги във вечността (Изход 31:16-17).

Значимостта на съботата като тест не бива да се подценява. Бог е можел да избере каквото пожелае като спомен за творческото дело, но Той избира да постави белег във времето. Времето няма как да бъде премахнато, за разлика от един материален паметник – примерно град или свято място – който може да бъде унищожен.

Ако самият Христос – Създателят - е постановил съботата за човека (Марк 2:27), тогава човек би трябвало да се запита защо Му е на Бог да я променя? В земния Си живот Исус спазва вярно съботния ден. Дори използва това време, за да обяви мисията Си на земята (Лука 4:16, 18-19, Йоан 9:14, Матей 12:8,12, Лука 13:14-17). В Исая 42:21 пророкът предсказва, че Месия ще дойде, за да издигне Закона, а не за да го променя или за да го обявява за нищожен и невалиден. А в Матей 24:20 Исус говори за съботата във връзка с бъдещите поколения. Учениците Му също съблюдават съботния ден (Деяния 13:14,42; 16:13; 17:1, 2; 18: 3, 4, 11).

Християните, които са решени да докажат, че светостта на съботата е прехвърлена върху неделята, използват осем текста от Библията в защита на своята позиция. Това са:

Първи текст:

„А като мина съботата, в първия ден от седмицата дойдоха Мария Магдалена и другата Мария да видят гроба“ (Матей 28:1).

Този текст е написан след възкресението и боговдъхновеното Слово никъде не споменава за промяна на съботния ден.

Новата английска Библия (NEB) превежда стиха по следния начин:

„Съботата мина и беше около разсъмване в неделя, когато Мария Магдалена и другата Мария дойдоха да видят гроба“.

Докато Авторизираната версия или преводът на Кинг Джеймс казват „първия ден от седмицата“, то NEB заявява, че това е „неделя“.

В историческия си доклад за факта, че двете Марии отиват на гроба на разсъмване в неделя, Матей споменава два различни дни. Единия ден той назовава със свящото име „събота“ – „в края на съботата“, а за другия ден

използва числова стойност – „*първия ден от седмицата*“. Забележете в текста, че първият ден не започва, преди да настъпи „*краят на съботата*“. След като и съботата, и неделята (първия ден от седмицата) се появяват на едно и също място, защо тогава Матей не споменава като свята заповед прехвърлянето на съботата (Шабат) в неделя (първия ден от седмицата)?

Липсва споменаване за някаква святост на неделята както тук, така и в стиховете преди и след този текст. Всъщност Мария не отива при Исус в събота, защото тогава тя си „*почива според заповедта*“.

„И като се върнаха, приготвиха аромати и миро; и в съботата си почиваха според заповедта“ (Лука 23:56).

Втори текст:

„А когато се мина съботата, Мария Магдалена, Мария, майката на Яков, и Саломия купиха благоуханни масла, за да отидат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, когато изгря слънцето“ (Марк 16:1, 2).

Докладът на Марк е написан според някои изследователи, приблизително десет години след възкресението. Марк представя същите събития като Матей и в съгласие с него също пише, че съботата е минала. Отново имаме библейско доказателство, че съботата и „първият ден“ са два различни и отделни дни. Със сигурност Марк не отдава никаква святост на първия ден при неговото споменаване. Тези близки последователи на Исус отиват на гроба Му в неделя, за да извършат работа – да „балсамират“ според обичая тялото на разпънатия Христос. Те не са считали, че този ден притежава каквато и да е святост и затова са били готови да извършат тогава нужната работа.

Трети текст:

„И като възкръсна рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първо на Мария Магдалена, от която беше изгонил седем зли духа“ (Марк 16:9).

Този стих обявява, че Христос е възкръснал рано „*в първия ден на седмицата*“, но не се споменава нито дума, според която това да е „новата християнска събота“.

Четвърти текст:

„И това беше денят на приготвянето и съботата настъпваше. А жените, които бяха дошли с Него от Галилея, вървяха отзад и видяха гроба и как беше положено тялото Му. И като се върнаха, приготвиха аромати и миро; и в съботата си почиваха според заповедта в Моисеевия закон. А в

първия ден на седмицата, сутринта рано, жените дойдоха на гроба, като носеха аромати, които бяха приготвили“ (Лука 23:54-56, Лука 24:1).

Христос е разпънат на т. нар. Велики петък следобед, преди залеза – *„това беше денят на подготовлението и съботата настъпваше“*. Петък се е наричал „пригответелен ден“, като се е имало предвид подготовката за спазване на съботата. Съботата е започвала при залез слънце (Левит 23:32). Била е спазвана от петък вечер до събота вечер. Бог е заповядал дните да се изчисляват от залез до залез – според Битие 1:5,8 това е било така от началото на човешката история:

„И настана вечер, и настана утро, ден първи (...) И настана вечер, и настана утро, ден втори“ и пр.

Пети текст:

„В първия ден на седмицата Мария Магдалена дойде на гроба сутринта, докато още беше тъмно, и видя, че камъкът е отвален от гроба“ (Йоан 20:1).

Всички можем да бъдем уверени, че евангелията на Матей, Марк, Лука и Йоан дават паралелно описание на делата на Христос на земята. Това е причината за повторенията в цитираните по-горе стихове. Не се казва нищо за светостта на неделята - нищо, което би подсказало, че тя трябва да се спазва вместо съботата.

Шестият текст:

„А вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратата на стаята, където бяха събрани учениците, беше заключена поради страх от юдеите, Исус дойде, застана на средата и им каза: Мир вам!“ (Йоан 20:19).

Текстът не казва нищо, което да подсказва, че учениците се събират в чест на Христовото възкресение. В действителност според Лука те са считали разказа за възкресението за *„празни приказки и не им повярваха“* (Лука 24:11).

„А това бяха Мария Магдалена, Йоанна и Мария, майката на Яков, и другите жени с тях, които казаха тези неща на апостолите. А тези думи им се видяха като празни приказки и не им повярваха“ (Лука 24:10,11).

В Йоан 20:19 ясно се заявява, че *„вратата на стаята, където бяха събрани учениците, беше заключена“*, но не за да се проведе събрание или

отпразнуване на възкресението, а „поради страх от юдеите“. Апостолите се крият от юдеите и се събират от страх, а не за да извършват поклонение! Вярно е, че Исус възкръсва от гроба на Велика неделя, но няма свидетелство неделата да е спазвана в чест на възкресението Му. Библията учи, че кръщението е паметникът, напомнящ за възкресението на Христос, а не неделата.

Седмият текст:

„Тя [водата] в образа на кръщението и сега ви спасява (...) чрез възкресението на Исус Христос“ (1 Петрово 3:21; виж също Римляни 6:3, 4, Колосяни 2:12).

В Деяния на апостолите Лука записва историята на осемдесет и четири съботни служби и споменава „първия ден“ само в един стих, който не подкрепя светостта на неделата. Този стих гласи:

„И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба, Павел беседваше с тях, понеже щеше да отпътува на сутринта; и продължи словото си до полунощ“ (Деяния 20:7).

Преводът *Нова английска Библия* идентифицира това време по следния начин:

„Когато апостолите се събраха да разчупят хляб в **събота вечерта**, Павел, който щеше да отпътува на следващата сутрин, се обърна към тях и говори до полунощ“ (Деяния 20:7, НЕВ, добавено удебеляване).

Описано е вечерно събрание в първия ден от седмицата. Това означава, че откакто съботата е приключила при залез слънце (съботата е от залеза в петък до залеза в събота както вече беше отбелязано), първият ден от седмицата е започнал според библейското пресмятане на дните. *Нова английска Библия* превежда на съвременен език и използва думите – „в **събота вечерта**“. Записано е, че апостол Павел е продължил речта си до полунощ в неделя.

Стих 8 казва: „А имаше много светила в горната стая, където бяхме събрани“.

Очевидно апостолът е прекарал цялата събота с тях, след което са го убедили да остане през нощта и да говори още. Стих 11 на главата гласи:

„След това той (...) приказва пак надълго **до зори**, и така тръгна“ (добавено удебеляване).

Павел не остава в неделя, както би се очаквало, ако този ден се спазва свято. В действителност едва след съботата учениците се събират да разчу-

път хляба (т.е. да вечерят заедно), а Павел им говори до зазоряване (до неделя сутринта), след което тръгва на дълго пътуване пеша. В този случай той пропътува около 30 километра от Троада до Асос, където се присъединява към останалите мисионери на техния кораб. В същия ден те стигат до Митилин, който се намира на 65 километра – цялото това пътуване се осъществява в неделя (Деяния 20:13-14). Текстът следователно подкрепя светостта на съботата, а не на неделята. Фактът, че те разчупват хляб заедно в първия ден често се използва в подкрепа на поклонението в неделя. Но доводът не може да се използва, тъй като учениците се събират да разчупват хляб през всеки един ден от седмицата.

„И всеки ден прекарвах в храма единни духом и разчупвах хляб по къщите, и се хранех с радост и чистосърдечие“ (Деяния 2:46, добавено удебеляване).

Участието в причастието (Господната вечеря) не е ограничено до неделята:

„Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете тази чаша, възвестявате смъртта на Господа, докато дойде Той“ (1 Коринтяни 11:26).

Осми текст:

„А колкото за събирането на дарение за светиите, правете и вие, както наредих в галатийските църкви. В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си и да го има при себе си, за да не се събира, когато дойда“ (1 Коринтяни 16:1, 2).

Павел тук говори за десетъците и даренията, които се отделят за Божието дело. Това трябва да се прави в първия ден от седмицата. Както е било навсякъде другаде по света, работниците са получавали заплащането си в края на седмицата (петък). Павел зачита толкова високо светостта на съботата, че предлага отделянето и изчисляването на десетъка и на даренията да не се извършват във времето за подготовка преди съботата, нито по време на самия празник. Той предлага тази работа да бъде извършвана на първия ден от седмицата, така че святите часове да не се прекарват в по-малко належащи дейности, които могат да се осъществят по време на следващата седмица. Вместо да отнема от съботата, за пореден път библейският стих е в нейна подкрепа.

Препратки към Господния ден

Следват често цитирани стихове, които се използват в подкрепа на неделята като „новия Шабат“, но в същото време не се отнасят до неделята

(първия ден):

„В Господния ден бях обзет от Духа...“ (Откр. 1:10).

*„...така че **Човешкият Син е господар и на съботата**“ (Марк 2:28).*

Ако Христос е Господар на съботата, тогава следва, че съботата е Господният ден. Заповедта гласи: *„събота на Господа, твоя Бог“* (Изход 20:10, виж Исаия 58:13).

Оригиналният Шабат (съботата) е Господният ден. Въпреки това, в опита си да подкрепи светостта на неделята през 325 г.сл.Хр. епископ Силвестър прилага понятието „Господния ден“ за неделята, без зад това твърдение да има каквото и да е библейско основание. Единственият друг текст, който говори за Господния ден, се намира в книгата на пророк Исаия, където съботата е наречена *„Господния свят ден“* (Исаия 58:13).

Колосяни, 2 гл. и съботата:

Спазването на седмия ден - съботата - е критикувано от съвременните теолози, които се позовават на думите на апостол Павел към колосяните. В книгата Колосяни 2:11-17 той предупреждава последователите на Христос да не разчитат на законническа религия. Той говори за заповедите, които са приковани на кръста, и накрая съветва:

„И така, никой да не ви осъжда за това, което ядете или което пиете, или за нещо относно някой празник, или новолуние, или събота, които са сянка на онова, което ще дойде, но тялото е Христово“ (Колосяни 2:16, 17).

Постановленията, за които говори апостолът, са част от церемониалния закон или от закони със символичен смисъл, които сочат към службата на Христос (виж главата „Застъпник за нашето време“). За съботите от стих 16 се говори във връзка с празници, във връзка с храна и пиене – никое от тези не се споменава в моралния Закон. Затова апостол Павел заявява, че церемониалният закон, заедно с всички специални съботи, е намерил изпълнение в Христос. Тези празници са били *„сянка на бъдещите неща“* (на Христос) както се казва в стих 17. Съботата от Десетте заповеди е паметник на сътворението и на изкуплението и следователно не може да е сянка на бъдещите неща. Христос не премахва Закона. В действителност Той заявява:

„Да не мислите, че съм дошъл да разруша Закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня“ (Матей 5:17).

„Ако Ме обичате, ще пазите заповедите Ми“ (Йоан 14:15).

Библията ни учи, че Господ не се променя.

„Аз, Господ, не се изменям“ (Малахия 3:6).

Ясно може да се види от Фигура 5.1, че Законът на Бог е копие на Неговия характер. Заповедите не могат да бъдат променяни или правени невалидни също както самият Бог не може.

Сравнение между Бог и Неговия Закон¹

БОГ

Бог е духовен (Йоан 4:24)
Бог е Любов (1 Йоаново 4:8)
Бог е Истина (Йоан 14:6)
Бог е Праведен (1 Кор. 1:30)
Бог е свят (Исая 6:3)
Бог е съвършен (Исая 6:3)
Бог е вечен (Пс. 29:10)
Бог е добър (Лука 18:19)
Бог е справедлив (Втор. 32:4)
Бог е чист (1 Йоаново 3:3)
Бог е непроменим (Яков 1:17)

НЕГОВИЯ ЗАКОН

Законът Му е духовен (Римл. 7:14)
Законът Му е любов (Матей 22:37-40)
Законът Му е истина (Псалм 119:142)
Законът Му е праведен (Пс. 119:172)
Законът Му е свят (Римл. 7:12)
Законът Му е съвършен (Пс. 19:7)
Законът Му е вечен (Пс. 111:7, 8)
Законът Му е добър (Римл. 7:12)
Законът Му е справедлив (Римл. 7:12)
Законът Му е чист (Пс. 19:8)
Законът Му е непроменим (Матей 5:18)

Исус и съботата

Дали Исус променя Закона или съботата? Не. Той спазва заповедите на Своя Отец и казва:

„...Аз опазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов“ (Йоан 15:10).

Божият Син съблюдава съботата според Лука 4:16:

„И дойде в Назарет (...) и по обичая Си влезе в синагогата в събота...“.

Той също свидетелства, че съботата ще се спазва свято четиридесет години след кръста, когато казва във връзка с падането на Ерусалим:

„И се молете да не се случи бягането ви (от града) през зимата или в съботен ден“ (Матей 24:20).

Учениците и съботата

Учениците и последователите на Христос не са учени, че Шабатът е променен от събота на неделя, защото самите те също спазват съботата според заповедта. Лука 23:55, 56 гласи:

„А жените, които бяха дошли с Него от Галилея, вървяха отзад и видяха гроба и как беше положено тялото Му. И като се върнаха, приготвиха аромати и миро; и в съботата си почиваха според заповедта“.

Както видяхме във втора глава на Колосяни, целият морален Закон на Бога може да бъде намерен в Новия завет (виж Фигура 2.2).

Дали апостол Павел или някой друг от апостолиите е прехвърлил светостта на съботата върху неделата?

Както вече споменахме по-рано, вдъхновеното Божие слово ни докладва в книгата „Деяния на апостолиите“, написана от Лука, за 84 съботи, спазвани от апостол Павел и от неговите придружители. Първият случай отбелязваме в Деяния 13:14:

„А те тръгнаха от Перга и пристигнаха в Антиохия Писидийска; и в съботния ден влязоха в синагогата...“

Това събитие се случва през 45 г.сл.Хр. – четиринадесет години след възкресението на Исус Христос Павел и неговите придружители все още спазват съботата. Той не отива на църква само за да проповядва на юдеите, тъй като стихове 42 и 44 добавят:

„Когато си излизаха от юдейската синагога, езичниците ги молиха да им се проповядват тези думи и следващата събота (...) На следващата събота се събра почти целият град да чуе Божието слово“ (Деяния 13:42-44).

Езичниците също спазват съботата подобно на апостол Павел и искат да чуят „Божие слово“. Няма никаква индикация за промяна. Освен че участват в поклонението в синагогата, те също излизат в събота вън от града край една река (Деяния 16:13). Това се случва двадесет години след възкресението, а именно през 53 г.сл.Хр. Четейки по-нататък, стигаме до Деяния 17:2:

„И по обичая си Павел влезе при тях и три съботи наред разискваше с тях от Писанията“.

И най-накрая:

„...след това Павел тръгна от Атина и дойде в Коринт (...) И всяка събота той разискваше в синагогата с юдеи и гърци, и се стараеше да ги убеждава“ (Деяния 18:1, 4).

Единадесетият стих добавя:

„И той преседя там година и шест месеца и ги поучаваше в Божието слово“.

Това възлиза на седемдесет и осем седмици (той проповядва 78 съботи), които добавени към предните случаи, възлизат общо на 84 съботи, за които Писанието заявява, че Павел и спътниците му извършват поклонение.

Цялата Библия учи и заповядва да се спазва съботата – седмия ден, докато светостта на неделята не е представена нито в един текст в цялото Писание. Ако съботата не е променяна нито от Бог, нито от Христос, нито от който и да е апостол, то тогава кой я е променил? Трябва да погледнем извън Библията, за да намерим свидетелства за тази промяна.

Папската власт и промяната на съботата

Папството е единствената организация на земята, която твърди, че е отговорна за промяната от събота на неделя. Католическият свещеник – отец Т. Енрайт, С. SS.R.² на Редемптор Колидж, цитиран от списание „Американски страж“, казва следното:

„Нееднократно съм предлагал 1000 долара на онзи, който може да ми докаже само чрез Библията, че аз съм задължен да спазвам неделята свято. Няма такъв закон в Библията. Това е закон на самата Свята Католическа църква. Библията казва: „Помни съботния ден, за да го пазиш свят“, а Католическата църква казва: „Не, чрез моята божествена сила аз премахвам съботния ден и ви заповядвам да пазите свято първия ден от седмицата!“.

И ето! Целият цивилизован свят се покланя в благоговейно подчинение на заповедта на Святата Католическа църква“.³

Кардинал Джеймс Гибънс заявява:

„Можете да четете Библията от Битие до Откровение и няма да намерите нито един ред, който да узаконява освещаването на неделята. Писанията изискват религиозното спазване на съботата – деня, който ние (католиците) никога не освещаваме“.⁴

„Неделята е католическа институция и спазването ѝ може да бъде защитено само посредством католическите принципи (...) От началото до края на Писанието няма нито един пасаж, който да разпорежда прехвърлянето на публичното седмично поклонение от последния ден на седмицата върху

първия.“⁵

„Католическата църква повече от хиляда години преди съществуването на протестантите по силата на божествената си мисия е ПРОМЕНИЛА деня от събота в неделя.“⁶

В *Ню Джърси Нюз*, брой от 18 март 1903 г. отец Брейди пише в статия следното:

„Добре е да се напомня на презвитерианите, методистите и другите християни, че Библията не ги подкрепя никъде в спазването на неделята. Неделята е институция на Римокатолическата църква и който спазва този ден, спазва заповед на Католическата църква.“

The Catholic Virginian, брой от трети октомври 1917 г. прави следната декларация:

„Никъде в Библията не намираме Христос или апостолите да заповядват Шабата да се премести от събота в неделя (...) Днес повечето християни спазват неделята, защото тя е била разкрита чрез Църквата (Римокатолическата), а не от Библията.“

Катехизисът на католическата доктрина заявява:

„Въпрос: *Кой ден е Шабат?*

Отговор: *Събота е Шабат.*

Въпрос: *Защо спазваме неделята, а не съботата?*

Отговор: *Спазваме неделя вместо събота, защото Католическата църква по време на Лаодикийския събор (336 г. сл.Хр.) решава да прехвърли светостта на съботата върху неделята.“⁷*

На 25-ти януари 1910 г. този катехизис получава „апостолическо благословение“ от папа Пий XI. Списващият катехизиса е запитан:

„Въпрос: *Коя е третата заповед?*

Отговор: *Третата заповед е: „Помни съботния ден, за да го освещаваш“.*

Въпрос: *Какво ни повелява третата заповед?*

Отговор: *Чрез третата заповед ние сме задължени да спазваме свято неделята.“⁸*

В копие на Новия ревизиран балтиморски катехизис намираме следното:

„Ранната църква променя деня за поклонение от съботата върху неделята според властта, дадена ѝ от Христос. Новият завет не споменава изрично, че апостолите са променили деня за поклонение, но ние знаем това от преданието.“⁹

Кой точно е нашият доверен източник – Библията или Преданието? Какво казва Христос по този въпрос?

„...Защо и вие заради вашето предание престъпвате Божията заповед (...) Така заради вашето предание вие осуетихте Божията заповед (...) Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:3,6,9).

От голямо значение е, че именно съботната заповед е променена, тъй като тя е тази, която подчертава авторитета на Законодателя. С избора на друг ден авторитетът, който стои зад създаването на Закона, се променя и се прехвърля върху друга личност. Бог не е считан за върховна власт и е заместен от един измамник, който е узурпирал позицията за себе си. Друг се представя за божество на земята в опита си да застане на мястото на истинския Бог.

Следователно зад папската власт би трябвало да стои дори, „по-висш“ авторитет, а именно господарят на „въздушната власт“ (Сатана), който е почитан в езическата традиция под символа на слънцето. Той е скритото зад кулисите „божество“. Неделята е ден, посветен на поклонението пред идола на слънцето. **Апостол Павел нарича акта на идолопоклонството „поклонение пред демони“.**

Прев. бел. думата за неделя произлиза от корена „слънце“ на множество езици, в т.ч. английски и немски (Sunday, Sonntag и пр.)

„Неделята... е наречена така, защото този ден е бил посветен в древността на слънцето и на поклонението пред него.“¹⁰

„Неделята се нарича така, защото е посветена на поклонението пред слънцето.“¹¹

„Неделята (Dies Solis в римския календар – „денят на слънцето“ който е посветен на слънцето) – е първият ден от седмицата.“¹²

Текстовете по-долу са от еврейски източник:

„Денят, който езичниците като цяло са посвещавали на поклонение и честване на своето главно божество – слънцето, според нашите изчисления, е първият ден от седмицата.“¹³

„Най-древните германци са били езичници и са посвещавали първия ден от седмицата си на специално поклонение пред слънцето, откъдето този ден запазва името си (Sonntag) – неделя– дори и в нашия език - английския (Sunday).“¹⁴

В Енциклопедията на библейската, теологичната и църковната литература се казва:

*„Трябва да признаем, че няма заповед в Новия завет относно почитането на първия ден.“*¹⁵

Чрез влиянието на митраизма (персийското поклонение пред слънцето) в Римската империя и чрез езическия празник неделя чистата църква на Христос постепенно пада в отстъпничество. Голямото отстъпление започва да се развива още в дните на апостолите. Апостол Павел казва:

„Защото оная тайна, сиреч беззаконието, вече действа...“ (2 Солунци 2:7).

Той заявява отново:

„Аз зная, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жаят стадото; и от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят извратно, та ще отвличат учениците след себе си“ (Деяния 20:29-30).

Апостолът казва, че отстъплението от вярата ще се разраства до огромни мащаби. Голямо „отпадане“ или „отстъпление“ ще разкрие в края кой е „човекът на греха“.

„... човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог“ (2 Солунци 2:3, 4).

В действителност неделата получава много малко подкрепа като християнски ден за почивка до времето на Константин Велики през четвърти век. Той е император на Рим от 306 до 337 г.сл.Хр. Една от най-красивите победни арки, издигната в Рим, е в негова чест в близост до Колизеума. Константин се покланя на слънцето през първите години от царуването си. По-късно изповядва обръщане към християнството, но сърцето му остава посветено на слънцето. Едуард Гибън казва в своята книга „Залезът и упадъкът на Римската империя“:

„Слънцето се възхвалява всеобщо като непобедимия водач и защитник на Константин“.¹⁶

През 321 г.сл.Хр. Константин провъзгласява първия неделен закон, известен в историята, който гласи:

„На почитаемия Ден на слънцето нека магистратите и народът в градовете почиват и нека всички работилници бъдат затворени. В провинцията обаче заетите със земеделие могат свободно и законно да продължават труда си; защото често се случва друг ден да не е толкова удобен за сеене на семена или за засяване на лози; ако се изпусне подходящият момент за такива действия, даровете на небето ще бъдат изгубени“.¹⁷

Енциклопедия Британика (11 издание) прави следното твърдение в раздела за „Неделя“:

„Най-ранното признаване на спазването на неделата като законово задължение е постановление на Константин от 321 г.сл.Хр., с което се заповядва всички съдилища и всички жители на градовете, и работилниците да почиват в неделя (*venerabili die solis* – почитаемия ден на слънцето) с едно изключение в полза на заетите със земеделие.“

Енциклопедията на Чамбър казва:

*„Без съмнение първият закон – религиозен и граждански – чрез който се заповядва спазването на този ден (неделя – б.р.) като Шабат, е едиктът на Константин, 321 г.сл.Хр.“*¹⁸

През следващите векове императори и папи прибавят към постановлението на Константин нови закони, чрез които целят да укрепят съблюдаването на неделата. Онова, което започва като езическа заповед, се превръща в християнски закон. Малко след издаването на едикта от 321 г. идва църковният Лаодикийски събор (около 364 г.сл.Хр.):

„Християните не бива да следват юдаизма, като почиват в събота (Шабат), а трябва да работят на този ден: а Господния ден (неделя – б.р.) трябва да почитат особено; като християни те трябва да не работят на този ден, доколкото е възможно. Но ако въпреки това следват юдаизма, те няма да бъдат допуснати до Христос.“¹⁹

Свидетелството на протестантите

„Идеята за официално заместване (на седмия ден с първия) (...) и прехвърлянето - може би в духовна форма - на задълженията, свързани с Ша-

бата, върху него, които задължения са постановени от (...) четвъртата заповед, няма никакво основание нито в Светото Писание, нито в християнската античност. “²⁰

Август Неандер – знаменит църковен историк, казва:

„Неделният празник, като всички други празници, винаги е бил само една човешка заповед; и в тази връзка е било далеч от намеренията на апостолите постановяването на Божествена заповед – далеч от тях и от ранната апостолска църква е било прехвърлянето на законите за съботата върху неделята. “²¹

„Никога не е имало никаква промяна на Шабата от събота в неделя. Няма място в Библията, което да подсказва подобна промяна. “²²

Свидетелството на конгрегационалистите:

„Съвсем ясно е, че колкото и строго или благочестиво да прекарваме неделята, ние не спазваме Шабата (...) Съботата се основава на определена Божия заповед. Не можем да се позовем на подобна заповед за спазването на неделята (...) Няма дори и едно изречение в Новия завет, което да подсказва, че ще понесем някакво наказание, ако нарушим предполагаемата святост на неделята. “²³

„Настоящото схващане, че Христос и апостолите Му са подменили по дадената им власт седмия ден с първия, е абсолютно без каквато и да е подкрепа от Новия завет. “²⁴

Свидетелство на баптистите:

Д-р Едуард Т. Хискокс – автор на баптисткия наръчник:

„Имало е и все още има заповед за свящото спазване на Шабат, но Шабатът не е неделята (...) Въпреки това се казва с известна демонстрация на триумф, че Шабатът е бил прехвърлен от седмия върху първия ден от седмицата (...) Къде може да се намери писмено свидетелство за подобна промяна? Не и в Новия завет, абсолютно не! Там няма дори и едно-единствено доказателство за промяна в институцията Шабат и прехвърлянето ѝ от седмия върху първия ден от седмицата. “

В доклад, прочетен пред Нюйоркската пасторска конференция от 13 ноември 1893г., д-р Хискокс продължава:

„Разбира се, съвсем добре ми е известно, че неделята не се счита за религиозен ден в ранната християнска история, както научаваме от христия-

янските отци и от други източници. Но колко жалко, че неделята идва дамагосана с белега на езичеството и е християнизирана с името на бога слънце, когато е приета и одобрена от папското отстъпничество и е завещана на протестантизма като свят закон!“

Свидетелството на лутераните:

„Спазването на Господния ден (неделята) не се основава на никоя Божия заповед, а на авторитета на църквата.“²⁵

Свидетелството на методистите:

„Вярно е, че няма позитивна заповед за кръщението на бебета (...) както няма и такава за святото спазване на първия ден от седмицата.“²⁶

„Разгледайте въпроса за неделята (...) няма нито един пасаж, който да казва на християните да спазват този ден; нито един, който да прехвърля юдейския Шабат в този ден от седмицата.“²⁷

Свидетелство на Епископалната църква

„Има ли някаква заповед в Новия завет, която да променя деня за седмична почивка от събота на неделя? Няма.“²⁸

Епископ Сиймор пише:

„Ние сме направили промяната от седмия ден на първия – от събота на неделя, с властта на единствената Свята Католическа и апостолическа църква на Христос.“²⁹

Свидетелство на презвитерианите:

„Относно промяната на деня, който да се спазва - от последния ден на седмицата върху първия – няма никакво писмено свидетелство, никаква изрична заповед, която да позволява тази промяна.“³⁰

„Християнският Шабат (неделята) не се намира в Писанието и не е наричана Шабат от най-ранната църква.“³¹

Свидетелство на Църквата на Христос

„Не вярвам, че Господният ден трябва да бъде на мястото на юдейския Шабат, нито, че Шабатът е променен от седмия на първия ден.“³²

Дейвид Липском – редактор на *Gospel Advocate* - казва:

„Изниква въпросът: Какво спазвате? Шабата? Ако е така, тогава приятелите ни от седмия ден са прави. Бог никога не е постановявал кой ден освен седмия да бъде спазван като Шабат. Никога не е променял Шабата от седмия в първия ден от седмицата.“³³

Свидетелство на англиканите:

„Много хора смятат, че неделята е Шабат, но нито в Новия завет, нито в ранната църква се намира нещо, което да подсказва, че имаме право да прехвърлим спазването на седмия ден от седмицата в първия. Шабатът е бил и е събота, а не неделя; и ако бяхме обвързани с него, тогава трябваше да го спазваме в този ден, а не в някой друг.“³⁴

С всички тези свидетелства на протестанти не е учудващо, че Римокатолическата църква може да заяви:

„Християнският Шабат (събота) следователно до ден днешен без дума на възражение е признато наследство от Католическата църква – съпругата на Светия Дух“.³⁵

**Божият закон
(Изход 20:3-17)**

I

„Да нямаш други богове освен Мен.“

II

„Не си прави кумир или каквото и да е изображение на нещо, което е на небето горе, на земята долу или във водата, под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на онези, които Ме обичат и пазят Моите заповеди.“

III

„Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог; защото Господ няма да смята за безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му.“

IV

„Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети.“

V

„Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог.“

VI

„Не убивай.“

VII

„Не прелюбодействай.“

VIII

„Не кради.“

IX

„Не свидетелствай лъжливо против ближния си.“

X

„Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито каквото и да е притежание на ближния ти.“

**Божият закон след промяната му от човека
(Основният католически катехизис)**

I

„Аз съм Господ, твоят Бог. Да нямаш други
богове освен Мен.“

(Втората заповед е прескочена!)

II (в действителност III)

„Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог.“

III (в действителност IV)

„Помни съботния ден, за да го освещаваш.“

(Съботната заповед напълно е променена!)

IV (в действителност V)

„Почитай баща си и майка си.“

V (в действителност VI)

„Не убивай.“

VI (в действителност VII)

„Не прелюбодействай.“

VII (в действителност VIII)

„Не кради.“

VIII (в действителност IX)

„Не свидетелствай лъжливо против ближния си.“

IX (в действителност първата част на X)

„Не пожелавай жената на ближния си.“

X (в действителност втората част на X)

„Не пожелавай имота на ближния си.“

Фигура 5.2

БЕЛЕЖКИ:

1. Прев. бел. *Congregatio Sanctissimi Redemptoris – C.Ss.R.* – Конгрегацията на най-святия изкупител е Римокатолическа мисионскаконгрегация
2. . Enright, *The American Sentinel* (NY: June 1, 1893): 173.
3. Cardinal James Gibbons, *The Faith of Our Fathers* (Ayers Publishing, 1978): 108.
4. *Catholic Press* (Sydney, Australia: August 25, 1900).
5. *Catholic Mirror* (September. 23, 1893). http://pdf.amazingdiscoveries.org/References/TO/Romes_Challenge.pdf
6. Rev. Peter Geiermann, *The Converts' Catechism of Catholic Doctrine* (1957): 50.
7. *The Catechism Simply Explained. Canon Cafferata*, New Revised Edition (1959): 84.
8. Rev. F.J. Connell, *The New Revised Baltimore Catechism* (1949): 139.
9. *Webster's Online Dictionary*, <http://www.websters-online-dictionary.net/definition/sunday>
10. John McClintock and James Strong, "Sunday," *Biblical and Theological Encyclopedia*, as quoted in Ray Cottrell, *The True Sabbath* (1942): <http://www.bible-sabbath.com/Sabbath-Sunday/TheTrueSabbath-Cottrell.pdf>
11. Johann Jacob Herzog and Phillip Schaff, "Sunday," *The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge*.
12. David Jennings, *Antiquities* Chapter 3 Book 3 (London: Printed for J. Johnson & B. Davenport): 1766.
13. Richard Verstegan, *A Resitution of Decayed Intelligence: In Intiquites* (Ioyce Norton and Richard Whitaker, 1634): 10.
14. John McClintock and James Strong, *Cyclopedia of Biblical, Theological and Ecclesiastical Literature* Volume 9: 196.
15. Edward Gibbon, *The history of the decline and fall of the Roman Empire* Volume 3 (London: 1838): 237.
16. Philip Schaff, *History of the Christian Church* Volume 3 (Edinburgh: 1884): 380, note.
17. <http://books.google.ca/books?id=Z7kGAAAAQAAJ&>
18. "Sabbath," *Chamber's Encyclopedia* Volume 11 (1982): 401, as quoted in *Bible Readings for the Home Circle* revised edition (Review and Herald Publishing Association, 1920). <http://www.gutenberg.org/files/34520/34520-pdf.pdf>
19. Rev. Charles Joseph Hefele, Henry N. Oxenham (trans.), *A History of the Church Councils from 326 to 429* Volume 2 (Edinburgh: T. and T. Clark, 1896): 316.
20. William Smith and Samuel Cheetham, "Sabbath," *A Dictionary of Christian Antiquities*: 1823.
21. Augustus Neander and Henry John Rose, *The History of the Christian Religion and the Church* (New York: Standford and Swords, 1848): 186.
22. John M. Vankirk, *Thirteen Chapters on First-Day Observance* (Iowa: Christian

- Index, 1898): 17-19.
<http://archive.org/stream/thirteenchapters00vank#page/18/mode/2up>
23. Dr. Robert William Dale, *The Ten Commandments* (London: Hodderand Stoughton, 1906): 100-101.
http://quintapress.macmate.me/PDF_Books/RW_Dale/The_Ten_Commandments_v1.pdf
  24. Dr. Lymen Abbott, *Christian Union* (June 26, 1890).
  25. *Augsburg Confession*, as quoted in *Catholic Sabbath Manual* Part 2.
  26. *M.E. Theological Compendium* (1865); 103.
  27. Harris Franklin Rall, *Christian Advocate* (July 2, 1942): 26.
  28. *Manual of Christian Doctrine*: 127.
  29. Bishop Seymour, as quoted in Kevin Morgan, *Sabbath Rest* (TEACH Services, 2002): 13.
  30. Nathan L. Rice, et al., *The Christian Sabbath* (New York: Robert Carter & Brothers, 1863). 60.
  31. Timothy Dwight, *Theology* Volume 4: 401.
  32. Alexander Campbell, *Washington Reporter* (October 8, 1821).
  33. David Lipscomb and E. G. Sewell, *Questions Answered* (McQuiddy Print Co., 1921): 558-559.
  34. Rev. Lionel Beere, *Church and People* (Ponsonby, New Zealand: September 1, 1947).
  35. James Cardinal Gibbons, *Catholic Mirror*, (September 23, 1983).

ВЕЛИКАТА БОРБА БИТКАТА ЗА ВЪРХОВЕНСТВО НАД БОЖИЯ НАРОД

„Гледката на Земята от Луната ме очарова“ – казва Франк Борман, член на екипа от трима души, който извършва първата обиколка на Луната.

„Трудно е да се помисли, че малкото нещо (земята) побира толкова много проблеми, толкова много отчаяние; яростните националистически интереси, гладът, войните и епидемиите не се виждат от това разстояние.“¹

Франк Борман вижда планета в бунт. Но какъв е произходът на този бунт? Кой е бунтовникът?

Историята на човешкото злочестие започва с едно знаменито, величествено същество с ослепителна светлина, наречено Луцифер – син на зората, утринната звезда. Въпреки това точно както утринната звезда блести ярко само за кратко време, преди да бъде засенчена от зората на утрото, така и тази великолепна звезда свети ярко само за определено време, след което потъва в дълбок мрак.

Луцифер – ярко блестящият ангел, е притежавал висока позиция в небесата. „Ти беше херувим, помазан да засеняваш“ трона на Бог. Бил е пълен „с мъдрост и съвършен по хубост“. Очевидно е имал красив глас и е водил небесния хор (Езекиил 28:12-14).

Бог ли е направил дявола?

Езекиил продължава своето колоритно описание в глава 28, стих 15:

„Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден...“

Тук ни се казва, че Луцифер е сътворено същество. Бил е създаден съвършен. Бог не е създал дявола - Той е създал Луцифер. Бог не е създал изгнилите ябълки, а хубави ябълки, които да бъдат годни за наша храна, когато

са узрели. По подобен начин Бог е направил и житата, но човекът прави от тях уиски и разваля създаденото от Бога.

„Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето се намери беззаконие в теб.“

Свобода на избора

Ето къде се намира произходът на греха – в Луцифер, неговия начинател. Той е съвършен, докато в него не се открива беззаконие. Бог никога не би вложил бунта в Своето творение; Луцифер го развива сам. Защо се случва това? Не може ли Бог да направи ангелите и хората така, че те да не са способни да съгрешават? Разбира се, че може. Той е направил звездите постоянно да се движат в своята орбита. Но ангелите и човекът не са сътворени да бъдат автомати, а свободни същества. Дадена им е свободата да избират. Те могат или да се покорят, или да не го направят. Луцифер е имал своята възможност да избере. Той е избрал да се разбунтува. Ние също имаме този избор пред себе си.

„...изберете днес кому искате да служите...“ (Исус Навин 24:15).

Развитието на греха

„Напрасно и безполезно е да се интересуваме от формата, времето или характера на падението на ангелите“² – казва френският реформатор Жан Калвин. Да дадем причина за съществуването на греха би означавало да го извиним, а да извиним греха би означавало да го защитим. Библията дава достатъчно описание как се е развил грехът на Луцифер.

„Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си...“ (Езекиил 28:17).

Луцифер се е възгордял поради красотата си. Тази мисъл заела ума му и той станал своенравен. Семето на греха било посято. Малко по малко започнал да задоволява желанието си за себевъздигане. Развил „его-проблема“.

Писанието казва:

„А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди, ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север; ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния“ (Исая 14:13, 14).

Защо Бог не е унищожил Луцифер?

Ако Луцифер е бил веднага унищожен, някои биха започнали да служат на Бога от страх, а не от любов. Влиянието на измамника не би било заличено напълно, нито духът на бунта би бил изцяло изкоренен. За доброто на цялата Вселена през идните вечни векове е било необходимо Луцифер да развие докрай своите принципи, за да може всички създадени същества да видят обвиненията спрямо Божественото управление в истинската им светлина и така справедливостта и милостта на Бог, както и неотменимостта на Закона Му завинаги да бъдат поставени извън всяко съмнение. Грехът е трябвало да продължи съществуването си, за да може неговата чудовищна греховност и злотворство да бъдат намразени докрай. В края той ще бъде унищожен напълно заедно със своя инициатор.

„...и Аз ще извека изсред теб огън, който ще те и погълне; и Аз ще те обърна в пепел на земята (...) и няма да те има навеки“ (Езекиил 28:18, 19, Синодален превод).

Князът на тази планета

Изпълнен с мисълта за собствената си слава, Луцифер провокира раздор, недоволство и дух на непокорство сред ангелите, които водят до отявлен бунт. Такова нещо не било известно дотогава във Вселената. Било е нещо ново, странно, мистериозно и необяснимо.

„И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. И свален бе големият змей, оная старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана (...) свален бе на земята, свалени бяха и ангелите му заедно с него“ (Откровение 12:7-9).

Споменатите тук двама големи противници са „Михаил“ и „змеят“. Ние знаем кой е „змеят“, тъй като Откровение 12:9 го идентифицира – това е падналият ангел Луцифер (или Сатана).

„И свален бе големият змей, оная старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана, който мами цялата Вселена...“ (Откр. 12:9).

Кой е Михаил? Тъй като е наречен архангел, някои вярват, че това е ангел със същия ранг, който Луцифер е притежавал. Името Михаил се споменава в библейските книги „Даниил“, „Юда“ и „Откровение“ и всеки път това се случва в контекста на противопоставянето между него – предводителя на ангелската войска – и Луцифер. Титлата „архангел“ тук се отнася до личност,

по-висша от ангел, а именно – водача на ангелите. Името Михаил означава „Този, Който е като Бога“ и единствено Христос отговаря на тази позиция. Кой спори със Сатана за тялото на Моисей (Юда 9), ако не самият Христос? Гласът на архангела, който призовава мъртвите да станат при Второто идване на Христос, може да бъде гласът единствено на самия Христос.

„Защото това ви казваме чрез Господното слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да предварим починалите“ (1Солунци 4:16).

„Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си (...) Иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му...“ (Йоан 5:27, 28).

Христос е Създателят на всичко и следователно е Онзи, Който е създал световете, ангелските множества и човечеството.

„В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог (...) Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало. Той бе в света; и светът чрез Него стана; но светът Го не позна (...) И Словото стана плът и пребиваваше между нас...“ (Йоан 1:1,3,10,14).

„...но за нас има само един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него“ (1Коринтяни 8:6).

В Стария завет Христос е наречен „ангелът Господен“ или „ангелът на присъствието Му“, а Михаил е Господарят на Божия народ:

„...вашия княз Михаил...“ (Даниил 10:21).

„И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне“ (Даниил 12:1).

„...ангелът, който ме избавя от всяко зло...“ (Битие 48:16).

„И ангел Господен му се яви в огнен пламък изсред една къпина...“ (Изход 3:2).

„Защото рече: Наистина те са Мои люде, чада, които не ще постъпят невярно; Така им стана Спасител. Във всичките им скърби Той скърбеше. И ангелът на присъствието Му ги избави...“ (Исаия 63:8, 9).

Само Христос може да твърди, че господства над народа Си, че може да ги спасява и изкупва. Битие 48:16 говори за ангела, който избавя от всяко зло. Само Христос може да избави някого от всяко зло. За Него се говори също и като за Военачалник на Господното множество. В Исус Навин 5:13-14 е описано как Исус Навин се среща с Военачалника на Господната войска и пада, за да Му се поклони. Само Бог може да получава поклонение, не и ангелите (Откр. 22:8-9). Когато Бог създава света и всички същества, включително човека, тогава:

„Бог видя всичко, което създаде; и ето, беше твърде добро...“ (Битие 1:31).

Въпреки че не е инициаторът на греха, Бог пожелава да понесе последиците от него вместо нас. Голямата битка, вилнееща във Вселената, е между Създателя на всичко и Сатана – засеняващия херувим, който се е разбунтувал против Бога, защото се е счел за равен по слава с Христос и отказва да се подчини на авторитета и на управлението Му. Изгонен от небето, Сатана обръща погледа си към новосъздадената земя. Докато обикаля далеч от Адам, Ева се сблъсква със Сатана и е измамена да повярва, че познанието за доброто и злото ще я направи като Бога и че грехът няма да доведе като последица смъртта. Грехът е нарушение на Закона (*„Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие“* - 1Йоаново 3:4.), който е основата на Божието управление в небесата. Сатана изкушава Ева да наруши Закона, като предизвиква у нея желание да заеме позицията на Бога. Още оттогава нашата планета страда от последиците на това действие. Земята е планета в бунт против Божието управление. Подчинявайки се на волята на Сатана, Адам и Ева стават роби, поставени под неговата власт.

„...защото от каквото е победен някой, на това и роб става“ (2 Петрово 2:19).

„Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, комуто се покорявате“ (Римляни 6:16).

Узурпирал успешно властта, Сатана изиграва докрай ролята на „бога на този свят“ (2 Коринтяни 4:4) или на „княза на света“ (Йоан 12:31), владетеля на тази планета, „княза на въздушната власт“ (Ефесяни 2:2) – той е „началникът на бесовете“. Мартин Лутер казва:

„Поквареността на дявола е толкова голяма на тази планета, че никой човек не може да я схване. Да бъдеш толкова зъл, че да намираш удоволствие и наслада единствено в нещастieto на хората – в техния продължителен глад, жажда, болка, страдание и нужда; в извършването само на кръвопролития и предателства особено в живота на онези, които не са причинявали и не

биха причинили никаква вреда – всичко това е пъклената и ненаситна ярост и бяс на окаения дявол“.³

Писанията казват:

„...Той беше открай човекоубиец и не устоя в истината; защото в него няма истина...“ (Йоан 8:44)

Неговата гордост води до завист, а завистта му – до омраза. Омразата му към Христос е толкова всепоглъщаща, че в крайна сметка Сатана убива Божия Син на Голгота. Омразата Му към изкупените от Христос е като гориво за огньовете на болката и мъката в този свят. Който обича Исус и Му служи, е враг на Сатана. За щастие такъв човек знае думите на Христос:

„Това ви казах, за да имате в Мен мир. В света имате скръб; но дерзайте - Аз победих света“ (Йоан 16:33).

При всичките доказателства за омраза, за войни и кръвопролития на тази планета, все още има хора, които отричат съществуването на Сатана. Който не вярва в съществуването му обаче, вече се е поддал на измамата.

„Средновековните предания и суевения са източникът на схващането до днес, че Сатана е чудовище с противна форма и отвратителен вид, чиито особености са копита, рога, тризбец, бодлива опашка и дъх от пламъци. Това „дяволче“ на невежите и суеверните няма нищо общо с действителността и - никаква основа в Писанията; то е източник на присмех от страна на интеллигентните хора. Тази изключително гротескна и абсурдна представа за Сатана е сама по себе си доказателство за хитростта и лукавството на измамника.“⁴

Дяволът не е теологична абстракция, някаква душевна травма или деформация на ума. Дяволът е реално същество, способно да атакува неподозиращата личност. Той се среща лично с Христос в пустинята на изкушенията, където Христос му казва: *„...Махни се зад Мен, Сатано...“ (Матей 16:23)*. Йоан пише, че духът на Сатана влиза в сърцето на Юда и той предава своя Господ (Йоан 13:27). На Анания е зададен въпросът: *„Анания, защо изпълни Сатана сърцето ти, да излъжеш Светия Дух...“ (Деяния 5:3)*. Библията ни казва, че дяволът владее тази планета.

„...От обикаляне на земята и от ходене насам-натам по нея“ (Йов 1:7).

„Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне“ (1 Петрово 5:8).

Дяволът е измамник, който върши дори чудеса, за да постигне целите си (1Тимотей 2:14, Откровение 11:14); той е сила, воюваща против Божия народ (Ефесяни 6:12); той е „обвинител на братята“ (Откр. 12:10); измъчва ги (Йов 2:7), преследва ги и ги убива (Йоан 8:44).

Единственият начин за победа е човек да вдигне „меча на Духа, който е Божието слово“ (Ефесяни 6:17). Христос казва на Сатана в пустинята на изкушенията: „Писано е!“. Сега вече изглежда, че си струва Божиите обещания да бъдат запомняни наизуст. Примерът на пророците и на апостолите от древността е окуражение за вярващия.

„И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас“ (Яков 4:7).

„А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване...“ (Откровение 12:11).

В големия конфликт между Христос и Сатана човекът никога не е оставен да върши това, което иска. Бог има план и избира сам да понесе последиците от греха. Той се превръща в „грях за нас“ и понася срама на кръста, така че който повярва в Него, да бъде спасен. Оръжието на Божия народ не е земно, а е „мечът на Духа, който е Божието слово“. Сатана, от друга страна, винаги се е опитвал да принуди съвестта. Чрез посредниците си на земята той е провеждал безмилостни войни, използвайки най-жестоките методи, за да унищожи верността на Божиите хора спрямо Христос.

Откровение, 12 гл. дава кратък очерк на конфликта във времето на края между Христос и Неговата новозаветна църква, от една страна, и Сатана, от друга. Първите сцени описват усилията на дявола да унищожи Христос още от Неговото рождение, за да осуети спасителния план. Следва разпятieto, а после усилията му да унищожи новозаветната църква и най-накрая старанието му да премахне остатъка. Символът, използван за описание на Христовата църква, е „непорочна жена“; а символът за описание на Сатана и неговите съюзници е „змеят“.

„И голямо знамение се яви на небето - жена, облечена със слънцето, с луната под нозете ѝ и на главата ѝ корона от дванадесет звезди. Тя бе непразна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди. И яви се друго знамение на небето, и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони. И опашката му, като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята; и змеят заста на пред жената, която щеше да роди, за да изяде чедото ѝ, щом роди. И тя роди мъжко дете, което има да управлява всичките народи с желязна тояга; и нейното чедо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол“ (Откровение 12:1-5).

Преди да продължим с нашето изучаване, трябва да открием кой е представен като жената със слънцето, луната и звездите. Четем в книгата на Исаия:

„И както младоженецът се радва на невестата, Така и твоят Бог ще се зарадва на теб“ (Исаия 62:5).

Павел нарича коринтяните Христова невеста:

„...защото ревнувам за вас с божествена ревност, понеже ви сгодих с един мъж, да ви представя като чиста девица на Христа“ (2 Коринтяни 11:2).

Какво подходящо описание за църквата на Христос! Тя не извършва прелюбодеяние със света; ученията ѝ са чисти. Слънцето, луната и звездите представят небесната светлина, която я озарява.

Жената е бременна и е на път да роди, а по-нататък четем, че нейното дете ще бъде мъжко.

„И тя роди мъжко дете, което има да управлява всичките народи с желязна тояга; и нейното чедо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол“ (Откровение 12:5).

Това може да бъде само Исус, тъй като Той е, Който ще управлява народите и ще бъде отведен в небесата. В Псалм 2:7-9 се казва:

„Аз ще изявя постановлението; Господ ми каза: Ти си Мой Син; Аз днес те родих. Поискай от Мен и Аз ще ти дам народите за твое наследство и земните краища - за твое притежание. Ще ги съкрушиш с желязна тояга, ще ги строшиш като грънчарски съд“.

Това Дете не е някой друг, а самият Бог.

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира“ (Исаия 9:6).

Католическата църква учи, че тази жена, облечена в слънцето, е Мария, защото тя ражда Исус. Но тази интерпретация създава проблеми, защото жената по-късно е преследвана от Змея и избягва в пустинята, където за нея се грижат 1260 дни (същия времеви период, през който според описанието в Даниил 7 гл. „малкият рог“ преследва Божия народ). След това „змеят“ воюва с остатъка от потомството ѝ. Следователно е ясно, че символиката се отнася за верния Божи народ (част от който е и Мария). Именно от този

Негов народ Месия е трябвало да дойде. Следващата сцена представя противника.

„И яви се друго знамение на небето; и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони. И опашката му, като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде чедото ѝ, щом роди“ (Откровение 12:3, 4).

Знаем от стих девети, че „змеят“ е Сатана, който работи чрез земни инструменти за постигане на целите си. „Змеят“ има 10 рога - също като четвъртия звяр от Даниил, 7 гл., който символизира Рим. Сатана работи чрез езическия Рим за унищожаването на Исус. Именно римските власти осъждат Христос на смърт, римските войници Го разпъват и пазят гроба Му, който е запечатан с римски печат. При рождението на Исус Ирод се опитва да погуби новородения Цар, като издава жесток указ, според който всички деца от мъжки пол до двегодишна възраст от Витлеем са осъдени на смърт. Но въпреки това Рим Го разпъва. Вместо да бъде победен, чрез смъртта Си Христос – Безгрешният – придобива най-великата победа в цялата Вселена, възкръсвайки от гроба. Никой римски печат не е в състояние да Го задържи и така Сатана изгубва битката.

„И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог“ (Откровение 12:10).

Привидната победа на Сатана на кръста е неговото най-голямо поражение. Той не успява да изкуши Христос и осъзнавайки, че собствената му съдба е запечатана завинаги, взема непоколебимото решение да погуби от лицето на земята всички повярвали в заслугите на възкръсналия Спасител. Сатана безмилостно преследва Божията църква, като използва за инструменти държавата – първо езическия Рим, а след това папския Рим. Но!

„...те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване; защото не обичаха живота си дотолкоз, щото да бягат от смърт“ (Откровение 12:11).

Историята ни казва колко жесток е Рим в преследването на Божия народ. Приблизително 80 000 християни са изгорени или разкъсани от лъвове само в Колизеума. Това е свидетелство, потвърждаващо факта, че почти 3 милиона християни са намерили смъртта си като мъченици по време на първите два века и половина след възнесението на Христос. Римските императори са безмилостни към новоповярвалите; и чудовища като Нерон и император

Марк Аврелий привързват краката на жертвите си към два коня и гледат как християните са разкъсвани на две.

Дори когато Рим възприема християнската вяра и я прави държавна религия, ситуацията не се подобрява. Става още по-зле. Направеният коварен компромис първоначално поражда доволство, но не постига целите си и огньовете на преследването са запалени отново. Когато приема новата религия, Константин има намерението да смеси старата езическа религия с християнството. Книгата на Хари Бьор „Кратка история на ранната църква“ ни разказва какво се случва, когато се обединят църква и държава:

*„Увеличаването броя на святите дни, почитането на светци, мъченици и реликви, както и високата стойност, която се придава на поклонническите пътувания и на светите места, често изместват истинските духовни занимания на заден план“.*⁵

Ф. Дж. Фоукс-Джаксън в книгата си „История на християнската църква“ описва целите на Константин по следния начин:

„В отношенията си с църквата той има за цел постепенно да прехвърли върху християнството всичко от езичеството, което го е правило дотогава привлекателно в очите на хората“.⁶

Константин в действителност е първият човек, който издава неделен закон през 321 г.сл.Хр., като в нарушение на Божия закон налага спазването на езическия ден за поклонение. Немският историк Х. Г. Хегтвайт описва компромиса със следните думи:

„В своето време Константин работи неуморно за обединяването в една религия на всички поклонници – на старата и на новата вяра. Всички негови закони и методи целят да поощрят смесването на религиите. С всички възможни средства той се опитва да претопи в едно пречистеното езичество и умереното християнство.“

Във връзка с неделните закони Хегтвайт заявява:

„Белег, характеризиращ гледната му точка, става неговото разпореждане „денят на слънцето“ да бъде основният ден за почивка... От всичките му действия за претопяване и смесване в едно на християнството и на езичеството никое не е така видимо, както създаването на неделния закон. Християните се покланят на своя Христос, езичниците – на своя бог слънце, а според мнението на императора обектите на поклонение и в двете религии са в същността си еднакви“.

Хари Бьор прави следното изказване в историческия си очерк: „Кратка история на ранната църква“:

*„Той (Константин) назовава неделния ден с традиционното му езическо име – Денят на Слънцето – а не Шабат или Денят на Господа. Затова езичниците могат да го приемат. Християните придават ново значение на естественото слънце, като го свързват с Христос – Слънцето на правдата. Константин и по-късните императори, както и църковните събори прокарват допълнително законодателство, свързано с неделята. Въпреки това указът на Константин от 321 г. полага основите на световното признание на неделята за почивен ден“.*⁷

В резултат на тази криза хората, които искат да останат верни на Бог и на Словото Му, се налага да избягат по усамотените места, за да извършват поклонение според съвестта си. В Откровение 12:6 четем:

„И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни“.

Това е периодът на преследване, предсказан от пророк Даниил във връзка с описанието на „малкия рог“, който вече идентифицирахме като антихриста или папския Рим (виж глава „Човекът зад маската“). Църквата, направила компромис с езичеството, се превръща в преследваща сила. Езическият Рим е заместен от папския Рим.

„И като видя змеят, че бе свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И дадох се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там гдето я хранят за време и времена и половина време, скрита от лицето на змея“ (Откровение 12:13, 14).

Църквата бяга по усамотените места на света и по време на папското върховенство Божието слово е пазено живо от малки групи вярващи като валденсите, които спазват съботата от четвъртата заповед вместо езическата неделя и които избират смъртта, вместо да се откажат от вярата си в Христос и в Писанията. Тези хора са хвърляни от високи скали, главите на децата им са разбивани в камъните, а някои от тях са изгаряни живи. Църквата („жената“) бяга по усамотените места на Алпите, за да се изплъзне от преследването на змея, а в долините на Пиемонт, Северна Италия, стотици хиляди са убити мъченически поради вярата си.

Църквата в пустинята поддържа жив пламък на истината. Тези хора обичат Писанията и когато Реформацията започва да разпространява Божието слово, Рим увеличава усилията си за унищожаване на онези, които се противопоставят на ученията му. Историята изобилства със зверства, извърш-

вани срещу протестантите, както и с войни, водени за унищожението им. Тя съдържа доклади за извършваните кланета, както и за делата на Инквизицията, довели до изтезаването и изгарянето на клада на хиляди хора. Когато преследването се оказва неспособно да унищожи делото на Реформацията, тогава започват да използват много по-фина стратегия и се заражда Контрареформацията, ръководена от йезуитите (виж глава „Духът на единство“). За съжаление това ражда плодовете на компромиса, както се е случило в дните на Константин, и църквата в пустинята отново се превръща в църква на съглашението с Рим. Въпреки това Библията предсказва, че след 1260 дни, т.е. след 1798-мата година сл.Хр. (виж глава „Човекът зад маската“), ще се издигне остатък, който ще следва Исус и ще се подчинява на заповедите Му, предизвиквайки с това „змея“.

„Тогавя змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус; и змеят застана на морския пясък“ (Откровение 12:17).

Както видяхме от предната глава, двата „звйра“ от Откровение 13 гл. ще се обединят в преследване на този остатък и ще бъдат издадени закони (виж „Белегът на звйра“), налагащи папските учения. Голямото противоборство ще приключи с последното отстъпление спрямо управлението на Бог, а именно обявяването на Закона Му за невалиден и издаването на укази за погубването на хората, спазващи Божиите заповеди, които отказват да се подчинят на човечи вместо на Господа.

„Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус“ (Откровение 14:12).

Търпението ще бъде възнаградено, когато Христос се завърне като Цар на царете и като Господ на господарите, за да отведе във вече приготвените от Него домове всички, които търпеливо са Го чакали.

БЕЛЕЖКИ:

1. *Scope: Supplement* (February 7, 1969): 11.
2. John Calvin, *Institutes of the Christian Religion* Book 1 Section 14.
3. Ewald Plass, *What Luther Says* Volume 1 (Concordia College, 2006): 394.
4. Carlyle B. Haynes, *Satan, His Origin, Work and Destiny* (Nashville: Southern Publishing Associates, 1920): 5.
5. Harry Boer, *A Short History of the Early Church* (Eerdman's, 1976): 42.
6. Frederick John Foakes-Jackson, *A History of the Christian Church from the Earliest Times to A.D. 461* (Cosimo, 2005): 286.
7. Harry Boer, *A Short History of the Early Church*, (Eerdman's, 1976): 143.

Глава 7

ДВАТА ЗВЯРА СТАВАТ ПРИЯТЕЛИ

Подготовка

за последния КОНФЛИКТ

„И видях звяр, който излизаше от морето, и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони, и на главите му богохулни имена (...) И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в книгата на живота (...) И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и имаше два рога, прилични на агнешки; а говореше като змей. Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла (...) И принуждаваше всички - малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им...“ (Откровение 13:1,8,11,12,16).

В Откровение, 13 гл. е описано, че двата „звяра“ ще управляват световните събития във времето на края. Първият от тях се издига от морето, а вторият – от земята. Представено е нещо повече – вторият „звяр“ показва почит към първия, като кара всички жители на земята да му се поклонят. Правейки това, те получават „белега на звяра“. Ние отново можем да разкрием тези тайни, като приложим библейските дефиниции за символите, използвани в това велико пророчество.

Основните символи са „зверовете“, „главите“, „роговете“, „морето“, „змеят“ и „земята“. Както стана ясно в главите „Мъглата на времето“ и „Човекът зад маската“, „звярът“ е цар или царство (Даниил 7:17), следователно двата „звяра“ от Откровение, 13 гл. представят две царства или политически сили, които управляват световните събития в последните дни. Първият „звяр“ излиза от „морето“, което символизира нации, множества, хора и царе според дефиницията от Откровение 17:15, където се казва, че „водите“ са народите на земята. От друга страна, вторият „звяр“ идва от „земята“, която би следвало да е символ на обратното на народи, множества и царства. „Звярът“ би трябвало да произлиза от слабо населени територии на света.

Първият „звяр“ има десет „рога“, което ни напомня за четвъртия „звяр“ от Даниил, 7 гл., представляващ Рим с неговите десет „рога“. Седемте глави на първия звяр са исторически времеви периоди. Числото 7 обаче е също и божествено число, което е индикация, че „звярът“ претендира за божественост. При по-нататъшното описание на „звяра“ се забелязва, че характеристиките му са същите като тези на „малкия рог“ от Даниил, 7 гл. И „звярът“, и „малкият рог“ трябва да бъдат разглеждани като символи за едно и също – за Рим и неговата папска форма (виж главата „Човекът зад маската“). Този „звяр“ има особеностите на леопард, на мечка и лъв, които разпознаваме отново от Даниил, но тук се появяват в обратен ред. Това е така, защото Даниил гледа напред в бъдещето, а Йоан гледа назад към миналото.

„...и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт“ (Откровение 13:2).

„Змеят“ е идентифициран като Сатана в Откровение 12:9.

„Малкият рог“ от Даниил, 7 гл. и „първият звяр“ от Откровение, 13 гл. споделят следните общи характеристики:

- говори надменно и богохулства (стих 5);
- воюва със светиите (стих 7);
- побеждава светиите (стих 7);
- той е по-як от заобикалящите го; дава му се власт над всяко племе, език и народ (стих 7);
- дава му се власт за 42 месеца / 1260 дни (стих 5).

Видението на Йоан е паралелно на това от Даниил, 7 гл., а външният вид и характеристиките на „звяра“ от морето директно се асоциират с тези на „малкия рог“. Картината обаче е разширена, тъй като „звярът“ тук притежава и черти на „лъва“, на „мечката“, „леопарда“ и на „ужасния звяр с десет рога“, които са символи съответно на царствата на Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. Причината е, че Римската църква усъвършенства и обединява в своята система много от системите за поклонение и от управленските стилове на царствата от древността. Абсолютната сила на управляващия монарх, претенцията за непогрешимост на неговите укази, пълното подчинение на служителите му, йерархичната организация на елита му и множеството тайни организации, които правят силата му безусловна – всички те са наследени от древните царства. Рим заимства също и много от обредите и голяма част от външния вид на „мечката“ (Мидо-Персия); заимства тройната корона от чисто злато, носена от папата, титлата „Цар на небесата, на земята и на подземния свят“, както и ритуалите, и титлите на митраизма. Ритуалите и церемониите от гръцкия и от вавилонския период сформират основата за повечето литургии, празници и големи церемонии в Римската църква. Дори титлите, използвани от папите в наши дни, са същите като използваните от ранните езически религии и от монарсите, считащи се за представители на

боговете, а дори представящи самите себе си за богове.

С упадъка на езическия Рим силата на папския Рим се увеличава и църквата придобива все повече власт и влияние. Когато император Константин приема външната форма на християнството и християнство и езичество се смесват в едно, тогава Рим се превръща в религиозната столица на света. На стр. 236 от книгата *Abbot's Roman History* се заявява следното:

„Преместването на императорската резиденция в Константинопол е удар по престижа на Рим и по това време вече е можело да се предскаже скорошният му упадък. Но развитието на Църквата и увеличаването на авторитета на римския епископ, т.е. папата, дава на Рим нов живот и отново го прави столица на света – този път религиозна“.

Указът, издаден от император Юстиниан през 538 г.сл.Хр., провъзгласява върховенството на папата по религиозните въпроси, като му се приписва облеклото на представител на Исус Христос на земята. Когато Константин премества престола си в Константинопол, папите наследяват властта на римските императори – престижа им, а дори и титлите им. Най-съществената от тях е „Pontifex Maximus“ – езическата титла за „Строител на мостове между небето и земята“. Нещо повече, римското духовенство носи същите одежди като свещениците на Дагон, божеството-риба. Митрата с форма на глава на риба, носена от епископи и папи, е същата като древната митра, използвана от свещениците на Вавилон. Ключовете на мъжкото и женското езически божества също се превръщат в символ на папството; това се отнася и за жезъла – символ на змията, използван от древните императори на Вавилон, през Египет чак до римско време. Ключовете се превръщат в „ключовете на апостол Петър“, а жезълът става овчарската тояга и така тези езически артефакти биват християнизирани.

„Папството е призрактът на Римската империя, който седи коронован върху гроба ѝ.“¹

Четиридесет и двата месеца, през които „звярът“ има власт (Откр. 13:5), са същото символично време, използвано в Данииел 12:7 за определяне периода на доминиране на „малкия рог“ – „време, времена и половин време“. „Време, времена и половин време“, „четиридесет и два месеца“ и „1260 дни“ са един и същи период, представен по различен начин. Можем да стигнем до това заключение, прилагайки принципите на еврейския паралелизъм. В Откровение 11:2-3 четиридесет и два месеца съответстват на същия период – 1260 дни, през които езическата власт тъпче светия град, но Божиите очевидци свидетелстват и пророкуват. Намираме допълнителен пример за това тълкуване на пророческия период в Откровение 12:6, където „жената“ избягва в „пустинята“ и където за нея се грижат 1260 дни. Тъй като жената символизира църква, от описанието следва, че по време на папското върхо-

венство църквата е по усамотените места на света, където се грижат за нея. Паралелният текст се намира в Откровение 12:14 – „жената“ отново бяга в „пустинята“, там за нея се грижат време, времена и половин време, което се равнява на 1260 дни. Библията споменава този пророчески период седем пъти и всеки път той се отнася за папството. Периодът започва през 538 г.сл.Хр. и приключва през 1798 г., когато папството изглежда, че получава „смъртоносна рана“ (за детайлен анализ на този период, представен чрез 1260 дни, вижте главата „Човекът зад маската“).

През този период папството придобива повече сила дори от императорите на Рим. Историкът Гибън казва, че папа Инокентий III заема по-висша позиция от който и да е цезар, управлявал някога империята. Царете полагат короните си в нозете на папата и искат той да ги коронува. Те целуват пантофа му, за да изразят своето покорство. Всеки цар, който би се разбунтувал, бива детрониран. Английският крал Джон Безземни е такъв пример – папата го отлъчва от църквата. Единственият начин да възвърне предишните си права е един ден и една нощ да лежи гол на студения мраморен под. Кралят го прави. Хайнрих IV – император на Германия стои четири дни в дъжда и снега, преди да получи аудиенция при папата. В онова време римският понтифекс има върховна власт над всички нации и държави.

В Откровение, 13 гл. „звярът от морето“ изглежда, че получава „смъртоносна рана“, но е направено предсказание, че раната ще се излекува и че целият свят ще тръгне след него и ще му се поклони.

„И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя, учудена, отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра; поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като тоя звяр? И кой може да воюва против него?“ (Откровение 13:3, 4).

Това е фалшива рана, но въпреки това изглежда истинска. По-късно ще видим (в главата „Виното на Вавилон“), че звярът е една от трите сили, които съставят последния голям съюз против Бога – съюз, който Библията нарича „Вавилон“. Това обединение на „звяра“, „змея“ и „лъжепророка“ имитира Божественото триединство. Звярът (или папството) претендира, че е представител на Христос. Той изисква подчинение от целия свят и също преживява привидна смърт и възкресение. В края на времето силата на възроденото папство ще бъде толкова голяма, че никой не би посмял да воюва срещу него – „смъртоносната рана“ ще е оздравяла.

Папското върховенство от Средновековието приключва през 1798 г. – точно 1260 години след установяването на папството като най-висша християнска власт през 538 г.сл.Хр. чрез указа на Юстиниан. През 1798 г. Наполеоновият генерал Бертие пленява римския понтифекс и го изпраща в заточение. Убийството на французин в Рим през 1798 г. дава претекст за окупацията на вечния град. В това време ерата на папството се счита за приключила завинаги, обаче пророчеството казва:

„...но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя, учудена, отиде след звяра...“ (Откровение 13:3).

След като папството очевидно изгубва политическия си статут с пленяването на неговия лидер през 1798 г., „звярът“ – символ на царство или на политическа сила, в общи линии е мъртъв. Той би могъл да бъде възкресен само ако възвърне жизнения си политически статут. През 1929 г. Мусолини и Гаспари подписват споразумение, в което папата обещава политическата си подкрепа за партията на Мусолини в замяна на връщането на престола му и признаването на властта му. Така от 1929 г. нататък политическият статут на Ватикана е възстановен и привидната „рана“ може да зарасне. Оттогава силата и влиянието на папството отново нарастват до световни размери особено през последните години. Папа Йоан Павел II бива признат за държавен глава от целия свят и в замяна посещава много страни. Влиянието му на световен лидер расте до астрономически размери и по време на неговото посещение в Сейнт Луис дори Бил Клинтън – последният президент на САЩ от предишното хилядолетие - се обръща към него с благодарности за спасяването на света от ужасите на атомна война, както и за освобождаването на милиони хора от политически репресии.

Освен че получава похвали в политическата сфера, на папата се отдава почит от лидери на всякакви религиозни групи. Той е приет за върховен религиозен водач в света днес, а на Конференцията в Асизи ръководители на множество вероизповедания го признават за върховен църковен авторитет. Религиозни лидери с всякакви убеждения често се събират, за да обсъждат обединяването на вероизповеданията. Като пример за това са срещите от края на последното хилядолетие в сградата на Обединените нации. По време на провеждането им верските ръководители дават тържествено обещание да работят съвместно за прекратяване на религиозните конфликти. Вътре в християнския свят обявената цел на икуменическото движение е също и да защити папския авторитет. *В публикувано изказване на папа Йоан Павел II се казва, че е необходимо всички деноминации да приемат папската власт, за да може обединението да бъде постигнато.*

На плоча пред Папската латеранска базилика в Рим, където през 1978 г. е коронован папа Йоан Павел II, са записани думите *Ecclesium Mater* – в превод „Майка на Църквите“. Пропастта между католиците – един милиард и 200 хиляди – и протестантите – 350 милиона – неотклонно намалява. *В този процес обаче Рим не е променил нито една своя доктрина.* Въпреки това изглежда, че много от протестантските църкви са готови да покажат почит към Рим (вижте главата „Духът на единството“).

Рим винаги е бил както религиозна, така и светска власт, обединявайки църква и държава в едно. Бил е способен да налага всеки закон, който реши. По време на Средновековието, когато притежава власт, той заявява:

„Църквата може поради Божественото си право да конфискува собствеността на еретици, да хвърля в затвор такива хора и да ги осъжда на клада“.

Това твърдение подчертава силата, която Рим е притежавал някога и която ще притежава отново над цялата земя. В една от енцикликите си – *Dies Domini*, издадена на 7 май 1998 г. – папа Йоан Павел II приканва към въвеждане на гражданско законодателство, подкрепящо спазването на неделята, въпреки че освещението на този ден се крепи единствено върху папски наредби.

„Създавайки закони за неделна почивка през вековете, Църквата мисли преди всичко за работата на слугите и на работниците – със сигурност не защото духовните изисквания при спазването на неделята са по-маловажни в сравнение с тяхната работа, а защото е необходим по-висш закон, който да облекчи товара им и така да позволи на всеки да спазва свято Господния ден. В тази връзка моят предшественик – папа Лъв XIII – говори в енцикликата *Rerum Novarum* за неделната почивка като право на работника, което трябва да бъде осигурено от държавата (...) Следователно в конкретните обстоятелства на нашието време християните естествено ще се стремят към гражданско законодателство, което да уважава дълга им да пазят свято неделята“ (*DIES DOMINI*).

В следващо негово изказване, публикувано на 18 май 1998 г. като апостолическо писмо с названието *AD TUENDAM FIDEM*, е използвано за първи път, откакто римската „рана“ оздравява, понятието „еретик“, а членовете на паството, които не се подчиняват и не приемат папската власт по въпросите за ученията, са предупредени, че ще бъдат наказвани.

„Кан. 1436 § 1. Който се усъмни или откаже да приеме някоя от истините, задължителни за божествената и католическа вяра, или който отхвърли християнската вяра като цяло и не се осъзнае, след като е бил официално предупреден, такъв трябва да се накаже като еретик или като отстъпник чрез пълно отлъчване от църквата; ако това е член на духовенството, могат да се приложат допълнителни наказания, като не се изключва пълното и необратимо отнемане на правата за практикуване на службата. 2. С изключение на тези случаи всеки, отхвърлил доктрина, въведена от Римския Понтиф или от Колегията на епископите, упражняващи своята автентична власт, и която трябва непременно да се спазва, както и всеки приел доктрина, осъдена като погрешна, и който не е дошъл на себе си след официално предупреждение, трябва да получи подходящо наказание“ (*AD TUENDAM FIDEM*).

Едва забележимо и съвсем безшумно Рим се подготвя още веднъж да наложи своите укази – точно както е предсказано в Библията. В тайните

покои на грандиозните ѝ сгради, както и в законодателните зали на световните политически сили тече подготовка за последната битка между съюзилите се с княза на мрака и онези, които стоят под окървавеното знаме на Княз Емануил.

В Данииел, 7 гл. и в Откровение 13:5 се заявява, че „звярът“ ще бъде богохулна сила. Папа Лъв се хвали:

*„Ние заемаме на земята мястото на всемогъщия Бог. Самият Бог е длъжен да се съобразява с отсъждането на свещениците си и съответно да опрощава или да не опрощава. Първо идват решенията на свещениците, а след това Бог се съобразява с тях“.*²

Никое от тези твърдения не е анулирано през последните години от Втория Ватикански събор.

„Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, комуто се покорявате - било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?“ (Римляни 6:16).

Една последна черта на „звяра от морето“ е, че той има число, което е „число на човек“.

„Тук е нужно мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест (666)“ (Откровение 13:8).

Съвременните тълкувания на пророчеството прилагат числото 666 към компютър в Брюксел, като предполагат, че 666 представя регистрацията на всеки гражданин на земята, който ще бъде подчинен на икономическата политика на Новия световен ред. Въпросите, които трябва да си зададем, са: Този компютър преследва ли светиите 1260 години? Дали казва, че е Бог? Твърди ли, че прощава грехове? Текстът ясно заявява, че това е число на човек, но също и на „звяра“. Отнася ли се числото 666 за папството и дали това, че е „число на човек“, може да го свърже с „човека на греха“, за когото пише в Библията?

Една от официалните титли на папата е **Vicarius Filii Dei** – „Заместник на Божия Син“. Тази титла може да се провери в папските канони, издадени през последните години.

Латинските букви имат числова стойност и така буквите, съставлящи титлата **Vicarius Filii Dei**, могат да се сумират, при което дават резултата 666 (V=5, I=1, C=100, U=5, L=50 и D=500). Гръцките букви също имат числова стойност. Ако се разгледат официалните титли на Римската църква – както светските, така и религиозните – тогава отново на преден план излиза числото 666. Титлата **Italika Ekklesiá** (I=10, T=300, A=1, L=30, I=10, K=20, A=1,

E=5, K=20, K=20, L=30, É=8, S=200, I=10, A=1), която означава „Италианска църква“, се равнява на 666. Гръцката титла **Hélatiné Basileia** (H=0, É=8, L=30, A=1, T=300, I=10, N=50, É=8, B=2, A=1, S=200, I=10, L=30, E=5, I=10, A=1), означаваща „Латинско царство“, отново се приравнява към 666. Същото се отнася и за титлите **Dux Clerici** (D=500, U=5, X=10, C=100, L=50, E=0, R=0, I=1), която означава „глава на духовенството“, и за **Lateinos** (L=30, A=1, T=300, E=5, I=10, N=50, O=70, S=200) – „човек, говорещ латински език“.

След като идентифицирахме „първия звяр“ от Откровение, 13 гл., сега остава да разкрием личността и на втория, който ще работи заедно с първия, принуждавайки света да отдава почит на „първия звяр“. Коя политическа сила, издигнала се от земята, би имала достатъчно мощ да наложи волята си на света и какви биха били отношенията ѝ с Рим?

Стихът, който се намира между описанията на двата звяра, е Откровение 13:10:

„Ако някой *завежда* в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит“.

Този текст е важен, защото отбелязва времето, когато вторият звяр се появява. Стих 11 започва с думите: „*Тогава видях друг звяр, който възлизаше от земята*“.

През 1798 г. първият „звяр“ е отведен в плен и е „убит“ от меч. Именно това е времевият период, когато според видението на Йоан се издига другият „звяр“, появяващ се не от „морето“ (т.е. гъсто населени региони), а от „земята“ – в област, която не е била населявана от велики народи, множества и хора с различни езици. Има само една нация на света, отговаряща на критериите от пророчеството във втората половина на Откровение, 13 гл., включително на този да установи мощна държава, чрез която да наложи авторитета си над всички земни народи. Тази нация има характеристики, които я оприличават на агне, но в същото време говори като змей. Това означава, че тя трябва да притежава чертите на Христос, но да се откаже от тях и да придобие чертите на „змея“. Знаем, че „змеят“ представя Сатана, който преследва Божия народ, използвайки като инструмент църквата от Средновековието. По подобен начин хората на Господ, които не приемат ученията на първия „звяр“, ще бъдат преследвани от втората сила и дори ще се стигне дотам против тях да бъдат издадени смъртни укази.

Само САЩ отговарят на всички споменати точки от описанието. Войната за независимост приключва на 4 юли 1776 г., а американската Конституция е написана през 1789 г. Америка първоначално е призната за независима държава от Франция (най-силната нация в Европа по онова време), която освен това ѝ подарява Статуята на свободата през 1798 г.

Така че силата, прекратила управлението и влиянието на първия „звяр“, прави един значим жест на признание към новата нация, която от своя страна заявява, че ще поддържа разделението между църква и държава. Кон-

ституцията на новосформираните щати дава пълна свобода на религиозното поклонение.

„Конгресът не трябва да създава закони, свързани с утвърждаването на някоя религия или със забраната такава да бъде свободно упражнявана. Никога не бива да се изисква прилагането на религиозен критерий като квалификация за която и да е служба или институция, свързана с обществено доверие.“

САЩ отговаря подходящо на описанието на приличния на агне двурог „звяр“ от стих 11, който започва като агне, но по-късно говори като змей.

Тълпи от преследвани християни избягват от терора и мъченията на европейските потисници и търсят свобода и по-добър живот в новия свят на Северна Америка.

Няма съмнение, че „звярът“ е САЩ. Но с времето той става по-войнствено настроен. Стих 12 ни предупреждава, че този „звяр“ ще упражнява цялата сила на „първия звяр“, който е преди него. Затова можем да очакваме преследвания, когато църква и държава (двата рога на този звяр) се обединят отново в последните дни. *Стих 12 продължава с предупреждението, че САЩ ще накарат всички по лицето на земята да се поклонят на папската сила („първия звяр“), а това може да се постигне единствено чрез налагане на папските учения.*

„Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла“ (Откровение 13:12).

Това означава, че папските доктрини трябва да получат законодателна сила, защото в противен случай законът не би имал право да ги налага. Това, от своя страна, означава, че Конституцията на САЩ трябва да бъде премахната или променена, тъй като тя забранява законодателство от религиозен характер. По някакъв начин общественото мнение трябва да бъде променено под ръководството на религиозните институции, за да позволи приемането на такива закони и да призове за промяна на Конституцията или за нейното премахване.

Америка бързо се превръща в глобален полицай, който се намесва във всички части на света – и това в името на свободата и справедливостта. С падането на Съветския съюз няма друга сила, притежаваща ресурсите да изпълни тази роля, а и според собствените твърдения на Щатите, те са единствената суперсила в света.

Остава въпросът как църква и държава ще се обединят отново, за да се изпълни пророчеството. Стихове 13 и 14 предоставят едно възможно решение на тази дилема:

„И вършеше големи знамения, дотам щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя“ (Откровение 13:13, 14).

Какво означава, че огън ще пада от небето? САЩ със сигурност имат военния капацитет да направят огън, който да пада от небето, но вероятно тези думи имат и духовно значение. Когато пророк Илия застава срещу израелевия народ и го призовава да избере между небесния Бог и Ваал, тогава Йехова показва мощта Си чрез огнен дъжд от небето, като не оставя никакво съмнение, че именно Той е истинският Бог. Със сигурност на Сатана би му харесало да бе хвърлил дъжд от огън в този случай, но Бог не му позволява да използва тази сила. В края на времето още веднъж ще трябва да се вземе решение. Възможно е огън да слезе от небето, но стихът казва, че това ще е огън на заблуда и следователно не може да е от Господа. Ако е така, тогава кое ще опази Божия народ от измамата? Със сигурност единственото нещо е простичкото „така казва Господ“. Когато Сатана се опита да измами Христос, прилагайки неправилно Писанията, тогава Исус му отговаря с „Писано е...“. Христос прави всяко нещо ясно чрез Словото Си (Библията), чиято истинност няма да има нужда да се доказва за пореден път. Ако хората не искат да повярват на разбираемите твърдения на Писанията, Христос няма да ги принуди.

Има друга възможност, която може да хвърли светлина върху стиха за „огън от небето“, който ще заблуди живеещите на земята. Огънят в Писанията е символ на Светия Дух. В Деяния на апостолите, 2 гл. се съдържа описание на събитията, случили се по време на Петдесетница. Докато учениците се молят заедно, огнени пламъци застават над тях, с което се показва изливането на Светия Дух, подкрепящ ги да проповядват евангелието с Божията сила. Възможно е слезият от небето огън по време на последните събития да бъде изливането на фалшив Свети Дух, който да заблуди хората, за да приемат лъжата, вместо да повярват на истината. Възможно е религиозните и политическите водачи да бъдат толкова очаровани от проявите на този дух, че ставайки свидетели на извършените от него чудеса, с увереност да го сметнат за Божията сила. Измамени от сетивата си, те заедно биха действали по такъв начин, че да изпълнят пророчествата.

За да се наложи религиозна доктрина, църквата и държавата трябва отново да се обединят. В САЩ е сформирана Християнска коалиция, която има точно тази цел. А макар и под различна форма, същите идеали са приоритет в умовете на много политици. Да бъдеш заблуден означава да повярваш, че някой върши правилното, когато всъщност то е погрешно. Христос никога не е принуждавал когото и да било. Вместо това Той демонстрира Своята любов към човечеството чрез готовността Си да умре за падналия човек. Обратно на това, поведението на измамника винаги е било да насили хората

да се подчинят. За съжаление Откровение, 13 гл. предсказва, че както е било през Средновековието, така отново религиозната нетолерантност ще надигне уродливата си глава. В името на мира и реда ще бъдат изготвени закони, чието въвеждане ще бъде подхранвано от религиозна разпаленост. Те ще се отнасят до духовни въпроси, зад някои от които няма да стои друг авторитет, освен този на Рим.

САЩ и Ватиканът вече работят за постигането на общите си цели. През 1982 г. се провежда частна среща на папата с президента Роналд Рейгън малко след която е изпратен дипломатически представител във Ватикана. Предишните президенти са се опитвали да постигнат същото, но действията им са били считани за противоконституционни. Президентът Рейгън успява в това начинание, без да се обръща към Сената или към Конгреса.

След като Ватиканът изразява притесненията си по отношение на програмата на Щатите за чуждестранното подпомагане, администрацията на Рейгън се съгласява да въведе поправки в нея, така че да се съобрази с ученията на Църквата по отношение на контрола на раждаемостта.³

Евангелските среди имат силата да променят курса на САЩ. Сега те имат политическото влияние, чрез което да постигнат целите си, а след като това стане, всичко ще бъде подготвено за последните събития, описани в Откровение, 13 гл. Точното естество на законите, които ще бъдат въведени, както и значението на „белега на звяра“ ще бъдат обяснени в главите „Белегът на звяра“ и „Духът на единството“.

БЕЛЕЖКИ:

1. Stanley, History: 40.
2. St. Alphonsus de Liguori, Dignities and Duties of the Priests (New York: Benziger Brothers, 1888): 27-28.
3. Liberty Magazine, 1980.

**ПОСЛЕДНИЯТ ГОЛЯМ
СБЛЪСЪК МЕЖДУ
ИСТИНАТА И ЗАБЛУДАТА**

БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

Последното сериозно изпитание

Книгата „Откровение“ описва последния голям сблъсък между Христос и Сатана и основният въпрос в него е кой е *авторитетът*. В Откровение, 12 гл. виждаме, че змеят отива да воюва срещу онези, които *„пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Исус Христос“* (Откровение 12:17). Следователно има две неща, които ще станат прицелна точка на врага в последния сблъсък, а именно: „Божии заповеди“ и „свидетелството на Исус Христос“. Ще се занимаем със свидетелството по-късно (виж „Божията дарба, която ни напътства“), но Божият закон е въпросът, който засяга авторитета и управлението на Бога. В Откровение 11:9 четем:

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчега на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и трус, и силен град“.

Пророк Йоан ни насочва към факта, че спорните точки в последната голяма борба ще се концентрират върху Божия закон. Врагът ще оспорва авторитета на Създателя и ще се опита да установи свой собствен знак на власт. Откровение, 13 гл. определя силите, които ще се включат в този последен бунт срещу Божията власт. Видяхме, че папският Рим и Съединените американски щати ще играят ключова роля в този сблъсък. Освен това, важно е да се отбележи, че папският Рим „говори с устата на лъв“, който в пророчеството на Даниил символизира Вавилон. С други думи, в папството ще има вавилонски компонент, особено по отношение на „говора“ му.

Историята ни казва, че по време на падането на Вавилон неговите свещеници избягват в Пергам, Мала Азия, и там вавилонската религия се съхранява, както и нейните обичаи, ритуали и йерархия. Последният понтиф цар на Пергам - Атал предава на Рим своята титла (понтифекс максимус), структурата на вавилонското духовенство и вида на одеждите им.¹ Първоначално само езическият първосвещеник на Рим е използвал тази титла, но когато езическият Рим пада, тя се прехвърля върху папата. И най-първото нещо, което виждаме, когато влизаме в базиликата „Св. Петър“, е именно тази вавилонска титла – понтифекс максимус. Тя може да се види на входа на

Ватикана и върху всяка статуя на папа. Интересно е, че на статуята на папа Григорий XIII се вижда титлата, както и че той е изобразен възседнал змей. Според Откровение, 13 гл. змеят предава своята сила на морския „звяр“, папството. В определен смисъл римският папа, следователно, е говорител на „змея“ и именно чрез папството, наследника на Римската империя, „змеят“ упражнява своята власт.

„След като император Константин напуска Рим през 330 г. сл. Хр., за да направи Константинопол - съвременния Истанбул - своя нова столица, езическият Рим прехвърля своята власт и трон върху папския Рим. Английският кардинал Хенри Едуард Манинг казва, че изоставянето на Рим представлява „освобождаването“ на папите. С течение на времето, казва той, „папите се оказаха сами; единственият източник на ред, мир, закон и безопасност“ в западния Рим“.²

Римският папа твърди, че притежава изключителна власт както по моралните, така и по гражданските въпроси до такава степен, щото дори да претендира, че има по-висш авторитет от Божиите заповеди. Римските декрети заявяват:

„Той може да произнася присъди и решения, противоречащи на правата на народи, на Божия и човешкия закон (...) Той може да освобождава себе си от заповедите на апостолите, тъй като спрямо тях е по-висш, както и от постановленията на Стария завет“. Твърди също, че: „Папата има власт да променя времена, да отменя закони и да освобождава от всичко, дори от заповедите на Христос“.³

Още едно изказване в потвърждение на горната идея:

„Волята на папата ще устои по ред причини. Той може да стои над закона и от злото да направи добро, като поправя и променя законите“.⁴

Както споменахме, ако Божиите заповеди - и следователно Божието управление - са под прицела на Сатана, тогава е основателно да предположим, че властта на папството ще бъде използвана и в последния сблъсък между доброто и злото и неговата кулминация ще бъде налагането на „белега на звяра“ върху всички земни обитатели. Предупрежденията относно „белега на звяра“ са най-сериозната и тържествена вест, която можем да намерим в Библията, и е изключително важно да я тълкуваме внимателно, за да разкрием значението ѝ.

„И принуждаваше всички – малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – да им се сложи белег на дясната ръка или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, името на звяра или числото на неговото име“ (Откровение 13:16, 17).

„Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и сярa пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му“ (Откровение 14:9-11).

„Белегът на звяра“ води след себе си най-тежкото наказание, което Бог някога е произнасял над човека. То е вечно отделяне от Бога. „Белегът на звяра“, следователно, трябва да е въпрос на живот и смърт и тъй като Бог изпитва сърцата и характерите, трябва да се отнася до връзката на човека с Бога. Изненадващо е колко много теории съществуват относно „белега на звяра“, които варират от компютърно генерирани лични карти до имплантиране на компютърни чипове; но никоя от тях не е свързана с характера на човека, с личната му връзка с Бога или със съобразяването му с Божието управление. „Звярът“ в някои от тези тълкувания на пророчеството също се свързва с чудовищна личност или с разположен някъде гигантски компютър, който съдържа цялата информация за отделните граждани. Всички те могат да бъдат полезни за врага по отношение наблюдението върху човешките дейности и контролирането на достъпа на хората до ресурсите. Но не могат да бъдат „белегът на звяра“, тъй като „звярът“ символизира папството, както установихме при изучаването на „двамата звяра“ от Откровение, 13 гл. Ако трябва да определим какво представлява „белегът“, тогава трябва да направим това в рамките на великата борба между доброто и злото и във връзка с ролята ѝ в плана на спасението. Именно грехът (нарушаването на Божия закон; 1 Йоаново 3:4) поражда пропастта между Бога и човека и този бунт срещу Неговото управление довежда до последиците, които човечеството от хилядолетия понася.

„Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашите грехове скриха лицето Му от вас, да не чува“ (Исаия 59:2).

„... защото заплата на греха е смърт“ (Римляни 6:23).

Справедливостта изисква да бъде платено наказанието за греха и Христос изпълнява това изискване, като сам плаща цената. Чрез Неговата жертва се дава изобилна благодат и разрушената връзка между човека и Бога може да бъде възстановена. Обновеното сърце е такова, че спазва „... Божиите заповеди и вярата в Исус“ (Откровение 14:12).

„Защото ето, заветът, който ще направя с израелевия дом след онези дни, казва Господ: ще положя законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ“ (Евреи 8:10).

Възстановената връзка довежда живота отново в хармония с Божиите заповеди. Този, който казва, че познава Бога, а не спазва заповедите Му, е лъжец и в него няма истина (1 Йоаново 2:4). Ако отделянето на човечеството от Бога е последица от греха, тогава белегът на „звяра“ трябва също да е свързан с греха, тъй като това е единствената причина за споменатото разделение. Ако грехът е престъпване на Закона (1 Йоаново 3:4), тогава, както и в началото, последната причина за окончателното разделяне от Бога трябва да се търси в нарушаването на Неговия закон.

„Звярът“ и неговото „число“ са определени в глава „Двата звяра от Откровение, 13 глава“. Този библейски текст ни казва, че белегът ще бъде наложен от „образа на звяра“. Образът е нещо, което има характеристиките на оригинала - като отражението в огледалото. Първият „звяр“ от Откровение, 13 гл. (римокатолицизмът) е сила, която използва възможностите на държавата, за да наложи своите доктрини - дори когато те са в пълен разрез с Божието слово. Според Откровение, 13 гл. „образът“ се развива във „втория звяръ“, който беше определен като Съединените американски щати. Като една от най-могъщите държави в света, те също ще започнат да използват държавната власт, за да наложат религиозни учения - дори когато тези учения противоречат на Писанията. Ако Съединените щати ще упражняват цялата власт, която е имало папството, и ще принуждават всички да се поклонят на него, тогава следва, че те ще станат като Рим от периода на 1260-те години, когато той е налагал доктрините си чрез закони и гонения. САЩ обаче ще постановяват папските закони и ще налагат спазването им в международен мащаб. Когато станат като Рим чрез създаването на съюз между църква и държава и чрез използването на държавата за налагане на религиозни закони, те ще направят „образ на звяра“: система, която прилича на оригинала или е отражение на оригинала. Тогава този религиозно-политически гигант ще наложи белега на „първия звяръ“.

Според Писанията това ще стане, първо, чрез налагане на икономически санкции върху всяка организация или отделен човек, които не желаят да го приемат.

„За да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, името на звяра или числото на неговото име (...) а числото му е шестстотин шестдесет и шест“ (Откровение 13:17, 18).

Белегът е това, което отличава едно нещо от друго. Белегът на една религиозна сила би бил някаква специфична доктрина, която я разграничава от другите такива. Най-добрият начин да определим отличителния белег на Римокатолическата църква е да търсим директно в нейните учения. Кардинал Гибънс твърди, че спазването на неделята е белегът на авторитета на папството.

„Разбира се, Католическата църква твърди, че именно тя е направила

замяната на съботата с неделята. И не би могло да бъде по-различно, тъй като никой в онези времена не би могъл в никакъв случай да извърши нещо в областта на духовните, църковните или религиозните неща без нея. Това действие е белег на нейната църковна власт и авторитет...“.⁵

„Слънцето е най-важното божество на езичниците (...) Някога на слънцето са се покланяли много хора (...) Всъщност наистина има нещо царствено в него, което го прави подходящ символ на Исус, Слънцето на правдата. Затова църквата в тези страни като че ли е казала: „Запазете това старо, езическо име. То ще остане осветено, свещено“. И по този начин езическата неделя, посветена на Балдур*, става християнска неделя, посветена на Исус“.⁶

Богослужението в неделя не почива върху авторитета на Библията, а единствено върху традицията. Протестантите винаги са твърдели, че Библията и само Библията трябва да бъде стандартът за религиозни вярвания. За да се справи с това предизвикателство, Римокатолическата църква свиква Трентския събор през 1545 г. и обявява, че традицията стои над Писанието. В една реч по този въпрос архиепископът на Реджо защитава мнението, че традицията превъзхожда авторитета на Библията и че това може да се докаже чрез факта на промяната на съботата в неделя.

„Църквата е променила съботата в неделя не чрез заповед от Христос, но въз основа на своя собствен авторитет“.⁷

„Традицията, а не Писанието, е канарата, върху която е построена Църквата на Христос“.⁸

Протестантите, които спазват неделята като ден на поклонение, почитат белега на Римокатолицизма. Римокатолиците твърдят:

„Следователно до ден днешен християнската събота е признато чедо на Католическата църква като невеста на Светия Дух, без нито една дума на възражение от протестантския свят“.⁹

„Неделята е белегът на нашия авторитет (...) Църквата е над Библията и това прехвърляне на спазването на съботата в неделя е доказателство за този факт“.¹⁰

„Въпрос: Имате ли някакъв друг начин да докажете, че църквата има властта да постановява и заповядва празници?“

---

*Балдур - в Скандинавската митология, бог на светлината и правдата, втори син на Один в германския езически пантеон. Бел. пр.

Отговор: Ако нямаше такава власт, тя не би могла да извърши това, което всички съвременни теолози приемат; не би могла да замени спазването на седмия ден, събота, със спазването на неделята, първия ден от седмицата - промяна, за която няма никакво основание в Свещеното Писание“.¹¹

„Ще ми кажете, че събота е еврейският шабат, но християнският шабат е бил променен в неделя. Променен! Но от кого? Кой има властта да променя изрична заповед на Всемогъщия Бог? Когато Бог казва: „Ще пазиш свято седмия ден“, кой ще се осмели да каже: Не! Можеш да работиш и да вършиш всякакви светски работи в седмия ден, но ще пазиш свято първия ден вместо него? Това е изключително важен въпрос, на който не знам как може да се отговори. Ти си протестант и изповядваш, че се ръководиш от Библията и само от Библията. Обаче по един толкова важен въпрос като спазването на един ден от седемте като свят ти вървиш срещу ясната буква на Библията и поставяш друг ден на мястото на този, който Бог е заповядал. Заповедта да се спазва свято седмия ден е една от Десетте заповеди. Ти вярваш, че другите девет са все още задължителни; кой ти даде право да пипаш четвъртата? Ако си верен на своя собствен принцип, ако наистина следваш Библията и само Библията, трябва да можеш да посочиш някаква част от Новия завет, в която тази четвърта заповед е изрично променена“.¹²

Защо заповедта за съботата е толкова тясно свързана с Божия закон и защо на спазването на този конкретен ден се придава такава важност?

Отговора намираме във формулировката на заповедта, която съдържа Божия печат.

Съботната заповед не само се намира в центъра на Десетте заповеди, но представлява и „печатът“ на заповедите. Ако я премахнете, те няма да имат никакъв авторитет или официален печат.

Печатът съдържа три подробности:

- името на Автора на Закона,
- неговата титла (пост)
- названието на територията, която Той управлява

Само четвъртата заповед съдържа тези три неща:

- Бог Яхве (Божие име)
- Създател (Неговата титла, пост)

- небето и земята (Неговата територия)

Премахнете тази заповед и всеки последовател на всяка друга религия би могъл да одобри останалите девет. Промяната на печата означава промяна на управлението; тя говори за нов авторитет с власт да прилага заповедите. Послушанието към новите заповеди, ратифицирани с печата на новата власт, означава, че се подчиняваме на нея. *Това е вечната цел на Сатана –*

да постави своя авторитет над Божия трон. Претендирайки за власт като законодател и налагайки своя „печат“ в противовес на Божия печат, Сатана си присвоява Божият пост и суверенитет. Приемането на неговия „печат“ (или белег) на авторитет означава да се подчиняваме на неговото управление в открита съпротива срещу властта на Бога. Това е последното отстъпление. Когато човечеството се подчини на този фалшифициран „печат“ и открито го приеме, налагайки официално закони за спазването на неделята, тогава човекът ще се е подчинил напълно на управлението на Сатана. Докато не бъдат гласувани такива закони, все още имаме свобода на избора. Щом хората бъдат принудени да избират на кого искат да се подчиняват, „белегът на звяра“ ще ги доведе само до окончателно отделяне от Бога. Ако решат да се покорят на Бога по този въпрос, тогава ще претърпят гонение. Ако изберат да се подчинят на земните власти, наказанието ще е отделяне от Бога. *Всеки един ще трябва да направи своя избор.*

В цялата Библия намираме изключително сериозно отношение към Божията събота.

„И освещавайте съботите Ми, и нека бъдат знак между Мен и вас, за да познаете, че Аз съм Господ, вашият Бог“ (Езекиил 20:20).

„Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от Закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне“ (Матей 5:18).

„Защо и вие заради вашето предание престъпвате Божията заповед?“ (Матей 15:3).

„Напразно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди“ (Матей 15:9).

„Всяко растение, което не е насадил Моят Небесен Отец, ще се изко-

рени“ (Матей 15:13).

„Изберете си днес на кого ще служите: дали на боговете, на които бащите ви служеха оттатък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете. Но аз и домът ми ще служим на Господа“ (Исус Навиев 24:15).

Римската църква твърди, че неделята е белегът на нейния авторитет. Освен това заявява, че има правото да издава закони по морални въпроси и че правителствата трябва да одобряват нейните директиви. *Това не е правото, което тя претендира да е имала само през Средните векове, но право, което претендира, че има и днес.* Официалният Катехизис на Католическата църква, одобрен от папа Йоан Павел II, има да каже следното по този въпрос:

„Църквата, стълб и подпорка на истината, е получила следната тържествена заповед от Христос чрез апостолите да оповестява спасителната истина (...) На Църквата принадлежи правото винаги и навсякъде да оповестява моралните принципи, включително онези, които се отнасят до социалния ред; и да издава присъди по всички човешки дела до степента, която се изисква от фундаменталните права на човешката личност или за спасението на душите“.¹³

Според Катехизиса моралните въпроси се диктуват от Десетте заповеди, но не тези, които се намират в Библията, а както са определени от Августин, един от църковните отци на Католическата църква.

„От времето на Августин Десетте заповеди заемат доминиращо място в Катехизиса на кандидатите за кръщение и верните (...) Църковният катехизис често тълкува християнския морал, като следва реда на Десетте заповеди. Разделянето и броят на Заповедите варира в хода на историята. Настоящият Катехизис следва разделянето на Заповедите, установено от св. Августин, което е станало традиционно в Католическата църква“.¹⁴

Какво изумително признание! Не Десетте заповеди, както са в Библията, но както са определени от Августин, съставляват основата на католическия морал. Тъй като неделята е и белег на авторитета на Католическата църква, следва че този белег пряко се противопоставя на изявената Божия воля и следователно, компромисът по този въпрос е невъзможен. Поклонението в неделя може да бъде защитено само въз основа на католическите принципи. Самата Католическа църква има да каже следното по този въпрос:

„Неделята е католическа институция и претенциите за нейното съб-

людаване могат да бъдат защитени само въз основа на католически принципи (...) От началото до края на Писанието няма нито един-единствен стих, който да оправдава прехвърлянето на седмичното публично богослужение от последния ден на седмицата в първия“.¹⁵

„Следователно до ден днешен християнската събота е признато чедо на Католическата църква като невеста на Светия Дух, без нито една дума на възражение от протестантския свят“.¹⁶

„Ако протестантите желаят да следват Библията, трябва да се покланят на Бога в съботния ден. Чрез спазването на неделята те следват закона на Католическата църква“.¹⁷

„Отхвърляйки авторитета на Римската [Католическата] църква, протестантизмът няма никакво основание за своята неделна доктрина и трябва логично да спазва съботния ден като почивен“.¹⁸

„Аргументите и здравият разум налагат приемането на едната или другата от следните алтернативи: или протестантизъм и свято спазване на съботата, или католицизъм и свято пазене на неделята. Компромисът е невъзможен“.¹⁹

Човек може да си помисли, че някои от тези изказвания са остарели и че Рим не би поддържал тази идея така енергично в наше време. Ако обаче налагането на „белега на звяра“ трябва да стане действителност, тогава човек би могъл да очаква призови за законодателство, налагащо съблюдаването на неделята. Именно това прави Йоан Павел II точно преди началото на Новото хилядолетие. Освен това Църквата е въвела строги закони за послушание в своя канон, изискващи пълно подчинение спрямо папата по доктринални въпроси. Странно е, че думи като *еретик* и *наказание*, използвани в тези папски писма за сектантите, напомнят за гоненията по времето на Инквизицията. В своето апостолическо писмо за светостта на неделята папата постоянно настоява за неделно законодателство, което да наложи спазването ѝ:

„Денят за почивка (64) (...) Едва в четвърти век гражданският закон на Римската империя признава седмичния цикъл, установявайки, че в „деня на слънцето“ съдиите, хората в градовете и различните търговски сдружения не трябва да работят. (107) Християните с радост виждат как по този начин се премахва пречката, която дотогава е превръщала спазването на Господния ден в героизъм. Сега могат да се посветят на публична молитва, без някой да им пречи. (108)

Следователно би било погрешно да се гледа на това законодателство за цикъла на седмицата само като на историческо обстоятелство без никакво особено значение за Църквата, което тя просто би могла да

подмине. Дори след падането на Империята съборите не престават да настояват за разпоредби по отношение на неделята (...) Когато през вековете създава закони за неделната почивка, (109) Църквата има предвид преди всичко работата на слугите и работниците - определено не защото тази работа е по-малко достойна, когато се сравни с духовните изисквания за неделната почивка, но по-скоро защото тя има нужда от повече предписания, които да облекчат товара ѝ и по този начин да се даде възможност на всеки да спазва свято Господния ден. По този въпрос моят предшественик папа Лъв XIII в своята *Encyclica Rerum Novarum* говори за неделната почивка като право на работника, което държавата трябва да гарантира (...) **Следователно и в конкретните обстоятелства на нашето съвремие е естествено християните да се стремят да си осигурят такова гражданско законодателство, което да уважава тяхното право да спазват свято неделята**²⁰.

Това папско писмо става повод лондонският „Сънди Таймс“ да напише: „Папата подема кръстоносен поход за спасяване на неделята“ (1998).

Само няколко дни след излизането на директивата в подкрепа на неделята, на 18 май 1998 г. Ватикана издава своето апостолическо писмо *AD TUENDAM FIDEM*, чрез което в Кодекса на каноничния закон и в Кодекса на каноните на Източните църкви се включват определени норми, които са доста силни изказвания, свързани с подчинение спрямо папата по въпросите за църковните учения.

„*Кан. 1436 § 1. Всеки, който отрича или хвърля съмнение върху някоя истина, която трябва да се приема с Божествена и католическа вяра, или отрича християнската вяра като цяло и не се осъзнава, след като е предупреден законно, трябва да бъде наказан като еретик или отстъпник с пълно отлъчване от Църквата; член на духовенството, освен това, може да бъде наказан и с други наказания, включително лишаване от сан.*

§ 2. *Освен тези случаи, всеки, който отхвърли предложена за категорично спазване доктрина от римския папа или от Колегията на епископите, упражняваща своята власт да представя автентичните учения на Църквата, или пък приеме доктрина, осъдена от тях като погрешна, и не се осъзнае, след като бъде законно предупреден, трябва да бъде наказан с подходящо наказание.*

5. *Ние заповядваме всичко, постановено от Нас в това Апостолическо писмо motu proprio*, да бъде категорично и валидно и заповядваме да бъде включено в универсалния закон на Католическата църква, т.е. в Кодекса на каноничния закон и Кодекса на каноните на Източните църкви точно както е изложено по-горе, без да се приема нищо, което е в разрез с него.*

---

* *Motu proprio* (на латински: *motu proprio*, „по собствена инициатива“) е папски документ. Формулировката *Motu proprio* започва да се използва в кореспонденцията на папата с чужди владетели, когато римският папа не отговаря на направените му предложения, а решава въпроса по собствена инициатива. Бел. пр.

Изложено в Рим, Св. Петър, 18 май 1998 г. в двадесетата година на Нашия понтифекс“.²¹

Всеки, който отрича или хвърля съмнение върху някоя истина, която трябва да се приема с Божествена и католическа вяра, да бъде заклеймен като еретик? Наказан с подходящо наказание? Горното определено звучи заплашително и напомня за дните, когато еретиците получават наказание, съответно на „престъплението“ си. Това наказание, разбира се, е смърт. Библията казва, че историята ще се повтори. И както отказът да се спазва неделята довежда до икономически санкции и накрая смърт през Средните векове, същото ще се случи точно преди края на благодатното време. Обаче този път указът ще бъде всемирен и целият свят ще трябва да избира между верността към Бога или верността към човешките закони. След това, според Даниил и Йоан, ще последва време на скръб, каквато никога не е имало преди.

Говорейки за разрушаването на Ерусалим и за събитията, които ще се случат точно преди Второто пришествие на Христос, Господ предупреждава за „мерзостта, която ще причини запустение“. Думите на Исус и Даниил се свързват с видяното от апостол Йоан и записано в книгата „Откровение“. Разрушаването на Ерусалим служи като пример за това, което ще се случи в целия свят. Ако Божият верен народ обърне внимание на предупрежденията на Библията, тогава Бог ще го запази според обещанията Си.

„Затова, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорено чрез пророк Даниил, стояща на свящото място – който чете, нека разбира...“ (Матей 24:15).

Каква е тази „мерзост“, която докарва запустение? В Лука 21:20 откриваме отговора.

„А когато видите Ерусалим, че е заобиколен от войски, тогава знайте, че е приближило запустяването му“ (Лука 21:20).

Този паралелен стих ни казва, че римските легиони са наречени „мерзостта, която докарва запустение“. Следователно езическият Рим е наречен „мерзост“; знаем също, че Князът на мира е разпънат на кръста от тази сила. Освен това те безмилостно преследват и Божия народ, опитвайки се да го заличат от лицето на света. Религията на езическия Рим също е мерзост. Те не само се покланят на императора, но и налагат на света един фалшив ден за поклонение през 321 г. сл. Хр. Римляните имат жреческа система и духовенство, използващи свръхестествени сили, което Библията също нарича мерзост. Още една причина Рим да се нарича „мерзостта, която докарва запустение“, е идолопоклонническата същност на тяхната религия. Те се покланят на пантеон от божества, сред които богините играят важна роля. Римската богиня Диана, която гърците наричат Артемида, е боготворена ка-

то главна в пантеона на римските богини, а 4 Царе 23:13 и Исая 44:19 наричат поклонението на идоли мерзост.

Тъй като Исус говори за два времеви периода в историята на Неговия народ, изразът „мерзостта, която докарва запустение“ не може да се приложи само за езическия Рим, но и за папския, който ще повтори своите жестокости във времето на края. С други думи, споменавайки езическия Рим, който ще преследва Божия народ и ще унищожи буквалния Ерусалим, Исус говори за символ, на който папският Рим е първообраз. Следователно папският Рим също е система мерзост – фалшива религия, която е преследвала и ще преследва духовния Божи народ по целия свят. Подобно на древните императори, папата притежава както църковна, така и светска власт, а пантеонът от богове е заместен от Мария и светиите, които според католическото вероучение са способни да ходатайстват в полза на човека.

За да разберем повторното изпълнение на пророчеството на Исус в Матей, 24 гл., трябва да проучим символа - буквалното унищожение на Ерусалим, когато римските армии го обсаждат. Историците ни казват, че Цестий Гал пристига там през октомври 66 г. сл. Хр. Той разрушава част от стената, която защитава града. Йосиф Флавий - еврейски историк, казва, че след като еврейските защитници избягват в пределите на храма, без никаква причина той внезапно се оттегля от града и се отправя обратно към Антиохия. Неговото решение обаче е пагубно, тъй като бойците от еврейската съпротива, разположени по хребетите на планините над северния планински път, успяват да избият почти шест хиляди римляни. Тази отсрочка дава на християните, които обръщат внимание на думите на Исус, възможност да избягат от Ерусалим.

„Затова, когато видите мерзостта на запусението, за която е говорено чрез пророк Даниил, стояща на свящото място – който чете, нека разбира – тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; който се намери на къщния покрив, да не слиза да взема нещо от къщата си; и който се намери на нивата, да не се връща назад да вземе дрехата си. Но горко на бреженните и на кърмещите в онези дни! И се молете да не се случат бягането ви зиме или в съботен ден“ (Матей 24:15-20).

Защо тук Исус споменава зимата и съботата? Всичко, което Той казва, е важно; затова трябва да приемем, че съботният проблем ще бъде важен и в края на времето. Ние също ще трябва да бягаме от приближаващото гонение на Рим, „мерзостта, която докарва запустение“. Съботата е символ на почивката в Христовото съвършено дело на Голгота, а историята ни казва, че Бог е отговорил на молитвите на християните, живеещи в Ерусалим през 70 г. сл. Хр. Те избягват оттам през ноември, точно преди зимата, а денят е сряда. Основават колония в Пела, югоизточно от Галилейското езеро, и не умира нито един от онези от тях, които приемат пророческото слово на Исус. По същия начин хората, които живеят във времето на края, когато се оповестява „беле-

гът на звяра“, ще имат възможност да избягат в уединени места, както онези първи християни от Ерусалим. Бог обещава да ни пази през тези времена.

„Иди, народе Мой, влез в скришните си стаи, и затвори вратите си след себе си; скрий се за един малък миг, докато премине гневът“ (Исая 26:20).

„Хиляда ще падат от страната ти и десет хиляди – отдясно ти, но до теб няма да стигне. Само ще гледаш с очите си и ще видиш възмездието на безбожните“ (Псалм 91:7, 8).

Ако пренебрегваме пророчествата, в края на краищата ще загинем, както непокорните евреи загиват през 70 г. сл. Хр. През пролетта на онази година хиляди се тълпят в Ерусалим, за да празнуват Пасхата. Неочаквано градът е заобиколен от римски войски, които идват да отмъстят заради поражението си през 66 г. сл. Хр. Надписите върху арката на Тит в Рим казват, че той обсажда града, след като евреите са се събрали вътре в стените му. С напредването на обсадата болестите, мръсотията и гладът вземат своите жертви и сред паниката три престъпни групи увеличават ужаса, като тероризират другите евреи и си съперничат жестоко за контрола върху стопяващите се хранителни запаси. Историкът Йосиф Флавий пише, че дори майки изяждат своите бебета.

Въпреки заповедта на Тит да се запази храмът, красивата сграда е изгорена до основи и напълно разрушена - точно както е предсказал Исус. Не е оставен камък върху камък, защото, търсейки разтопено злато, римските войници преобръщат всеки камък. Всичко, което е останало от оригиналния Ерусалим от времето на Христос, е Стената на плача, която представлява част от външния двор на храма.

Двеста и петдесет хиляди евреи загиват в Ерусалим в 70 г. сл. Хр. След като завладяват града, римляните принасят в жертва прасета на мястото на храма, за да покажат презрението си към евреите; покланят се и на своите езически римски знамена. Деветдесет и седем хиляди мъже, жени и деца са взети като пленници, а много други са изпратени в Египет и в други страни като роби.

Моисей предсказва последиците от непокорството.

„Но ако не слушаш гласа на Господа, своя Бог, да внимаваш да вършиш всички Негови заповеди и Негови наредби, които днес ти заповядвам, тогава всички тези проклетия ще дойдат върху теб и ще те постигнат“ (Второзаконие 28:15).

„Ще те обсади във всичките ти порти, докато по цялата ти земя паднат стените ти, високите и укрепените, на които си се надявал; и ще те обсади във всичките ти порти по цялата ти земя, която Господ, твоят Бог, ти е дал. Тогава, при обсадата и скръбта, с които врагът ти ще те

притесни, ти ще ядеш плода на утробата си, плътта на синовете си и на дъщерите си, които Господ, твоят Бог, ти е дал“ (Второзаконие 28:52, 53).

Бог казва на Своя народ точно на какви благословения ще се наслаждава, ако се покорява на Неговата воля, и какви проклетия ще го сполетят, ако не го прави. Изборът е изцяло техен. Божият закон не е средство за наказване на непослушните, но ние сами си докарваме последиците на непослушанието. *Бог не ни кара насила да спазваме Закона Му с цел да бъдем спасени, но всъщност Законът е даден на онези, които са изкупени, за да ги предпази от зло. Послушанието спрямо Божия закон е израз на любов; то е средството, чрез което изграждаме приятелство с Него.*

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15).

Исус казва и на нас същото, което е говорил на Своите първи ученици. Рим още веднъж ще преследва Божия народ и ние трябва да разпознаваме знаменията на времето, които ни говорят, че Второто пришествие на Исус е по-близо от всякога преди. Когато изучаваме пророческото Слово, откриваме къде се намираме в потока на времето. По-късно е, отколкото си мислим. Време е да се събудим от дрямката си и да се подготвим за Второто пришествие на Христос.

„Белегът на звяра“ е последният тест за послушание. Той ще определи кои ще останат верни на Божиите заповеди на всяка цена и кои ще застанат под знамето на Сатана. Спазването на съботата е най-великият знак пред света за вярата ни, че Бог е нашият Създател и Изкупител. Тя е знакът, че в живота си признаваме единствено и само Неговия авторитет по отношение на религиозните неща. Може да възникне въпросът: „Как е възможно човек да спазва седмия ден - събота - в чест на шестдневното Сътворение, когато останалата част от света се придържа към еволюционните принципи?“. Може също да се запитаме как е възможно целият свят да греши, особено в светлината на чудотворните знамения сред привържениците на неделята, а само няколко така наречени „фанатици“ да са прави. Ще се изисква смелост да застанем на Божията страна. Въпросът не е във верността ни спрямо един ден. Въпросът е дали приемаме цялото Божие управление, за което денят е просто знак.

„Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му“ (Откровение 14:9-11).

БЕЛЕЖКИ:

1. Roy Allan Anderson, *Unfolding the Revelation: Evangelistic Studies for Public Presentation* (California: Pacific Press Publishing Association, 1953).
2. Henry Manning, *The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ* (1826): 27.
3. Decretal de Translat, Episco, Cap.
4. Pope Nicholas, *Dist. 96*, quoted in *Facts for the Times* (1893): 55-56.
5. Откъс от писмо, написано от юридическия съветник на кардинал Гибънс, 11 ноември 1895.
6. *Catholic World*(March 1894): 809.
7. J. H. Holtzman, *Canon and Tradition* (Ludwigsburg, Germany: 1859): 263.
8. Adrien Nampon, *Catholic Doctrine as defined by the Council of Trent* (P. F. Cunningham, 1869): 157.
9. *Catholic Mirror*(September 23, 1893).
10. *Catholic Record*(September 1, 1923).
11. Stephen Keenan, *A Doctrinal Catechism On the Obedience Due to the Church*, 3rd edition: 174
12. Burns and Oates, *Library of Christian Doctrine*, as quoted in Carlyle Haynes, *From Sabbath to Sunday* (Review and Herald, 1928): 48.
13. "Moral Life and Magisterium of the Church," *The Catechism of the Catholic Church*: 2032
14. *The Catechism of the Catholic Church*: 2065-2066.
15. *Catholic Press*(Sydney: August 25, 1900).
16. *Catholic Mirror*(September 23, 1893).
17. Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, replying for the Cardinal in a letter (February 10, 1920).
18. John Gilmary Shea, *The American Catholic Quarterly Review* (January 1883).
19. *Catholic Mirror*(September 23, 1893).
20. John Paul II, *Dies Domini* (May 7, 1998).
21. John Paul II, *Ad Tuedam Fidem*(May 18, 1998).

ВИНОТО НА ВАВИЛОН

Една световна религия, отстъпила от вярата

Името Вавилон произлиза от BAV-ILU – „врата към боговете“ - и в известен смисъл означава средство за достъп до боговете, с което се противопоставя на установения от Бога план на спасението. Това е достъп чрез религиозна система, а не чрез вяра в Исус Христос. Представлява метод, при който спасението чрез дела замества спасението чрез вяра. За да стане всичко още по-объркано (което подсказва и името Вавилон), вавилонците вярват в пантеон от богове, което осигурява повече от един посредник и обезсмисля службата на Исус Христос.

Вавилонската система на поклонение винаги е била капан за Божия народ, тъй като за човешката природа е по-привлекателно да разчита на спасение чрез дела, отколкото на спасение по благодат. От самото начало тези две системи на поклонение се противопоставят една на друга. Историята на Каин и Авел илюстрира ясно тази идея. Авел се вслушва в Божествената воля и донася като жертвоприношение агне без недостатък (символ на Исус Христос), но Каин донася плодове от труда си. Когато жертвата на Авел е приета от Бога, Каин се въбесява и оттогава, след първия сблъсък между тези две системи на поклонение, на тази планета горят огньовете на религиозната нетърпимост и гонения.

Древният Вавилон служи като символ на една много по-голяма федерация на религиозно отстъпление и нетърпимост в края на времето, която ще се опита да контролира съвестта на хората преди приключването на земната история. Според Писанията древният Вавилон е гордостта на халдейците. Той е по-голям и по-внушителен от всички древни градове и е център на древно поклонение. Достига върха на силата и славата си при Навуходоносор. Старинните надписи на глинени плочки разказват историята за това как неговият баща (Набополасар) и той възстановяват древната Вавилонска кула, която олицетворява спасението със собствени дела:

„По това време Мардук ми заповяда да построя Вавилонската кула,

която се беше разрушила в течение на времето и беше в много лошо състояние; той ми заповяда да основа фундаментите ѝ здраво върху гръдта на подземното царство, докато върхът ѝ трябва да се извисява до небесата.“

Набополасар

„Впрегнах силите си да издигна върха на Е-темен-ан-ки, за да съперничи на небето.“

Навуходносор

Не е чудно Божието предсказание чрез Неговите пророци, че този велик град ще падне и никога повече няма да бъде населен. Приблизително 300 години преди разрушаването му от Ксеркс пророк Исая казва:

„И с Вавилон, славата на царствата, гордостта на величието на халдейците, ще стане както, когато Бог разори Содом и Гомора: няма да се насели навеки и няма да бъде обитаван за всички поколения. И араби няма да разпъват шатри там, и овчари няма да почиват там“ (Исая 13:19, 20).

Въпреки това пророчество е имало опити Вавилон отново да бъде построен. Александър Велики се опитва да възстанови Вавилонската кула до първоначалната ѝ слава и да направи града своя столица в 330 г. пр. Хр., но преди да успее да започне, той умира. В съвременната история Саддам Хюсеин от Ирак също се опитва да възстанови Вавилон – дело, което започва през 80-те години на ХХ век. Той използва приблизително 60 милиона тухли за тази работа и заповядва името му да бъде гравирано на всеки три метра, за да може потомството да го запомни. Обаче, изглежда, е прочел пророчествата на Исая, защото въпреки възстановителните работи не се опитва да насели отново града, тъй като дворецът му е построен от другата страна на река Ефрат. Следователно Вавилон, великият град, за който се споменава в книгата „Откровение“, не може да означава буквалния град, тъй като той никога няма да бъде населен отново. По-скоро се отнася за праобраза на Вавилон, който трябва да изпълни в много по-голям мащаб всичко, което древният Вавилон символизира. Освен това, точно както той е разрушен, така и съюзът във времето на края ще бъде унищожен, защото също както в древността, тя (блудницата Вавилон) кара хората да пият от упойващото „вино“ на нейните фалшиви учения.

Вестта на втория ангел от Откровение 14:8 гласи:

„И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване“.

За да разберем тази вест, е изключително важно да определим кой е

съвременният „Вавилон“. Доста стихове в книгата „Откровение“ предупреждават срещу „Вавилон“ и съветват Божия народ „да излезе от него“. Освен това, вестта в Откровение 14:8 е повторена в Откровение 18:2 с много по-категорично предупреждение, което отразява духовната поквара на тази система.

„Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица“.

Споменаването на нечистите и омразни птици трябва да се отнася за фалшификация на Светия Дух, която ще „задвижва“ системата и ще подвежда хората да вярват, че действат със силата на Бога, когато всъщност това е измама, маскирана като истина. В стих 4 Йоан чува друг глас от небето, който казва:

„Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ“ (Откровение 18:4).

Бог не би съветвал Своя народ да излезе от „Вавилон“, ако не би било възможно те да го идентифицират. През първите векове на християнството еврейските и християнските писания наричат града Рим „Вавилон“. В 1 Петрово 5:13 също се говори за Рим като за „Вавилон“, тъй като апостол Петър пише тези думи, докато се намира в Рим, а буквалният Вавилон отдавна вече не съществува.

„Поздравява ви и избраната заедно с вас църква във Вавилон, а също и синът ми Марк“ (1 Петрово 5:13).

Римокатолиците също признават тази връзка между Вавилон и Рим:

„Името „Вавилон“, откъдето апостол Петър изпраща своето първо Послание, се приема от начетените коментатори - протестанти и католици - за отнасящ се до Рим – като думата „Вавилон“ символизира покварата, преобладаваща по онова време в града на Цезаря“.¹

Освен това, даденото в книгата „Откровение“ описание несъмнено визира характеристиките на Римската църква, които са еднозначни с тези на Вавилон. Поради отстъплението на Католическата църква повечето протестанти от ерата на Реформацията и Постреформацията я наричат „духовен Вавилон“ - големият враг на Божия народ. „Жената“, която язди „звяра“ в Откровение, 17 глава, също има всички характерни черти на Рим. Всъщност Рим прилага за себе си символизма, използван именно в тази глава.

„Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ беше написано име, ТАЙНА: ВАВИЛОН, ВЕЛИКАТА МАЙКА НА БЛУДНИЦИТЕ И ГНУСОТИИТЕ НА ЗЕМЯТА“ (Откровение 17:4, 5).

В Библията жената символизира църква.

„Уподобих Сионовата дъщеря на благолепна и нежна жена“ (Еремия 6:2; Цариградска Библия).

Пророк Исаия разширява символа на жената с този на невеста, годеница. Чистата невеста символизира чистата църква:

„Както младоженец се радва на невеста, така твоят Бог ще се радва на теб“ (Исаия 62:5).

Осия описва единството на Бога и Неговия народ по следния начин:

„И ще те сгодя за Себе Си до века“ (Осия 2:19).

Ако се обърнем към Новия завет, там се използва същият символизъм:

„Понеже ви сгодих за един Мъж, за да ви представя като чиста девица пред Христос“ (2 Коринтяни 11:2; виж също Ефесяни 5:22-25; Откровение 19:7, 8).

Вавилон е описан в Откровение 15:5 като „тайна“ и „майка на блудниците и гнусотиите на земята“ (вероотстъпили религиозни системи или църкви). Очевидно е, че ако Божият народ е „целомъдрена девица“, вярна на своя Съпруг, тогава Вавилон е противоположността на този символ или онази система на поклонение, която е невярна на Бога, има религия на тайнствата и поучава, и практикува мерзости. „Блудните дъщери“ на Рим трябва да символизират онези църкви, които следват фалшивите му учения и по този начин се подчиняват на неговото управление или дори още по-лошо – официално приемат католицизма като ръководен авторитет.

Претендира ли Рим, че е майката на всички църкви? Да, наистина претендира. На входа на църквата „Св. Йоан Латерански“ в Рим има огромен надпис на латински (*SACROS LATERAN ECCLES OMNIVM VRBIS ET ORBIS ECCLESIARVM MATER ET CAPVT*), който в превод на английски гласи:

„Свещена Латеранска църква. Църква майка и глава на всички църкви в града и света“.

Катехизисът на Католическата църква я нарича:

„Църквата, майка и учителка“.²

През септември 2000 г. Ватикана издава декларация, озаглавена *Dominus Iesus*, в което кардинал Ратцингер казва:

„Трябва винаги да е ясно, че едната свята, Католическа и апостолическа универсална църква не е сестрата, но майката на всичките църкви“.³

„Уошингтън поустр“ има да каже следното по този текст:

„Едно ново ватиканско официално изявление, публикувано днес, заявява, че отделните хора могат да придобият пълно спасение от земните грехове единствено чрез духовната благодат на Католическата църква и че другите вероизповедания – включително протестантско-християнските – имат несъвършенства, които поставят последователите им в „положение на сериозна недостатъчност“ в стремежа им към спасение. Целта, според висш ватикански служител, е да се борят с „така наречената теология на религиозния плурализъм“, която твърди, че в Божиите очи католиците са на едно равнище с да речем, евреите, мюсюлманите или хиндуистите“.⁴

Следователно Рим е единствената институция на земята, която претендира за титлата „майка“, но какво да кажем за другите характерни черти, описани в Откровение, 17 гл.? Тя е наречена велик град, жена със златна чаша. Нейните цветове са пурпурно и червено. Тя е нагиздена със злато и скъпоценни камъни, седи на седем хълма и на челото ѝ е написано „Тайна“.

Думата „Ватикана“ буквално означава „Пророкуваща змия“ и произлиза от *Vatis*=гадатели *Cap*=Змия. Градът Ватикана и базиликата „Св. Петър“ са построени върху древно езическо място, наречено на латински *Vaticanus mons* или *Vaticanus collis*, което означава хълм или планина на пророчество. Сечените във Ватикана монети често носят надписа *CITTA DEL VATICANO*, което означава „град на пророчество“. Затова Римската църква използва думата „град“ за своята структура и както ще видим, има претенции също и към всички други характеристики. На монетата, показана тук, сечена през 1963 г., папа Павел VI е показан заедно с титлата му „Понтифекс максимус“. Надписът на обратната страна гласи: *CITTA DEL VATICANO*. Пълното име на Ватиканската държава, която е едновременно църква и държава, е *STATO DELLA CITTA DEL VATICANO*. От другата страна на монетата има също и жена, а в краката ѝ е нейната титла, *FIDES*, което означава „вяра“. Тази жена символизира римокатолическата вяра или Римокатолическата църква, която претендира да има власт над всички правителства по земята.

„И жената, която видя, е големият град, който царува над земните царе“ (Откровение 17:18).

Фигура 9.1

Претендира ли Рим за контрол върху всички правителства на земята? Определено да. Клетвата на йезуитите, както е записана в Архива на Конгреса на Съединените американски щати (*House Bill 523, 1913*), включва следното твърдение:

„(...) по силата на ключовете за връзване и развързване, дадени на Негово Светейшество от моя Спасител Исус Христос, той има властта да сваля от трона еретични царе, князе, държави, обединения на държави и правителства, тъй като всички те са незаконни без неговото священо потвърждение и могат да бъдат унищожавани без притеснения“.

Жената (*Fides*) със златната чаша в ръка е широко разпространен символ по Римокатолическите скулптури и картини и нито една друга християнска деноминация не е изобразявала себе си по този начин. Според Откровение, 17 глава чашата е пълна с мерзостите и гнусотиите от нейното блудстване, символизиращи вероотстъпническите доктрини и догми, които тя принуждава всички народи да „пият“. Тези небиблейски вярвания са разобличени от реформаторите през периода на Реформацията, но за съжаление протестантските църкви днес са готови да отхвърлят доктриналните различия с Рим, за да постигнат християнско единство. Обаче единство, постигнато чрез принасяне в жертва на истината, стои на пясъчна основа и ще бъде пометено в бурни времена. Затова нека накратко да изброим основните доктрини, оспорени от реформаторите и препотвърдени от Рим по време на Събора в Трент. Този събор е свикан от папа Павел III между 1545-1563 г. и се среща на три сесии, като на втората присъстват протестанти.

ПРЕПОТВЪРДЕНИ ДОКТРИНИ: трансубстанциация*, оправдание чрез вяра и дела, потвърждава се средновековната литургия, утвърждават се седемте тайнства, отстоява се обетът за безбрачие, доктрината за чистилището, препотвърждават се индулгенциите, папската власт се увеличава, като на папата се дава право да привежда в сила указите на съборите и да изисква от църковните служители да дават обещание за подчинение пред него.⁵

„Каква изумителна възвишеност на свещениците - чрез техните ръце се възплъщава Божият Син, както чрез утробата на благословената Дева

* Трансубстанциацията е промяната, чрез която според Католическата доктрина хлябът и виното, използвани в тайнството на евхаристията, се превръщат не само символично или образно, но и в действителност, в тялото и кръвта на Христос. Бел. пр

Мария. Вижте каква власт има свещеникът! Словото му създава Бога от едно парченце хляб, това е повече от сътворяването на света.“⁶

„Канон 1: Ако някой отрича, че в тайнството на най-святата евхаристия* се съдържат наистина, в действителност и веществено, тялото и кръвта, заедно с душата и Божественото естество на нашия Господ Исус Христос и следователно, целият Христос, но казва, че тя е само знак или символ, или сила, нека да бъде проклет“.⁷

Обаче Библията ясно заявява:

„Защото с един принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които се освещават“ (Евреи 10:14).

Благодатта може да се търси единствено в заслугите на Христос, а **тайнствата** не могат да допринесат с нищо за спасението на човека. Ако чрез една жертва Христос оправдава грешника, който идва при Него с покаяние, тогава следва, че доктрината за чистилицето няма никакво библиейско основание. Всъщност католическата доктрина напълно отрича службата на Христос и я заменя със спасение чрез църквата. Папата става върховен водач, свещеникът става този, който прощава греховете, а Мария става посредник между човека и Бога. Следват няколко католически изявления, които илюстрират тази идея.

„Свещеникът има властта на ключовете или властта да избавя грешници от ада, да ги прави достойни за рая и да ги превръща от роби на Сатана в Божии деца. И самият Бог е длъжен да изпълнява присъдата на Своя свещеник и да не прощава или да прощава“.⁸

*„Очистването т.е. **чистилицето**: (1030) Всички, които умират в условията на Божията благодат и приятелство, но все още ненапълно очистени, могат да бъдат уверени в своето вечно спасение; но след смъртта те преминават през очистване, за да може да достигнат светостта, необходима за влизане в небето“.⁹*

Католическата църква е издигнала **Мария** до нивото на посредник, ходатай и съ-изкупител на човека, което явно и недвусмислено противоречи на Писанията. В 1854 г. папа Пий IX заявява, че Мария е „непорочна“, а в 1951 г. папа Пий XII формулира и налага доктрината за телесното ѝ възнесение, като по този начин я поставя в положение да действа като посредник и потвърждава дългия списък с твърдения на католически светци през годините.

„Грешникът, който се осмели да отиде направо при Христос, може да

изпита ужаса и страха от Неговия гняв; но ако само се обърне към Девата да му посредничи пред нейния Син и тя Му покаже гърдите, от които е сукал, Неговият гняв веднага ще се уталожжи“.¹⁰

Изказвания на католически светци за Мария:

„(...) Който не прибягва за помощ при Мария, изпада в грях и е изгубен. Тя се нарича „небесната врата“, защото никой не може да влезе в благословеното царство, без да мине през нея. Пътят към спасението не е отворен за никого, освен ако не премине през Мария (...) Спасението на всички зависи от това дали имат благоволенieto и защитата на Мария. Този, който е защитаван от нея, ще бъде спасен: този, който не е, ще бъде изгубен (...) Нашето спасение зависи от теб (...) Бог няма да ни спаси без посредничеството на Мария (...)“.¹¹

В католическите учения Мария заема мястото на Исус. Вместо верните да гледат към Исус, Автора и Усъвършителя на тяхната вяра, те гледат към нея. В нея намират достъп до Бога, в нея църквата е напълно свята. В нея се учат да се покоряват на Бога... и списъкът продължава безкрайно. Нито една от тези доктрини не може да бъде потвърдена чрез Писанието. Всъщност Библията учи точно обратното. Мария заема мястото на Бога и към нея се отнасят като към богиня: учение, което не е чуждо на Католическата църква, ако изучаваме дори съвременните изявления за нея по тази тема. Точка 829 от Катехизиса на Католическата църква гласи:

„Но докато в най-Благословената Дева Църквата вече е постигнала това съвършенство, чрез което съществува без петно или бръчка, верните все още се стремят да победят греха и да се усъвършенстват в святост. И затова те обръщат очи към Мария: в нея Църквата вече е „напълно свята“.

Мария – Есхатологична* икона на Църквата. Точка 972, Катехизис на Католическата църква:

„След като говорихме за Църквата, нейния произход, мисия и съдба, не можем да намерим по-добър начин да завършим, освен като гледаме към Мария. В нея съзерцаваме какво Църквата вече е постигнала в своето „пътешествие на вярата“ и с нея тя ще бъде в родината си в края на пътуването. Там „в славата на най-святата и неразделима Троица“, „в общението на всичките светии“, Църквата е очаквана от тази, която почита като Майка на своя Господ и като своя собствена майка. Междувременно

---

* Есхатология - система от религиозни възгледи и представи за края на света, изкуплението, задгробния живот, съдбата на Вселената и прехода ѝ в качествено ново състояние.

Майката, в славата, която притежава в тяло и душа в небето, е образът и началото на Църквата - как тя трябва да бъде усъвършенствана в идващия свят. Също така тя хвърля светлина върху земята, докато дойде денят на Господа, знак за сигурна надежда и утеха за странниците от Божия народ“.

В книгата „Мълния на правосъдието“ за Мария се използват следните изрази:

„Пророчица на тези последни времена, Непорочното зачатие, Майка на Църквата, Мария като новата Ева, Царица на небето и земята/Царица на мира, Успение Богородично, Царица на святата Броеница, Царица и майка на семействата, Мария като Съ-Изкупител, Посредник и Ходатай, Нашата господарка на всички народи, Ковчег на Новия завет, Майка на Второто пришествие“.

Особено титлата Съ-Изкупител, Посредник и Ходатай трябва да предизвика сериозни възражения, защото съвсем очебийно противоречи и на най-ясните учения на Писанието. Библията категорично учи, че има само един Изкупител, Посредник и Ходатай за Божия народ – човекът Христос Исус.

„Защото има само един Бог и един Посредник между Бога и хората – Човекът Христос Исус“ (1 Тимотей 2:5).

„Благословен Господ, Израелевият Бог, защото посети Своя народ и извърши изкупление за него“ (Лука 1:68).

„Така казва Господ, Изкупителят на Израел, Светият негов, на онзи, когото човек презира, на онзи, от когото се гнуса народът, на слугата на владетелите: Царе ще видят и ще станат, князе – и ще се поклонят заради Господа, който е верен, Светият Израелев, който те избра“ (Исая 49:7).

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреши, имаме Застъпник при Отца – Исус Христос Праведния“ (1 Йоаново 2:1).

Обаче въпреки това Католическата църква е склонна да приема Мария на мястото на Исус Христос, като по този начин лишава Господа от Неговата посредническа роля. В книгата „Мълния на правосъдието“, която разглежда ролята на Мария и виденията за нея, се намира следното твърдение, с което се признава, че на най-високо ниво църквата е дала разрешение за използването на тази титла.

„Господарката на всички народи предсказва „последната догма за Мария“, обявяваща нашата Господарка за „Съ-Изкупител, Посредник и Ходатай. Тя ще обобщи и обясни теологията за Мария и ще „короняса“ наша-

та Господарка. Тези видения се изследват от Църквата, както и от тази книга. Според сведенията кардинал Ратцингер е написал на ясновидеца, че няма никакви теологични пречки за възможното огласяване на догмата“ (с. 53, 54).

Дори още по-изненадваща е готовността на Католическата църква да стига до крайности в доктрините за Мария и да я признава за богиня и част от Божеството. Това учение вече се е промъкнало крадешком и по същество не е нищо друго освен поклонение на езическа богиня. В тази връзка австрийският вестник *Kronen Zeitung* (30.8.97) публикува статия със заглавието: „Милиони американски католици желаят една „божествена Дева Мария“. Според споменатата статия и цитат от „Нюзуик“, зад кулисите се провеждат преговори с Ватикана за осъществяване на тази идея; и според статията кардинал Джон О`Конър и папа Йоан Павел II не са против нея.

Римокатолическите учения, изглежда, целят да омаловажават ролята на Исус за спасението на душите или в най-добрия случай, да Го поставят наравно с всички основатели на религиозни системи по света. Исус или е Бог и като такъв е единственият на небето и земята, Който може да ни спаси, или не е. Компромис по този въпрос е невъзможен, независимо колко много човек изопачава правилата, за да угоди на желанията на всички групи. Библията категорично твърди, че:

„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим“ (Деяния 4:12).

Въпреки това, за да постигне целта на религиозното единство, Католическата църква учи нещо друго. След Втория ватикански събор на йезуита Карл Ранър е поверена задачата да помири всички църкви и религии с Рим под претекст, че спасението може да бъде открито във всички изповедания, при условие, че те признават върховенството на Рим. За да се постигне тази цел, ролята на Христос ще трябва да бъде омаловажена. Това ново вероотстъпническо учение бързо е въведено в световните институти за висше образование и католическите теолози и учени пропагандират тази идея с голяма енергия. Пол Нитър, преподавател по теология в университета *Xavier* и някогашен студент на Карл Ранър в Папския грегориански университет в Рим, написва книга, озаглавена „Никое друго име? Критичен преглед на отношението на християните към световните религии“, в която популяризира идеята, че всъщност Исус Христос не е единственият път към спасението. В „Журнал на икуменическите науки“ Леонард Суидлър, който е и редактор на книгата, пише:

„Пол Нитър разкрива честно теологичното затруднение на посветения и вярващ християнин, който открива все повече и повече научни и лично преживени доказателства, че има и други начини да се води пълноценен

живот на неподправена човечност, освен християнския път. Може ли човек да бъде „спасен“, т.е. да живее като истински човек чрез някое друго име, освен това на Исус Христос? Отговорът на Нитър е, че човек може да бъде „спасен“ с „някое друго име“, а после показва как това твърдение може да бъде теологично съвместимо с пълното християнско посвещение. Ето една първокласна творческа теология, построена по единствения възможен днес начин: чрез диалог с другите световни религии и със своята собствена християнска традиция...“

Това е наистина творческа, но не и библейска теология. Забележете как се е променило определението за спасението - „да живее като истински човек“ - преди Писанията да могат да бъдат достатъчно изопачени и пригодени към всички световни вярвания по такъв начин, че теологията на икуменизма да бъде прокарана „по единствения, възможен днес начин“.

Много католически доктрини са потвърдени от писанията на гностиците и от **Апокрифите** (Апокрифите са книги, които Католическата църква счита за канонични и поради това са включени в католическите библии. Те са основани на мистицизъм и се предполага, че съдържат „тайните доктрини“ (скритите неща), разкрити само на просветените или озарените (illuminated). По отношение на Апокрифите Трентският събор постановява:

„Всеки, който не приема като свещени и канонични всички тези книги и всяка част от тях, както обикновено се четат в Католическата църква и както се съдържат в старото издание на латинската Вулгата*, или умишлено и преднамерено презира преждespoменатите предания, нека да бъде проклет“ (Четвърта сесия на Трентския събор).

*Вулгата (на латински: Vulgata) е каноничният превод на латински на Библията за службата в Католическата църква. Утвърден е като такъв на Трентския събор, на който е възприета Контрареформацията като църковна доктрина. Бел. пр.

Тези писания никога не са се считали за част от Канона, тъй като недвусмислено противоречат на Писанията, както може да се види от следните няколко примера:

Изкуството на омагьосването

Товит 6:4-8: *„Отворете рибата и извадете сърцето, черния дроб и жлъчката (...) ако някой е притесняван от дявол или зъл дух, трябва да ги изгорим и да направим пушек от тях пред мъжа или жената и те повече няма да бъдат притеснявани. Колкото до жлъчката, добре е да се намажат очите на човека, който е бил свидетел, и ще бъде изцелен“.*

Библейското опровержение на това твърдение се намира в Марк 16:17 и Деяния 16:18:

„И тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое име демони ще изгонват, нови езици ще говорят“ (Марк 16:17).

„Но понеже много дотегна на Павел, той се обърна и каза на духа: Заповядавам ти в името на Исус Христос да излезеш от нея. И той излезе в същия час“ (Деяния 16:18).

Спасение чрез дела:

Товит 12:9: *„Защото милостинята наистина избавя от смърт и ще очисти всички грехове“.*

Библейско опровержение: *„Като знаете, че не с преходни неща – сребро или злато – сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви“ (1 Петрово 1:18, 19).*

Молитва за мъртвите:

2 Макавейска 12:43-45: *„Защото, ако той не се надяваше, че падналият в битката ще възкръснат, излишно и напразно би било да се молим за мъртвите (...) затова принесе за умрелите умилостивителна жертва, за да бъдат освободени от грях“ (Синодален превод).*

Библейско опровержение: *„Но ако ходим в светлината, както е и Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Исус (Христос), Неговия Син, ни очиства от всеки грях“ (1 Йоаново 1:7).*

Мястото не ни позволява да обсъждаме изчерпателно многобройните разлики в преводите на различните Библии, но е факт, че онези от тях, които се облягат главно на католически документи, са силно проблематични в някои от интерпретациите си. Някои примери от Библията „Вулгата“ и преводите, основани върху нея, прокарват пътя за поклонение пред мощи и оспорват нивото на Божественото вдъхновение.

Грешки във ВУЛГАТАТА

2 Тим. 3:16: „Цялото Писание е дадено чрез вдъхновение от Бога (превод на крал Джеймс).

Превод на Дуей: „Цялото вдъхновено от Бога Писание е полезно“.

Евр. 11:21: „Яков се поклони, облягайки се на върха на тоягата си“ (превод на крал Джеймс).

Вулгата: „Яков се поклони на върха на тоягата си“.

Откр. 22:14: „Блажени са тези, които изпълняват заповедите Му“ (превод на крал Джеймс).

Преведено от Ватиканския кодекс: „Блажени са тези, които изперат дрехите си“.

За да се противопостави на твърдата позиция на реформаторите, Католическата църква поставя началото на контрареформацията, начело на която застава Йезуитският орден. Доктрините на **Претеризма** и **Футуризма**, публикувани в 1585 г. от Алказар и Рибера, двама йезуитски свещеници, трансформират гледището за Антихриста и прехвърлят ударението от папството към гръцкия цар Антиох Епифан IV и към някакъв бъдещ тиранин, който ще преследва евреите. Доктрините на **висшата критика**, лансирани от католическите теолози Ричард Саймън и д-р Алегзандър Гедес в 1678 г., изтръгват сърцето на Писанията и хвърлят съмнение и върху най-ясните учения по отношение на историята и произхода на света. Писанията на Моисей са запратени в сферата на митологията, а вярата е срината в прахта. Исус изрича резки и укорителни думи за хората, които решават да оспорват достоверността на Писанието.

„...ако вярвахте на Моисей, щяхте да повярвате и на Мен; понеже той за Мен писа. Но ако не вярвате на неговите писания, как ще повярвате на Моите думи?“ (Йоан 5:46, 47).

Католическата църква официално е отрекла **историята за Сътворението в Библията** и го е изхвърлила в коша за боклук. „СъндиТаймс“ от 6 декември 1987 г., в една статия от *Ник Ван Аутсхоорн*, Сидни, носи заглавието: *Книгата „Битие“ е „глупост“ (...)* *Католическата църква официално развенча буквалното тълкувание на Сътворението според Битие като „пълна глупост“.* Официалното изявление на това учение от папа Йоан Павел II беше оповестено в международната преса, а списание „Тайм“ носеше заглавието: *„Мисленето на Ватикана еволюира (...)* *Папата дава своето благословение на естествения подбор, въпреки че душата на човека остава*

отвъд обсега на науката“. Дори още по-изумително е изявлението на йезуита Консолманьо, който в интервю за списание „Елм Стрийт“ от 1999 г. в уводната статия „И небето, и природата пеят“ отговаря на въпроса: „Абе, не сте ли вие всички креационисти?“, като заявява, че креационизмът* е „ерес от 19-ти век. Древните църковни отци не са били толкова глупави, че да тълкуват Библията по този начин“.

В миналото Католическата църква се е опитвала да забранява четенето и разпространяването на Божието слово. Всъщност Писанията са били включени в „Индекс на забранените книги“ от папа Павел IV през 1599 г., а архиепископ Адолфус в 1462 г. разрушава издателската къща на Гутенберг и Шьофер, за да попречи на разпространяването им.¹²

Когато забраняването на Библията не успява да задуши Словото, тогава то се поставя под съмнение чрез доктрините на т. нар. „висша“ критика или чрез издигане авторитета на **църковната Традиция** над него. Традицията се използва, за да прикрие безбройните учения, които директно противоречат на ясното „така казва Господ“. Рим не е променил това становище, тъй като след Втория ватикански събор той казва:

*„Фактът, че Писанието и Преданието си принадлежат, обяснява две правила, които ръководят начина, по който Църквата се отнася към Божието откровение. Първото от тези правила е заявено съвсем ясно от Втория ватикански събор със следните думи: „От това, което беше казано, следва, че Църквата не извлича познанието си единствено от това, което Бог е разкрил в Писанието“. Ето защо и двете (Преданието и Писанието) трябва да бъдат приемани и уважавани с еднаква обич и почит (...) Второ, ненарушимата връзка между Писанието и Преданието обяснява факта, че за католиците Преданието е контекстът, в който се тълкуват Писанията, точно както самото то трябва да бъде разбирано и прилагано с оглед на Писанието“.*¹³

Непогрешимостта и абсолютната власт на **папата** е друг въпрос, оспорван от реформаторите. Отец Бонавентуре Хинууд, говорител на Католическата църква, потвърждава тази доктрина по следния начин:

„... Очевидно е, че Църквата не може да изпадне в заблуда при извършването на тази служба по отношение на Божественото откровение. Но ако папата е центърът и гарантът на това единство и ако той има пълната власт по въпросите на вярата и морала, тогава следва, че той също не може да води църквата към заблуда по въпросите, засягащи Божественото

---

* Креационизмът е възгледът, че човечеството, животът, Земята и Вселената са създадени от свръхестествено Божество (или няколко божества), което е съществувало преди тях. Стриктен креационизъм или библейски креационизъм е форма на креационизъм, основаваща се на буквалната интерпретация на описанието на сътворението на света в библейската книга „Битие“. Бел. пр.

то откровение (...) Има само едно тяло, което носи върховната апостолическа власт в църквата и това е Епископската колегия в единство със своя глава, папата. Затова винаги когато папата използва своята власт като видим глава на Църквата, той действа като глава на Апостолическата колегия. Ето защо Първият ватикански събор настоява, че когато папата упражнява своя върховен авторитет да поучава, той е защитен от заблуди чрез същата тази непогрешимост, която Христос желае за Своята Църква. Кардиналите назначават новия папа. Когато приеме това назначение, той получава пряко от Христос цялата власт, необходима за упражняване на папската служба. Това включва изключителната дарба на непогрешимостта“.¹⁴

Това е почти като обявяване на папата за Бог, което всъщност е твърдение, изказвано от някои папи, а тъй като са непогрешими, то не може да бъде анулирано. Папа Бонифаций VIII в неговата *BULL UNAM SANCTAM* заявява:

„Римският папа съди всички хора, но него никой не съди. Ние заявяваме, потвърждаваме, определяме и се произнасяме: За спасението на всяко същество е абсолютно необходимо да бъде поданик на римския папа (...) Това, което е казано за Христос: „... и си подчинил всичко под нозете му“, може да се каже също и за мен (...) аз имам властта на Царя на царете. Аз съм всичко и над всичко, така че самият Бог и аз, Божият наместник, сме съвсем съвместими и аз мога да направя всичко, каквото може Той. Тогава за какъв ще ме сметнете, освен за Бог?“.

Когато четем такива твърдения, си спомняме предупреждението в Библията:

„Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог“ (2 Солунци 2:3, 4).

Въпреки това предупреждение много хора пият изобилно от „виното“ на Вавилон. Фалшивите учения на Рим са се просмукали в религиозните системи по света и Протестантските църкви често са първите, които не само приемат тези учения, но и ги разпространяват на своите собствени семинари и църкви. Например, на практика целият християнски свят е приел или претеризма, доктрината, че антихристът вече е дошъл, или футуризма, доктрината, че той ще дойде в бъдещето. Учението за **безсмъртието на душата** е една от най-подвеждащите от всички доктрини, които се разпространяват от Рим. Тя прокарва пътя в църквата за свободно навлизане на фалшифици-

рани доктрини и отваря вратите за спиритизма и фалшивите проявления на духове, чрез които земните обитатели ще бъдат измамани в последните дни (виж главата „Мистичното царство на смъртта“). Като приемат тези учения или са готови да направят компромис с тях, и дори още по-лошо, да приемат папското върховенство, протестантите отпадат и стават част от Вавилон.

Имало е време, когато протестантизмът е имал смелостта да каже, че „малкият рог“ от Даниил, 7 глава е папството, антихристът. Те дори са го издялали от камък над портите на кметството в Нюрнберг (виж фигури 4.4 и 4.5 на стр. 86), но днес мълчат. Имало е време, когато протестантите са вярвали, че Бог е създал земята за шест буквални дни, но това се е променило и те са възприели теорията за еволюцията като Рим. Повечето протестантски църкви са отрекли докладите за Потопа и Сътворението, както са записани в първите 11 глави в книгата „Битие“, наричайки ги митове. Когато истината за Божията свята събота е била представена пред протестантския свят и неговите водачи, те са я отхвърлили, и се придържат към традицията на неделното поклонение - традиция на Католическата църква. И през всички векове световните църкви постоянно са отказвали да приемат истината за Божията събота. Въпреки това, независимо че формалните църкви отблъскват истината, Бог има специална покана за Своите честни, искрени чеда във „Вавилон“. Той не желае тези искрени и честни Негови чеда да останат в това паднало състояние на Вавилон и затова ги призовава в Откровение 18:4: *„Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ“*.

Последната конфедерация на Вавилон под ръководството на папата ще има три съставни елемента, а именно: „змеят“, „звярът“ и „лъжепророкът“ (Откровение 16:13, 19).

*„И великият град се раздели на **три части** и градовете на нациите паднаха, и великият Вавилон беше припомнен пред Бога, за да му даде чашата с виното на яростта на Неговия гняв“* (Откровение 16:19).

*„И видях от устата на **змея** и от устата на **звяра**, и от устата на **лъжепророка** да излизат три нечисти духа, приличащи на жаби, защото те са духове на демони, които вършат знамения, и отиват при царете на целия свят, за да ги събират за войната във великия Ден на всемогъщия Бог“* (Откровение 16:13, 14).

Древният Вавилон е символ на съвременния „Вавилон“. Както има предупреждение за отделяне от първия Вавилон, така ще се повтори и предупреждението за отделяне от прототипа „Вавилон“ във времето накрая:

„Бягайте отсрещ Вавилон и отървете всеки живота си, не поживайте в беззаконието му! Защото е времето на отмъщението на Господа, Той му отплаща заслуженото. Вавилон беше златна чаша в ръката на Господа,

която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха“ (Еремия 51:6, 7).

Правило в символиката е, че изпълнението е винаги по-велико от символа (предобраза). Например, агнето в жертвената система е символ на Исус Христос, следователно Исус е възвишеното изпълнение (което предобразът символизира). Очевидно символът на закланото агне се изпълнява в Исус; Той е много по-велик от агнето, тъй като Той изпълнява обещанието за изкуплението, символизирано от него. Жертвената система престава да има смисъл след Него. По същия начин Ерусалим е символ на Новия Ерусалим, домът на всички изкупени от всички епохи. Някои съвременни тълкувания нарушават това правило, като приравняват изпълнението на символа с буквалния предобраз. Например, те очакват буквалният Ерусалим да стане столица на Господното царство, когато Библията ясно заявява, че Новият Ерусалим ще слезе от небето, „облечен като невеста“, и че това ще бъде град, построен не от човек, но от Бога (Откровение 21:2, 10). По същия начин духовният Вавилон не може да намери своето изпълнение в древните руини на Вавилон - дори ако градът бъде възстановен, но представлява голямото отстъпление от Бога в световен мащаб, което съществува в края на времето. Трите компонента на Вавилон представляват сатанинската фалшива система за поклонение и неговата фалшива триоца.

„Змеят“ е обявен за Сатана и символизира фалшивото божество, фалшификат на Бог-Отец. Неговите действия сред хората са прикрити и подмолни, а силата му се проявява чрез спиритизма във всичките му форми. Демонските сили очевидно стоят зад всичките три компонента на „Вавилон“, но в спиритизма Сатана прикрива себе си. Съвременното движение „Ню Ейдж“ е една от проявите на „змея“. „Звярът“ символизира фалшивия син. Това е фалшификат на Исус Христос. „Звярът“ вече бе определен като Римокатолицизма, който претендира, че е представител на Христос на земята. Точно както Христос получава смъртоносна рана на земята, така и звярът получава смъртоносна рана, но оживява. Точно както Христос е възкресен от мъртвите, така и смъртоносната рана на звяра е излекувана. Точно както Христос трябва да получи почит от всички, така и целият свят се удивлява на „звяра“ и ще му отдаде своята почит. Точно както при името на Исус всяко коляно ще се преклони, така и папството днес изисква признаване на собственото му върховенство.

Последният компонент на „Вавилон“ е „лъжепророкът“ и следователно трябва да изобразява Светия Дух. Именно „лъжепророкът“ е, който извършва големи чудеса и знамения (Откровение 19:20), а в Откровение, 13 глава те са свързани с „втория звяр“, който определихме като Съединените американски щати. Протестантска Америка днес е страната, която изнася движения за пробуждане и петдесятна форма на религия по света. Някои съвременни християнски кръгове смятат, че Светият Дух е от женски пол, и е показателно, че в древните религии, както и в католицизма, чудотворната сила на бо-

говете се проявява главно чрез женските божества като Рея, Ищар, Астарта, Изида, а сега чрез католическата Мария. Т. нар. „прояви на духа“ са също много широко разпространени в протестантския свят, но този дух води към единство с Рим. Когато **Христос се моли за единство в църквата Си, Той никога няма предвид единство в отстъплението, но винаги единство в истината**. Отпадналите протестантски църкви, които се обединяват с Рим, като приемат папското върховенство, стават част от „Вавилон“ и по този начин изграждат в края на времето този трети негов компонент, последната конфедерация, която ще оспорва авторитета на Бога и на Неговия Закон (виж главата „Духът на единството“). „Звярът“ ще бъде разгледан по-подробно в „Движението Ню Ейдж“, а лъжепророкът – в „Чужд огън“.

Описанието на „жената“ (Църквата) от Откровение, 17 гл. отговаря на всички характеристики на Рим. Освен че „държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване“, в Откровение 17:1 ни се казва, че тя „седи на много води“, а в Откровение 17:4, че е „облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери“. Тъй като „водите“ символизират народите на света: „Каза ми още: *Водите, които ти видя, там, където седи блудницата, са народи и множества, и нации, и езици*“ (Откровение 17:15), следователно църквата, символизирана чрез „жената“, би трябвало да е универсална Църква. Думата „католическа“ в действителност означава „универсална“. Така че Римокатолическата църква претендира, че е универсална (или Световна) църква, и както видяхме, тя твърди, че има власт над всички народи.

„И жената, която видя, е големият град, който царува над земните царе“ (Откровение 17:8).

По отношение цвета на нейните одежди, характерен нюанс на яркочервено-червено, определено официално от Църквата като „аленочервено“, често се носи от кардиналите на Католическата църква. Нейните свещеници носят червени одежди на Разпети петък, Цветница, Петдесетница, празниците за рождението дни на апостолите и евангелистите и празниците на мъчениците. Носят пурпурни одежди на Коледните пости, Велики пости и погребенията, въпреки че и други цветове са позволени в някои от тези дни. Други одобрени цветове са бяло, зелено, черно, розово и златно. Едно посещение на Ватикана ще потвърди, че несметни богатства са прахосани за символите (знаците) на католицизма. Злато, скъпоценни камъни и бисери украсяват статуите на Мария и светиите, а официалните одежди, носени от папите за специални случаи, са по-натруфени със злато и бижута от всеки земен владетел. Златната тиара (тройната корона), изложена във Ватиканския музей и носена от папата при встъпването му в длъжност, е невъобразимо скъпа. Богатствата и съкровищата, прахосани за грандиозните сгради на Римокатолическата църква, също надминават човешкото въображение.

На челото ѝ е написано име: „**Тайна**: Вавилон, великата майка на блу-

дниците и гнусотиите на земята“ (Откровение 17:5). Прилага ли Рим думата „Тайна“ за своите институции и учения? Категорично да.

Папа Йоан Павел II говори за „тайнството на църквата“ в едно изявление от Информационната служба на Ватикана (17 септември 1997 г.). „Тайнство“ е също терминът, използван от Римокатолическата църква по отношение на литургията или трансубстанцията (превръщането) на хляба и виното в тялото и кръвта на Христос. В църковната служба на литургията свещеникът говори за „тайнството на вярата“. Католическата броеница е също свързана с тайнствата на вярата. Има 15 десетици молитви (150 казвания) и при всяка от тези десетици се припомня една от „тайните“ на църквата. Петнадесетте тайни на броеницата са разделени на три групи: Радостни, Скръбни и Славни. Петте Радостни тайни са: Тайната на Благовещение, Тайната на Посещението на дева Мария при св. Елисавета, Тайната на Рождението на Господа, Тайната на Сретение Господне и Тайната на намирането на Исус в храма. Петте Скръбни тайни са: Тайната на Агонията в градината, Тайната на Бичуването на стълба, Тайната на Слагането на трънения венец, Тайната на носенето на кръста от Исус и Тайната на Разпятието. Петте Славни тайни са: Тайната на Възкресението, Тайната на Възнесението на нашия Господ, Тайната на Спускането на Светия Дух, Тайната на Успението на Пресвета Богородица и Тайната на Увенчаването на Пресвета Богородица като Небесна царица. По-нататъшното описание на „жената“ в Откровение, 17 гл. гласи:

„И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите свидетели; и като я видях, се зачудих твърде много“ (Откровение 17:6).

Както разисквахме в главата „Човекът зад маската“, безспорно е, че Рим в течение на цялата си история преследва онези, които се придържат към Божието слово като единствен източник на вдъхновение. Много от великите реформатори стават мъченици заради вярата си и милиони загиват в религиозните войни, водени от името на папството, както и в огньовете на Инквизицията. Жената от Откровение, 17 гл. седи върху седем хълма (или планини):

„Тук е нужен разум, който има мъдрост: седемте глави са седем хълма, на които седи жената“ (Откровение 17:9).

Тълкуванието на този стих не е еднозначно, но в буквален смисъл Рим е още познат и като *градът на седемте хълма* (или седемте планини). Седемте хълма са Капитолий, Квиринал, Виминал, Есквилин, Целий, Авентин и Палатин. Хълмовете или високите места в древността са служели за поклонение и жертвоприношения. Боговете, на които са се покланяли в тези места, са проявления на божеството слънце, което е андрогенно (в смисъл, че той/

тя може да се проявява в мъжка или женска форма). Освен това, системата на поклонение е основана на спасение чрез дела, но включва и спасител (или фалшив Месия) и посредници от двата пола. Една допълнителна причина за това, че религиозният съюз под ръководството на папството в края на времето е наречен „Вавилон“ е, защото вавилонската система на поклонение е обгърната в тайни - както това се е запазило в религии като будизма, хиндуизма, пантеистичните религии и дори исляма.

Езическата система на поклонение пред слънцето

Вавилонската система на поклонение по същество е съхранена и до ден днешен. Древните халдейци са се покланяли на пантеон от богове и богини, представляващи слънчевия бог. В този слънчев култ има главно три елемента, представляващи бащата, майката и сина. Това са бог Бел или Меродах, синът Нинус, когото почитат и като Тамуз, и богинята Рея, представляваща майката, която още боготворят като Ищар, Астарта или Белтис. Тя се нарича също и „небесната царица“ и „потушителка на гнева“. Поклонението пред майката и детето е основа на древните религии. И в различните световни религии тази същата система на поклонение се увековечава под различни имена. В Египет те са боготворени като Изида и Озирис и Хор; в Индия като Иси и Исвара; в Китай и Япония като майката богиня Шинг-му с детето; в Гърция като Церера или Ирена и Плутон; в Рим като Фортуна и Юпитер или Венера и Адонис; а в Скандинавия като Фрига и Балдер. Майката и детето се почитат като Ищар и Тамуз, а във Финикия като Астарта и Ваал. Освен това, детето е боготворено като едновременно съпруг и син на майката богиня.

Синът, мъжкият компонент от божествата майка - дете, е фалшификация на Спасителя и следователно фалшификат на Исус Христос. Всички титли, принадлежащи на Исус, се използват също и за детето в древните религии. Примери: За Зороастър се говори като за „потомството“ на жената, Митра (персийският бог слънце) се нарича Спасител, Дионисий – носител на греха, Бакхус – клонката, Вишна – човекът жертва, Озирис – цар на царете.

Системата на поклонение води своето начало от легендата за Нимрод и жена му Семирамида. Нимрод е отстъпник и бунтовник срещу Бога като баща си Хус. Накрая Нимрод е умъртвен заради злите си дела и според древната патриархална система части от тялото му са разпратени до различни градове като предупреждение. Неговата жена Семирамида избягва, но разпространява слуха, че той се е възнесъл на небесата, където е станал едно със слънцето. Когато по-късно ражда син, тя заявява, че това е превъплъщение на обожествения ѝ съпруг и че той се е върнал като Спасител на човешката раса. По-късно тя е обожествена като майката на бога, която се е възнесла на небето като небесна царица. По-късно в различните култури същите основни божества се почитат под различни имена.

	Нимрод, Господарят на небето	Тамуз, Синът или Месията	Семирамида, Небесната царица
Израелтяни Финикийци Вавилон Асирия Гърция Рим Египет Индия Китай Мексико Скандинавия	Ваал Ел Белус Нинус Зевс Юпитер Ра Вишну Пан-ку Теотъл Один	Тамуз Бакхус Тамуз Херкулес Диносий Атис Озирис, Хор Кришна Йи Кетцалкоатъл Балдер	Асторет Астарта Рея, Ишар Белтис Афродита Сибел, Диана Изида, Хатор Иси, Деваки Хенг-о, Ма Цупо Коатликуе Фрийг, Фрийда

Фигура 9.2

Поклонението пред слънцето често се смята за примитивно, но всъщност е сложна, грандиозна система на богослужение, която е привлекателна за сетивата и пленява въображението с величествените си церемонии. Увековечена е през всички поколения и днес стои в основата на всички религии като пантеизъм, будизъм, хиндуизъм и католицизъм. В тайнствата на католицизма поклонението пред слънцето достига най-висшата си форма. Имената на боговете са променени, но системата на поклонение се е запазила същата.

Когато божеството слънце (Нимрод) се гмурнал във водите на реката (Ефрат), тогава прероденият син се гмурнал във водите на утробата, за да бъде боготворен като спасител. Цикълът на слънцето представя този древен цикъл на изгряващото слънце (Брахма), слънцето в апогей (Шива) и залязващото слънце (Вишну). През нощта то си почива в утробата на океана, в мрака на подземния свят (символизиращи смъртта и страданията на слънчевия бог). Като бог на океана (Посейдон, Нептун), той е почитан като бога риба Дагон (Даг = риба, Он = името на слънчевия бог, както е наричан в Египет), който се е гмурнал във водите на утробата, за да бъде прероден. Най-известната форма на поклонение във Вавилон е посветена на Дагон, по-късно известен като Ихтис или рибата. В халдейски времена главата на църквата е бил представител на Дагон. Той се е считал за непогрешим и обръщението към него е било „Ваше Светейшество“. Нациите, подчинени от Вавилон, е трябвало да целуват пръстена и чехъла на вавилонския бог цар. За същите сили и същите титли претендират и до днес Далай Лама (на будизма) и папата. Освен това одеждите на езичеството – фригийската шапка и робите на

свещениците на Дагон – се носят от Католическите епископи, кардинали и папи.

Папството претендира за правото на апостолската приемственост и твърди, че неговата система на поклонение е предавана през вековете чрез традицията. Обаче тези традиции са традициите на Вавилон и нямат нищо общо с ученията на Исус Христос. Римокатолическите доктрини като кръщаване на бебета, поръсване на бебето по време на кръщението, ученията за смъртта и безсмъртието, молитвите към мъртвите и мощите, повтарящите се молитви чрез използването на молитвени броеници, доктрините за прощката на греховете, ученията за ада, литургията и неделното богослужение произлизат директно от древния Вавилон. Когато император Константин „венчава“ езицеството и християнството, се отварят вратите за промъкването на фалшиви доктрини в църквата и те постепенно се вграждат в системата.

ФАЛШИВИ ДОКТРИНИ

ДАТА

Неделята	321-364 г. сл. Хр., Лаодикийски събор
Поклонението пред мощи	337 г. сл. Хр.
Молитвената броеница	366 г. сл. Хр.
Литургията	394 г. сл. Хр.
Вечните мъки	590 г. сл. Хр.
Индулгенциите	799 г. сл. Хр.
Поклонението пред Дева Мария	850 г. сл. Хр.
Изповедалнята	1198 г. сл. Хр.
Забраняването на Библията	1299 г. сл. Хр.
Кръщаването на бебета	1311 г. сл. Хр.
Традицията над Писанието	1563 г. (препотвърдено)
Преосъществяването	1563 г. (препотвърдено)
Чистилището	1563 г. (препотвърдено)
Оправданието чрез вяра и дела	1563 г. (препотвърдено)
Индулгенциите	1563 г. (препотвърдено)
Претеризъм/Футуризм	1585 г.
Непорочното зачатие на Дева Мария	1854 г.
Непогрешимостта на папата	1870 г.
Папата като върховен владетел	1929 г.
Успението на Пресвета Богородица	1951 г.
Мария като Ходатай	все още в очакване на декларация от Ватикана

„Както последователните пластове на почвата се наслагват един върху друг, така и пласт след пласт фалшификати и измислици се натрупват в църквата“.¹⁵

Църковният историк Филип Шаф пише:

„Никоя църква (...) в християнството никога не е падала толкова ниско, колкото Латинската църква в десети век“.¹⁶

В Римокатолическата литургия евхаристията или „хостията“ (кръглото парченце хляб - нафора, което се дава при причастие) произлиза от латинска дума със значение „жертва“ или „жертвоприношение“. Тя е кръгла, защото е символ на слънцето. Обикновено по време на церемониалната литургия тя се поставя в дарохранителница с лунен полумесец, символизиращ гмурването на слънцето в утробата на богинята. На някои дарохранителници има буквите „SFS“, които в Мистериите символизират 666, тъй като S е шестата буква в древногръцката азбука, а F е шестата буква в нашата азбука. Кръглият диск на лунния полумесец е символ на древния Вавилон и се намира във всички древни религии. В Католическите катедрали тези символи се набиват на очи, като често изобразяват кръг с майка и дете в лунен полумесец. В периода на Вавилон прераждането на слънчевия бог се чества, като се яде кръгла пита, и това често се среща в богослужението на Митраизма, в поклонението на Озирис и е съвсем същото, каквото се практикува в католицизма днес. Историкът Бишъп казва:

„Кръглата нафора, чиято „закръгленост“ е толкова важна в Католическата мистерия, е само още един символ на Ваал или слънцето“.¹⁷

Слънцето в полумесеца се изобразява също и като звезда в древната религиозна символика и този образ се използва от исляма като символ на неговата религия. Ислямските вярвания по същество не се различават от тези на католицизма. Ислямът е система на спасение чрез дела. Практиката на почитане на мощи е дълбоко залегнала в ислямската традиция с благоговение пред многобройни библейски пророци като Илия и Йоан Кръстител. Както в случая с католицизма, тези почитани мъртви са съхранявани в „свети места“ на поклонение, включително останките на Мохамед в Мека и главата на Йоан Кръстител в джамията Омаяд в Дамаск, Сирия. Показателно е, че архиепископ Изодоре Батикха обявява през март 2001 г., че точно тази джамия трябва да заема централно място в първото посещение на папа в джамия. Ислямът, както и Католицизмът, насърчава поклонническите пътувания до свети места. И двете религии практикуват повтарящи се молитви, използват молитвени броеници, които да ги ръководят в този процес, и приемат Мария като най-висшата жена в небето. Освен това ислямското изкуство също е напоено с древните традиции на преклонение пред слънцето, като митичните слънчеви птици представляват широко разпространен детайл.

Папската титла „Понтифекс Максимус“ може да бъде проследена под различни форми до древните халдейски първосвещеници. Когато Мидо-Персия завладява Вавилон, вавилонската религия се запазва, но след един бунт на духовенството вавилонските свещеници са изгонени от Мидо-Персия и се установяват в Пергам, отнасяйки със себе си всички свои титли и

одежди. Последният първосвещеник и цар на Пергам е Атал III, който предава титлата си на римския император през 133 г. пр. Хр. В годината 375 сл. Хр. император Грациан отказва титлата, а в годината 431 сл. Хр. тя е възприета от Дамаск, епископ на Рим. Кардиналската колегия в наши дни с папата начело е идентична с колегията на първосвещениците начело с Понтифекс Максимус. Ключовете не са ключовете на Петър, но датират от вавилонски времена, защото се е предполагало, че този представител на Бога има властта да отключва небето или ада. Изявление за позицията на папата се намира в „Папската монархия“:

*„Пакс Романа (от лат. Римски мир; бел. пр.) е приключил, навсякъде цари безпорядък, но там, където някой епископ събира последователи, религията защитава всичко, което е останало от древния ред. Вече няма император, но остава Понтифексът Максимус. Той е заместникът на Христос, предлагащ старата цивилизация на северните племена. Той ги обръща в своята вяра и те му служат като на отец и върховен съдия“.*¹⁸

Езическото неделно богослужение, както признават самите католици, е също въведено от езичеството и това се потвърждава от стандартните речникови определения.

„Църквата възприема езическата философия и я превръща в защитник на вярата срещу езичниците. Тя възприема езическата неделя и я превръща в християнската неделя. Наистина има нещо кралско, нещо царско в слънцето, което го прави подходящ символ на Исус, сина на правдата. Следователно църквата в тези държави сякаш казва: „запазете старото езическо име. То ще остане священо, осветено“. И по този начин езическата неделя, посветена на Балдур, става християнска неделя, свята на Исус“.*¹⁹

*„Неделята – наречена така, защото този ден в древността е бил посветен на слънцето или на култа към него. Той е първият ден от седмицата“.*²⁰

Езическите свещеници са се обричали на безбрачие, бръснели са част от главата си и са получавали власт да принасят жертви за живите и мъртвите. Същата власт е дадена и на римокатолическите свещеници. Като обречени на безбрачие, те са посветени на богинята майка или Мария, посредницата. През 1854 г. папството обявява непорочното зачатие на Мария, а в 1951 г. заявява, че тя се е възнесла в небето, където е коронована за небесна царица. Следователно от 1951 г. в католицизма е установена цялата система на вавилонско поклонение, като Мария заема ролята на ходатай. Богинята в древ-

---

*Балдур - в Скандинавската митология, бог на светлината и правдата, втори син на Один в германското езичество. Бел. пр.

ните религии се почита като дарителка на живот, хранителка и като такава, тази религия е напоена със сексуални нюанси. Гърдите на богинята съставляват значителна част от култа към нея, затова богините често се изобразяват с много гърди, които подхранват света. Дори слънчевият бог се храни от гърдите ѝ и като такъв, той е изобразен като пиещ от гърдата, или се изобразява чрез неговия символ, змията, намираща прехрана от гърдите на богинята.

Във Витлеем, Израел, се намира известната „Млечна пещера“, където според католическата традиция Мария пръсва мляко от гърдите си, докато кърми бебето Исус. Предполага се, че това мляко изпръсква стените на пещерата и оставя бели петна, пред които днес хората се покланят за изцеление и плодовитост. Същият основен култ на поклонение се практикува днес под друга маска. Фалическите символи, както и символите на женствеността и божественото сношение, са широко разпространени в древните храмове (както и в съвременните храмове, особено в Индия) и са също толкова широко разпространени в римокатолическите катедрали. Буквално цялата символика на култа към слънцето е налице и в днешните римокатолически църкви. Базиликата „Св. Петър“ в Рим има една от най-големите колекции от езически символи в света. Главният олтар в нея (Балдахинът на Бернини) съдържа образи на поклонението пред змията, слънцето и луната, мъжки и женски форми от слънчеви лъчи, а на олтара папеса Йоана (единствената жена-папа в историята) е изобразена в родилни болки, символизиращи раждането на слънчевия бог.

Друг символ от поклонението пред слънцето, откриван в католицизма, е двойният слънчев кръст* (колелото на годината), датиращ от халдейците, който се вижда буквално върху всички катедрали днес. Площадът на базиликата „Св. Петър“ се състои от най-големия слънчев кръст в света. Площадът е кръгъл и колелото има осем спици. Освен това, на площада пред „Св. Петър“ има колело в колело, което е фалшиво изображение на подвижния трон на Бога, както е описан от пророк Езекиил. Като такъв, той символизира трона на „змея“, който дава на „звяра“ престола си и голяма власт. В центъра на площада има обелиск, който отново е фалически символ, посветен на поклонението пред слънцето. Ватиканът е построен върху хълма, където е стоял храмът на слънчевия бог Янус. Успоредно на църквата „Св. Йоан Латерански“, в която коронясват папата и където той говори непогрешимо, се намира обелискът на Тутмос III, който е посветен на слънчевия бог Рехаркти. Тутмос IV поставя този обелиск в храма на Амун в Карнак (Луксор). Този езически символ на обожествяването на слънцето е издигнат близо до „Св. Йоан Латерански“ като знак на поклонението пред слънцето.

Има още много символи на поклонението пред слънцето, които се използват в католицизма: ореоли, различни езически кръстове, светкавици,

---

*Двоен слънчев кръст - показва осемте най-важни слънчеви позиции - слънцестоеенето, равноденствието и четирите позиции между тях. Бел. пр.

сигнални жестове от култове към слънцето, тризъбци, хералдически лилии, шестдесетични триъгълници с окото на Хатор, коптски раковини, които в езичеството символизират Космоса, астрологични знаци, сфери като символ на управляването на Вселената (езическите божества държат земното кълбо точно като католическите икони, а най-голямата сфера в света е на върха на базиликата „Св. Петър“ в Рим), свещени сърца, използвани в много слънчеви култове, свещени животни, много от тях митологични - като змейове, змията, еднорогът и фениксът; символи на плодородието - като шишарки (езическите божества носят шишарки върху жезъла си също както папите днес), свещени дървета (символи на страдащия и възкресен бог слънце) и молитвени броеници за повтаряни молитви), въпреки че Библията съветва:

„А когато се молите, не използвайте безсмислени повторения, както правят езичниците; защото те мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене“ (Матей 6:7; превод на крал Джеймс).

Езически празници и традиции

Всички древни празници, свързани с поклонението пред слънцето, са внесени в християнството от папството. Дори древните начини на богослужение са незабележимо въведени и маскирани като християнски обичаи. Тази практика е изключително широко разпространена, тъй като повечето човешки празници, фолклор и спортове произлизат от церемонии в чест на бога слънце. Нашите игри на карти са основани на космическите ритуали на поклонение пред слънцето. Има петдесет и две карти в едно тесте (52 седмици в годината), четири бои (четири сезона или краища на земята), дванадесет карти с образи (дванадесет домове на слънцето), 36 карти с числа (36 стаи в космическите домове по пътя на слънцето) и А (алфа или асото) е най-силната карта, но се брои също и за едно (което е най-слабата карта, като по този начин обозначава алфата и омегата).

Дните от седмицата са посветени на слънчевите божества, а числото седем се свързва с окото на Озирис и седемте лъчи на Митра, както се появяват върху много езически богове и богини. В това отношение статуята на свободата представлява женската форма на божеството слънце, тъй като има седемте лъчи на Митра на главата си и носи факла, символ на носителя на светлина Луцифер. Седемте лъчи на слънцето, излъчващи се от ореола на Митра, символизират неговата победа над силите на мрака.

„Понеделник е денят на луната и при асимилацията на англо-саксонските и скандинавските езически божества Тур, един от най-старите богове в норвежката митология, се отъждествява с Марс (Mars) и затова имаме Тусдаг (Tysdagr или Tuesday - англ. вторник); сряда произлиза от Воден (Woden), известен също като Один; а Тор (Thor), богът на гръмотевиците на ранните германски народи, става еднозначен с английската

дума за четвъртък *Thursday*, равнозначен на римския бог Юпитер; докато петък на английски (*Friday*) е кръстен на Фриг, съпругата на Один и майка на друг езически бог Балдур. Денят на Сатурн (*Saturday*) или събота е следван от *Sunday* - Ден на слънцето - (англ. неделя), ден за почивка и отмора, както се съблюдава и днес.

Римляните отъждествяват седемте планети със слънчевите лъчи, излъчващи се от ореола на Митра, и по този начин възвеличават светостта на числото седем до нивото на другите благоприятни числа: едното око на слънцето, представляващо Истина и Справедливост, двата хоризонта, трите свята и четирите посоки.

Главата на Статуята на свободата е украсена със седемте лъчи на Митра, а пламъкът, който държи, е също символ на слънцето“.²¹

Спорт

Пренасянето на факела на Олимпийските игри е символ на слънцето. Спортът от древни времена е свързан с поклонението пред него и символизиран, използван в съвременните игри, пресъздава победите на слънчевите божества. Слънцето, луната и другите планети, носещи се във въздуха на Олимпийските игри в Барселона през 1992 г., ни напомнят, че връзката на слънцето със спортовете предшества божествата Херкулес и Аполон в Гърция, както се вижда от епическата история за шумерския герой Гилгамеш.

„Шумерската история на Гилгамеш, издълбана върху плочки с клиновидно писмо, разказва как спортната екипировка – тояга и обръч или топка – която Гилгамеш е издялал от едно изкоренено дърво, пада в подземния свят, когато той започва да измъчва своя народ с постоянни атлетически състезания; и как в края на краищата именно богът-слънце отваря дупка в земята, за да я върне. Олимпийският огън, който бегачът носи, за да покаже цикличното движение на слънцето из цялата „Олимпиада“, четиригодишният период до следващите игри са също свързани с цикличния ритъм на слънцето (...) Организиран първо в Гърция, игрите са церемониални състезания в чест на Зевс. Отбелязването на гол с топката на слънцето олицетворява триумфа на светлината над мрака, доброто над злото (...) Топката е символ на слънцето във всички подобни спортове като футбол, хоккей, баскетбол и крикет (...) Бейзболът е свързан със слънцето чрез това, че игрището има формата и структурата на слънчев часовник, както и чрез правилата за игра и отбелязването на точки. Както всички спортове, бейзболът също изобразява сезонните цикли на слънцето по същия начин, както древните церемониални състезания са се провеждали като част от ритуалите за плодородие“.²²

Религиозни празници

Католицизмът носи всички белези на митраизма. В тайните общества и ритуали на мистериите, посветените могат да принадлежат на много общества и да напредват по ранг. Церемониите за посвещаване в масонството, многобройните култови организации и католическите ордени имат много общи неща. Например смъртта и възкресението на бога слънце са символизирани чрез лягане в ковчег и извикване в живот чрез ритуала на прераждането. След това човек може да се издига в ранг, докато достигне нивата на най-висшите посветени. Освен това, католическите свещеници и посветените могат да принадлежат на различни ордени в същата система. Католицизмът си е присвоил много езически места за поклонение на слънцето и им е дал християнски имена. Например, богът слънце Хелиос в езическата гробница, открита в 1574 г. под базиликата „Св. Петър“ във Ватикана, сега е известен като *Cristo Sole*.

Католическата базилика „Сан Клементе“ в Рим е украсена със слънчеви мотиви и първоначално е била светилище на Митра от втори век. В митраизма последователността на посвещението е следната:

*„Структурата на култа е йерархична. Членовете преминават през серия от седем нива, всяко от които има специален символ и планета покровител. От най-ниското до най-високото тези нива са Corax (гарван, Меркурий), Nutrius (измислена дума, означаваща мъж-невеста, Венера), Miles (войникът, Марс), Leo (лъвът, Юпитер), Perses (персиецът, луна), Heliodromus (куриерът на слънцето, слънцето) и накрая Pater (баща, Сатурн). Тези, които достигнат до най-високото ниво, Pater, могат да станат глава на паство. Тъй като местата за поклонение са толкова малки, новите църкви вероятно се основават винаги когато един или повече членове достигнат до най-висшето ниво. Два аспекта от посвещението в митраизма предлагат важна информация за разбиране на култа. Първо, за посветения в митраизма е възможно да бъде член на повече от един култ и, второ, на жените не се позволява да стават членове“.*²³

Важно е да се отбележи, че католическите манастири и катедрали често са построени върху древни езически места за поклонение и пещери и техните куполи представляват куполите в чест на слънцето от езическите култури за поклонение пред него. Явяванията на Мария и католическите светии често се свързват предимно с пещери. В шинтоизма* богинята слънце Аматерасу излиза от пещера, а в техния ритуален танц, наречен „Такачихо-кагура“, тя се появява с боядисано в бяло лице, както в много езически церемонии за посвещение. В католицизма Мария се появява от пещерата (Лурд) и именно в пещерите човек открива католически икони - или в градините (там са бо-

---

*Шинтоизъм - традиционна японска религия, датираща от древността. Бел. пр.

жествата на градините и дърветата) или в сутерените на катедралите и манастирите.

Вратите на слънцето са още една особеност на слънчевия култ. Те символизират портата на небесните божества или универсалната слънчева врата на живота и смъртта. Тези врати са важна част от ритуалите за поклонение пред слънцето, особено в началото на свещени дни или периоди. Те все още са валидни и се почитат като свещени в днешните източни религии. В католицизма те също са важен елемент от католическите ритуали. Ватиканът има „свещена врата“, която папата отваря в юбилейната година, а в новогодишния ден благославя различни свещени врати на различни места. Специални католически празници също съвпадат с езическите свещени дни и се празнуват под една или друга форма в повечето култури.

Коледа

25 декември, който празнуваме като Коледа, е възпоменателен ден за раждането на бога слънце. На този ден се празнува раждането на Озирис, което представлява раждане на слънцето. Когато Нимрод е унищожен, той е изобразен чрез отрязано дърво. И до днес неговото прераждане се празнува като новата клонка (коледното дърво), която израства от отрязания пън чрез даващата живот сила на змията. В Англия Коледа се празнува, като в огъня се хвърля коледен пън *, символизиращ унищожаването на Нимрод, а коледното дърво е символ на израсналата клонка. След това дървото се украсява, което символизира прераждането на бога слънце. Древната практика на празнуване раждането на бога слънце чрез елхата се открива в най-древните религии, дори в тези на древните индиански култури на Южна Америка. Жертвените животни на този ден са нечисти животни (като прасето и гъската). Тези две животни са основното коледно ястие в европейските страни: гъската на континента, а коледната шунка (свинска) главно във Великобритания. Понякога гъската се замества с различни птици, както и елхата се замества с различни дървета, ако в дадените държави е трудно да се доставят.

Раждането на Озирис съвпада с деня на лятното и зимното слънцестоене в зависимост от това в кое полукълбо се намираме. На този ден богът слънце преминава с колесницата си през небесата. Слънчевият бог Хелиос преминава през небето в своята слънчева колесница, дърпана от коне, както е изобразено в големия фонтан на Версай. В хиндуистката култура това е Сурия и неговата дърпана от коне колесница, карана от кочияша Аруна, който язди по небето, а в други култури колесницата е дърпана от други животни (като козел – Зевс - или северен елен). Същият езически обичай се и до днес.

---

* коледен пън – много голям и твърд пън, който се изгаря в огнището като част от традиционните коледни или съвременни празненства в няколко европейски култури. В България го наричаме „Бъдник“. Бел. пр.

На практика е изместил Исус Христос като главна фигура на Коледа. На 25 декември дядо Коледа язди по небето в дърпаната от северни елени каляска. Привлича с приветливата си закръглена външност, както го представя Уолт Дисни, но има същите характеристики като слънчевите божества.

*„Произход на дядо Коледа: 4-ти век - Историческите доказателства показват, че св. Николай никога не е бил историческа личност. Той е по-скоро християнизирана версия на различни езически морски божества – гръцкия Посейдон, римския Нептун и тевтонския Холд Никар. В първите векове на християнската църква много езически богове и богини придобиват човешки качества и се превръщат в християнски светци. Когато църквата създава личността на св. Николай, заимства титлата на Посейдон „Моряка“. Взема фамилията му от Никар. Различните храмове на Посейдон стават параклиси на св. Николай“.*²⁴

Теологията на дядо Коледа също е идентична в този ред на мисли, тъй като той - както са научени повечето деца - притежава качествата на Бога.

Той е вездесъщ. Може да посещава стотици милиони домове за една вечер.

Той е всезнаещ. Наблюдава всяко дете; вижда всичко и знае всичко; знае кога са били лоши и кога добри. Може да произвежда подаръци за стотици милиони деца и да им ги разнася за една вечер – всеки на точното дете.

Той е изцяло добър и напълно справедлив. Отсъжда кои деца са имали добро поведение и ги награждава съответно. Лошите деца биват прескачани или получават буца въглища.

Той е вечен.

Денят на жената

Денят на жената е Католически празник, отбелязван на 25 май. Това е празник в чест на богинята Кибела в древни времена.

Великден и Велики пости

Великден се е празнувал на този ден в чест на богинята Ишар (оттук идва и името*). Четиридесетдневният пост е бил в памет на смъртта и възкресението на Тамуз (подобен пост е характерен също и за исляма). Великите пости са въведени в католическия календар от Хормисд, епископ на Рим в 519 г. сл. Хр. За да се въведе празникът Великден в римския католически календар, датите са променени от Дионисий, така че този ден да се празнува един месец по-късно от автентичната еврейска Пасха. Целта е да съвпадне с древните езически дати за този празник; и тогава новата дата за Великден е наложена със сила. На същия ден древните хора са палели огньове и са пече-

ли сладкиши за небесната царица: тези кръгли сладкиши са имали за украса древния езически кръст с равни страни в кръг, символизиращ слънцето. И до ден днешен козунакът с горещ кръст е великденски деликатес. Яйцето е също езически символ, олицетворяващ прераждането, и на този празничен ден традиционно са ядели украсени яйца. Древният Израел вече е изпаднал под обаянието на древната вавилонска религия. В Еремия 7:18 четем:

„Синовете събират дърва и бащите кладат огъня, а жените месят тестото, за да правят пити на небесната царица и да правят възлияния на други богове, за да Ме оскърбяват“.

„Църковният историк Сократ приписва въвеждането на празника Великден в църквата на увековечаването на един стар обичай, както са били установени и много други обичаи“.²⁵

„Великденският огън се пали на върха на планините (...) това е обичай с езически произход. Църквата включва ритуала във великденската церемония“.²⁶

Празник на рождеството на св. Йоан

Това е римокатолически празник, отбелязван на 24 юни, представящ лятното слънцестоене. В древни времена това е било празник на Бел (или Тамуз), честван чрез скачане през огън или изгаряне на кула от дърва, което все още се прави в някои страни. Бог ни предупреждава срещу това:

„Да не се намира между теб никой, който прекарва сина си или дъщеря си през огън, или врач, или астролог, или заклинател, или гадател“ (Второзаконие 18:10).

Вавилон е наистина подходящ символ за вероотстъпническата система в края на времето, която ще е инициатор на последното отстъпление от Бога и от Неговия закон.

„Затова той се нарече Вавилон защото там Господ разбърка езика на цялата земя; и оттам Господ ги разпръсна по лицето на цялата земя“ (Битие 11:9).

Новият световен ред е опит да се възстанови по определен начин Вавилонската кула и още веднъж да се обединят всички народи в бунт спрямо Бога. „Вавилон“ означава объркване и ни се казва, че царете на земята ще блудстват с него (Откровение 17:2).

Всеки, който приема авторитета на римския епископ, признава авторитета на царя на „Вавилон“, независимо дали това е правителство, или

религиозна система. По този начинтесе подчиняват на „Вавилон“ и отдават почит на него, а не на Бога. Всеки от нас ще трябва да направи своя избор.

БЕЛЕЖКИ:

1. James Cardinal Gibbons, *Faith of Our Fathers* (111th printing, Illinois: TANBooks Inc., 1980): 87.
2. Точка 3, Катехизис на Католическата църква: 2030.
3. Cardinal Joseph Ratzinger, *Dominus Iesus*(August 6, 2000).
http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-iesus_en.html
4. R. Jeffrey Smith, *Washington Post Foreign Service* (September 6, 2000): A13.
5. Paul Johnson, *A History of Christianity* (New York: Simon & Schuster,1979): 410.
6. *Eucharist Meditations*: 111
7. *Council of Trent* Session 13, Chapter VIII.
<http://www.thecounciloftrent.com/ch13.htm>
8. St. AlphonsusLiguori, *Dignity and Duty of the Priest*, 1927.
9. "Article 12 Part III: The Final Purification, or Purgatory," *Catechism of theCatholic Church* 2nd Edition. <http://www.scborromeo.org/ccc/p123a12.htm>
10. *Catholic Layman* (July, 1856).
11. DaveHunt, *A WomanRides theBeast*(Oregon: HarvestHousePublishing,1994): 438.
12. Samuel Smiles, *The Huguenots* (New York: Harper and Brothers, 1868): 17.
13. Bonaventure Hinwood, *More Answers to Your Questions* (Human &Rousseau, 1983).
14. Пак там.
15. Janus, *The Pope and the Council* (London: Rivingtons, 1869): 117.
http://books.google.ca/books?id=7DQYAAAAYAAJ&printsec=frontcover&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false
16. Philip Schaff, *History of the Christian Church* Volume 4 (New York: Charles Scribner Sons, 1885): 280.<http://books.google.ca/books?id=zfg7AAAIAAJ&pg=PA749#v=onepage&q&f=false>
17. *The Two Babylons*(New Jersey: Loizeauz Brothers,1959): 120-121
18. William Barry, *The Papal Monarchy: From St. Gregory the Great to BonifaceVIII* (New York: G. P. Putnam's Sons, 1911): 45-46
19. *Catholic World*(March 1894): 809.
20. "Sunday," *Webster's Dictionary*.
<http://www.websters-online-dictionary.net/definition/sunday>
21. Madanjeet Singh, *The Sun in Myth and Art* (London: UNESCO, 1993): 90.

22. Madanjeet Singh, *The Sun in Myth and Art* (London: UNESCO, 1993):87-88.
23. Alison Griffith, "Mithraism," *The Ecole Initiative* (1995). <http://www2>.
24. Barbara Walker, *The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets* (Harperand Row, 1983): 725-726.
25. *Encyclopedia Britannica* Volume 7: 614
26. "Easter," *The Catholic Encyclopedia*.

МИСТИЧНОТО ЦАРСТВО НА СМЪРТТА

Една от най-коварните доктрини на Вавилон е доктрината за безсмъртието на душата. Повече от всяка друга, тя отваря вратата за недоверливи представи за живота след смъртта и е проникнала в религиозния свят със своите фалшиви обещания и твърдения. Освен това, тя често предлага като обещания многобройни начини за спасението на човека, както и различни възможности да станем достойни за спасение. Спиритизмът, прераждането и черната магия (култът и общуването с мъртвите) могат да се практикуват само в светлината на тази доктрина. Божието слово е съвсем категорично по този въпрос. Никоя от тези доктрини и практики не трябва да бъде толерирана от Божия народ, защото те всички се коренят във фалшивата представа за смъртта.

Смъртта е противоположност на живота. Изучаването на живота е една от великите теми на съвременните научни изследвания. Учените успяват да опишат процесите на живота, но не могат да определят неговия произход или да го възпроизведат. Определенията за живота включват функциите на живите организми, но не могат да бъдат точно описани по друг начин, освен с отрицателни термини като „състояние на не-смърт“. Терминът „смърт“ също е обект на подобни ограничения и мъртви предмети или организми могат да бъдат описани единствено като не-живи. Произходът на живота и смъртта обаче си остава загадка, за която научният свят може в най-добрия случай да даде теоретични отговори. От друга страна, Писанията ни дават ясни отговори не само за произхода на живота, но също и за произхода на смъртта и състоянието след нея.

Според разказа за Сътворението човекът получава дара на живота от Бога:

*„И Господ Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му **жизнено дихание**, и човекът **стана жива душа**“* (Битие 2:7; подчертано от автора).

Следователно Бог създава човека от пръст от земята, а след това вдъх-

ва в ноздрите му жизненото дихание. При съединяването на двете имаме налице „жива душа“.

Еврейската дума за „дъх“ в Битие 2:7 е *neshamah* или животворен принцип. Дъхът е равностоеен на самия живот (Исая 2:22). Друга еврейска дума, която е преведена 28 пъти като „дъх“ в превода на крал Джеймс, е *rûach*, която може също да означава „вятър“, „склонност“ или „дух“. Там тя е преведена 237 пъти като „дух“. В Битие 2:7 именно духът на живота от Бога кара неодоушевената материя да оживее и я превръща в „жива душа“. Еврейската дума за „душа“ е *nephesh* и двата термина *rûachi nephesh* често се прилагат неправилно, за да се нагодят към доктринални позиции, които нямат нищо общо с Писанията. И двете понятия за „душа“ и „дух“ се използват за описание на духовни обекти, които могат да съществуват независимо от тялото. Всъщност повечето религии в света днес учат, че смъртта е преход от едно състояние на съзнанието към друго. Те твърдят, че физическото тяло е подчинено на смъртта, но че „душата“ продължава да живее и е в действителност безсмъртна. Според тази доктрина тя е отделна същност и обитава в тялото на живите. За да се объркат още повече нещата, мнозинството християнски деноминации вярват, че това раздвояване се среща само при хората и че животните нямат душа.

Стихът от Битие 2:7 ясно твърди, че Бог вдъхва в създадения човек „жизненото дихание“ и той **става** „жива душа“. Той не **получава** жива душа - **става** жива душа. Библията на крал Джеймс твърди, че „човекът стана живо същество“. От 1700 споменавания на „душа“ и „дух“ в Библията нито веднъж те не са наречени безсмъртни, нетленни или вечни. Всъщност само Бог притежава безсмъртие (1 Тимотей 1:17; 6:16). Доктрината за безсмъртието на душата дава лъжлива надежда, която отрича вестта за смъртта. Освен това, ако човек продължава да живее, макар и в променено състояние, тогава няма нужда от Спасител или дори от изкупителната смърт на Христос. Исус умира, за да възстанови живота за онези, които са го загубили чрез греха. Йов свързва употребата на „дъх“ и „дух“ с думите:

„Докато е дишането ми в мен и Духът Божи в ноздрите ми...“ (Йов 27:3; Превод 1940).

Моисей казва, че жизненото дихание е в ноздрите на Адам, докато Йов споменава и двете думи и казва, че духът на Господа е в „ноздрите ми“. Следователно еврейските термини „*neshamah*“ и „*rûach*“ се използват в подобен контекст – а именно за самия живот! Според Писанията всички живи същества получават живота по един и същи начин от Бога и са подчинени на една и съща съдба.

„И Господ Бог образува от земята всички полски животни (...) [които имат] в себе си жизнено дихание“ (Битие 2:19; 7:15).

И човекът, и животното „... едно дихание имат всички. И човекът няма

никакво предимство пред животните“ (Еклисиаст 3:19).

Тъй като и човекът, и животното имат едно дихание, те умират и по един и същи начин.

„Защото участва на човешките синове и участва на животните е една част. Както умира единият, така умира и другият“ (Еклисиаст 3:19).

И човекът, и животните са създадени от пръстта. Затова, когато умрат, те се превръщат отново в пръст - просто обратното на сътворението.

„(...) понеже си пръст, в пръстта ще се върнеш“ (Битие 3:19).

Второто нещо, което се случва, когато човек умира, е че духът или жизненото дихание се връща при Бога:

„(...) а духът да се върне при Бога, Който го е дал“ (Еклисиаст 12:7).

Човекът не е създаден да умира, но смъртта навлиза в света като последица от греха.

„Защото заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23).

Тъй като смъртта е не-живот, това просто означава, че Бог взема живота (gûach, „духа“, „диханието“), който е дал при условие на послушание, и човекът престава да съществува. Именно този даден живот се връща при Бога, а не някаква преобразена човешка версия под формата на духовно същество. Когато Бог казва, че човекът „непременно ще умре“ (Битие 2:17), ако пресътвори Божиите заповеди, има предвид, че той ще престане да живее и ще се върне в пръстта. Без в никакъв случай да е съзнателно състояние, смъртта следователно е окончателното не-съществуване или безсъзнателност и е представена точно по този начин в Писанията.

„Духът му излиза, той се връща в земята си и в същия този ден намеренията му загиват“ (Псалм 146:4).

„Защото живите знаят, че ще умрат, а мъртвите не знаят нищо“ (Еклисиаст 9:5).

Мъртвите нямат съзнание за това какво става по земята – те не знаят нищо. Следващият стих заявява:

„Както любовта им, така и омразата им, и ревността им са вече из-

губени“ (Еклисиаст 9:6).

„Защото в смъртта няма спомен за Теб: в гроба кой ще Те слави“ (Псалм 6:5; Православна Библия 1991).

Следователно чувствата също умират.

„Мъртвите не хвалят Господа, нито онези, които слизат в мълчанието“ (Псалм 115:17).

Това състояние на безсъзнателност е приравнено със сън. Йов казва:

„Така човек ляга и не става. Докато небесата не престанат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си“ (Йов 14:12; подчертано от автора).

Човекът спи в смъртния сън до възкресението в края на времето. Тогава и само тогава той ще се събуди и ще възкръсне. Давид го нарича „сънят на смъртта“ (Псалм 13:3; Превод на крал Джеймс).

Възкресението на Лазар

Друга илюстрация за това намираме в историята за възкресението на Лазар. Докато говори на учениците си за него, Исус казва:

*„Нашият приятел Лазар е заспал, но Аз отивам да го събудя. Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус беше говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им каза ясно: **Лазар умря**“* (Йоан 11:11-14; подчертано от автора).

Учениците са объркани и мислят, че Христос има предвид нормален сън, но Той говори за съня на смъртта. Стих 17 от тази глава казва:

„И така, като дойде Исус, намери, че той беше вече от четири дни в гроба“.

Докато говори с Марта, Той се опитва да я утеши с думите:

„Брат ти ще възкръсне. Марта Му каза: Зная, че ще възкръсне във възкресението на последния ден“ (Йоан 11:23, 24).

Марта знае, че животът на Лазар ще бъде възстановен само във възкресението на последния ден. Чрез неговото възкресение Исус показва, че Той е Този, Който може да възкреси мъртвите по силата на собственото Си

твърдение:

„Аз съм възкресението и животът“ (Йоан 11:25).

Писанията както на Стария, така и на Новия завет са много категорични по този въпрос. Животът на мъртвите ще бъде възвърнат при възкресението в последния ден (1 Коринтяни 15:51-55; Йов 19:25-26; Йов 14:10-15; Псалм 17:15; Даниил 12:13). Ще има отделни възкресения за праведните и нечестивите. Йоан 5:28, 29 твърди:

„Не се чудете на това; защото иде часът, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“.

„Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат“ (1 Солунци 4:16).

„Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение“ (Откровение 20:5).

Същият глас, който възкресява Лазар от гроба, ще се чуе в последния ден от историята на този свят, извиквайки онези, които спят в земните гробове. Христос ще пресътвори праведните мъртви или „мъртвите в Христос“ и ще вдъхне в тях диханието на вечния живот, и те ще влязат в Небето. Откровение 20:6:

„Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение“.

Нечестивите мъртви остават в пръстта, за да бъдат възкресени след хилядата години във възкресението за осъждане. (Виж „Дългоочакваният Милениум“ и „Наближаващата кулминация на историята“.) Когато Исус призовава Лазар от гроба,

„(...) извика със силен глас: Лазаре, излез навън!“ (Йоан 11:43).

Този глас възвръща живота на Лазар. „И умрелият излезе“, а Исус казва:

„Разпоийте го и го оставете да си върви“ (Йоан 11:44).

Не се казва нито една дума за това какво става през онези четири дена, докато Лазар е мъртъв. Христос не споменава абсолютно нищо, нито пък

Марта или дори самият Лазар. Разбира се, истината е, че няма нищо за разказване какво се е случило след смъртта му или за царството на мъртвите, просто защото той е преживял съня на смъртта, който е състояние на абсолютна тишина и забрава.

Спиритизъм

Ако мъртвите са в безсъзнателно състояние или сън, очаквайки възкресението, как да си обясним очевидното общуване с мъртвите, което е толкова широко разпространено в много съвременни и древни религиозни движения? Култът към предците е обичаен в много култури, особено африканските, а движението *Ню Ейдж* твърди, че общува с духовни същества. В библейски времена имаме историята за цар Саул, който се обръща към една врачка от Ендор и привидно се свързва със Самуил, който е мъртъв от известно време. Тези въпроси имат нужда от изясняване.

Първо, могат ли мъртвите да общуват с живите или да се връщат в дома си и да витаят? В предишната част видяхме, че мъртвите не знаят нищо (Еклизиаст 9:5) и че при смъртта „изчезват (всички) негови помисли“ (Псалм 146:4; Православна Библия 1991). Йов ни дава уверението:

„Както облакът се разнася и изчезва, така и този, който слиза в гроба, няма да стане. Той никога няма да се върне в къщата си, нито мястото му ще го познае вече“ (Йов 7:9, 10; Превод на крал Джеймс).

Казва още:

„Синовете му достигат до почит, но той не знае; унижават се, но той не разбира за тях“ (Йов 14:21).

Накрая Соломон пише за мъртвите така:

„Както любовта им, така и омразата им, и ревността им са вече изгубени; вече никога няма да имат дял в нещо, което се прави под слънцето“ (Еклизиаст 9:6).

Под страх от смъртно наказание Бог осъжда съветването с медиуми или общуването с мъртви (Изход 22:18; Левит 19:31; 20:6,27; Второзаконие 18:9-14; 4 Царе 21:6; 23:24; Еремия 27:9, 10). Бог е разкрил ясно средството Си за общуване с човечите. Той предава вести чрез Своето Слово и чрез пророците Си.

„Допитвайте се до Закона и откровението. Ако те не казват като това Слово, няма в тях светлина“ (Исая 8:20; Православна Библия 1991).

Писанията (Законът) са вдъхновеното Божие Слово (2 Петрово 1:20, 21;

2 Тимотей 3:16; Йоан 10:35; Матей 24:35; Лука 24:44; Псалм 119:89, 100, 101), а свидетелството (превод на „Верен“) е духът на пророчеството (Откровение 19:10).

Ако духовете, които медиумите и екстрасенсите викат, не са духовете на мъртвите, тогава трябва да са духове на демони, които мамят човека и ограбват спасението му. Бог съветва чрез пророк Исаия:

„И когато ви кажат: Допитвайте се до медиумите и до спиритистите, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Да се допита ли до мъртвите за живите?“ (Исаия 8:19).

Срещата на Саул със Самуил

Един често цитиран пасаж в подкрепа на общуването с мъртвите е 1 Царе 28:3-25, където Саул се допитва до врачка в Ендор. Тя привидно призовава Самуил, за да даде съвет на царя. Самият той е измъчван от духове и чрез собствените си действия е прекъснал своята връзка с Бога (стих 25). Обаче Саул помни, че всички предсказания на Самуил за живота му са се изпълнили. В паниката си го моли да му даде съвет. В стих 14 той пита врачката: „Как изглежда?“, което показва, че самият той не го вижда. Освен това духът се подиграва на Саул с думите, че короната му ще отиде при съперника му. Вестта на духа не изисква ясновидски способности. Давид вече е бил помазан, а Израил не се е смирил пред Господа, което прави повече от вероятно поражението му от филистимците. Тъй като мъртвите са в състояние на безсъзнателност, е очевидно, че не духът на Самуил общува със Саул. Според Писанията Сатана може да общува с човека и да му се представя за светъл ангел (Матей 4:1-11; 2 Коринтяни 11:13).

Съвременен спиритизъм

Винаги когато Бог действа с голяма сила, за да призове народа Си да се върне при Него, Сатана фалшифицира вестта с чудотворна сила.

„А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения“ (1 Тимотей 4:1).

Съвременните прояви на спиритизма започват със сестрите Фокс през 1848 г., които чуват мистериозни похлопвания в дома на фермера Фокс в Хайдсвил, Ню Йорк. От това скромно начало спиритизмът се е разраснал до световно движение със съвременния си пробив, концентриран в движението Ню Ейдж.

Още първите водачи спиритисти признават, че общуват със самия Са-

тана. В *Spritten*, норвежки спиритистки вестник, се изказва следното твърдение:

*„Спиритизмът е змията в Рая, която предлага на човека да яде от дървото за познаване на доброто и злото“.*¹

Моузес Хъл, водещ спиритистки лектор от онова време, изказва следното твърдение:

*„Откровената змия (...) В отговор на въпроса: В кого тогава трябва да вярваме – в Бог или в Сатана?, аз отговарям: „Фактите от всеки случай в Библията ни дават основание да вярваме на Сатана, той винаги е говорил истината, което е повече от това, което може да се каже за другия (...) Не дяволът, а именно Бог допуска грешката в Едемската градина (...) Именно Бог, а не дяволът е убиец от самото начало“.*²

Това богохулно твърдение разкрива истинската природа на спиритизма.

Доктрината за ада и чистилището

Доктрините за ада и чистилището имат езически произход и са възприети в християнската култура чрез римокатолическите църковни отци. Кардинал Гибънс пише за чистилището:

*„В следващия живот съществува междинно състояние на временно наказание, определено за онези, които не са удовлетворили Божието правосъдие за вече опростените грехове. Наличието на чистилище естествено води след себе си съответната на него догма – нуждата да се молим за мъртвите“.*³

Адът по принцип се определя като състояние, където починалите във вражда с Бога понасят вечни мъки, докато душите на праведните отиват в небето при смъртта.

Еврейското *she'ol* и гръцкото *Hades* се превеждат „ад“ и се отнасят за света на мъртвите. Гръцката дума *geenna* обозначава „ада“ на огненото наказание. Библейската терминология често се използва метафорично и може да възникне объркване по отношение на това дали термините се отнасят за място или състояние, в което се намират мъртвите.

Гръцката дума *geenna* е използвана 12 пъти в Новия завет и произлиза от еврейското *Ge Hinnom*, "Долината наЕном", където са се практикували езически ритуали на жертване и изгаряне на деца на Молох. Еремия нарича тази долина „долина на клане“. „Еномовият дол“ или „геената“ става място за изгаряне на боклук и с изграждането на доктрината за огнения ад, където

се наказват нечестивите, долината започва да служи като символ на огъня от последните дни.

В Планинската проповед Исус споменава „геена“ три пъти. Той предупреждава фарисеите за проклятието на „геената“. Естеството и резултатите от огъня са описани в Библията като „неугасим огън“ (Марк 9:43-48; Лука 3:9) или „вечен огън“ (Матей 25:41). Този огън пречиства земята (2 Петрово 3:10-12; Лука 3:17) след второто възкресение (Откровение 20:5).

Думата „вечен“ (*aiónios*) се използва за описване на съдбата както на праведните, така и на нечестивите. Ако заплатата на греха е смърт (Римляни 6:23), тогава наказанието на нечестивите е вечна смърт. Окончателният резултат от огъня е вечен, а не самият огън. Този принцип е ясно показан в употребата на понятието „вечен“ в Писанията. Еремия пророкува, че Бог ще запали огън в Ерусалим, който „няма да угасне“ (Еремия 17:27). Когато Навуходоносор разрушава Ерусалим, градът изгаря до основи и огънят не угасва, докато не унищожава града, обаче днес той не гори. Също така в Юда 1:7 четем:

„Както и Содом и Гомора, и околните на тях градове, които, подобно на тях, се предадоха на блудство и тръгнаха след чужда плът, са поставени за пример, като търпят наказанието на вечния огън“.

Този въпрос също се споменава и във 2 Петрово 2:5, 6. Огънят вече не гори, но последиците от него са вечни.

Доктрината, че нечестивите мъртви понасят безкрайни мъки, е отвратителна и несъвместима с характера на Бога, Който чрез жертвата на Своя Син проявява безкрайна любов към изпадналия в грях човешки род. Езически гледища повлияват върху идеите на еврейските учени за живота след смъртта. Йосиф Флавий вярва, че мъртвите отиват в небето или в ада, докато очакват възкресението. Праведните се изпращат на място, което се нарича „лоното на Авраам“, докато нечестивите са отделени с дълбока бездна и са затворени в място, откъдето могат да чуват и виждат адските огньовете. Тези гледища са несъвместими с ясните учения на Писанията, че „мъртвите не знаят нищо“ (Еклисиаст 9:5).

Съвременните християнски учени по същия начин се придържат към доктрината за незабавен живот в рая или ада и цитират като доказателство доста библейски пасаж, особено обещанието на Исус към разбойника на кръста и притчата за богаташа и Лазар, които при смъртта си отиват съответно в ада и „лоното на Авраам“. Тези текстове имат нужда от изясняване, ако това, което учат, трябва да бъде приведено в хармония с останалата част от Писанието по отношение състоянието на мъртвите.

Никъде в Писанията не се намира доктринално учение за незабавен живот след смъртта. Лазар, когото Исус възкресява от смъртта, определено не отива в рая или „лоното на Авраам“, когато умира. Новозаветните учения по този въпрос са ясни. На Петдесетница Петър казва:

„Братя, нека да ви кажа свободно за патриарха Давид, че и умря, и беше погребан, и гробът му е при нас и до днес (...) Защото Давид не се е възнесъл на небесата“ (Деяния 2:29, 34; подчертано от автора).

Разбойникът на кръста

Не отива ли разбойникът на кръста в Небето след смъртта си? Разбойникът се обръща към Христос на кръста:

„(Господи) Исусе, спомни си за мен, когато дойдеш в царството Си“ (Лука 23:42).

Той гледа напред към едно бъдещо събитие, молейки Го да си спомни за него в деня, когато се раздават окончателните награди. Гледа с очакване към Второто пришествие. Матей 16:28 споменава, че Христос „идва в царството Си“, а в Йоан 14:3 самият Той казва: „Пак ще дойда“. На разбойника на кръста Исус отговаря следното:

„Истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мен в рая“ (Лука 23:43).

Дали разбойникът е с Христос в рая „днес“, петък следобед или вечерта? Отговорът е не, тъй като дори самият Христос още не се е възнесъл в небето по това време, както казва в неделя сутринта, след като възкръсва.

„Не се допирай до Мен, защото още не съм възлязъл при Отца Си“ (Йоан 20:17; Православна Библия 1991).

Ако Христос не се е възнесъл на небето в неделя (утрото на възкресението), разбойникът също не се е възнесъл.

Причината за това объркване трябва да се търси във факта, че оригиналният Нов завет е написан на гръцко унициално писмо, при което всяка дума продължава в следващата без празни места, точки или стихове, каквито имаме сега. Едва след 1557 г. библейските писания се разделят на стихове. Правилното поставяне на запетаята е жизненоважно за разбирането на текста. Поставяйки я след „днес“, стихът звучи по следния начин:

„Истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мен в рая“.

Така се запазва хармонията между този стих и твърдението в Йоан 20:17, че Исус още не се е възнесъл на небето. Просто в деня на разпъването си на кръста разбойникът получава обещанието, че ще бъде в небето, когато Господ установи Своето царство.

Няколко библии наистина поставят запетаята на това място, за да се предаде правилният смисъл. Това са Превод на Ламсън, Подчертаната Биб-

лия (от Джоузеф Б. Родърамчлен на „Учениците на Христос“) и Превод на Новия свят на християнските гръцки писания (Свидетели на Йехова). Методисткият коментар от Адам Кларк също обсъжда неправилното поставяне на заветаята.

Лазар и адът (Лука 16:19-31)

Често се изказва мнението, че учението на Исус в тези пасажии трябва да се приема буквално. Обаче езикът и обстановката са изключително *символични* и историята трябва да се възприема като притча. Буквално всяка сцена в нея противоречи на ученията на Писанията и следователно притчата е планирана чрез познати символи да предаде духовни истини на водачите на Израел. Еврейската нация се е ползвала с голямото Божие благоразположение като пазителка на Неговата истина. Тя е трябвало да бъде светлина за езичниците и да води езическите нации към единствения Източник на „жива вода“. По тази причина са поставени на кръстопътя между големите нации и търговските маршрути по онова време. Вместо да изпълняват мисията си обаче, те стават фанатици и егоцентрични, претендирайки че спасението е само за тях самите. Макар да се гордеят с изключителността си, те въпреки това възприемат езически учения за живота след смъртта, но винаги с идеята, че тяхното положение ги прави достойни за Небето. Исус порицава лицемерието на тези гледища и историята за богаташа и Лазар разбива шаблона на споменатия мироглед.

В притчата богаташът символизира еврейската нация, която е богата на духовни истини, а беднякът символизира езичниците. Богаташът е „облечен“ с познание за Царя на царете (моравото е цветът на царствеността) (Лука 16:19) и средството за придобиване на праведност (бял висон – Откровение 19:8). Езичникът е покрит с рани, които символизират греха (Исаия 1:6), но не му се предлага никакво лечение за заболяването. Всъщност му отказват дори трохите, които падат от „духовната трапеза“ на богаташа. Исус разбива този мироглед на еврейското мислене чрез отношението си към ханаанката (Матей 15:21-28), която също моли за трохите от „масата на богаташа“. При тази среща са споменати също и кучетата, които са още един символ на езичниците или на хората, които не се ползват с Божието благоразположение. Дори учениците настояват Исус да отпрати жената, с което показват до каква степен ученията на книжниците са повлияли върху тяхната преценка.

С разгръщането на притчата Исус преобръща гледищата на еврейските водачи с главата надолу, като поставя богаташа в „ада“, а бедняка в „лоното на Авраам“. Цялата история от Матей, 23 гл. е израз на съжаление за фанатичните схващания на книжниците и фарисеите и дава отговори на това защо местата на богаташа и бедняка очевидно са разменени. Освен това на учениците се предава урокът, че състоянието и положението не са никаква гаранция за спасение. Така те постепенно се подготвят да скъсат с традицията и да проповядват евангелието със сила както на евреи, така и на езичници. В корена на еврейските вярвания лежи егоизмът, но Бог изисква личното аз

да се изгуби и да „обичаме ближния си както себе си“.

Уповаването на произхода е следващият въпрос, разглеждан в притчата. Евреите твърдят, че Авраам е техен баща (Йоан 8:39), но в притчата „татко Авраам“ не успява да помогне на богаташа. Новият завет заявява, че тези, които са в Христос, са Авраамово потомство (Галатяни 3:29), а Христос идва да излекува наранените и съкрушените по сърце. Единствено онези, които съзнават собствената си духовна нищета и нуждата си от Спасител, могат да получат Неговите благословения. В блаженствата (Матей 5:1-12) именно „нищите по дух“, които скърбят, които са кротки и „гладуват и жадуват за правдата“, могат да бъдат удовлетворени и да получат милост. С други думи, човек трябва да признае духовната си бедност, да скърби за греховете си, да преживее промяна на характера, копнеейки за правдата на Христос, за да я получи.

Ученията, основани върху традицията, са следващото нещо, което Исус порицава. В Матей 15:1-9 Той предупреждава книжниците и фарисеите, че със своите традиции те обезсилват Божието слово. В притчата за богаташа и Лазар няма никаква възможност за втори шанс след смъртта. Съществува огромна бездна и молбата на богаташа да изпрати предупреждение на братята си не е удовлетворена. Посочена е причината, че те имат Моисей и пророците или Божието слово. Ако не приемаме ученията на Писанията, тогава дори вест от мъртвите ще бъде безполезна за нашето спасение.

Всяка сцена, която се разкрива в притчата, носи духовна истина, противоположна на миогледа на еврейските водачи. Съвременната тенденция притчата да се разглежда буквално, за да се подкрепи идеята за ада, няма нищо общо с целта на историята и отрича красивата вест, която тя съдържа.

Следователно според Библията смъртта е състояние на безсъзнателен сън. Това не означава, че в небето няма никакъв архив за спящите светии. Бог има свършен архив за нас, за самата ни същност, и когато призове спящите светии, те ще възкръснат с нетленни тела и с характер, който са изградили под водителството на Божията осветяваща сила. Библейският доклад за смъртта съвсем не е тревожен – той е утешителен. Нашите предци не наблюдават всяка наша грешка, за да страдат от погрешните ни решения. Те са блажено невежи за разгръщащите се събития, тъй като ще спят до деня на възкресението. Ако сме укрепени в тези библейски истини, тогава фалшивата сила на лъжливите чудеса и духове няма да има никаква власт над нас и ще бъдем по-добре подготвени да устоим в последните дни.

БЕЛЕЖКИ:

1. Spritten, 15 декември 1889. С. 2.
2. Moses Hull, *The Devil and the Adventists* (Chicago, 1899): 15-16, цитирани в Christian Edwardson, *Facts of Faith* (TEACH Services, Inc., 2001): 308.
3. Ayers Publishing, 1978. С. 173. Cardinal James Gibbons, *The Faith of Our Fathers* (Ayers Publishing, 1978): 173

ДУХЪТ НА ЕДИНСТВОТО

Живеем във време, когато има безпрецедентен стремеж към единство и сближаване на религиозната мисъл. Твърди се, че всички народи служат на един и същи Бог и затова толерантността към различните гледища е съществено необходима за мира между всички народи и нации с различни убеждения. Все пак Христос наистина се моли за единството и то изглежда ще трябва да стане факт, преди да може да се говори за истински мир на нашата разкъсвана от борби планета. Когато Исус изрича Своята първосвещеническа молитва: „И славата, която Ти Ми даде, Аз дадох на тях; **за да бъдат едно**, както и Ние сме едно“ (Йоан 17:22; подчертано от автора), какъв вид единство има предвид? Дали това е световно единство, за да може най-накрая да се постигне световен мир? Не казва ли Той:

„Да не мислите, че дойдох да донеса мир на земята; не дойдох да донеса мир, а меч“ (Матей 10:34).

Исус никога не е оправдавал физическото насилие, следователно мечът, който има предвид, е мечът на Духа, който е Божието слово:

„Вземете също шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово“ (Ефесяни 6:17).

Духовната битка, която трябва да се води, е битката за Словото. Имайки това предвид, можем да разгледаме от нов ъгъл молитвата на Христос за единство. Първо, Той определено не се моли за светско единство, но за единство въз основа на Словото:

*„Изявих името Ти на хората, които Ми даде **от света**. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и **те опазиха Твоето слово** (...) Аз за тях се моля; **не се моля за света**, а за тези, които си Ми дал, защото са Твои (...) Аз им предадох **Твоето слово**; и светът ги намрази, защото те не са от света, както*

и Аз не съм от него (...)Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина“ (Йоан 17:6, 9, 14, 17; подчертано от автора).

Евангелието на Исус Христос е невероятно просто, но всъщност изисква да се подчиним на влиянието на Неговата осветяваща сила. Може да има само един Исус и това е Словото, което става плът. *Истината може да бъде отделена от фалшификата само въз основа на Словото.*

„Защото ревнувам за вас с Божествена ревност, понеже ви сгодих за един Мъж, за да ви представя като чиста девица пред Христос. Но се боя, да не би както змията измами Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата, която дължите на Христос. Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, Когото ние не сме проповядвали, или ако получите друг дух, когото не сте получили, или друго благовестие, което не сте приели, вие лесно търпите това“ (2 Коринтяни 11:2-4; подчертано от автора).

Освен че Словото трябва да бъде ключовият елемент на истинското единство, трябва също да има и плодове в съответствие с него.

„Защото се яви Божията благодат, която носи спасение за всичките хора, като ни учи да се отречем от безбожието и светските страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, като очакваме блажената надежда и явяването на славата на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, Който даде Себе Си заради нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да очисти за Себе Си народ за Свое притежание, ревностен за добри дела“ (Тит 2:11-14).

Божият народ има нужда от искрена изповед на греха. Те трябва да отговорят на стандарта на Словото и да не правят компромиси, за да се приспособяват към стандартите на света. Трябва да устояват заедно със смирен дух и кротост. Ако някъде има злини, те трябва да бъдат поправяни. Трябва да призовават внимателно грешащите към завръщане при Бога, като знаят, че който мисли, че стои, трябва да внимава да не падне. Трябва да се подкрепят и поддържат един-друг. Бог може и иска да използва една покоряваща Му се църква.

Истинското християнство и истинското християнско единство са основани върху Словото – „Твоето слово е истина“ и такова единство, според думите на Христос, ще донесе по-скоро омраза, отколкото мир. В светлината на това, как трябва да тълкуваме стремежа към християнско единство в икуменическото движение, от една страна, и по-широката цел за единство на религиите, достигаща своята кулминация в една световна религия, от друга? Това единство може да бъде постигнато само за сметка на истината и чрез компромис. За теолога,

настроен на „икуменическа вълна“, единството *на всяка цена* е движещата сила на религиозните му стремежи. Ако Словото не може да бъде обединяваща сила, тогава трябва да се обединяваме въз основа на други критерии вместо него, а за християнския свят тези критерии попадат в една от следните две главни категории:

1. Догматичното единство е основата, върху която много теолози се стремят към единство. Свързват ги догмите: това, което са казали църковните отци, тайнствата, литургиите и социалните взаимодействия.

2. Единството на опитността, при което преживяванията и чувствата на човека – въздействието на Духа, знаменията и чудесата, стават обединяващ фактор. Опитността е определящият фактор. Този вид единство може да преодолее библейски, доктринални, както и културни бариери и да събере заедно различни верски системи в едно общо хваление. Обаче въпросът е как разбираме кой дух е водещ, особено като имаме предупреждението за заблудите на последните дни.

„Пазете се да не ви подмами някой (...) Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Матей 24:4, 24).

Християнското единство и икуменическото движение

Как може да се съвмести икуменическият дух с позицията на Реформацията относно папството и доктрините на Католическата църква?

Реформацията основава отделянето си от Рим върху Божието слово и слага евангелието на Исус Христос в ръцете на обикновения човек. Реформаторите се стремят да направят Словото на Бога достъпно за всеки, който търси познание за плана на спасението. Достъпността на Писанията изключително много оспорва доктрините и върховенството на Рим и възстановява истини, които са били изгубени през вековете на потисничество на религиозната свобода. Тук нямаме намерение да повтаряме вече споменатото в предишните глави по въпроса за папските догми, но е необходимо кратко обобщение, което да постави „декорите“ за събитията, отнасящи се до възстановяването на „християнското единство“.

Реформацията е възродила много библейски истини, които са били забравени или забранени. Реформаторите категорично разпознават папската система като антихристка. В дванадесети век валденсите дават ясно свидетелство за антихриста, за когото твърдят, че управлява в църквата. Обаче Йоаким е един от първите, които тълкуват пророчествата, отнасящи се до антихриста. Уиклиф, Йероним, Лутер, Нокс, Калвин, Бакстър и другите водачи на Реформацията имат единно мнение относно идентичността на анти-

христа. Х. Гратан Гинес казва:

„А гледищата на реформаторите се споделят от хиляди, от стотици хиляди. Те са възприети от князе и народи. Под тяхно влияние нациите се отказват от верността си към фалшивия свещеник на Рим. За да се противостои на тази тенденция, се отприщват всички адски сили (...) Обаче реформацията остава непобедена и непобедима. Държи я Божието слово...“¹

Забравени истини, които са възстановени			
1370 сл. Хр.	Джон Уиклиф	Възстановяване на Библията	
16-ти век	Мартин Лутер Джон Калвин	Вярата Безплатната благодат Божият закон Библейското кръщение	Лутерани Презвитерияни Анабаптисти
17-ти век	Джон Смит Джон Джеймс	Библейското кръщение Съботата	Баптисти Баптисти от седмия ден
18-ти век	Джон Уесли	Законът и благодатта Обръщането Освещението	Методисти
19-ти век		Библейските пророчества	Адвентно движение Мисия Движение

Фигура 11.1

Дори в предговора на старата Библия на крал Джеймс папството е наречено „човекът на греха“ и се отправят предупреждения срещу зловредността на така наречените папски личности.

По отношение на антихриста (гръцкото значение на „анти“ е „на мястото на“) Библията казва:

„Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог“ (2 Солунци 2:3, 4).

Подобни твърдения се изказват от папството, когато папа Бонифаций VIII в своята була *Unam Sanctam* заявява:

„Римският понтифекс съди всички, но него никой не го съди. Ние изказваме заявления, твърдения, определения и преценки: За спасението на всяко същество е задължително да бъде поданик на римския понтифекс (...) това, което се казва за Христос: „подчинил си всичко под нозете Му“, е съвсем валидно и за мен (...) аз имам властта на Царя на царете. Аз съм всичко и над всичко, така че самият Бог и аз, заместникът на Бога, имаме сходно естество и аз мога да правя всичко, каквото може Бог. В такъв случай, какво можете да ме наречете, освен Бог?“.

Папа Лъв XIII също твърди, че е Бог в енцикликите си и е интересно, че списанието „Тайм“ пише по повод опита за убийство на Йоан Павел II: „... все едно, че стреляш по Бога“.²

Рим не е склонен да прави компромиси с реформаторите по въпросите на доктрините и папа Павел III свиква събора в Трент, който се среща на три сесии между 1545 и 1563 г. По време на втората среща присъстват и протестанти. Съборът препотвърждава повечето от доктрините, оспорвани от реформаторите, включително:

1. Трансубстанцията
2. Оправданието чрез вяра и дела
3. Средновековната литургия
4. Седемте тайнства
5. Обетът за безбрачие
6. Доктрината за чистилището
7. Индулгенциите
8. Увеличава се властта на папата, като му се дава право да налага указите на събора, и се изисква от църковните служители да му дават обещание за подчинение.

„Съборът в Трент (1545 г.), който е свикан от папа Павел III, за да се противопостави на Реформацията и да изясни римокатолическата доктринална позиция, вместо да реформира църквата, заздравява католическата доктринална позиция и учения, толкова отвратителни за реформаторите. Съборът препотвърждава мнението на църквата за доктрините за трансубстанцията, вярата и делата, литургията, седемте тайнства, обетът за безбрачие, чистилището и индулгенциите и разширява властта на папата“.⁴

Контрареформацията

Въпреки отделянето на реформираните църкви от римокатолицизма, Писанието предсказва, че в края на времето целият свят ще отиде след „звяра“. Това включва и днешните църкви. Реформацията ще забуксува и принципите, които довеждат до отделяне от Рим, няма да бъдат считани за пречка

във времето на края. Както беше разгледано в главата „Виното на Вавилон“, Рим се смята за „майка на всички църкви“ и стремежът му винаги ще е да върне отделените се „деца“ при себе си.

Претеризъм и футуризм

Йезуитите са призвани да се противопоставят на ученията на реформаторите и за да се разреши проблемът с разобличаването на папството като антихрист и папата като „синът на погибелта“. В това отношение особено много изпъкват двама йезуитски учени. Това са Алказар и Рибера и те разработват претеристичните и футуристичните системи за тълкуване на пророчествата. Претеристичното тълкуване поставя всички пророчества, отнасящи се до антихриста, в миналото (гонители извън еврейската или християнската религия), а футуристичните тълкувания ги поставят в бъдещето – след християнската диспенсация и тайното грабване. Рибера публикува своите футуристични гледища през 1585 г.

Според футуристичното гледище антихристът трябва да произлиза от племето на Дан и ще се появи след тайното грабване. Той трябва да възстанови храма, да премахне християнската вяра, да претендира, че е Бог, а след това да покори света в рамките на три и половина години. Освен това футуризмът учи, че вместо да идва с облаците и голяма слава, нашият Спасител ще дойде тайно и тихо, за да отведе Своята църква – учение, което няма нищо общо с ученията на апостолите.

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа“ (1 Солунци 4:16, 17; Издание 1940).

Апостолите говорят за духа на антихриста, който вече действа по тяхно време, но ще се изяви напълно в края на времето. Изобщо не става въпрос за антихристка сила в миналото. В Матей 24 гл. Исус говори за това огромно отстъпление като за бъдещо събитие, а не като случка от миналото.

В 19-ти век протестантският свят, начело с англиканския свещеник Самюъл Р. Мийтланд, приема футуристичните учения и вижда в това възможност да се прекратят враждебните отношения с Рим.

Пророческото тълкуване на футуризма се прецизира още повече, когато, според С. П. Трегелс, диспенсационализмът произлиза от „вест“, предадена на език чрез езиците в църквата на Едуард Ървинг в Англия. Методът на футуристичния диспенсационализъм за тълкуването на пророчествата е възприет от повечето протестантски църкви днес и е начинът на тълкуване, използван в Библията с препратки на Скофийлд.⁵ Диспенсационализмът е продукт на футуризма и учи, че историята е разделена на седем диспенса-

ЧОВЕКЪТ

Царството на невинността	Съвестта	Управлението	Обещанието	Законът	Благодатта	Хилядагодишното царство
Грехът преди вечността (Едем)	Предпотопната цивилизация	Следпотопния период	Авраам до Изхода	Левитската ера	Църковният период	Ерата на мира

По време на диспенсацията на Хилядагодишното царство евреите ще проповядват евангелието след грабването на християните. Те ще бъдат потискани от антихриста и видимото явление на Христос ще ги спаси в края на седемте години. Според футуристите Църквата се занимава с благодатта, а евреите – с Царството. Следователно Господната молитва „Да дойде Твоето царство“ не може да има никакво значение за християните. Освен това Скофийлд не допуска никаква приемственост между старозаветния вярващ и новозаветната църква. Дори Христос не говори на нас (защото Той поучава при старата диспенсация); само посланията са отправени към нас.

Повечето хора, които подкрепят диспенсационализма, са от Калвинистката вяра с дълбоко вкоренени убеждения за предопределението. Според тази доктрина човек е толкова дълбоко изпаднал в грях, че не може да избира сам за себе си. Следователно спасението не е условно, но безусловно, и човек или е предопределен за вечно спасение, или за вечно осъждане. Всички обещания в Писанията също са безусловни, а евреите са Божият избран народ, независимо дали го искат, или не.

Това не е библейско учение – то унищожава човешката свобода на избора, свежда го до положение на безгласна буква и обезсмисля ученията на Евангелието. Това учение явно нарушава библейското гледище за условността (Изход 19:5, 6; Второзаконие 28:1,15; Еремия 18:7-10 и много други стихове както в Стария, така и в Новия завет). Именно доктрината за предопределението прокарва пътя за приемането на диспенсационализма от Калвинистките църкви. Без вестта, предадена чрез езиците в църквата на Ървинг, тази система на тълкуване никога не би се появила, защото никой, който приема само Библията (принципа *sola scriptura*), не би я възприел. Писанието предупреждава срещу заблуждаващи учения от духове. Апостол Павел пише:

„А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения“ (1 Тимотей 4:1).

Павел съветва всички да направят Божието слово свой стандарт и да се ръководят от ученията на Христос, за да могат да бъдат защитени от фалши-

ви доктрини.

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други – пророци, други – благовестители, а други – пастири и учители с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло, докато ние всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота, за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на някое учение, по човешка измама, в лукавство, по хитро измислени заблуди“ (Ефесяни 4:11-14).

Висшата критика и рационализмът

Още една атака срещу протестантските учения е предприета чрез римокатолическите учени Ричард Саймън и д-р Александър Гедес през 1678 г., чрез която повечето от библейските истории, отнасящи се до потопа, непорочното зачатие и възкресението са осъдени като митове. Висшата критика и немският рационализъм унищожават фундаменталните вярвания в библейските истини и за съжаление учените от реформираните църкви възприемат тези доктрини. Почти няма протестантска църква, която да не е потвърдила официално гледищата на дарвинизма за произхода на живота.

Още по-голям разрыв между протестантизма и католицизма би трябвало да създаде обявяването от папа Пий IX през 1854 г. на непорочното зачатие на самата Дева Мария, което полага основата на култа към нея. Той също въздига традицията като по-ценна от Писанията. (При един случай той нарича разколнически епископ с думите: „Традицията, аз съм традицията“.) През 1869 г. същият свиква Първия ватикански събор.

Първият ватикански събор

Върхът на папската власт при Пий IX е белязан с организирането на Първия ватикански събор, където ултрамонтанистите* под ръководството на йезуитите спечелват решителна победа и в резултат на нея на 13 юли 1870 г. следва обявяването на догмата за папската непогрешимост.

*Ултрамонтанист – силен поддръжник или привърженик на папския авторитет. Бел. пр.

Папа Пий IX публикува енцикликата „Програмата на заблудата“, която осъжда либералната теология и библейските общества, и разпространителите на Писанието като сеячи на неверие и ереси. Освен това започва и масирана атака срещу разделянето на църква и държава.⁶

Мартин Лутер, Джон Калвин, Джон Нокс, Джон Уесли и други реформатори са определени от Бога да извършат едно велико дело, но за съжа-

ление появилата се след тях нова църква, след като възстановява изгубени библейски истини, няма желание да търси други такива или да включва откритите от други хора във вероученията си. Джон Робинсън обобщава това със следните думи, докато дава съвети на първите преселници:

*„Ако Бог ви разкрие нещо чрез някои други Негови служители, приемете го със същата готовност, с която винаги сте приемали всяка истина от моето служене; защото съм убеден, че Господ има **още истини** и светлина, които да излъчи от Своето свято Слово. Колкото се отнася до мен, изключително много скърбя за състоянието на реформираните църкви, които са стигнали до застой в религията и днес не отиват по-далеч от водача на тяхната реформация. Лутераните не могат да бъдат накарани да надскочат това, което казва Лутер (...) а калвинистите, виждате ли, са се прилепили здраво към мястото, където ги е оставил този велик Божии човек, който обаче не е разбирал всички неща. Това е злощастно състояние, достойно за съжаление; защото макар да са били пламтящи и блестящи светили за своето време, тези личности не са прониквали във всички Божии намерения. Но ако живееха сега, щяха да възприемат новата светлина със същата готовност, с каквата са възприели първата (...) Умолявам ви да внимавате какво приемате за истина и да го сравнявате и претегляте с други стихове от Библията, преди да го приемете; защото, след като християнинът е излязъл съвсем наскоро от такава дълбока антихристиянска тъмнина, не е възможно върху него изведнъж да се излее знанието в цялата му пълнота“.*⁷

Упоритото отхвърляне на истината може да наскърби и изгони Светия Дух, Чиято задача е да ни води към „всяка истина“.

„А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина“ (Йоан 16:13).

За съжаление, не само папството следва фалшиви доктрини, но и протестантските църкви започват да пият от „виното“ на римския Вавилон, като не приемат всички изгубени и преоткривани истини.

Почти целият протестантизъм се придържа към небиблейското празнуване на неделата. Практикува се кръщение на бебета и има протестанти, които проповядват чистилището. Пророчествата на Даниил и Откровение се отхвърлят. Д-р Р. Л. Елсън (презвитерианец) казва:

„Това, от което имаме нужда днес, е да завършим Реформацията, която достига своята връхна точка през шестнадесети век с помощта на Лутер, Калвин и Нокс“.

Обединяване с Рим

Преди 1960 г. много хора все още гледат на Католическата църква с подозрение и идеите на реформаторите все още не са заличени от умовете на много протестанти. Освен това католиците все още поддържат гледището, че спасението може да се постигне само в рамките на тяхната църква. Обаче реформираните църкви се насочват към икуменизма и в 1948 г. се създава Световният съвет на църквите, който включва повечето протестантски църкви, но без православните и католическите.

Влиянието на Втория ватикански събор

През 1950 г. папа Пий XII формулира и налага доктрината за телесното възнесение на блажената Дева Мария, която би трябвало още повече да разшири пропастта между католици и протестанти по доктриналните въпроси. Неговият приемник папа Йоан XXII свиква Втория ватикански събор и не се отказва от нито една доктринална позиция на Католическата църква. В 1962 г. той заявява, че спасението не е само за римокатолиците, но може отсега нататък да бъде получено от всички, които живеят според съвестта си.

Теологът, който най-често се свързва с про-ватиканския дух, е йезуитът Карл Ранър. Ранър потвърждава традиционните католически доктрини и тяхната претенция за универсална истинност; приема, че спасението идва чрез Христос и църквата, обаче Божият народ се простира извън Католическата църква и другите църкви и включва цялото човечество.⁸

Принципите на икуменическото движение се формулират на Втория ватикански събор и се изказва твърдението, че основната цел на цялото това начинание е да се признае върховенството на римския епископ. *За да може църквите да се обединят, те всички трябва да признаят първенството на папския престол.* През септември 1995 г. папа Йоан Павел II публикува подобно твърдение, в което заявява, че признаването на първенството на папата е решаващо за единството на църквите. Заглавието на водещата статия в католическия вестник „Южен кръст“ от 17 септември 1995 г. гласи:

„За да се постигне единство всички църкви трябва да приемат папския авторитет“.

Катехизисът на Католическата църква също заявява:

„Христос дава единството на Своята църква от самото начало. Ние вярваме, че това единство продължава да съществува в Католическата църква като нещо, което тя никога не може да изгуби, и се надяваме, че то ще продължи да се увеличава до края на времето“ (Т. 820).

„Крайната цел на икуменизма, както я разбират католиците, е единство във вярата, поклонението и признанието на върховния духовен авто-

ритет на епископа на Рим“ (свещеник Дж. Корнел).

За Католическата църква това единство, което трябва да се постигне, не се отнася само за отделените се при Реформацията църкви, но включва всички хора по света.

„Всички хора са призвани в това католическо единство на Божия народ (...) И към него по различни начини принадлежат или са призвани: верните католици, други, които вярват в Христос, и накрая цялото човечество, призовано от Божията спасителна благодат“ (Т. 836, Катехизис на Католическата църква).

Изненадващо е да се види колко бързо световната общност на църквите приема идеята за универсалното върховенство на папството. Преди Втория ватикански събор все още съществува забележим разрыв между католици и протестанти. Но постъпките за диалог между реформираните църкви са в доста напреднала фаза. Към 1958 г. Световният съвет на църквите (ССЦ) и Международният мисионерски съвет (ММС) вече са обединили усилията си, а в 1961 г. православните църкви и някои от петдесетните също изпращат свои представители на срещите на Съвета. В 1963 г. Общоафриканската конференция решава, че:

„Църковното единство е Единство, което се стремим да постигнем помежду си, с независимите църкви и с Римокатолическата църква“.

Списание „Тайм“ от 25 ноември 1966 г. твърди, че съвсем новият лутерански съвет изпраща сърдечни поздравии към вашингтонската среща на римокатолиците. Това се цитира „като доказателство, че духът на единството е взаимен“. Един лутерански теолог подтиква протестантите да започнат да мислят за завръщането си в своята църковна родина – Римокатолическата църква. През 1969 г. папата посещава седалището на Световния съвет на църквите и списание „Тайм“ от 20 юни 1969 г. докладва, че това е „Истинското събитие на пътуването му“. На събора на ССЦ в Упсала през 1968 г. Римокатолическата църква изпраща наблюдатели, както и още веднъж през 1975 г. на срещата в Найроби.

През 1975 г. разширяващото се партньорство между протестантизма и католицизма се демонстрира чрез издаването на съвместен общ катехизис. Тази книга от 720 страници предлага изчерпателни изявления за християнската вяра и според редакторите е написана: „... за да помогне на християните да си сътрудничат в рамките на техните общности за съвместния растеж на църквите към онова единство в разнообразието, което е целта на икуменическите начинания“.

Този документ поощрява много компромиси и пренебрегва безнаказано

основни библейски заповеди. Следват няколко откъса за илюстрация на същото:

1. Моралните директиви, които можем да намерим в Десетте заповеди, както и в Проповедта на планината, са „до голяма степен обусловени от своята епоха и култура“.

2. Много новозаветни пасажи са описани като тълкувания, а не като исторически събития. А някои изявления на Исус Христос са „вложени в устата на Спасителя“ от Неговите апостоли - поговорки, които „историческият Исус никога не е изричал“.

3. Теми като физическото възкресение на Исус се считат за „постоянен проблем“ за съвременния човек, „изпълнен с трудности“.

„Неговото послание трябва да бъде тълкувано по един по-уместен начин, тъй като възкръсването на Исус от мъртвите е идея, формулирана „на езика на еврейския апокалипсис“, която едва ли има някакво практическо значение в нашия съвременен социо-културен контекст“.

Дали има някаква вероятност Римската църква да е променила своето отношение и да се е приближила до протестантската вяра? Вторият ватикански събор не променя нито една доктрина на вярата, а оттогава Ватиканът е станал дори още по-непреклонен в поддържането на политиката си за съхраняването на Католическата доктрина.

Папа Йоан Павел II възражда „Конгрегацията за доктрините и вярата“, ново име за организацията на Инквизицията, председателствана от кардинал Йозеф Ратцингер, който е от немски произход. В йерархията ѝ папата назначава поддръжници на строгата дисциплина и заявява, че той не управлява демократична организация: „Това е институция, ръководена от Исус Христос – теократична институция“; ръководена, естествено, от неговия наместник - папата. Също така той разпространява енцикликата „Пречистване от злото“, в която категорично защитава католическите доктрини. Въпреки това изразява убеждението си, че икуменическото движение ще успее да обедини отново църквите. В книгата си „Да пристъпим през прага на надеждата“ той казва:

„Папа Йоан XXIII, който е подбуден от Бога да свика събора, често казва: „Онова, което разделя нас като вярващи в Христос, е много по-малко от това, което ни обединява“. В това изказване намираме сърцевината на икуменическото мислене (...) До 2000 година ние трябва да бъдем по-обединени, по-предразположени да напредваме по пътя към обединението, за което Христос се моли в навечерието на страданията Си. Единството е изключително скъпоценно. В определен смисъл на карта е заложено бъдещето на света“ (с. 146, 151).

Вторият ватикански събор подчертава важноста на неделните събра-

ния за католицизма и по подразбиране - за целия свят. Документите от този събор заявяват:

*„Освен това нашият стремеж да направим неделята истински „ден на радост и почивка от работа“ трябва да се насърчава (...) да се празнува евхаристията всяка неделя. От самото начало на тяхното християнско обръщане неделята трябва да се представя като древния празничен ден, „на който, събрани заедно, те трябва да слушат Божието слово и да вземат участие в Пасхалното тайнство“.*⁹

Не само че неделята е първият ден от седмицата, а не седмият, но и никой вярващ в Библията християнин не може да празнува евхаристията и да взема участие в Пасхалното тайнство, тъй като те имат езически произход. Освен това, католическата идея за неделята е диаметрално противоположна на протестантската представа за поклонението, тъй като е основана на традицията, на „деня на слънцето“ и е посветена на култа към Мария, както ясно твърди самият Йоан Павел II в енцикликата си „Диес Домини“:

„DIES DIERUM: Неделята, най-ранният празник, разкриващ смисъла на времето (...) Духовните и свещенически благословения на неделята, предадена ни от традицията, са наистина огромни (...) Важно е, че Катехизисът на Католическата църква учи, че „неделното празнуване на Господния ден и неговата евхаристия са сърцевината на църковния живот“ (...) Когато слушат словото, изнасяно в неделното събрание, верните гледат към Дева Мария, учейки се от нея да спазват деня и да го осмислят в душите си (срв. Лука 2:19). С Мария те се учат да застават в подножието на Кръста, предлагайки на Отец жертвата на Христос и присъединявайки се към нея, като предлагат в жертва собствения си живот. С Мария те преживяват радостта от Възкресението, създавайки свой собствен хвалебствен псалм с думи, които възвеличават неизчерпаемия дар на Божествената милост в неумолимия поток на времето: „И от родове в родове Неговата милост е върху онези, които Му се боят“ (Лука 1:50). От неделя на неделя поклонниците вървят по стъпките на Мария; и нейното майчинско ходатайство дава особена сила и плам на молитвата, която се издига от Църквата към най-святата Троица“.

Колко е далеч това от простотата на Христос. Обаче протестантизмът изглежда блажено невеж за компромисите на вярата, които трябва да преглътне, ако приеме папския авторитет и обединяването на църквите и религиите под неговото ръководство. Докъде са стигнали протестантските църкви по пътя към това обединение?

Англиканската църква

През 1966 г. архиепископ д-р Майкъл Рамзи предсказва повторното обе-

диняване на Англиканската и Римокатолическата църква. Неговият приемник д-р Донълд Когън заявява, че в такъв съюз папата ще бъде приматът. През 1969 г. съвместната Англиканска/римокатолическа комисия (АРКК) проучва доктриналните разлики и през 1977 г. публикува следното изявление.

„Изглежда уместно при всяко бъдещо обединение универсалният епископски сан, както беше описан, да бъде заеман от [папския] престол“.¹⁰

През 1989 г. Англиканският архиепископ на Кентърбъри, Негово Високо преосвещенство Робърт Рънси, отива в Рим и настоява християните да преосмислят върховенството на папата като духовен водач. Той носи пръстен, даден на един от неговите предшественици от папа Павел VI, и казва на Йоан Павел II, че

„(...) това е символ, много подобен на брачна халка“.¹¹

Приемникът на Робърт Рънси е Майкъл Кери. Кери е посветен икуменист и председател на важната Съветническа група за вярата и реда, която се занимава с църковни доктринални въпроси. Според списание „Тайм“ той е тясно свързан с харизматичното движение, което практикува говоренето на езици. Насърчава енорияшите си да посещават параклиси на Мария и отхвърля буквалното тълкуване на някои библейски събития, като сътворението и потопа. Той е широко известен като поддръжник на повторното обединение с Рим.

През юни 1999 г. Англиканската и Римокатолическата църква публикуват съвместното изявление „Дарбата на авторитета“. „Дейли телеграф“ от юни 1999 г. в отговор пуска заглавията:

„Църквите приемат, че папата има върховния авторитет. Съвместният документ твърди, че папата трябва да бъде признат като върховен авторитет в християнския свят, и го описва като „дарба, която трябва да бъде приета от всички църкви“. Комисията стига до заключението, че епископът на Рим има „особена служба по отношение разграничаването на истината“ и приема, че само папата има моралния авторитет да обединява различните християнски деноминации“.

С това изявление Англиканската църква изневерява на своето протестантско наследство и се подчинява на папската йерархия. Ако, както видяхме в гл. „Виното на Вавилон“, Рим е видимата глава на обединението „Вавилон“ в края на времето, не бихме могли да направим друго заключение, освен че протестантската Англиканска църква официално се е присъединила към него.

Лутеранската църква

Преподаваният д-р Карл Е. Браатен казва:

„Ако Лутер беше тук днес, той би отправил по-различен призив, особено ако знаеше, че неговата реформация ще породи толкова много незакононародени деца в дългосрочен план“.

Известният д-р Александър Камбъл казва:

„Организациите за поклонение, действащи сега в цялото християнство, защитени и утвърдени от съответните си обширни вероизповедания и своите църковни конституции, не са църкви на Исус Христос, но незакононародени дъщери на онази майка на блудниците – Римската църква“.

Римокатолиците и лутераните провеждат общи литургии, а в 1974 г. Американският лутеранско-римокатолически диалог в Съединените щати публикува „Папското върховенство и универсалната Църква: лутерани и католици в диалог“, 1974, т. V, Минеаполис, *Augsburg Press*.

На 31 декември 1994 г. лондонският „Телеграф“ публикува шокиращата статия със заглавие: „Германия се обажда, за да помоли: простете на Лутер“. През 1995 г. лутераните изпращат делегация в Рим; в Германия и Англия се появяват вестникарски статии, които твърдят, че протестантските църкви търсят прошка от Рим за Реформацията. В 1998 г. Римокатолическата църква и Лутеранската световна федерация издават своята „Съвместна декларация върху доктрината за оправданието“ и световната преса я оповестява като лекарството за разрива. Синодът на Лутеранската църква (*Evangelische Kirche*) също приема решението, че папата повече не трябва да бъде считан за Антихриста.

В главната лутеранска катедрала *Der Dom* в Берлин католици и лутерани провеждат обща литургия. Службите ръководят поред римокатолически и лутерански свещенослужители. Възвръщат се иконите с Дева Мария, а ритуалът на паленето на свещи за получаване покровителството на Девата отново става общо приета практика. За съжаление, Лутеранската църква е тръгнала по същия път както Англиканската.

Презвитерианци, конгрешани и методисти

В Южна Африка тези църкви договарят възвръщането си към Англиканската църква, докато последната държи ръката на Рим.¹² През 1969 г., по време на посещението на папа Павел в седалището на Световния съвет на църквите, презвитерианецът Юджийн Карсън Блейк, генерален секретар на Световния съвет, признава историческото значение на срещата в поздравителното си обръщение, казвайки на папата, че това посещение „обявява на целия свят, че икуменическото движение се разлива още по-нашироко и по-

надълбоко към единство и обновяване църквата на Христос“.

Епископ Станли Могоба, председател на Методистката църква в Южна Африка, казва, че голямото предизвикателство пред различните църкви е да говорят в единен пророчески глас на Държавата. Казва също, че между църквите все още съществува здрава обща основа.

Холандската реформирана църква

Д-р Бам от *Холандската* реформирана църква прави следното изявление:

„Крайно време е да видим какви общи неща имаме, а не само какво ни разделя“.

Убитият професор Хейнс, някогашен председател на Синода, го подкрепя в това. Пастор Дюплеси, познат като г-н Петдесятница и някогашен водач на Световния съвет на харизматичните църкви, също подтиква деноминациите да обединят усилията си с Римокатолическата църква.

В Южна Африка икуменическото движение напредва и освен Южноафриканският съвет на църквите, през юни 1988 г. се организира Църковен съюз на Южна Африка (ЦСЮА) с изричната цел да насърчава църковното обединение и да действа като съвест за правителството. В брошурата си от 1 януари 1990 г. те пишат:

„Дошло е времето Божиите деца в Южна Африка да осъзнаят, че те всички – въпреки разликите на вероизповеданието, езика и културата – са част от тялото на Христос в тази красива страна“.

Какво точно предизвиква тази вълна на завръщане към католицизма? Във вестник „Аргус“ от 12 август 1972 г., под огромното заглавие „Харизматична вълна на единство сред южноафриканските църкви“, пише:

„Тази седмица духовници казват, че се разпространява безпрецедентен дух на единство между римокатолически, протестантски и петдесятни църкви в Южна Африка. Неочаквано скоро наблюдаваме изумителни реакции от римокатолици и англикани, далеч надминаващи нашите представи и желания. Изведнъж се появи отворена врата, пред която организации от двата противоположни полюса – петдесятни и традиционни църкви – намират място за среща“.

Православната църква

И Руската, и Гръцката православна църква провеждат обширни икуменически дискусии с Рим, а патриарсите на тези църкви се стремят към

примирение с него. Папа Йоан Павел II посещава Турция и изнася в Православната катедрала реч, в която наемква за върховенството на папството, без нито една дума на възражение от страна на патриарха. През май 2001 г. той посещава Гърция по време на своята известна кампания „По стъпките на Павел“, за да демонстрира пред света своя помирителен дух.

Нормализирани са също връзките с Руската православна църква. След рухването на Съветския съюз е избран нов патриарх за глава на църквата, която е отдавнашен враг на римокатолицизма. За изненада на света новият патриарх не е руснак, а има и силни връзки с икуменическото движение. Списание „Тайм“ докладва:

„Папата вече може да не бъде италианец, но от само себе си се разбира, че патриархът на Москва и цяла Русия трябва да бъде руснак. Тоест до миналата седмица, когато още едно ненарушимо правило беше нарушено в Съветския съюз. При бляскаво позлатената Троица – манастира „Св. Сергей“ в Загорск - естонецът с немски произход митрополит Алексей от Ленинград беше избран за патриарх на Москва“.

Статията продължава с думите, че избирането на антикатолически прелат би изпратило антикатолически сигнали към Ватикана.

„За разлика от това, много пътувалият Алексей е посветен икуменист, който в продължение на 22 години служи като президент на Конференцията на европейските църкви – православна и протестантска организация за целия континент“.

След тези бурни събития папа Йоан Павел II призовава Ордена на йезуитите да наблюдава събитията в Русия и да се погрижи за повторното обучение на свещеници за тази задача. Това е записано в статия, озаглавена „Помиряване с йезуитите“, в списание „Тайм“ от 10 декември 1990 г.

Американските евангелисти

Били Греъм е вероятно най-големият протестантски евангелизатор в съвременното ни. Обаче дори той е станал поддръжник на икуменическото движение, стремящо се към обединяване с Рим. „Информационно религиозна агенция“ от 13 януари 1981 г. докладва:

„Папа Йоан Павел II разговаря насаме почти 2 часа с преподобния Били Греъм, най-известния протестантски евангелизатор в света“.

Вестник „Стар“ от 26 юни 1979 г. цитира думите на Били Греъм, че папата е почти евангелист. Възхвалява го за това, че дава тласък на религиозното възраждане по целия свят. Когато получава почетна титла от римокатоличе-

ския колеж „Белмонт“, Били Греъм казва на публиката: „Евангелието, въз основа на което бе основан този колеж, е същото евангелие, което аз проповядвам днес“.

Евангелистите в Съединените щати постепенно приемат обединяването с Рим. Тридесет и девет водещи протестанти евангелисти и римокатолици взаимно и тържествено се обявяват за християни и се заклеват да успокоят конфликтите между двете групи. Документ от двадесет и пет страници е подписан от такива престижни лидери като Чарлс Колсън, Пат Робъртсън, Кардинал Джон О`Конър от ръководството на местната мисия на Южните баптисти, както и от други видни архиепископи, епископи и теолози. Съставителите на документа включват католика Джон Нюхаус, директор на Института по религия и обществен живот; Чарлс Колсън, основател на Обществуване в затвора; католикът Джордж Уайгел, директор на Център за етика и политика; и Кент Хил, президент на колежа „Истърн Назарийн“. Документът приема, че протестантите и католиците, които приемат Христос като Господ и Спасител, са братя и членове на единствената църква на Христос. Той признава също, че:

„Нашите обществени и църковни разделения са дълбоки и отдавнашни и може никога да не бъдат преодолені преди бъдещото Царство“.

Ежедневникът „Чатанугафрийпрес“ докладва шокиращо резюме от изявления на Епископалната църква:

„Когато негово високопреосвещенство Рандолф Адлър, архиепископ на Международната общност на харизматичната Епископална църква, говори наскоро в Чатануга, неговите слушатели бяха шокирани (...) Той изнесе проповед за провала на протестантизма и неговото предстоящо унищожение (...) „Божията църква е католическа! – заяви той. – Тя е била католическа в началото, ще бъде католическа и в края“.

Д-р Бен Онсън, професор в Теологичната семинария „Колумбия“: *„Наблюдаваме края на протестантизма, какъвто го познаваме...“*

Д-р Джон Хол от Обединената църква на Канада: *„Свидетели сме на смъртта на протестантизма“.*¹⁵

Чрез отказа си от своите принципи и чрез компромисите с вярата и доктрините протестантизмът отваря вратата за потоп от злини. Спиритизмът, общуването с мъртвите и поклонението на предците са станали неразделна част от религиозната опитност заради приспособяването към света. На срещата на ССЦ в Ню Делхи през 1961 г. лозунгът е: „Църквата трябва да приспособи мирогледа си към днешния свят“, а през 1966 г. ССЦ приема резолюцията „Обединение на всички народи“. На седмата му асамблея, проведена в Канбера, Австралия, от 7 до 20 февруари 1991 г., основната тема е: „Ела, Свети Дух – обнови цялото творение“. Г-жа Чунг Хюнг Кюнг, професор по

теология и служител на Презвитерианската църква, Южна Корея, представя втората програмна реч. Тя излиза на сцената, танцувайки с двама аборигени с набедрени препаски и с 16 корейци с гонгове, барабани и знамена. Тя призовава публиката: „Пристъпете на свята земя с мен, сваляйки обувките си, докато танцуваме, за да подготвим пътя на духа“. След това със запалени свещи от двете си страни тя призовава духовете на мъртвите, като чете имената от напечатан лист. Сред духовете на починали, които призовава, са Агар, Урия, убитите от Ирод момченца, Жана д`Арк, убитите в газовите камери евреи, Махатма Ганди, Стийв Бико, Мартин Лутер Кинг, младши, Малкълм Х и накрая „духа на Освободителя, нашия брат Исус, измъчван и убит на кръста“. След това изгаря списъка и разпръсква пепелта във въздуха.

На петата конференция по „Християнска парапсихология“ (един от покровителите е архиепископът на Йорк д-р Дейвид Хоуп) в колежа „Крайстчърч“, Кентърбъри, са отправени призови да се организират сеанси в църквите, за да се помогне на починалите атеисти в тяхното духовно преобразяване.¹⁶

Рим и световните религии

Не само християните трябва да се обединят с Рим, но и всички религии трябва да признаят папата за духовен водач на света. Ватикана постоянно изтъква, че папата трябва да се счита за „Баща на цялото човешко семейство“. Малакай Мартин пише за папа Йоан Павел II:

*„Защото в края на краищата Йоан Павел II, претендирайки да бъде заместник на Христос, наистина претендира да бъде окончателната съдебна инстанция за общността на държавите като цяло“.*¹⁷

През 1986 г. в Асизи се провежда среща на световните религии, където папата играе ролята на домакин. Срещата се предава за целия свят по телевизията и присъстват лидери на протестантски, православни, англикански, еврейски, ислямски, будистки и хиндуистки религии, както и лидери на повечето от другите по-малки религиозни организации. На тази среща и на следващите срещи „в духа на Асизи“ папата е говорител и централна фигура. Този ежегоден форум се отбелязва с голяма пищност и лидерите на всички религии парадират със солидарността си с папата. Един друг форум е Парламентът на световните религии, който пропагандира темата, че всички религии служат на един и същи Бог. Важно е да се отбележи, че Обединените нации е форумът на много от тези дискусии на високо равнище и че папата използва този форум като представителен за всички религии на света.

След събитията около кризата в Залива, Израел прави стъпки, за да установи дипломатически отношения с папския престол. Отдавнашната вражда между Рим и еврейската религия е останала в миналото. В книгата си „Да преминем през прага на надеждата“ папа Йоан Павел II заявява, че той

винаги е имал намерението да установи връзки с Израел. Казва също, че в една от техните дискусии еврейски лидер е благодарил на Римската църква за всичко, което е направила за Бога през последните 2000 години. По време на посещението на папата в Съединените щати през 1999 г. равин Робърт Джейкъбс го възхвалява, че е първият папа, признал юдаизма.

Очебийните връзки между исляма и католицизма също са поразителни. По случай посещението на папата в Сирия през май 2001 г. Ройтерс публикува следния репортаж:

„Дамаск (Ройтерс): В неделя папа Йоан Павел II увековечи името си в историята, като стана първият папа, който някога е влизал в джамия и който настоява християните и мюсюлманите да си простят един на друг заради миналото. Говорейки във Великата джамия Умайяд, прекрасен паметник от сирийската история, той каза също, че религиозните убеждения никога не са оправдание за насилие. „Никога повече враждуващи общности“ – каза той в джамията, която съдържа паметник на св. Йоан Кръстител. Отвън се намира гробът на Саладин, който изгонва кръстоносците от Изтока. Папата, който извърши революция за отношенията с евреите, като посети римската синагога в 1985 г., каза, че сега е време да се обърне страницата също и с исляма. „За всички случаи, в които мюсюлманите и християните са се наранявали един друг, трябва да искаме прошка от Всемогъщия и да си простим един на друг“ – каза той в обръщението си към мюсюлманските водачи, включително Великия мюфтия на Сирия. „По-доброто взаимно разбирателство със сигурност ще доведе (...) до нов начин на представяне на нашите две религии - не чрез противопоставяне, както се е случвало твърде често в миналото, но като партньори, за доброто на човешкото семейство“. Показвайки уважение към мюсюлманската традиция, папата събу обувките си, преди да влезе в мястото за поклонение, предизвиквайки одобрителните възгласи и ръкопляскания на множеството хора, чакащи отвън. „Това са велики исторически моменти. Папата (...) влиза в джамията“ – съобщи говорителят на сирийската държавна телевизия. „Това е среща на исляма и християнството“. Призивът за взаимно опрощение е продължението на една тема, започната в петък в Гърция, където папата поиска Божията прошка за злините, причинени от католици на верни православни през последните 1000 години“.

Папата е най-висшият световен религиозен авторитет. *Обаче тази позиция определено не е постигната въз основа на истината, но въз основа на компромиса. Освен това религиозните принципи и доктрини на папството са възраждане на езическото поклонение пред слънцето (виж „Виното на Вавилон“) и представляват това, което Библията нарича „Вавилон“ от времето на края. Съюзът с Рим и подчинението на неговия авторитет прави хората част от „Вавилон“. Признавайки неговата ръководна позиция, те признават също и неговите доктрини:*

„Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?“ (Римляни 6:16).

Очевидно е, че по собственото си признание протестантизмът се е върнал при Църквата майка, а другите световни религии също са в съюз с нея. **Библията предупреждава за този троен съюз на „змея“, „звяра“ и „лъжепророка“.** **Лъжепророкът е елементът на „Вавилон“, който ще прави лъжливи знамения и чудеса, чрез които хората ще бъдат подмамени да следват „звяра“ и да получат неговия „белег“.**

„И звярът беше хванат и с него и лъжепророкът, който беше вършил пред него знамения, с които измами онези, които бяха приели белега на звяра и които се покланяха на неговия образ. Те двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро, което гори със сяра“ (Откровение 19:20).

Пренебрегването на истината е опасно и отваря вратата за заблудата.

„Този, чието идване е според действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата“ (2 Солунци 2:9-12).

Бог никога не изкушава и не заблуждава никого, следователно заблудата се отнася за Божията допускаща воля. Той допуска дяволът да заблуждава и мами хората, защото са им били дадени достатъчно указания и възможности да приемат истината. В края на краищата Бог ще бъде Победителят, когато най-накрая ще унищожи духовния „Вавилон“, който е мамил народите:

„И светлина на светило няма да свети вече в теб, и глас на младоженец и на невеста няма да се чува вече в теб, защото твоите търговци бяха големците на земята, защото чрез твоите чародейства бяха измамени всичките народи“ (Откровение 18:23).

Икуменизмът е просто още една стъпка към установяването на онази супер църква, „Великия Вавилон“, която най-накрая ще преследва хората, не желаещи да ѝ се подчинят. Колко верни са думите на Джон Нокс в 1547 г., отнасящи се до папството:

„Бягайте от „Вавилон“, ако не искате да участвате в унищожението му“.¹⁸

Втората ангелска вест обявява:

„Падна, падна Вавилон, градът голям; защото от виното на яростта на своето блудодейние напои всичките народи“ (Откровение 14:8; Цариградски Нов завет).

Откровение, 18 гл. повтаря вестта на втория ангел с допълнителния съвет да се отделим от него.

„Падна, падна Вавилон (...) И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ“ (Откровение 18:2, 4; подчертано от автора).

Втората ангелска вест е вест за отделяне от „Вавилон“, докато икуменическото движение е вест за обединяване с него. Компромисът е невъзможен. Бог призовава един народ да застане твърдо за Неговата истина. Има само три определения за истина в Библията: Исус е истината, Неговото Слово е истината и Неговият Закон е истината (Йоан 14:6, 17:17; Псалм 119:142). Бог събира един народ. Реформаторите са готови да умрат за това, в което вярват. Те изучават пророчествата, които категорично определят папството като Антихриста. Нека да не отхвърляме пророците и дано следните думи на Исус да не се отнасят за нас:

„Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пиленцата си под крилата си, но не искахте“ (Матей 23:37).

БЕЛЕЖКИ:

1. Henry Grattan Guinness, *Romanism and the Reformation* (Hodder and Stoughton, 1887): 251.
2. Джордж Дж. Чърч и др. „Ръцете на тероризма“. *TIME Magazine*, May 25, 1981.
3. Paul Johnson, *A History of Christianity* (New York: Simon & Schuster, 1979): 410.
4. Пак там.
5. D.F. Neufield, *Ministry* (July 1978).
6. Paul Johnson, *A History of Christianity* (New York: Simon & Schuster, 1979): 505–507.
7. D. Neal, *History of the Puritans Volume 1*: 269.
8. Paul Johnson, *A History of Christianity* (New York: Simon & Schuster, 1979): 608.

9. John Paul II, *Instruction on the Worship of the Eucharistic Mystery* Volume 25.
10. *London Church Times* (January 21, 1977).
11. *TIME* (October 16, 1989).
12. Protestant Reveille, 1977.
13. *Die Bürger*(January 27, 1990).
14. Robert Schuller, as quoted in Kevin Morgan, Sabbath Rest (TEACH Services Inc., 2002): 72
15. Jim Ashley, "Death of Protestantism Foreseen," *Chattanooga Free Press* (May 10, 1997)..
16. „The London Times“, 28 август 2000. Ruth Gledhill, "Churches 'should hold seances,'" *The London Times* (August 28, 2000)
17. Malachi Martin, *The Keys of This Blood* (Simon and Schuster, 1991): 375.
18. Friedrich H. Brandes. John Knox: der reformator Schottlands. R. L. Friderichs, 1862.

Глава 12

ЧУЖД ОГЪН

Защо контрареформацията има такъв голям успех? Как е възможно всичко, което защитава Реформацията, да бъде отхвърлено така охотно? Библията ни дава своя ясен отговор. Заблудата и измамата играят основната роля. *Духът на обединяването, който контролира църквите, се основава повече на чувствата, отколкото на истината*; а разграничаването на истината от лъжата ще изисква внимателно изследване. Разкриването на заблудата е болезнено начинание и целта ни тук не е да подценяваме някой от пътищата на вярата, но тъй като на карта са заложени съдбите на хората, е жизненоважно да изучаваме Писанията и да се стремим да бъдем в хармония с тях.

Преди Втория ватикански събор на повечето протестанти им е дошло до гуша от Рим, но този събор променя много неща. *Всъщност той не променя позицията на Рим, а представата за него*. Въпросът е как е постигнато това. Единственият начин да бъдат отклонени хората от фокусирането им върху доктриналните въпроси е да се насочат към една религия на чувствата. За тази цел Вторият ватикански събор издава директиви за начина на богослужение, който трябва да бъде възприет от църквите. Отсега нататък църковната общност трябва да участва повече в църковните служби и да се включи в богослужебните ритуали. Традиционните проповеди трябва да се променят и да се наблегне повече върху четенето на псалмите и цитати от евангелията. Трябва да се въведе съвременна музика в службите и физически движения на паството по време на пеенето. Трябва да се внесат съвременни музикални инструменти в богослужението и популярни песни да заместят по-традиционните химни. Стилът на богослужение трябва да бъде приспособен към културата на народите. Литургичната секция от документите на Втория ватикански събор, т. 1, по този въпрос може да бъде обобщена по следния начин:

„Накарайте църквите да свикнат с терминологията на празнуването и с идеята за празнуването. Всяка функция на църквата става празник (...) Накарайте църквите да свикнат с един обновен стил на празнична служба

(...) Намаляване на задръжките (...) Много физически жестове, телесни пози и движения. Организирайте песните и музикалните тържествени служби като прекрасни празници. Използвайте популярни религиозни песни и свързвайте музиката с различните култури и нрави на хората“.¹

Документът от Втория ватикански събор за музиката в литургията заявява:

„За да може вярващите да участват активно по-охотно и да извлекат по-голяма полза, е уместно форматът на празнуването и степента на участие в него да бъдат възможно най-разнообразни, според тържествеността на деня и естеството на присъстващото паство (...) Участието в Празнуването трябва да бъде вътрешно, но от друга страна, да бъде също и външно, тоест такова, че да показва вътрешното участие с жестове и телесни пози. Чрез изразяване на бурно одобрение, различни реакции и пее-не“.²

Изразяването на чувствата е жизненоважна съставка на този тип богослужение. Не че има нещо лошо в чувствата, но когато те заемат мястото на истината и на рационалното мислене, не може да им се има доверие. Катехизисът на Католическата църква добавя още към горното изявление от Втория ватикански събор:

„1157. Песните и музиката изпълняват своята функция като символи по още по-значим начин, когато са по-тясно свързани (...) с литургичните дейности според три основни критерия: красотата, изразяваща молитва; единодушното участие на събранието в определените моменти и тържествения характер на богослужението. По този начин те участват в целта на литургическите думи и действия: прославата на Бога и освещението на верните: „Колко плаках, дълбоко трогнат от вашите химни, песни и гласове, които ехтяха в църквата ви! Какво чувство преживях чрез тях! Тези звуци проникнаха в ушите ми, внушавайки истината в сърцето ми. Чувство на посвещение се надигна вътре в мен и сълзи потекоха по лицето ми – сълзи, които ми направиха добро“. 1158. Хармонията на символите (песен, музика, думи и действия) е толкова по-изразителна и плодотворна, когато е изразена в културното богатство на Божия народ, който празнува“.³

Думата „празнуване“ се повтаря отново и отново в тези документи и изразяването на чувства е поставено на едно от първите места. Опасността е, че литургията (църковният формат и дейности, освен проповядването на Словото) може да стане толкова всепоглъщащо увлекателна, че да замести Словото. Пеенето, ответните четения, музиката и хвалението може да заемат мястото на основаната върху Словото религия, като по този начин се предла-

га форма на благочестие без храната на небесния хляб.

През същото десетилетие, когато Вторият ватикански събор променя икуменическото мислене, християнският свят преживява драматично „пробуждане“. Харизматичното движение, което за пръв път се появява в началото на века, се разпространява като горски пожар в САЩ и в останалата част от света. Петдесятното движение обаче все още се отнася към римокатолиците с подозрение, тъй като те не са благословени с този дух на обновление. Обаче преди 1965 г. Бруин Преиндж пише:

*„(...) наскоро посетих римокатолическо, епископално и лутеранско лагерно събрание (...) убеден съм, че основното значение на харизматичното обновление е обединяването на църквите“.*⁴

В 1967 г. преподавателите и студентите от Католическия университет „Нотр Дам“ в Питсбърг, Пенсилвания (ръководени Свещениците на Светия Дух) се молят за дара на „Светия Дух“. И по време на едно от събранията им стотици поддръжници на католическата вяра получават това, за което са се молили; така се ражда католическото харизматично движение.

Папа Павел VI е първият, който отначало е принуден да осъди харизматичното движение в Католическата църква, но през 1975 г. на едно масово събрание на 25 000 души, от които 10 000 са чужденци, той възхвалява духовното обновление в базиликата „Св. Петър“ в Рим. Списание „Крисчианититудей“ от 6 юни 1975 г. пише:

„Епископи, архиепископи и кардинали, опитвайки се задържат шапките си на мястото им, пеят и танцуват екзалтирано, прегръщат се един друг, вдигат ръцете си към небето. Обръщението на папа Павел VI е прекъсвано от изпадащи в екстаз хора“.

След приемането на харизматичното движение в рамките на Римокатолическата църква протестантските и православните църкви променят позицията си относно приемането на католиците. Колин Бюканан пише, че:

*„Появата на Римската църква като партньор в икуменическите дискусии и влиянието на харизматичното движение напълно промениха икуменическите връзки“.*⁵

В началото на 50-те години на миналия век Давид Дюплеси вярва, че Бог го призовава за секретар на Петдесятната световна конференция, за да създаде контакт със Световния съвет на църквите. Впоследствие той изиграва водеща роля в икуменическите кръгове. От 60-те години на 20-ти век проникването на петдесятничеството в по-старите протестантски и православни църкви е драматично. Джеймс Дън пише:

„Приемането на петдесятничеството от лидерите на Световния съ-

вет отбелязва първия случай, когато по-традиционното християнство искрено посреща този ентузиазизиран клон от вярата и поклонението като валиден и важен израз на вяра. Преди такива форми на християнство или са били преследвани, или са успявали да процъфтяват извън организираната църква. Сега харизматичното движение постоянно събаря много от бариерите и неправилните представи и от двете страни. То се разпространява във всички традиционни класи на обществото и духовенството; а конкретно католическото петдесятничество привлича в голяма степен учени хора и уважение към авторитета, тайнствата и традицията, което липсва в класическото петдесятничество (...) много лидери на национални църкви преминават от предпазливото „без коментар“ към мнението, че харизматичното движение е най-добрата надежда за обновяване на църквата в последните десетилетия на този век“.⁶

Интересно е да се отбележи, че католическото петдесятничество довежда до по-голямо благоговение пред папския авторитет, до по-дълбоко възвеличаване на Дева Мария и до укрепване в католическите доктрини. Възраждането и феноменалният растеж на Църквата през последните няколко десетилетия е според Падила, част от много по-широко съживление на религията, което се наблюдава по целия свят.

„Доказателства за това възраждане са процъфтяването на окултизма и азиатските религии на Запад, активизирането на исляма в някои области на Африка, Малайзия и Пакистан, заедно с възраждането на будизма в Тайланд, Виетнам, Камбоджа, Бирма и Шри Ланка, на хиндуизма в Индия и шинтоизма в Япония, на жизнеспособността на спиритизма в Бразилия и на Сока-гакай* в Япония“.⁷

Професор Холенуегър от университета Бирмингам казва:

„Харизматичното движение има огромен потенциал да създава доверие и да унищожавя подозрението между противоположни групи, което осигури платформа, от която хората да могат да говорят честно и открито, без да стигат до противопоставяне (...) След като вече обедини римокатолици и протестанти, харизматичното движение върши чудеса“.⁸

Петдесятничеството се разпространява по целия свят като горски пожар и към 1996г. религиозните доклади за този феномен казват следното:

„Десет хиляди харизматици и петдесятници се молеха, пееха, танцуваха, пляскаха с ръце и викаха, обединени в едно от Светия Дух по време на четириднешно икуменическо събрание миналото лято (...) Около половина-

---

* Sokka Gakkaï—сравнително ново религиозно течение в Япония. Бел. пр.

та участници на Конгреса за Светия Дух и евангелизирането на света, проведен от 26 до 29 юли в Орландо, Флорида, бяха католици. „Светият Дух иска да разруши стените между католици и протестанти“ – каза Винсън-Сайнан, декан на факултета по теология в университета „Риджсът“ на Пат Робъртсън, който беше председател на конгреса“.⁹

Тъй като Светият Дух насочва към цялата истина, не може да води към никакъв компромис с лъжата. Следователно е задължително да изследваме функцията Му внимателно, както и феномените като изцеление и говорене на езици, които се приписват на Духа. Дали петдесетното движение отговаря на библейските критерии по отношение проявите на Духа?

Харизматичното движение и дарбата на Духа

Харизматичните църкви по принцип приемат футуристичния диспенсационалистки възглед за тълкуване на пророчествата и дарбите на Духа играят важна роля в тяхното богослужение, особено дара на говоренето на езици, на който се набляга в много харизматични групи. Всъщност тази „дарба на езиците“ често се смята за специална проява на действието на Светия Дух в живота на човека и хората искрено се стремят към нея. Крайните прояви на тази опитност може да бъдат придружавани от други прояви, като да бъдеш „поразен в Духа“, както и от опитности на изцелявания. Хиляди вярващи и невярващи са привлечени към церемониите за изцеляване и могат да преживеят тази сила, дори ако нямат никакво предишно религиозно преживяване или произлизат от атеистично семейство. Вярно е, че животът често се променя от тези опитности и алкохолици и наркомани могат да си тръгнат като преобразени хора. Това води до още повече обръщания и допринася за бързото разрастване на движението.

Какви са библейските критерии за действието на Духа и до каква степен отговаря на тези критерии това, което се случва в харизматичното движение?

Светият Дух в Писанието

Исус казва на учениците Си:

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди. И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде“ (Йоан 14:15-17).

Любовта към Бога ражда плодовете на послушанието: *„Ако ме любите, ще пазите Моите заповеди“*. Светият Дух е обещан на онези, които се

стремят да живеят в хармония с Божието слово. Духът ще ги утешава и ще им разкрива истината. Бог желае да спаси цялото човечество, но трябва да постъпваме според разкритата светлина и да приемаме, че спасението е от Исус Христос.

„... Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

„...ако ходим в светлината, както е и Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Исус (Христос), Неговия Син, ни очиства от всеки грях“ (1 Йоаново 1:7).

Отново виждаме условния аспект на спасението да излиза на преден план: *„ако“* ходим в светлината. Светият Дух, Който дава възможност за слушане, се предлага при условие на послушание:

„И ние сме Негови свидетели за тези неща, и Светият Дух, Когото Бог даде на онези, които Му се покоряват“ (Деяния 5:32; подчертано от автора).

Обръщане означава пълен обрат - да не живеем живота, който сме живели преди, да отхвърлим греха, който е нарушаване на Божия Закон. За да бъдем употребени от Бога и да се изпълним с Духа, трябва първо да бъдем убедени в своята греховност и в нуждата си от спасение. Това убеждение също се поражда от действието на Светия Дух:

„Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя. И той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба“ (Йоан 16:7, 8; Превод 1940).

Трябва да осъзнаем греховното си състояние, за да можем да потърсим решение на проблема с греха в Единствения, Който може да ни спаси от нашите грехове и да ни покрие със Своята правда, за да не бъдем осъдени в последния съд. Това е същността на евангелието с няколко думи. *Колко странно е, че популярните учения днес се опитват да изключат този аспект и да разпространяват друго евангелие – това на популярния хуманизъм, според което самоуважението ни не трябва да бъде наранявано и човекът не бива да бъде убеждаван във факта, че е грешник.* В разрез с ясните учения на Писанието, Робърт Шулър има да каже следното по този въпрос:

„Не мисля, че има нещо, направено в името на Христос и под знамето на християнството, което да се е оказало по-разрушително за човешката

личност и следователно, по вредно за евангелизаторските начинания, от често грубата, примитивна и нехристиянска стратегия да се опитваме да накараме хората да осъзнават своето изгубено и греховно състояние“.¹⁰

Трябва да знаем какво не е наред, преди да можем да го поправим с Божиата сила и да възстановим отношението си на покорство към Него. Христос ни укрепва срещу изкушенията.

„Въпреки че беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и усъвършенстван, стана причина за вечно спасение на всички, които са Му послушни“ (Евреи 5:8, 9).

„И Самуил каза: Господ наслаждава ли се на всеизгарянията и жертвите колкото на послушанието на Господния глас? Ето, послушанието е по-добро от жертвата и покорството – от тлъстината на овни“ (1 Царе 15:22).

Светият Дух ще ни научи и ще ни припомня Божието слово, за да можем да бъдем образец за подражание и успешни свидетели за Бога.

„А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (Йоан 14:26; Превод 1940).

Следователно дарбите на Духа се дават, за да ни върнат към единството с Бога и за да напредва евангелието.

1. Светият Дух ще довежда хората до покаяние, насочвайки ги към попълно разбиране на истината за Бога и за Исус Христос (Лука 24:46-49; Йоан 14-16; Деяния 4 гл.).

2. Изпълнението на обещанието трябва да донесе полза на хората, доведени в Църквата чрез свидетелите на евангелието (Йоан 17:20; Деяния 2:38, 39,46-47).

3. Дарът на езиците се дава за разнасяне на евангелието до различни езикови групи (Деяния 2:2-11, 43). Както в Деяния 2 гл., така и в Деяния 19 гл., виждаме, че езиците и пророчествата са свързани и следователно служат за разгласяване на евангелието.

4. Дарбите са дадени, за да съдействат за единството в църквата (1 Кор. 12:18-27).

5. В списъка на духовните дарби (Римл. 12:6-8; 1 Кор. 12:8-11,28-31; Еф. 4:11) само дарът на пророчеството (предаването на Евангелието) е представен във всичките четири случая, а дарът на езиците - само в 1 Коринтяни, където е в края на списъка.

Говоренето на езици в историята

Екстатичните езици са обичайна форма на поклонение в езическите храмове. Те са добре известни в древния Библос (1100г. пр. Хр.), а Платон ги споменава като феномен още в своето време. Той казва, че човек, обладан от божеството, получава слова, придружени с видения, които не се разбират от получаващия ги и затова се налага да има тълкуватели. Тази реч понякога е придружена от физическо изцеление на присъстващите хора. Виргилий (70-19 пр. Хр.) пише, че сибилската жрица, докато се моли, съединява духа си с бог Аполон и говори на непознати езици.¹¹

Глосолалията се споменава по време на ранния църковен период и Ириней (114-202 сл. Хр.) в произведението си „Срещу ересите“ говори категорично против злоупотребата с пророческата дарба, която често довежда до бурни емоции и до загуба на непорочността. В началото на християнството дарбата на езиците се счита за способност, с помощта на която да се разпространява евангелието. Ориген (185-254 сл. Хр.) пише за дарбата на езиците, спомената от апостол Павел в 1 Коринтяни 14:18, и недвусмислено я представя като способност, дадена с цел да се проповядва евангелието. Той казва:

„Оттогава всеки, получил дарбата на езиците не за самия него, но заради онези, на които трябва да се проповядва евангелието, става длъжник на всички, чийто език получава като знание от Бога“.

До четвърти век няма никакви сведения за глосолалия в църквата. Реформаторите смятат, че езиците са действително съществуващи. Лутер говори за превода като способност да се превежда от един познат език на друг. Калвин също изучава езиците подробно и е на едно мнение с гледището на този реформатор.¹² Уесли също смята, че езиците са съществуващи чужди езици.

Съвременната глосолалия произлиза от ървингитите (по името на Едуард Ървинг 1792-1834). През годините на Гражданската война религиозната емоционалност е в разгара си и „вътрешната светлина на Духа“ се смята за върховният стандарт, което прави Библията подчинена на свидетелството на Духа. *Обаче Свещеното писание недвусмислено учи, че Словото е стандартът, чрез който истината трябва да се измерва, и че истинският - Божият - Дух е в хармония със Своето Слово.* Движението смята, че епохата на Закона е преминала и е започнала епохата на Духа. Вярата става въпрос за чувство, сила и наслада и тогава различни тълкувания на евангелията (като диспенсационализма например) се промъкват в църквата.

Свръхестественото става върховен фактор и измества логиката и волята. Тези проповедници описват в дневниците си как пеят и танцуват, как изричат екстатични думи, докато са под въздействието на Духа. Джордж Тартър пише:

*„Бях обзет по един изключително приятен начин и бях принуден да лежа, пеейки и свирейки с уста; а след това да се изправя от леглото си между един и два часа, за да танцувам; и така продължих да пея и танцувам близо два часа по часовник (...) и го смятах за пеене, защото казвах (докато бях обзет от радост) крихатал; толлалдереблалол; ладероутолдеролтал-толдеродалъролттоллолдероу по такъв начин, че се тресях (...) Поисках от брат ми, който спеше при мен, да легне върху мен и той го направи, за да пробвам дали тогава ще се треса, и аз го блъсках нагоре и надолу и се кла-тех толкова силно, че той не можеше да ме принуди да лежа спокойно (...) Тресях го, като че ли беше в люлка“.*¹³

Когато в Англия ървингитите получават глосолалия, мормоните в Съединените щати под ръководството на Джоузеф Смит също говорят езици.

*„Отец Смит извикваше на някой неграмотен брат да стане и да говори езици в името на Исус Христос. Беше дадена заповедта (...) Стани на крака, говори или издай някакъв звук, продължавай да издаваш някакви звуци и Господ ще направи език от тях“.*¹⁴

Бригъм Янг също говори на езици и тълкува собствените си вести.¹⁵

Съвременното петдесятно движение произлиза от Движението за святост от края на деветнадесети век. Пробуждането в Кентъки се характеризира с падане, конвулсии, търкаляне, тичане, виене, кръсъци, „свят“ смях и лаене. Същите прояви се наблюдават в езическите религиозни ритуали и в култа към предците. Във вуду ритуалите и в много африкански ритуали ударите на барабаните причиняват вид хипнотичен транс, позволявайки на „второстепенен бог“ да поеме контрол над човека, и това събитие се придружава от говорене на екстатични езици. В някои ритуали се вземат наркотици, предизвикващи халюцинации, за да се помогне на човека да достигне състояние на променено съзнание, изискващо се за предизвикване на тези явления. Как в светлината на тези факти човек може да направи разлика между дарбите на Духа и лъжливите дарби на друг дух? Освен това, имайки предвид предупрежденията за фалшивите прояви на „Духа“ в края на времето, със сигурност единственото надеждно средство е да се изучават Писанията. В тях е „Божията“ сила, чийто фалшификат заема такова централно място в харизматичното пробуждане. В своите писания и доклади те често говорят за себе си като за „хора на Силата“. В книгата на Е. У. Кениън „В Неговото присъствие“ получаваме представа какво означава това:

„Да знаем, че това поражение му (на Сатана) е нанесено от нашия Заместник и това е направено заради нас, за да може в докладите на върховния съд на Вселената ние да бъдем господари на Сатана. И Сатана да разбира, че в името на Исус ние сме негови господари – когато сърцето

знае това, както тялото познава горещото и студеното, тогава вярата е излишна (...) Знаем, че самият Бог полага Сатана и всички негови способности под краката ни и Отец и Сатана гледат на нас като на господари на владението на мрака (...) Ние заемаме мястото на Исус (...) Той идва да унищожжи делата на неприятеля. Ние завършваме делото, което Той е започнал (...) Ти си победител; Той те прави такъв; свикни с това, за да можеш да изиграеш тази роля“.¹⁶

Това е полуистина, тъй като само Христос може да постигне тази победа. Силата принадлежи само на Него и единствено чрез Него се проявява в Неговия народ. Писанията заявяват, че Христос ще бъде този Победител и че смазването на Сатана ще стане едва след като Христос постигне тази победа:

„Защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си“ (1 Коринтяни 15:25).

„Какво е човек, че да го помниш, или човешки син, че да го зачиташ (...) Всичко си подчинил под краката му (...) но сега ние не виждаме още да му е подчинено всичко. Но виждаме Исус“ (Евреи 2:6-9).

„А Бог на мира скоро ще смаже Сатана под краката ви“ (Римляни 16:20).

„Скоро“ се отнася за времето, когато борбата ще е приключила при Второто пришествие на Христос. Кениън продължава своя анализ:

„Той ни е направил да седнем с Него в небесни места; следователно е явно, че седим на трона с Бога (...) Затова, ако главата се възвеличава, тялото се издига заедно с нея (...) Ако Той е победил всички сили на мрака и ги оставил парализирани и съкрушени, преди да възкръсне от мъртвите, все едно, че ние сме извършили това могъщо дело (...) Този авторитет и тази способност принадлежат на вярващия човек (...) Обновеният човек е свръхестествен (...) Той е супермен“.¹⁷

Преди да можем да седнем на трона, трябва да постигнем победа.

*„**На този, който победи**, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол“ (Откровение 3:21; подчертано от автора).*

Определено ударението се измества от Христос към вярващия и същото може да доведе до все по-големи и по-големи изяви на „духа“, за да бъде удовлетворена душата. Именно това се случва вечерта на 20 януари 1994

г., когато група от поне 450 души е събрана в малката църква „Винярд“ на летището в Торонто: те избухват в неконтролируем смях. Този вид поклонение се разпространява за няколко месеца из църквите по целия свят, достига дори до Република Чехия, Камбоджа и Индонезия. Само във Великобритания 3500 църкви се „смеят в Господа“. Явлението „смях в Господа“ води до състояние на опиянение, в което са обичайни и външните физически прояви. Често наблюдавани на такива събрания са опиянение, треперене, силно хлипане, както и изцеления. Тези явления се приветстват като велико изливане на Духа, обаче Библията съветва:

„И нека всичко да става с приличие и ред“ (1 Коринтяни 14:40).

Тъй като Библията предупреждава, че окончателното въздигане на човека на греха ще стане възможно чрез фалшиви знамения и чудеса, тогава харизматичното движение трябва да бъде внимателно преценено, тъй като то е едно от средствата, чрез които рухват бариерите между римокатолицизма и протестантизма.

„И тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на пришествието Си; този, чието идване е според действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят“ (2 Солунци 2:8-10).

Трябва отново да повторим, че могъщата заблуда е „изпратена“ от Бога в смисъл, че Той не я предотвратява. Това е Неговата допускаща воля, тъй като Бог не изкушава никого.

„Никой, който се изкушава, да не казва: Бог ме изкушава, защото Бог не се изкушава от зло и Той никого не изкушава. А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт. Не се заблуждавайте, възлюбени мои братя, всяко дадено добро и всеки свършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, в Когото няма изменение, нито сянка от промяна“ (Яков 1:13-17).

Знамения и чудеса стават постоянно във всички религиозни среди – пиещи мляко икони в хиндуизма, поява на светлини в будизма, духове и писания върху небето в исляма, евхаристични знамения, явявания на духове и физически явления в католицизма.

В Римокатолическите църкви и области има мощна вълна от знамения и чудеса. От очите на статуи текат кръв, миро или сълзи; случват се евхаристични чудеса (причастието се превръща в плът или кръв), Дева Мария

се явява все по-често и пророци и стигматици (хора, които имат белезите от разпъването на Исус на кръста) се превръщат в характерен белег на католическите църкви. Някои от тези поразителни случки наскоро бяха подчертани в книгата „Гърмът на правосъдието“, която има предговор от изтъкнатия католически теолог Малакай Мартин, което ѝ придава авторитетност. В тази публикация „Дева Мария“ потвърждава високото положение на папството и заявява, че великите събития от последните дни са настъпили за нас. Положението на Дева Мария и нейната роля в плана на спасението се изтъкват особено категорично, както може да се види от различните титли, които ѝ се приписват:

Титли на Мария в наше време

Пророчица на тези последни времена
Непорочното зачатие на Мария
Майка на Църквата
Мария като новата Ева
Небесна и земна царица/Царица на мира
Възнесението на Мария
Царица на святата молитвена броеница
Царица и майка на семействата
Мария като Съ-Изкупител, Посредник, Ходатай
Господарката на всички народи
Ковчегът на Новия завет
Майка на Второто пришествие

Само титлите *Съ-Изкупител*, *Посредник*, *Ходатай* ни говорят, че тези нейни явявания не произлизат от Божия трон. Библията е кристално ясна по този въпрос, тъй като те не са в съгласие с Божието слово.

„Търсете в закона и в свидетелството: Ако не говорят според това слово, наистина няма видели в тях“ (Исая 8:20; Цариградска Библия).

Явяванията на Дева Мария зачестяват все повече по целия свят и интересното е, че често са придружени от глосолалия или говорене на езици. Във връзка с това в новините на CNN (понеделник 9:12 ч., 19 декември 1996 г.) се съобщава, че фигура на Дева Мария се е явила на прозорците на една сграда във Флорида. По телевизията показват прозореца с обаяна в цветовете на дъгата фигура на Мария, която държи детето Исус, както често се изобразява в Католическите катедрали. Репортажът гласи: „Беше доста страшно за гледане. Пред сградата огромни групи хора се присъединиха към поклонението пред този феномен, молейки се с броеници и кръстове в ръка, докато други избухваха в екстатични езици или глосолалия“.

Петдесетницата и говоренето на езици

Исус обещава, че учениците ще получат сила отгоре, която ще ги направи способни за делото на евангелието.

„И тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое Име демони ще изгонват, нови езици ще говорят“ (Марк 16:17).

„И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми; а вие стойте в града (Ерусалим), докато се облечете със сила отгоре“ (Лука 24:49).

Гръцката дума за сила е *dunamis*, което означава „сила“, „способност“ или „умение“. Тази способност трябва да бъде използвана за определена цел и първата църква я получава на Петдесетница, когато Светият Дух им я придава. Четем за нея в Деяния, 2 гл.:

„И те всички се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят други езици, както Духът им даваше да говорят. А в Ерусалим се намираха юдеи, богобоязливи мъже от всеки народ под небето“ (Деяния 2:4, 5).

Придаващите нови способности дарби са дадени на Петдесетница, 50 дена след Пасхата. Петдесетница е възпоменание на даването на Закона, който формулира условията на заветна връзка на Израел с Бога. След жертвата на истинското пасхално Агне, Исус Христос, Божият народ получава способности да проповядва благата вест. Събитието преобразява учениците от уплашени вярвачи в истински войници на Христос и те разгласяват евангелието със сила. Когато на учениците се дава дарбата на езиците, присъстват посветени евреи от всеки народ.

„И като се чу този шум, се събра една навалица; и се смутиха, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език“ (Деяния 2:6; подчертано от автора).

„Тогавата как ги слушаме да говорят всеки на нашия собствен език, в който сме родени?“ (Деяния 2:8).

Деяния 2 гл. разкрива, че в Ерусалим в случая са представени 17 езика и всички хора ги чуват да говорят на техния собствен език (гр. *idios dialektos*), на техния майчин език - „в който сме родени“. Това означава повече, отколкото само да можеш да говориш езика, те дори преживяват атмосферата на културната среда. След като повтаря отново за многонационалното естество на слушателите, Библията казва също и за какво са говорили – за чудесните Божии дела.

*„Критяни и араби ги слушаме да говорят на нашите езици (гр. *heteros*)*

glossa = „на нашите езици“ за великите Божи дела“ (Деяния 2:11).

Това събитие трябва да бъде изпълнение на пророчеството в Исаия 56:3-6, където Бог обещава, че не само Израел ще дойде в заветна връзка с Него, но и хора от всички народи, които желаят да Му се покоряват, да почитат съботите Му и да пазят завета Му.

„А чужденецът, който се е прилепил към Господа, да не говори, като казва: Господ съвсем ще ме отдели от народа Си! И скопецът да не казва: Ето, аз съм сухо дърво! Защото така казва Господа за скопците, които пазят съботите Ми и избират това, в което благоволя, и здраво държат завета Ми: На тях ще дам в дома Си и вътре в стените Си място и име по-добро от синове и дъщери. На тях ще дам вечно име, което няма да се изличи. И чужденците, които се прилепват към Господа, за да Му служат и да обичат Името на Господа, да бъдат Негови слуги; всички, които пазят съботата да не я осквернят и здраво държат завета Ми, ще ги доведе в светия Си хълм и ще ги зарадвам в Своя молитвен дом. Всеизгарянията им и жертвите им ще бъдат благоугодни на олтара Ми, защото домът Ми ще се нарече молитвен дом за всичките народи“ (Исаия 56:3-7).

Следователно дарбата на езиците е определено дарба за предаване на информация. Учениците могат да говорят на езиците на други народи и целта на тази дарба е да улесни разпространяването на евангелието сред онези, които преди са били изключени от еврейския народ. Когато в Деяния, 10 гл. апостол Петър получава видението за плащеницата, пълна с нечисти животни, и се чуди какъв ли е смисълът, точно тогава е призван в дома на Корнилий. След като не е евреин, този човек би трябвало да бъде счетен за нечист от него. Видението се дава на апостола, за да му покаже, че не трябва да счита кой човек за нечист.

„И им каза: Вие знаете колко е незаконно за един, който е юдеин, да се събира или да ходи при някого, който е от друго племе; но Бог ми показа, че не бива да наричам никого скверен или нечист“ (Деяния 10:28).

Докато Петър говори на хората, Светият Дух слиза върху тях и те получават дарбата на езиците по същия начин, както и учениците. Следователно няма никаква разлика в начина, по който тя се проявява при евреите или при езичниците.

„И обрязаните вярващи, които бяха дошли с Петър, се смаяха за това, че дарът на Светия Дух се изля и на езичниците, защото ги чуваха да говорят на езици и да величаят Бога. Тогава Петър проговори: Може ли някой да забрани водата, за да не се кръстят тези, които приеха Светия Дух, както и ние?“ (Деяния 10:45-47).

Дарбата на езиците не е винаги сред дарбите, давани от Духа, тъй като Бог решава кой каква дарба да получи.

Как функционира дарбата

„При това, братя, желая да разберете и за духовните дарби. Вие знаете, че когато бяхте езичници, отвлечахте се към немите идоли, както и да ви водеха“ (1 Коринтяни 12:1; Превод 1940; подчертано от автора).

Тъй като езичеството е по принцип религия на чувствата, свързана с ритуали и повторение на определени действия, в нея познавателната функция няма голямо участие. Човек прави това, което се изисква от церемонията. Обаче апостол Павел иска новообърнатите християни да разбират функцията на дарбите на Духа. Освен това в езичеството човек търси благоволенieto на различни божества според обстоятелствата, свързани с молбата. Павел иска да е съвсем ясно, че има различни дарби, но те се дават от „същия Божи Дух“. А и дарбите се разпределят по такъв начин, че да има полза за тялото като цяло – не всички получават едни и същи дарби.

Има различни дарби, но един и същи Дух. Има и различни власти, но един и същи Господ. Има различни действия, но един и същи Бог, Който извършва всичко във всички. А проявленията на Духа се дават на всеки човек за обща полза.

„Защото на един се дава чрез Духа слово на мъдрост, а на друг – слово на познание чрез същия Дух, на друг – вяра чрез същия Дух, а пък на друг – изцелителни дарби чрез същия Дух, а на друг – да върши чудеса, а на друг – пророчество, а на друг – разпознаване на духове, на друг – разни езици, а на друг – тълкуване на езици“ (1 Коринтяни 12:9-10).

Също така дарбите се разпределят както реши Бог, а не човекът.

*„А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разпределя на всеки поотделно, **както иска**. Защото, както тялото е едно и има много части, но всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос“ (1 Коринтяни 12:11, 12; подчертано от автора).*

В светлината на тези текстове е ясно, че не е работа на човек да диктува на Бога коя дарба трябва да получи. Несъмнено дарбата на езиците се дава на някои, а на други - не, и не е в правото на човек да налага на Бога какво да върши, да не говорим - да превръща получаването на дарбата на езиците в тест за приемане от Него. Тялото представлява едно хармонично цяло и нито една част от него не е по-важна от другата. Бог решава кой какво да прави.

*„Но сега **Бог е поставил частите** – всяка една от тях – в тялото,*

както е искал (...) И окото не може да каже на ръката: Не ми трябваш; или пък главата на краката: Не сте ми необходими (...) И Бог е поставил някои в църквата – първо апостоли, второ пророци, трето учители, после чудеса, после дарби на изцеление, помагания, управлявания, разни езици. *Всички апостоли ли са? Всички пророци ли са? Всички учители ли са? Всички вършат ли чудеса? Всички имат ли изцелителни дарби? Всички говорят ли езици? Всички тълкуват ли?*“ (1 Коринтяни 12:18-21; 28-30; подчертано от автора).

Проникващият във всички Божии дарби основен принцип е любовта. Тя е над всичко и никога не е егоистична. Следователно дарбите на Бога не се дават за егоистични цели, но за полза на другите. Разбира се, облагодетелстването на другите е двустранен процес, защото, ако се стремим да им помагаме, ние също ще бъдем удовлетворени. Този принцип на любовта ще води до смирение, а не до високомерие.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не ме ползва. Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражня, не мисли зло“ (1 Коринтяни 13:1-5).

Като обобщение на принципите, представени в 1 Коринтяни, можем да кажем следното:

1. Поклонението не е без участието на ума – 1 Кор. 12:1-3.
2. Принципът е полезност за цялото „тяло от вяращи“ на Христос – 1 Кор. 12:7.
3. Има единство, но разнообразни дарби – 1 Кор. 12:10.
4. Бог разпределя дарбите – 1 Кор. 12:11.
5. Има равенство и взаимна зависимост – 1 Кор. 12:12-23.
6. Принципът на себеотрицателната любов важи за всички дарби – 1 Кор. 13 гл.
7. Божията сила представлява даването на способност да се разпространява евангелието – Римл. 1:16.

Важно е да разбираме Посланието на Павел до Коринтяните

Писмото на Павел до коринтяните не е така просто, както може да изглежда на пръв поглед. В него се споменават различни документи и свидетелства, които не са известни на читателя, и затова информацията трябва да

се извлича от това, което имаме в наличност. Тези елементи включват:

А) Първото изгубено писмо на Павел до коринтяните, за което той им напомня.

Б) Писмото на коринтяните до Павел, до което читателят също няма достъп.

В) Устното свидетелство на Хлоя пред Павел за състоянието на църквата.

Г) Цитати от литературата и „знанието“ от онова време.

Съответните споменавания на тези елементи на писмото са:

А) „В писмото си ви писах да нямате общение с блудници“ (1 Коринтяни 5:9).

Б) „А относно това, което ми писахте“ (1 Коринтяни 7:1).

В) „Защото някои от домашните на Хлоя ми казаха за вас, братя мои, че между вас имало разпри“ (1 Коринтяни 1:11).

Г) „Храната е за стомаха, и стомахът е за храната (епикурейска поговорка); но Бог ще унищожи и него, и нея. А тялото не е за блудство, а за Господа, и Господ е за тялото“ (1 Коринтяни 6:13).

Павел е начетен интелектуалец за времето си и цитира Филон, Епикур, Менандър, а също и пред-гностичните мислители. Един друг пример от анализа на Павел за мисленето по негово време намираме в 1 Коринтяни 15:32, 33:

„Ако надеждите ни не стигат отвъд по човешки възможното, какъв тогава е смисълът на борбата ни с онези диви зверове в Ефес? Ако мъртвите никога не се възкресяват за живот, „да ядем и да пием, защото утре ще умрем“. Не се заблуждавайте: „Лошите приятели покваряват добрите нрави“ (Нов международен превод).

Аргументът на Павел има смисъл само когато забележим цитатите, първият от Епикур: *„Да ядем и да пием, защото утре ще умрем“* (Това определено не е мнение на Павел - говори Епикур!), а вторият от Менандър: *„Лошите приятели покваряват добрите нрави“* (с този Павел би се съгласил).

Апостолът разглежда една по една темите от писмото, което коринтяните са му написали. Те са повлияни от мисленето и философията на своето време и той трябва да поправи техните неправилни схващания. Споменатият по-горе епикурейски афоризъм е отличен пример за това. Тъй като философите от онова време вярват също и в безсмъртието на душата, те твърдят, че тялото е само един съд за много по-важната душа, която то подслонява. Освен това заявяват, че след като тялото не е важно, няма значение дали човек яде или пие, или как се използва или злоупотребява с него, защото то така или иначе ще бъде изхвърлено. Коринтяните трябва да са написали нещо в

този смисъл в писмото си и Павел, след като цитира техния афоризъм, показва категоричното си несъгласие с изразеното мнение – „**но**“ Бог ще унищожи и него, и тях. **Но** тялото не е за блудство, а за Господа и Господ е за тялото.

В това Първо послание към коринтяните апостолът се занимава с някои деликатни въпроси. Църквата е кривнала от правия път и спешно трябва да се поправят някои мнения. Промъкнали са се фалшиви доктрини и практики и Павел изразява неодобрението си към тях. В писмото си той изказва своите укори и е изненадващо, че много хора използват това укорително послание, за да оправдават доктрини, които той всъщност осъжда. Нека да разгледаме накратко някои от проблемите, от които той е недоволен и за които порицава коринтяните, преди да разгледаме какво е отношението му към въпроса за говоренето на езици.

*„(...) между вас имало разпри. Искам да кажа, че всеки от вас казва: Аз съм Павлов; А аз – Аполосов; А аз – Кифов; А пък аз – Христов. **Нима Христос се е разделил? Нима Павел беше разпънат за вас? Или се кръстихте в името на Павел?**“ (1 Коринтяни 1:11-13; подчертано от автора).*

*„Защото и досега сте плътски. Защото, докато между вас има **завист и кавги, и разцепления**, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човешки? Защото, когато един казва: Аз съм Павлов, а друг: Аз съм Аполосов, не постъпвате ли по човешки?“ (1 Коринтяни 3:3, 4; подчертано от автора).*

*„Поради тази причина ви изпратих Тимотей, който е мое възлюбено и вярно чедо в Господа; той **ще ви напомни моите пътища в Христос**, които аз поучавам навсякъде във всяка църква. Но някои се **възгордяха**, като че ли нямаше да дойда при вас“ (1 Коринтяни 4:17, 18; подчертано от автора).*

*„Отвсякъде се чува, че **между вас има блудство**, и то толкова блудство, каквото и между езичниците не се споменава, а именно, че един от вас има бащината си жена. **И вие сте се възгордели**, вместо да скърбите, така че този, който е извършил това дело, да бъде отлъчен от вас“ (1 Коринтяни 5:1, 2; подчертано от автора).*

*„**А брат с брат се съди**, и то пред невярващите? **Въобщо вече е голям ваш недостатък**, че имате тъжби помежду си. Защо по-добре не останете онеправдани? Защо да не бъдете оцетени? Но **вие самите онеправдате и оцетявате, и то братя!**“ (1 Коринтяни 6:6-8; подчертано от автора).*

*„Защото на яденето всеки бърза да вземе своята вечеря преди другите и така **един остава гладен, а друг се напива**. Какво! Къщи ли нямате, където да ядете и пиете? Или **презирате Божията църква** и засрамвате тези, които нямат нищо? Какво да ви кажа? Да ви похваля ли за това? **Не***

ви хваля“ (1 Коринтяни 11:21, 22).

Една от класическите погрешни представи за Павел е, че той е против брака и жените. Нищо не е по-далеч от истината. Павел говори с нежност за жените, които подкрепят служението му и никога не е казвал, че не е добре за мъжа да се докосва до жена. Всъщност коринтяните казват това в писмото си до него. Това е още един елемент от обърканите философии в коринтската църква. От една страна са групата хора, които смятат, че няма значение какво върши човек в тялото, а от друга са тези, които изповядват, че посвещението на Господа означава въздържане от сексуални връзки с жени дори в брака – идея, заета от клетвата за безбрачие в езическите религии. След като цитира какво са написали коринтяните в писмото си, обърнете внимание на думата „но“ в неговия отговор, която показва неговото неодобрение към тяхното твърдение. След това той продължава, като казва точно обратното на тяхната мисъл.

„А относно това, което ми писахте: Добре е човек да не се докосва до жена. Но за да се избягва блудството, нека всеки мъж да има своя собствена жена, и всяка жена да има свой собствен мъж. Мъжът нека има с жената дължимото към нея сношение; също и жената – с мъжа (...) Не се лишавайте един друг от съпругеско сношение, освен ако бъде по съгласие за малко време, за да се предадете на молитва, и пак бъдете заедно, да не би Сатана да ви изкушава чрез това, че не можете да се въздържате“ (1 Коринтяни 7:1-35).

1 Коринтяни 14 гл. – Говоренето на езици

След като засяга въпроса за общите неправилни неща в коринтската църква, а също и естеството и даването на духовните дарби, и принципа на себеотрицателната любов като централна тема за всички християнски усилия, апостол Павел сега е готов да разгледа неправилната употреба на дарбата на езиците сред коринтяните. Тази глава е написана в противоположен паралелизъм, което означава, че въпросът се разглежда паралелно под формата на положителни и отрицателни или противоположни идеи. Представената тук екзегетика на 1 Коринтяни 14 гл., както и на цялото Послание към коринтяните по принцип, е формулирана от П. Гей ван Питиус и пълният анализ скоро ще се появи в книга.¹⁸ За целта в случая просто ще разгледаме основната структура на главата.

Нямаме всичките подробности за въпросите от писмото на коринтяните, на които Павел отговаря. Нито пък знаем в пълни подробности предположенията и идеите, върху които те основават гледищата си. Затова трябва да си правим изводи от самия стил и диалог дали Павел се съгласява, или не с изразените гледища. Ще е по-лесно да следваме логиката на апостола, ако помним, че има твърдение, последвано от противоположно твърдение. Той

използва още и съюза „но“ или подобен съюз, за да покаже, че не е съгласен с предишното изказване.

ОРГАНИЗАЦИЯ НА 1 КОРИНТЯНИ, 14 гл.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

*„Стремете се към любовта; но копнейте и за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате“
(1 Коринтяни 14:1).*

Любовта диктува проповядването на евангелието. Не всички, които получават видения от Бога, са пророци; и тъй като съвсем малко хора са призовани за тази служба, думата „пророчество“ тук означава говорене за истината, както в случая - проповядването или разгласяването на евангелието.

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Защото, който говори на език, той не говори на хора, а на Бога, защото никой не го разбира; но в духа говори тайни“ (1 Коринтяни 14:2).

Апостол Павел цитира поговорка или твърдение от коринтяните. В Библията има само едно определение за езици и то е формулирано в Деяния, 2 гл., където е определено като „дарба на езиците“. Павел не е съгласен с горната позиция, както се вижда от следващата употреба на съюза „а“.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„А който пророкува, той говори на хората за изграждане и увещание, и утеха“ (1 Коринтяни 14:3; подчертано от автора).

Ако хората не разбират за какво се говори, тогава техните думи нямат никаква стойност за другите и това нарушава себеотрицателния принцип на любовта. Пророкувайте и проповядвайте евангелието, така че другите да бъдат поучени и утешени.

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Който говори на език, изгражда себе си“ (1 Коринтяни 14:4а).

Хората, които говорят на езици на себе си, нарушават принципа на лю-

бовта. Любовта не е егоистична и Павел не одобрява това, както се вижда от съюза „а“ (по-долу). Проповядването на евангелието назидава църквата и по този начин говори за Бога.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„а който пророкува, изгражда църквата“ (1 Коринтяни 14:46; подчертано от автора).

Говорят ли всички на езици? Очевидно не, тъй като Павел вече е обяснил, че Бог разпределя дарбите според Своята воля, а не според човешката.

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Желал бих всички вие да говорите на езици“ (1 Коринтяни 14:5а).

Ако Бог разпределя дарбите и не всички получават едни и същи дарби, защо Павел би искал всички да говорят на езици? Павел не казва, че всички трябва да говорят или да искат да говорят на езици. Това най-вероятно е коринтска ерес. Чрез тези същите думи апостолът изразява мнението, че не забранява истинската дарба на езиците. Ако Бог им я даде, тогава той би искал те да я притежават! Обаче не е съгласен с това твърдение по начина, по който го искат коринтяните. Това отново може да се види от употребата на съюза „а“. Освен това, контрастиращото подреждане на твърденията в разсъждението ни помага да поставим твърдението в перспектива, тъй като отрицателното е последвано от положително.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„а още повече да пророкувате; а който пророкува, е по-горен от този, който говори на езици, освен ако тълкува, за да се изгражда църквата“ (1 Коринтяни 14:5б; подчертано от автора).

„... а още повече“ показва истинското намерение. Никая дарба не е по-голяма от друга (1 Кор. 12:4-26) и целта на дарбите е да спомагат за целите на евангелието. Думата „тълкува“ може също да има две значения и двете са използвани в Писанието. Първото е „превежда“, а второто е „обяснява, тълкува“. Важно е да се отбележи също, че самият човек трябва да тълкува (превежда или обяснява).

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Но сега, братя, ако дойда при вас и говоря на езици, какво ще ви ползвам“ (1 Коринтяни 14:6а).

Павел казва, че няма да има никакъв смисъл да говори на езици, ако никой друг не се ползва от тях, и изказването му отново е последвано от съюз, изразяващ отрицание.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„...освен, ако не ви съобщя или откровение, или знание, или пророчество, или поучение? (...) Така и вие, понеже копнеете за духовните дарби, старайте се да се преумножат те у вас за изграждане на църквата. Затова, който говори на език, нека се моли за дарбата и да тълкува“ (1 Коринтяни 14:6б; 12, 13; подчертано от автора).

Това, от което има нужда, е полезна информация за назидание на църквата. И ако някой трябва да предаде информация на език (чрез дарбата на езиците), тогава той трябва и да тълкува („превежда“). Обърнете внимание, че думата „непознат“ в стих тринадесети не съществува в оригиналния текст (затова е напечатана в курсив в превода на крал Джеймс и тук в цитатите). Трябва да е имало два проблема по отношение на езиците в коринтската църква – първо, неправилна употреба на правилната дарба (хората са се „възгордявали“ от дарбата и са я използвали по погрешен начин) и второ, използвали са несмислени думи, които не биха могли да назидават другите и затова няма никаква полза от тях за църквата.

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Защото, ако се моля на непознат език, духът ми се моли, но умът ми не дава плод“ (1 Коринтяни 14:14; Превод 1940).

Апостол Павел не е съгласен с това твърдение, както отново може да се види от следващото му изречение, и тук той следователно цитира идеите на своето време. „Това как“ показва неговото несъгласие с предишното твърдение. Стих 15 е неговото мнение, стих 16 дава допълнителни подробности.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Товава какво? Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си; ще пея с духа си, но ще пея и с ума си. Иначе, ако славии с духа си, как ще каже: „Амин!“ на твоето благодарение онзи, който е в положението на неучения, като не знае какво говориш?“
(1 Коринтяни 14:15, 16).

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Защото ти наистина благодариш добре, но другият не се назидава“
(1 Коринтяни 14:17).

Без назидаване на другите цялото благодарение на други езици не ползва никого.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Благодаря Богу, че аз говоря повече езици от всички ви; обаче, в църквата предпочитам да изговоря пет думи с ума си, за да наставя и други, а не десет хиляди думи на непознат език“
(1 Коринтяни 14:18, 19).

Павел е благодарен за своята дарба на езиците (не непознати езици, думата „непознат“ не се намира в оригиналния текст), но не желае да злоупотребява с нея.

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Братя, не бъдете деца по ум, но бъдете невръстни в злобата, а по ум бъдете пълнолетни“ **(1 Коринтяни 14:20).**

Павел им напомня за предишното си обяснение:

„Когато бях дете, като дете говорех, като дете мислех, като дете отсъждах. Но когато станах мъж, прекратих детското“ (1 Коринтяни 13:11).

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„В закона е писано: „Чрез другоезични хора и чрез устните на чужденци ще говоря на този народ, но и така няма да Ме послушат“, казва Господ. И така, езиците не са белег за вярващите, а за невярващите. А пророчеството не е за невярващите, а за вярващите“ (1 Коринтяни 14:21, 22).

Способността за говорене на езици е дарба за достигане на невярващите хора от други народи. Пророкуването (проповядването) е ценно за тези, които вярват. Ако езиците са за вярващи, това не би отговаряло на принципа за себеотрицателната любов.

КАК НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„И така, ако се събере цялата църква и всички говорят на езици, и влязат хора неучени или невярващи, няма ли да кажат, че сте полудели“ (1 Коринтяни 14:23).

Едно объркване на езиците от всякакво естество би било пагубно за евангелието и по-скоро ще възпира, отколкото да спечелва невярващите за истината. Неразбираемите думи няма да имат никаква стойност за никого. Отрицателният съюз „но“ отново подчертава правилния начин на поклонение.

КАК ТРЯБВА ДА БЪДЕ

„Но ако всички пророкуват и влезе някой невярващ или неучен, той се обвинява от всички и се осъжда от всички, тайните на сърцето му се откриват; и така, той ще падне на лицето си, ще се поклони пред Бога и ще изповяда, че Бог наистина е между вас“ (1 Коринтяни 14:24, 25; подчертано от автора).

Слушането на думи с истински смисъл ще убеждава душите и ще довежда до истинско обръщане.

*„Тогавата, братя, какво става? Когато се събирате, всеки от вас има псалм, има поучение, има откровение, има език, има тълкуване. **Всичко да става за изграждане.** Ако някой говори на език,*

нека говорят по двама или най-много по трима, и то по ред, а един да тълкува. Но ако няма тълкувател, такъв нека да мълчи в църквата и нека говори на себе си и на Бога. От пророците нека говорят само двама или трима, а другите да преценяват. Но ако дойде откровение на някой друг от седящите, първият нека да замълчи. Защото можете да пророкувате всички един след друг, за да се поучават всички и всички да се насърчават. И духовете на пророците се покоряват на пророците“ (1 Коринтяни 14:26-32; подчертано от автора).

Това е рецептата за подходящ църковен ред. В църквата трябва да има дейности, които назидават хората. В многоезична среда говоренето на езици (различни езици, думата „непознат“ отново не се намира в оригинала) е допустимо, ако се провежда с ред и подходящ превод. Неразбираемите думи противоречат на Божия Дух, тъй като Бог няма да благослови някои, а да изключи други чрез някаква „дарба“, която да не е за полза на другите. Това противоречи на Неговото естество, което е себеотрицателна любов. Явлението говорене на езици днес е световен феномен,¹⁹ но фактът, че се харесва от всички, не означава, че е в хармония с Писанието.

„Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир.Както е по всичките църкви на светиите“ (1 Коринтяни 14:33).

„За да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на някое учение, по човешка измама, в лукавство, по хитро измислени заблуди“ (Ефесяни 4:14).

БЕЛЕЖКИ:

1. Lloyd & Leola Rosenvold, *Adventist Carnivals*: 116.
2. Austin Flannery (ed.), "Instructions on Music in the Liturgy," *VaticanII Council: The Conciliar and Post-Conciliar Documents* (New York:Costello Publishing, 1979): 81, 83-84.
3. "Singing and Music: 1157," *Catechism of the Catholic Church*.
4. Erwin Prange. Full Gospel Businessmen's Voice, април 1965, с. 7.
5. TimDowley, *Introduction to the History of Christianity* (FortressPress, 2006): 621.
6. Пак там. С. 650.
7. Пак там. С. 635.
8. *Dimensions* (December1975).

9. "National and International Religion Report," *Signswatch*(Winter1996).
10. Johan D. Tangelder, "Robert Schuller: Sugar & Spice Gospel ofSuccess," *Reformed Reflections* (September, 1987).
11. Mortimer J. Adler, *Great Books of the Western World* Volume 3(Encyclopedia Britannica Inc., 1952).
12. John Calvin and John Pringle (translator), *Commentary on the Epistleof Paul the Apostle to the Corinthians* (Edinburgh: T&T Clark, 1848).
13. V. N. Olsen, *The Gift of Tongues: A Study of Historical theology tothe 18th century* (A report of the special committee meeting in campCumby-Bay, Georgia, January 4-9, 1973).
14. George B. Cutten, *Speaking with Tongues Historically andPsychologically Considered* (New Haven: Yale University Press,1927): 71
15. Brigham Young, *Journal of Discourses* Volume 3 (Richards, 1856).
16. E. W. Kenyon, *In His Presence* (Kenyon's Gospel Publishing Society,1981).
17. E. W. Kenyon, *In His Presence* (Kenyon's Gospel Publishing Society,1981).
18. P. Gey van Pittius, *Dividing Fire*.
19. Gerhard F. Hasel, *Speaking in Tongues: Biblical Speaking in Tongues and Contemporary Glossolalia*(Adventist Theological Society Publications, 1991).

ДВИЖЕНИЕТО НЮ ЕЙДЖ И МАЙТРЕЙЯ

Терминът „Ню Ейдж“* произлиза от астрологията. Зодиакът, който води началото си от древен Вавилон, се състои от дванадесет знака и на нашата слънчева система са й необходими около 25 000 години да премине през тези звездни знаци. Движението „Ню Ейдж“ по същество учи, че човечеството върви към Епохата на просвещението. Епохата на Риби, с ударението й върху религията на външните форми, трябва да бъде заменена с Епохата на Водолея или Епохата на просвещението. Предполага се, че всяка епоха обхваща период от две хиляди години и има свой собствен зодиакален знак и сила на определена планета.

„Когато се извършва преход от една епоха към друга, а следователно и от един знак към друг, делото за вдъхновяване на новия цикъл се подема от определени адепти** , които може в продължение на векове да са се подготвяли за своята служба чрез медитация и изучаване. В продължение на почти две хиляди години земята е под водния знак Риби, управляван от Нептун, главните черти на който са установяването на християнството и завладяването на океана. Сега започва новият цикъл Водолей, въздушен знак, който чрез науката въздейства върху мисленето на хората във всяко едно отношение, особено в посока към завладяване на въздуха“.¹

В Епохата на просвещението човечеството трябва да преживее новорождение и да бъде въведено в по-висше състояние на съзнанието, отразяващо Божественото вътре в човешкото. В основата си доктрините на „Ню Ейдж“ подсказват, че човек има вродено Божествено естество в пантеистичен смисъл. Освен това се загатва, че физическото естество еволюира в течение на последователни прераждания, а духовният елемент е безсмъртен и съществува заедно с Бога от началото на времето.

---

* Ню Ейдж – англ. Нова епоха. Бел. пр.

** Адепт (латински: adeptus - достигнал) - посветен последовател на някое учение. Бел. пр.

Според философията на Ню Ейдж преходът от една фаза към друга се осъществява чрез посредничеството на просветени хора, които са насъбрали мъдростта на епохите. Световните дела винаги са били управлявани от възвишените учители, които периодично се намесват в земните дела. Ню Ейдж очаква Майтрея или Христос, който ще помогне за възраждането на човечеството. За християните той трябва да се яви като Христос, за хиндуистите като Кришна, за мюсюлманите като Имам Махди и за Ориента като Бодхисатва*. Неговата работа е да бъде световен Учител и той контролира съдбата на големите религии.

Възвишените учители, говорещи чрез земни медиуми, заявяват, че действат на човечеството от хиляди години и във всяко хилядолетие подходът им се променя. Твърди се, че като цяло девет световни учители са повлияли върху преходите към новите епохи в течение на вековете и че безброй духовни същества са помагали за довеждането на човечеството до Епохата на просвещението. Тези просветени личности могат да съществуват в безплътна форма или като въплъщения. Деветте учители са:

Учителят Хиларион, който твърди, че е бил св. Павел в предишно въплъщение. Според посветените в Ню Ейдж той приема тяло на критянин и прекарва повечето от времето си в Египет. **Учителят Мория**, който е раджпутски принц, живеещ в Шигаце**, заема тялото на Акбар*** в едно предишно въплъщение. **Учителят Кут Хуми Лал Сингх**, който произхожда от Кашмир и се предполага, че е бил Питагор в едно от предишните си превъплъщения, също живее в Шигаце. **Учителят Исус**, чиито предишни превъплъщения включват Исус Навин и Исус от Назарет, живее маскиран някъде в Светата земя. Според теологията на Ню Ейдж „Учителят Исус“ не действа от свое име, когато живее на земята като Исус от Назарет, но тогава е обсебен от Майтрея или Христос. **Венецианският учител**, за който се твърди, че е превъплъщение на художника Паоло Веронезе. Работата на **Учителя Махачохане** да прави правилни преценки и при необходимост да противостои на враждуващите сили в Космоса. **Учителят Серапис** е известен с работата си по отношение еволюцията на девите (полу-богове) и мястото му на живеене не може да бъде разкрито.

Деветте така наречени „велики“, които са вдъхновявали циклите на човечеството, са толкова „напредничави“ в мисленето и подходите си, че техните учения вероятно звучат като музика в ушите ни.

„Съчетанието от тоновете на тези девет Велики създава звук на хармоничен акорд в небето, но все пак в рамките на аурата на земята, за да

---

* Бодхисатва - просветлено (бодхи) съществуване (саттва), а също и същество на просветлението. Бел. пр.

** Шигаце - вторият по големина и значение град в Тибет. Бел. пр.

*** Акбар - третият и най-велик император от династията на Великите моголи в Индия. Бел. пр.

може да ѝ помага. Този, който се е научил да чува тази изящна музика, е постигнал това, като първо се е вслушвал в звука на своя Учител на вътрешно ниво и по време на медитация. Стремете се към Този, Когото чувствате като свой Учител, ако искате още на земята да чуете, макар и слабо отначало, този звук, който в края на краищата ще настрои сърцето ви към Неговото“.²

Има и други „възвишени учители“, важни за Ню Ейдж – всеки един с конкретна вест за определен времеви период или ситуация. Ученията им са напоени с източен мистицизъм и с окултното. Те са част от възраждането на древната вавилонска йерархия, където магьосниците, астролозите и мистиците работят заедно с халдейските свещеници по религиозни и държавни дела. Когато сънува сън, Навуходоносор се консултира с тези „мъдреци“, за да потърси тълкувание:

„И царят каза да повикат книжниците и гадателите, заклинателите и халдейците, за да разкрият на царя сънищата му. И те влязоха и застанаха пред царя“ (Даниил 2:2).

Тази система на езическа йерархия не е ограничена само до Вавилон, но преобладава в повечето езически култури. На хората им харесва да имат наситена с мистицизъм религия, както и гадатели, и ясновидци, които да разкриват неизвестното. Тази фалшива система дори се промъква в редовете на израелтяните и този вид мислене заразява тяхната собствена религия. Това принуждава пророк Еремия да предупреди своя народ:

„А вие не слушайте пророците си и врачовете си, и сънищата си, и астролозите си, и гадателите си, които ви говорят и казват: Няма да слушвате на вавилонския цар“ (Еремия 27:9).

Обаче „епохата на просвещението“, в която (според Ню ейдж) живеем днес, ще се окаже епоха на голяма духовна тъмнина. Същата система съществува и днес в съвременна одежда. Правителствата се съветват с медиуми и астролози и дори най-уважаваните политици на деня използват същия списък с консултанти, както царят на Вавилон.

Библията учи, че заплатата на греха е смърт и че в Едем Бог е кристално ясен: ако Адам и Ева престъпят Божия закон, ще трябва да понесат последиците – а те са изгубване на безсмъртието. Именно змията подлъгва Ева да наруши Божия закон, като яде от забранения плод. Дървото за познаване на доброто и злото е тест за послушание пред едемската двойка. Самото въздържание от този грях не придава никаква сила. Силата се съдържа в покоряването на Божиите изисквания.

Според библейския разказ Сатана всява съмнение в целта, с която Бог е поставил дървото за познаване на доброто и злото в средата на градината.

„А змията беше най-хитра от всички полски животни, които Господ Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината?“ (Битие 3:1).

Отговорът на Ева към змията (медиумът, чрез който говори Сатана) разкрива, че ѝ е напълно ясно какво е казал Бог.

„Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете“ (Битие 3:2, 3).

Сатана оспорва това с първите две лъжи, изговорени на човечеството, а именно: „Никак няма да умрете“ и „Ще бъдете като Бога“.

„А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога – да познавате доброто и злото“ (Битие 3:4, 5).

Двойната лъжа за човешкото безсмъртие и вродената Божественост винаги са били основата на фалшивата религия на Сатана през вековете. Именно чрез тази двойна лъжа той може да отклонява умовете на хората от значението на спасението в Христос. Ако сме безсмъртни, нямаме нужда от Него, за да си възвърнем нещо, което не сме изгубвали. Ако имаме вътрешно присъща Божественост, ставаме равни на Него и можем сами да се спасим. Успехът, който дяволът постига в Едем, е същият, който постига във всички епохи. И особено в края на времето неговата толкова успешна стратегия от Едемската градина ще хване в капана си *огромното мнозинство от хората* преди великия и ужасен ден на Господа. Библейският разказ ни показва, че на човечеството се предава и самият характер на Сатана.

„И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му, и яде“ (Битие 3:6).

Желанието да бъдем като Бога нарушава не само десетата заповед, но също и първата. Желанието да заемем положението на Бога и да бъдем на Неговото място в края на краищата ще ни доведе до нарушаване на всички Божии заповеди, което ще означава пълно потъпкване на Божия закон. Изобилни доказателства за това виждаме в цялата история на човечеството.

Чистите учения на Писанието се изправят като крепост срещу сатанинските заблуди, но с течение на времето великите истини са заровени под отломките на фалшиви доктрини. Двадесети век, в много отношения епоха на огромен напредък и научни чудеса, е също и епоха на ужасен духовен упа-

дък. От пророческа гледна точка живеем в последните дни на окончателната битка между евангелието на Исус Христос и самия Сатана, а движението Ню Ейдж е майсторският план на дявола да се противопостави на истината.

Съвременният Ню Ейдж произлиза от спиритизма и от общуването с т. нар. духовни същества. Тъй като Библията учи, че мъртвите са в състояние на безсъзнателност (виж „Мистичното царство на смъртта“), тези духовни същества трябва да са демонични сили, представящи се за хора. Всъщност Свещеното Писание казва, че в последните дни хората ще изучават демонски доктрини и че не трябва да имаме нищо общо с тези сили.

„А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения“ (1 Тимотей 4:1).

„Но онова, което жертват езичниците, го жертват на демоните, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с демоните. Не можете да пиете Господната чаша и чашата на демоните, не можете да участвате в Господната трапеза и в трапезата на демоните“ (1 Коринтяни 10:20, 21).

Една насока в теологията на Ню Ейдж, чието начало е поставено в средата на 19-ти век, представлява по-изтънчена форма на спиритизъм, която е комбинация от християнски идеи. Основателката на Движението „Християнска наука“ Мери Бейкър Еди е една от първите, които говорят за безсмъртието на душата и за вродената Божественост на човека. В книгата ѝ „Наука и здраве с ключ към Светото Писание“ древните принципи на гностицизма, пантеизма, хиндуизма и дуализма отново се смесват с християнски идеи. Двойната сатанинска лъжа, изговорена в Едем, отново се повтаря в нейните произведения. Няколко изречения от книгата ѝ трябва да са достатъчни да покажат нейната позиция:

„Злото не съществува реално. То не е нито личност, нито място, нито предмет, но е просто едно вярване, илюзия на физическите сетива“.³

„Нека да помним, че хармоничният и безсмъртен човек е съществувал винаги“.⁴

„Смъртта. Илюзия, лъжата на живот в материята (...) Всяко материално доказателство за смъртта е лъжливо, защото противоречи на духовния факт на съществуването“.⁵

„Мъжът и жената, като съвместно съществуващи и вечни при Бога, винаги отразяват в прославлено равенство безкрайният Баща-Майка-Бог“.⁶

„Душата е Божественият принцип в човека и никога не съгрешава, затова е и безсмъртна“.⁷

Мормоните имат подобни схващания. Тяхната „Доктрина на завета“ гласи:

„Ти също си бил в началото с Отец. Човекът също е бил в началото с Бога. Разумът (или светлината на истината) не е нито създаден, нито творение, нито пък може да бъде такъв“.

Твърди се, че Бригъм Янг, големият мормонски водач, казва:

„Бог е разкрил истината за Божеството. Не обвинявам майка Ева. Не бих искал тя да пропусне изяждането на забранения плод за нищо на света. Чрез дара на греха човечеството може да постигне Божественост“.

Съвременните медиуми и книги на Ню Ейдж повтарят същата идея. Вирджиния Есен, съвременен медиум, твърди, че „Исус“ е казал чрез нея:

„Смъртта е творение на човечеството - не на Бога. Това е простата истина“.

Предтечата на Движението Ню Ейдж е хиндуисткото реформаторско движение (1830-1870). Централна идея за него е Бахти - учението, че можем да се свържем с Божественото естество чрез насочена медитативна концентрация и визуализация. Хиндуистките гуру попадат под влиянието на тайна организация, наречена „Вишва Хинду Паришад“. Такива групи включват „Рама Кришна“, движенията „Веданта“, „Харе Кришна“, ISKCON, ЗНО, Теософското общество и много Йога групи. Тяхната изрична цел е да обединят всички религии. Историята на това отстъпление може да бъде проследена до Вавилон и се е запазила през всички векове. Във времето на Христос есеите се придържали към окултни учения, а по-късно били организирани в братство, наречено суфисти. Ръководителите на тези мистични организации са известни като „Мъдри Учители“. Понастоящем Голямото бяло братство с център в Тибет е източникът, до който могат да бъдат проследени повечето окултни организации, включително Ордена на розенкройцерите, Ориенталският орден на тамплиерите, Баварските илюминати и дори йезуитите. Според една изтъкната окултистка, Елизабет ван Бурен, Голямото бяло братство се ръководи от Санат Кумара („Санат“ е форма на думата „Сатана“ с разбъркани букви).

Символите, използвани от Движението Ню Ейдж, са по същество същите, които се използват от Йезуитския орден и масонството, и можем да проследим техния произход до Вавилон и Египет. Масонството използва акронима* „Соломон“ и Соломоновия храм, за да придадат законност на

ритуалите си, но те в основата си са същите, каквито откриваме във всички тайни езически общества. Sol – om – op са имената на слънчевия бог на латински, в източния и древно египетския мистицизъм. Опитността на „новорождението“ в Масонството и много други тайни общества и религиозни организации не може да бъде приравнена с библейската идея за обръщането към Бога; при тях се изискват ритуали като лягане в ковчег и възкръсване за просветен живот чрез учител. Освен това, храмовите ритуали са точно същите, каквито Бог заповядва на Своя народ да не следва, тъй като включват обожествяване на небесни тела. В Ню Ейдж храмовата терминология, митраизмът, източните религии и съвременното християнство са приравнени и поставени в контекста на вавилонските мистерии – като нова религия за Новата епоха. Техните собствени книги илюстрират тази идея:

*„(...) двата стълба Яхин и Воаз (...) се появяват приблизително преди осем хиляди години. След това идва Телец, Бикът, където Митра пристига като световен Учител и установява Мистерии на Митра с (очевидно) поклонение пред Бика. Следва Овен, който е свидетел на началото на еврейската диспенсация (важна за евреите и за съжаление, за християнската религия, но без никакво значение за несметните милиони в другите части на света); по времето на този цикъл идват Буда, Шри Кришна и Шанкара; накрая имаме епохата на Риби, която ни донася Христос. Последователността на мистерии, които олицетворяват всеки знак на зодиака, ще ни бъдат изяснени от Христоса“.*⁸

За да се стигне до окончателната Световна религия, няколко мистици извършват подготвителна работа, която да проправи пътя за приемането на тази идея. Съвременното Теософско движение се разпространява главно чрез усилията на Елена Петровна Блаватска, която е ръководена от Кут Хуми, един от т. нар. Учители, и става средството, чрез което древните окултни идеи се внедряват в западната цивилизация. В книгата на Блаватска „Тайната доктрина“ се съдържа много материал, предаден чрез нея като медиум, където двойната лъжа от Едем се повтаря отново.

Най-висшата жрица на съвременното движение Ню Ейдж е без съмнение Алис А. Бейли (1880-1949), която получава вести от тибетския учител Дуал Кул, познат също като Д.К., който е ученик на Кут Хуми. Нейните известни произведения са „Проблеми на човечеството“ и „Повторното явяване на Христос“. Те трябва да подготвят света за едно световно управление, една световна религия и универсално приемане на един фалшив Христос (Сатана, маскиран като ангел на светлината). Дуал Кул заявява, че свързаните с него хора ще го познаят чрез службата на Алис А. Бейли. Той още твърди:

„Аз съм ваш брат, който е пътувал малко по-дълго по Пътеката, отколкото обикновения учещ, и затова съм си навлякъл повече отговорности.“

Аз съм този, който е прокарал с борби и битки пътя си към по-голяма мярка светлина, отколкото кандидата, който ще прочете тази статия, и затова трябва да предавам тази светлина, независимо от цената. Аз не съм стар човек, тъй като възрастта има значение сред учителите, но не съм и млад, и неопитен. Моето дело е да поучавам и разпространявам познанието за неостаряващата Мъдрост навсякъде, където мога да намеря отклик, и върша това от много години“.⁹

Същността на тази вест е, че мистичните идеи на „Ню Ейдж“, замаскирани с външните символи на амулетите и талисманите, както и такива идеи като астрология, нумерология, гадаене по цветни изделия, гадаене по карти Таро, хиромантия, силата на пирамидата, естествено лечение и еко-съзнание трябва в края на краищата да проникнат във всички религии. *Мотивирани от приемането на двойната лъжа за безсмъртието и вродената Божественост, всички накрая ще приемат фалшивия Христос, който ще претендира да поведе света към едно хилядолетие на мир.*

Дуал Кул наставява последователите си да разпространяват тези доктрини по всички възможни начини – чрез медиите, забавната индустрия, образователните институции и медицината – и че това трябва да започне след 1975 г. Тайните общества като масони, илюминати и религиозните ордени ще се внедряват в икономиките на света и ще подготвят големите религиозни движения за обединяване, *приемайки епископа на Рим като върховен религиозен водач на 20-ти век. Информацията за начина на постигане на тази цел ще бъде предадена от учителите чрез избрани личности, които ще информират правителствата и ще създават възможност да се планират стратегии. Светът се подготвя за окончателния сблъсък между Христос и Сатана.*

Големият католически ясновидец Дон Боско предсказва в 1862 г., че папата ще успее да закотви „евангелския“ кораб между двата стълба на вярата в края на 20-ти век. Двойката стълбове, която той вижда, са Евхаристията и култът към Дева Мария. Евхаристията е символ на победения Христос (Христос жертван отново и отново), а Мария - на слънчевия бог или на великото женско олицетворение на това божество: Изидя, Артемида, Венера, Астарта и пр., както още можем да я наречем. В мисленето на „Ню Ейдж“ идеята за богинята (великата земна майка) е на голяма почит. Защитникът на движението и психолог Кен Уилбър пише:

„Великата богиня Кали в Индия, разглеждана в най-висшата си форма като съпруга на Шива, е отличен пример за асимилация на древния образ на Великата майка в един нов и по-висш митологичен сборен образ на Великата богиня (...) който служи като действителна жертва в съзнанието, а не като заместническа жертва чрез кръв (...) „Грехопадението“ е еволюционен напредък и израстване в съвършенство, но се усеща като грехопадение, защото по необходимост поражда по-голяма вина, уязвимост и съзнание

за смъртността и ограничеността (...) След като ядат от дървото на познанието, мъжете и жените не само осъзнават своето вече смъртно и ограничено състояние, но и че трябва да напуснат едемското подсъзнателно и да започнат действителния живот на истинското аз (...) Те не са изхвърлени от едемската градина; те порастват и си тръгват сами. (Между другото, за това смело действие ние трябва да благодарим на Ева, а не да я обвиняваме)“.¹⁰

За разлика от подобни виждания, Библията има своите стълбове на вярата, които почиват върху изцяло различна основа, а именно послушание спрямо Бога и вяра в Исус Христос:

„Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус“ (Откровение 14:12).

Последната битка за върховенство е битка за ума. Ето защо не е чудно, че въвеждането на философията на Ню Ейдж е насочено главно към сферата на забавленията и медиите. Големите холивудски актьори на 20-ти век са основната му цел и днес ние знаем, че учителите говорят чрез безброй медиуми (съвременен синоним на спиритически медиум) и тяхната клиентела са изтъкнатите звезди от музикалния и театралния свят; като Рамта, който говори чрез Джей Зи Найт на Шърли Маклейн, Бърт Рейнолдс, Клинт Истууд, Ричард Чембърлейн, покойната Джоан Хакет, Шели Фабарс, Майк Фарел и Линда Евънс, плюс много други. Шърли Маклейн е тясно свързана с един индийски експерт по йога, известен като Бикрам, който също има своята клиентела от звезди като Майкъл Джексън и Куинси Джоунс. Актьорът Ричард Гиър е обвързан с Тибет, а Патрик Дъфи и Тина Търнър са посветени будисти, възприемащи идеологиите на Ню Ейдж.

Именно чрез тези модели на подражание съзнанието на поколението от 20-ти век трябва да бъде настроено на вълната на идеите на Ню Ейдж. Друг начин са компютърните технологии. Компютърните игри и софтуер се произвеждат главно от организации, които подпомагат целите на окултизма. Компютърната игра *Hexen* „Хексен“ съдържа окултен оттенък, който осмива книгата „Откровение“, а нейните герои са именно онази „троица“, която се определя като „Вавилон“ в книгата „Откровение“. Окултни игри от този род са характерен белег на *Ню Ейдж* и дори пускането на *Hexen* „Хексен“ на пазара е било планирано за *Ноцта на дявола (Хелоуин)*, 31 октомври 1994 г.

Една от първите истински публични реклами на Ню Ейдж се реализира чрез мюзикъла „Коса“, където водещата песен въвежда неговите идеи със следните думи:

*Когато луната е в седми дом,
а Юпитер застане в една редица с Марс –
тогава мирът ще управлява планетите*

*и любовта ще насочва звездите,
това е зората на Епохата на Водолея;
хармония и разбирателство,
съчувствие и доверие ще изобилстват,
няма да има повече лъжи или разделения,
прекрасен живот -видение в сън,
мистично кристално откровение
и истинско освобождение на ума:
Водолей! Водолей! Водолей!*

Идеите за прераждането, живота след смъртта и посещаването на тази земя от духове са неотделима част от света на забавленията. Починали звезди се славят или почитат като богове (ЕлвисПресли), на други се приписват чудеса (Майкъл Ландън). Съвременните телевизионни програми са пълни с истории за преживявания след смъртта, теологията на втория шанс, общуването с ангели, ангели, които стават хора и имат връзки с жени... и списъкът може да продължи безкрайно. *Светът наистина вярва на двойната лъжа от Едем.*

Западното съзнание се отваря за източния мистицизъм, а крачката от поклонението пред мъртви към поклонението пред живи е съвсем малка. Източни гурута като Шри Сатия Сай Баба в Ашрам се боготворят като „Бог Всемогъщи“ и в негова чест се издигат олтари в западни градове и домове. Немската нация е особено податлива на поклонението на Сай Баба. Неговата вест е „Обичай ближния си, мир и Бог е във всички нас“. Това е фалшивото учение на хилядолетието за мир и безопасност.

За интелектуалците теологията на *Ню Ейдж* намира своя съвременен израз в произведенията на Хелън Шукман, психоложка от Психиатричния факултет на университета „Колумбия“. След като отначало се съпротивлява на недоловимия глас на Възвишения Учител, тя накрая се съгласява да напише великата книга на Ню Ейдж за съвременна мистика – наръчник за това как да се постигне Божественост и да станем като Христос, способни да вършим всичко, което е можел и Той. Това произведение е известно като „Курс по чудеса“. Тя описва опитността си със свои думи:

„Когато бях призована за тази задача, постоянно си поставях въпроса: Но защо аз? Защо аз, когато има толкова много други добри хора? И отговорът дойде с нежно насърчение: „Защото ти искаш да опознаеш истинската ми същност, имаш желание да служиш и си ми дала разрешение да вляза в живота ти“. Многократно ми се повтаряше, че тъй като това е една свободна планета, всички ние трябва да пожелаем да приемаме духовните същества – трябва да сме съгласни да им сътрудничим чрез своя личен избор“.¹¹

Скритото в този текст зло е неопикуемо. Ласкаейки егото на човека, Са-

тана използва коварни лъжи, за да го принуди да сътрудничи на плановете му. Обаче е успокояващо, че дори той знае, че човекът е създаден със свободна воля и че ако изберем правилната страна във великата борба, дяволът няма да има никакво право да контролира съзнанието ни.

Това предадено чрез медиум произведение въвежда човечеството в окултното мислене чрез поредица от уроци. Всеки урок започва с напев, в който се повтаря, че тялото е отделено от душата. „Аз не съм тяло. Аз съм свободен“. Двойната лъжа, че не съществува никаква смърт и че в нас е вродено Божественото, се повтаря постоянно:

*„Не съществува никаква смърт, защото Божият Син е като Своя Отец. Не можете да направите нищо, за да промените Вечната Любов. Забравете сънищата си за грях и вина и елате с мен да участваме във възкресението на Божия Син. И доведете със себе си всички онези, при които Той ви изпраща, за да се грижите за тях, както аз се грижа за вас“.*¹²

Твърди се още: „Призовавам Божието Име и моето собствено име“. По този начин демонстрираме равенство с Бога.

*Името на Бога е мое избавление
от всяка зла мисъл и грях.
Защото то е както Негово, така и мое.*¹³

Стратегията на Сатана е да отклонява ума от греха и покаянието, за да може спасението да изглежда старомодно. *Същите лъжи, прикрити в теологията на Ню Ейдж, си прокарават път и в така наречените християнски църкви днес.* След своето хилядно предаване „Часът на силата“ д-р Робърт Шулър е поздравен от Майка Тереза, Били Греъм, К. Скот Кинг (вдовицата на Мартин Лутер Кинг), всички живи президенти на САЩ, както и от комика Сами Дейвис, младши. Д-р Шулър казва следното:

*„Вярвам, че отговорността в тази епоха е да имаме позитивна религия. (Това определено не се отнася за вас, хора, които сте единни, вие сте позитивно настроени.) Но аз говоря за такива групи, които не са положително настроени, дори такива, които бихме нарекли **фундаменталисти, които постоянно се занимават с думи като „грях“, „спасение“, „покаяние“, „вина“ и такива подобни неща.** Говоря на тези хора! Това, от което имаме нужда, е да направим позитивни думите, които досега са имали само отрицателно значение. **Нищо не причинява по-голяма вреда от това да говорим за изгубеното и грешно състояние на човека!**“.*

Ако грехът вече не е актуален въпрос, тогава ние определено нямаме нужда от Спасител. Големите световни религии са подведени да приемат една фалшификация. В Римокатолическата църква Ню Ейдж се проповядва

открито от либералните католици, които поучават за прераждането, законите на кармата и говорят за християнството на Христоса, а не на Исус Христос. Католическите свещеници открито възприемат идеите на Зенбудизма, а Майка Тереза е била много голям защитник на идеологиите на Ню Ейдж и предан поддръжник на единството, възприемайки идеята, че *всички религии водят към спасение*. Темата на Голямата глобална духовна конференция за оцеляване в Оксфорд, Англия е:

„Трябва да слеем етичното и практичното, политиката и свещеника, свещеното и светското“.

На тази среща присъстват архиепископът на Кентърбъри Робърт Рънси, католическият кардинал Франц Кьонинг, Далай Лама, както и висши представители на католицизма, и мюсюлмани, и евреи, хиндуисти, шинтоисти, сикхи, последователи на зороастризма, религията на хопите. Те „се сливат в едно ново партньорство като реакция спрямо глобалната криза“. Документирано е, че Майка Тереза казва:

„О, надявам се, че преживявам обръщане. Нямам предвид това, което си мислите (...) Ако отивайки при Бога лице в лице, Го приемем в живота си, тогава преживяваме обръщане. Ставаме по-добри хиндуисти, по-добри мюсюлмани, по-добри католици, по-добри в каквото и да вярваме. Какъв подход трябва да използвам? За мен, естествено, това би било католическият, за вас може да бъде хиндуизмът, за някой друг - будизмът, според съвестта на човека. Трябва да приемете този Бог, който е във вашето съзнание“.

Едно такова евангелие отрича евангелието на Христос. Съвременното християнство е станало форма на окултизъм и е очевидно неспособно да разграничи доктрините на Библията от доктрините на демоните. Не е чудно, че чуваме за църковни водачи да отправят официални искания за спиритически сеанси, които да се провеждат в Англиканската църква, без нито една дума на възражение от църковната йерархия. Църковните водачи открито одобряват окултизма. В случая с книгите за Хари Потър нито един църковен лидер не се осмелява да каже нещо отрицателно, тъй като книгите очевидно учат децата на добри ценности. Необходимо ли е да използваме окултни теми, за да учим децата на добри ценности? Един от най-цитираните защитници на книгите за Потър в „Крисчианититудей“ е авторът на рубрика Чарлс Колсън, който в радиопредаването си „Брейкпоинт“ на 2 ноември 2000 г. отбеляза, че Хари и приятелите му „изграждат кураж, вяроност и желание за саможертва един за друг – дори с риск на живота си. Нелоши уроци в един егоцентричен свят!“.

Теологията на *Ню Ейдж* очаква завръщането на Христоса, но този Христос не е Исус Христос. Той е така нареченият световен учител, чиито

учения се разминават със Свещеното Писание и който издига себе си за Месия, като се представя за Исус Христос. Теологът на Ню Ейдж Матю Фокс описва качествата на този фалшив Христос:

*„Тази книга е за свещеното и нашата реакция към него: благоговение. Свещеното какво? Свещеното всичко. Свещеното творение: звезди, галактики, китове, почва, вода, дървета, хора, мисли, тела, образи, свещеното всеприсъствие на Божествения във всички неща. Западният термин за този образ на Бога, присъстващ във всички неща, е „Космическият Христос“ (...) Кое същество ще посмее да отрече, че това е един безсмъртен диамант? Първото благословение/образа на Божествения? Моята опитност е, че само човешкият вид се осмелява да отрече неговата божественост, осмелява се да отрече Космическия Христос“.*¹⁴

Изразеното гледище е същото като това на змията в Едем. Човекът е Божествен, а Космическият Христос е връхната проява на тази идея. Матю Фокс зачерква историческия Исус от сценария на световните събития и Го замества с Космическия Христос:

*„Ако е вярна тезата ми, че е време да преминем от търсене на историческия Исус към търсене на Космическия Христос, това ще спомогне за разпадането на изкривената религия и псевдо-мистичното движение в наше време, познато на всички като фундаментализъм, а понякога наричано христофашизъм (...) В тази книга призовавам да разрушим либералната религия и да основем вярата си върху едно мистично, пророческо, космологично гледище за света – преобразяване и възраждане, а не просто реформиране на един изчерпан дневен ред чрез външни промени (...) Има нужда от такова възраждане, за каквото мечтае Йоан XXIII, когато поставя началото на своята революция във Ватикана през 60-те години на 20-ти век. Може би в наше време предстои да бъде създаден един нов „икуменически съвет“. Той ще бъде дълбоко икуменически и ще използва мъдростта на всички световни религии“.*¹⁵

Интересно е, че в това изказване вярващите в Библията християни са наречени фашисти и като че ли нищо няма да застане на пътя на единната световна религия, пропагандирана от Втория ватикански събор. Според Матю Фокс този „Космически Христос“ ще задейства нещата и ще промени религията и убежденията на хората.

„Космическият Христос ще задейства нещата, ще осъществи промяната на сърцето, промяната на културата, промяната на начините на действие. Този Космически Христос ще насочва към дълбока сексуалност; дълбоко общуване между млади и стари; дълбока изобретателност в начина на живот, работа и образование; дълбоко поклонение; дълбок икумени-

зъм и взаимодействие между всички религии на планетата“.¹⁶

Тъй като Матю Фокс е дълбоко вкоренен в римокатолицизма, той също пропагандира двата стълба на тази религия: Евхаристията и култът към женското божество.

*„Евхаристията (...) Има обещание за майчински ерос във всичко това (...) Религия, която потъква и изкривява майчинското начало, ще потъква също и древната традиция за Бога като Майка и за богинята във всяка личност“.*¹⁷

Езическото поклонение, особено свързаното с женското божество, е форма на култа към плодородието. Езикът на горния цитат излага кратко и спретнато тези древни езически идеологии. *Учението на Ню Ейдж е диаметрално противоположно на библейското учение:*

Библията учи, че Исус Христос е Божият Син.
Ню Ейдж учи, че Исус е един от Учителите.

Библията учи, че се спасяваме по благодат.
Ню Ейдж учи, че постигаме Божественост чрез дела.

Библията учи, че Исус е единственият път (спасение извън самите нас).

Ню Ейдж учи, че ние трябва да разбудим Христовото съзнание вътре в себе си.

Библията учи, че Луцифер е дяволът.
Ню Ейдж учи, че Луцифер (носителят на светлината) е истинският син на Бога.

Библията учи, че трябва да се покланяме на Бога.
Ню Ейдж учи, че трябва да се покланяме на творението.

Библията учи, че човекът е сътворен.
Ню Ейдж учи, че физическият човек еволюира, а духовният човек винаги е съществувал.

Библията учи, че Бог не е част от творението.
Ню Ейдж учи, че Бог е част от творението (пантеизъм).

Библията учи, че има възкресение.
Ню Ейдж учи, че има прераждане.

Библията учи, че Словото е истината.
Ню Ейдж учи, че истината е вътре в човека.

Библията ни учи да очакваме Второто пришествие на Христос, което ще бъде видимо за всички. Неговото идване в слава е блажената надежда на човечеството.

Ню Ейдж очаква Майтрея, който ще помогне за установяване на единно световно управление, парична система и религия.

Библията ни учи да се отказваме от греха.

Ню Ейдж ни учи да се отказваме от невежеството, защото не съществува грях.

Библията ни учи на освещение в Христос.

Ню Ейдж ни учи да откриваме собствената си Божественост.

Новата религия е съсредоточена върху земята и именно такава религия се е практикувала във Вавилон. Това е религия на чувствата, фокусирана върху състоянията на транс, сънища, видения, гадаене, спиритизъм, магия, магьосничество, талисмани, амулети, ритуали на слънцестоенето, поклонение пред змията и дори така наречените свещени сексуални ритуали.

Световните религиозни сили се стремят към обединение. Чрез икуменическото движение църквите се обединяват по такива точки от доктрината, които са общи за тях, и крайната цел на целия икуменизъм е приемането на епископа на Рим като върховен религиозен водач. Големите източни религии (като будизма например) вече са признали това върховенство, когато папа Йоан Павел II говори от името на всички религии на петдесетата годишнина на Обединените нации. ООН е пътят към единството, както повтаря често хиндуисткият свещеник на организацията Шри Чимной:

*„Обединените нации е пътят - пътят към единството, който води към Върховното единство. Той е като река, която тече към източника, Върховния Източник. Но ще изгрее денят, когато далновидността на Обединените нации ще спаси света. И когато нейната реалност започне да носи плодове, тогава дъхът на безсмъртието ще бъде жива реалност на Земята“.*¹⁸

Прикрити между благородните планове, са тайните планове за изграждане на едно световно управление с една световна религия. Както го казва списание „Тайм“ в своята възпоменателна статия на 6 ноември 1995 г.: „Всички заедно сега: Ние сме светът“. Движението Ню Ейдж подготвя пътя към тази окончателна фалшификация, която трябва да събере света в лагера на Сатана, а именно към имитацията на Христовото пришествие.

През 1982 г. Бенджамин Крийм от организацията Тара Сентър пуска огромни реклами на цяла страница в големите световни вестници, заявявайки, че „Христосът е тук сега“.

*„Възродени християнски църкви, както и масонски ложжи, ще бъдат използвани с цел да се проведат масови планетарни посвещения“.*¹⁹

Оттогава той е медиумът, обладан от Христоса, който разгласява неговото присъствие сред човечеството. В книгата си „Повторното явяване на Христос и Учителите на мъдростта“, е разкрита предадена чрез медиум информация за предстоящото явяване на Христоса (Майтрея).

*„Много от вас ще Ме видят скоро. Споделете с братята си това радостно очакване и им кажете, че Майтрея, техният Приятел, техният Брат, техният Учител от древността е дошъл“.*²⁰

*„... необходимостта от война остава в миналото (...) инстинктът на човека е да живее и да обича (...) Омразата се ражда от раздялата (...) Божият закон живее в човека и е фундаментален за неговото естество. Аз ще ви покажа всичко това. Работете с Мен и докажете верността на тези неща. Аз съм носителът на Божията любов. Аз съм Управителят на Божията воля. Божията светлина обитава в Мен и именно нея предавам на вас. Израствайте в нея, приятели Мои, и блестяте с Божията Слава. Моят План е да разкрия Себе Си по такъв начин, че наистина малко хора сега ще разберат кой съм аз“.*²¹

Стратегията на Сатана винаги е била да обединява отстъпниците от библейската вяра срещу Бога. Той прави опит за това във Вавилон и Бог разделя народите, обърквайки езиците им. Той ще опита същото в края на времето и стратегията му ще бъде да обедини всички под знамето на фалшивия морален кодекс на Сатана, изявен чрез променения Божия закон, който навлиза в света чрез папството. Когато го питат за ролята на папата в Рим, Майтрея отговоря:

*„Учителят Исус ще поеме престола на св. Петър в Рим и ще започне истинската апостолическа приемственост. Това събитие сега е предстоящо, следвайки Изявлението на Христоса. Напълно е възможно настоящият папа да е последният“.*²²

Още една бележка е добавена към този коментар през януари 1979 г. и гласи следното:

„Смъртта на папа Павел VI и внезапната смърт на папа Йоан Павел след един месец като понтиф, прави твърде вероятно настоящият папа,

През април 1995 г. в Цюрих, Швейцария Бенджамин Крийм, „обладан от Христоса“, обявява, че „Учителят Исус“ е преместил престола си в Рим. Майтрея използва „Учителя Исус“ като примамка. Въпреки това той издига папския престол до такава висока позиция на авторитет, че се присъединява към неговите принципи. Божият Закон според него е вроден в човешката природа и той, Майтрея, е управител на Божията воля. Ето защо законът, който иска да наложи, трябва да бъде папската версия на Десетте заповеди. Заповедта, която придава авторитет на Закона, е съботната заповед - тя съдържа подписа на законодателя. След като променя четвъртата заповед и я замества с една фалшива „събота“, за която твърди че е белег на неговия авторитет, папството ще бъде възвеличено според Откровение, 13 гл., като наложи белега си върху всички народи (виж „Белегът на звяра“). Очевидно е, че Майтрея ще защитава този фалшифициран закон, който произлиза от Рим. Хората, на които Дева Мария се явява, и самите нейни явявания твърдят същото; тези сили работят в единомислие.

Фалшивият Христос трябва да обърне внимание на събитията, предшестващи истинското Пришествие на Христос. Трябва да отбележим, че във всички свои учения Сатана споменава събитията, предсказани от Христос за края на света. Въвежда фалшивата доктрина за хилядолетното царство на мир на тази земя и твърди, че много хора ще го приемат. Последното е особено вярно в светлината на факта, че той ще се появи едва след като много други лъжехристи са се явили в този свят. Навсякъде по земята хора твърдят, че са Месията, но когато дойде Майтрея, ще се случват чудеса. Бенджамин Крийм твърди, че е посещавал всички главни световни центрове, че много хора са го виждали и че тези явявания са придружени от изцеления. В Европа е благославял водни извори и те са ставали източник на изцеление.

В още една предадена чрез медиум книга от съвременния период на Ню Ейдж „Нови учения за пробуждане на човечеството“, написана от Христоса, се твърди:

*„Онези, които вярват в думите ми, трябва отсега нататък да потвърждават факта за Христоса, за световния Учител; да потвърждават факта за йерархията и факта за скорошното повторно явяване в света на Христос и йерархията. Ако вярваме в това, така трябва и да постъпваме, защото в подготвителното дело времевата рамка е много кратка. Времето между настоящето и повторното явяване на Христос е наистина много малко. Този факт се изтъква отскоро и ще продължи така, докато Христосът дойде буквално в света – толкова близко е Неговото повторно явяване. Първите пет Учители навлизат в света тази година: Разбира се, те няма да се разкрият явно, но тяхното дело ще започне в петте центъра тази година“.*²⁴

Библията казва, че дяволът знае, че неговото време е кратко и че е много разярен (Откровение 12:12). **Фалишификатът трябва винаги да предшества оригинала и ако Сатана знае, че времето за програмата е много кратко, тогава идването на Христос в небесните облаци, видимо за всички, трябва наистина да е скоро.** Другите учения на Майтрея потвърждават, че той е същата змия, която проговаря в Едем.

„Докато се учите на земята да прилагате на практика ученията на нашия Създател, вие ще си спечелите по-висшата възможност, която ви очаква във времето, наричано от вас „смърт“. Целта на всяка църква, аширам, храм, катедрала или място за молитва и медитация трябва да бъде да ви учат на Божията любов преди всичко друго. Тяхната цел не трябва да бъде да обожествяват някой световен учител или някое съчетание от тях. Тя е да цените високо и да разбирате техните учения толкова дълбоко, че да ги **практикувате**. Да ги живеете. Това взаимно любящо поведение донася мир и го поддържа. Ако желаете да почетете мен, например, вашето любящо поведение ще показва обичта ви, а не вашата робска или тържествена преструвка при използването на името ми. Ако падате по лицето си пред мен, а не прилагате принципите в ежедневието – всичко е безполезно. Ако ме обичате заради моя пример, следвайте го. Разпространявайте любов и мир. Само това трябва да правите. Любовта към мен се проявява чрез поведението ви, не чрез грандиозни сгради и скъпи организации. Те често отклоняват от истинската мисия на любовта. Ако обичате мен или някой световен учител, почитайте ни чрез действията си всеки ден“.²⁵

Определено в споменатото изявление виждаме напълно изкривена същността на евангелието. За съжаление, тези гледища се възприемат от днешните църкви, където се **разсъждава за Божията любов, но се отрича нейната сила. Почти не се прави разлика между добро и зло, но любовта се проповядва като хилава сантименталност. Библията вече не се взема под внимание, но важно става егото.** Христосът прави следното изявление в тази посока:

„Тогаваше всеки от вас трябва ежедневно да медитира във вътрешните кътчета на душата си, за да си изкове средствата за обицуване, на които всички имат право, а не само няколко избрани. Чрез медитацията можете да живеете според Божиите заповеди по-лесно, особено **да обичате Бога (...)** да обичате Бога с цялото си сърце, ум и душа (...) и братята и сестрите си - като себе си. Затова, чрез Божията сила и много сътрудници – световни учители – които се присъединяват към мен в това начинание Ню Ейдж, аз се обръщам към светата Божия сила вътре във вас, за да чуе тази вест и да ви въведе в Златната епоха като ярък и блестящ пример за нов живот, който всички могат да имат чрез готовността си да приемат любовта, която предлагаме. Бог се радва на нашата обща благоприятна

възможност и посветени усилия“.²⁶

Забележете, че отново се повтаря лъжата за вродената Божественост. Освен всичко, в следващото изказване Светото Писание е понижено до второстепенно положение, докато Христос говори за Писанието като източник на цялата истина. Елементът на любовта е раздут до огромни размери и замества ученията на Библията:

„Ясна ли е вестта ми към хората на тази планета, които имат религиозни служби? Вашата единствена отговорност е да доведете Божиите деца отново у дома. Правете това, като свързвате всеки един с неговия вътрешен учител, Светия Дух, и с душата, която знае целта на живота си и точния план, подготвен от Бога. Насърчавайте, вдъхновявайте и хранете душите, които търсят ръководство, като постоянно ги връщате към Бащата/Майката, връщате ги към вътрешната им същност. Теологията обикновено е безполезна и споровете за стихове са губене на енергия. Просто вземете темата на любовта и я живеете. Вложете енергията си в тъканта, в картината на света, където ще даде плод. Всяко нещо, което е по-малко от това, ще бъде лоша реакция спрямо Божията вест“.²⁷

Божията любов към света не се проявява чрез извиняване на греха. Бог я разкрива в това, че плаща за престъплението на човека със собствения Си живот. Смъртта на Христос не е извинение за греха, но призив към покаяние и към нов живот в Него, относно който сме съветвани: „Иди си и не съгрешавай повече“. Темата за себеугаждането, примесена с фалшивото евангелие на любовта, е очевидна от следните думи на Христоса:

„Аз, Христосът, световният учител, призовавам тук всеки искрен човек на планетата Земя да започне да обича Бога (...) Да обича вашата планета Земя (...) да обича себе си и всички живи същества в цялата Вселена. Тази планета има нужда от доброволци за войската на любовта, които да се свържат в единно и дълготрайно начинание. Ще се присъедините ли към тези от нас в небето, които молим за вашето сътрудничество? Ще медитирате ли всеки ден и ще споделяте ли любовта си с други медитиращи всяка седмица? Ще станете ли едно с Бога? Ако да, това става чрез властта и авторитета на моята роля като ваш световен учител. Аз наистина ви дарявам пълната подкрепа на небето във вашите отговорности като пратеници за световен и универсален мир. Знайте, че отсега нататък вие никога няма да бъдете сами и че ще ви бъде даден личен водач или учител, когато вашата съзерцателна система за комуникация отново се свърже с небето“.²⁸

Накрая се представя темата за скръбта и хилядолетието на мир, но не

като предупреждение да подготвим сърцата си за идването на Христос, както е разкрито в Свещените писания, но като период на растеж, водещ до раждането на по-висше съзнание. Както казва Христосът:

*„Въпреки че времето, наречено „скръбта“, е явно някакъв вид край, аз ви казвам, че в Духа няма никакъв край, ето защо не очаквайте да преживеете нещо, което напълно ще прекрати живота. Помнете винаги, че Бог се разширява... разширява... разширява... и следователно това правят и слънчевите системи, вселените и галактиките (...) и скъпи мои, същото правим и вие, и аз! Не се терзайте за това как е започнало всичко и какво представлява Бог. Той диша или се разширява и ще ни вдъхне всички отново у дома (това е идеята за Брахма, който издишва и вдишва – идея от Ведите), за да се наслаждаваме на нашия духовен пир. Просто се доверете на факта, че има план с големи обещания и радост за всички, които го избераат. Доверете се. Вярвайте. Без доверие се намирате в опасност“.*²⁹

Още едно изявление за хилядагодишното царство:

*„Вие навлизате в тази Златна епоха на хиляда години мир, скъпи мои; ето защо използвайте унаследеното си право, като изработите единствения необходим паспорт – да покажете, че сте светлина и избирате светлината. Вашите моменти на медитация ще изградят тази връзка на общуване със светлината и с по-висшите енергийни вибрации, които никога няма да ви изневерят, щом веднъж създадете връзката“.*³⁰

Разликата между това изявление и библейското учение за хилядата години е съвсем ясна (виж „Дългоочакваният Милениум“). За съжаление, християнските деноминации в света поучават същото дяволско учение, вместо библейската версия, която призовава хората към покаяние преди великия и ужасен ден на Господа.

На 11 юни 1988 г. Майтрея се явява за пръв път публично. Той се появява в Центъра за лечение чрез вяра на сестра Мария Акаца. Сестра Акаца го представя като Исус Христос (има на разположение снимки с разрешение на „Шеър интернешенъл“ в Амстердам, Холандия). Оттогава явяванията на Христоса зачестяват все повече и повече и различни хора твърдят, че са го видели по телевизията в Съединените щати и в Австралия, където стотици зрители наблюдават неговото явяване на телевизионните екрани, придружавано от чудотворни знамения и изцеления.

Изтъкнати поддръжници на Ню Ейдж вече не се срамуват да говорят открито на какво отдават чувствата си или дори кой всъщност е „Христосът“. Дейвид Спанглер, съ-директор и говорител на общността „Файндхорн“ в Северна Шотландия, заявява следното:

„Истинската светлина на Луцифер не може да бъде видяна чрез скръб,

мрак, отхвърляне. Истинската светлина на това велико същество може да бъде разпозната, когато очите на човека започнат да виждат със светлината на Христоса, светлината на вътрешното слънце. Луцифер работи вътре във всеки един от нас, за да ни доведе до пълнота (...) всеки един от нас по някакъв начин е доведен до момента, който аз наричам посвещение на Луцифер (...) Той идва да ни даде последния дар на пълнотата“.³¹

Тези знамения ни говорят, че настъпва времето за последната заблуда, превъплъщението на Сатана като ангел на светлина. Истинското изливане на Светия Дух трябва да е съвсем скоро. Исус Христос няма да завърши Своето дело с по-малко сила, отколкото, когато го започва. Истинското Пришествие на приближава. Към нас е отправен апел да излезем от Вавилон и да се отделим от нечистите съюзи на хора, заставащи на страната на фалшивия княз на този свят с цел премахване на Божия закон.

БЕЛЕЖКИ:

1. David Anrias, *Through the Eyes of the Masters: Meditations and Portraits* (London: Routledge, 1932).
2. Пак там.
3. Mary Baker Eddy, *Science and Health with a Key to the Scripture* (The Christian Science Board of Directors, 1994): 71.
4. Пак там. С. 302.
5. Пак там. С. 480.
6. Пак там. С. 516.
7. Пак там. С. 584.
8. *The Teachings of Christ*: 127.
9. Statement by D.K., *Prophecies by D.K.* (August, 1934).
10. Ken Wilber, *Up from Eden: A Transpersonal View of Human Evolution* (Wheaton, IL: Theosophical Publishing House, 2002): 196.
11. Helen Shucman, *A Course in Miracles* (Mill Valley, CA: Foundation for Inner Peace, 1975).
12. Пак там.
13. Пак там.
14. Matthew Fox, *The Coming of the Cosmic Christ* (San Francisco: Harper, 1988): 8.
15. Пак там. С. 7.
16. Пак там. С. 8.
17. Пак там. С. 31.
18. Sri Chinmoy, *The United Nations As An Instrument Of Human Unification* (May 9, 1974).
19. Constance Cumbey, *Hidden Dangers of the Rainbow* :140

20. Benjamin Creme, *The Reappearance of the Christ and the Masters of Wisdom* (Tara Center, 1980).
21. Пак там.
22. Пак там.
23. Пак там.
24. Virginia Essene, *New Teachings for an Awakening Humanity* (Share Foundation/SEE Publishing, 1995): 22.
25. Пак там.
26. Пак там.
27. Пак там.
28. Пак там.
29. Пак там.
30. Пак там.
31. D. Spangler, *Reflections of the Christ*

**ДА ИЗБЕГНЕМ
ЛАБИРИНТА
НА ЗАБЛУДАТА**

КАМЪК, НА КОЙТО ДА ПОЛОЖИШ ГЛАВА

Има ли Бог движение, чрез което да се противопостави на духа на „Вавилон“? Ако, както видяхме, „Вавилон“ представлява голямата конфедерация на религиозни сили в края на времето, съюзени срещу Божието управление, тогава кой ще защитава Божията кауза? Тъжният факт е, че голямото мнозинство от хората ще бъдат измамани от силата и великолепието на „жената“, която язди „звяра“. Разбрахме, че „жената, облечена в злато, скъпоценни камъни и бисери“ (Откровение 17:4), символизира Рим (виж „Виното на Вавилон“). Облеклото, което носи, съответства на одеждите на древния първосвещеник, което означава, че тя узурпира първосвещеническата роля на Христос, поставяйки се на Неговото място. Доктрините на Рим са проникнали във всички култури на света и религиозните системи доброволно са приели неговата ръководна позиция. Първосвещеническата служба на Исус е жизненоважна за света и докато „Вавилон“ е в процес на изграждане, Бог също разгласява Своето последно предупреждение и покана, за да ни призове обратно към заветна връзка със Себе Си.

През всички епохи Бог е имал един народ, чрез който разпръсква Своята истина. Божият план е всички народи – всяка нация, племе и език да станат участници в Неговата благодат. В Своя Божествен план за възстановяване Той избира грешни хора да станат Негови съработници за постигане на тази цел. Бог винаги има верни последователи, които ще застанат твърдо за истината и справедливостта, дори изправени пред огромна съпротива. Преди потопа Енох ходи с Бога, а верният Ной става баща на следпотопната човешка раса, когато той и семейството му са единственият остатък, спасен след унищожението на отстъпилия тогава от Бога свят.

След потопа на патриарха Авраам се дава обещанието, че чрез неговото потомство ще бъдат благословени всички народи (Битие 12:2). Месианското обещание трябва да се осъществи чрез Исаак и Яков, чието име е променено на Израел, след като се бори с Бога за Неговата прошка и благословение (Битие 32:28). „Израел“ става име на потомците на Яков – избрания народ по завета между Бог и Авраам, техния праотец (Битие 15:18; Псалм 105:9, 10).

Божият Израел

А) Старозаветният Израел

Днес има голямо объркване по отношение на това кой е Божият Израел. Много деноминации търсят изпълнението на Божиите обещания за старозаветния избран народ в съвременния Израел. Очакват неговото възстановяване, а съвременният Израел в Палестина се смята за съществена част от този процес. Трябва да се помни, че „Израел“ не е първоначалното име на Яков, но му е дадено от Бога като признание за духовната победа, когато надделява над Ангела и си осигурява прошка за миналите грехове. Яков се бори с Ангела и отказва да Го пусне, докато не получи увереност в небесното благословение, което ще му донесе прошка на греховете. Надделява и получава благословението. Сърцето му е обновено и той може да се изправи пред брат си Исав, знаейки че Бог е с него. Промяната на името отбелязва промяната на характера от „изместващ или измамник“ към „Бог се сражава“. Разбирането на връзката между буквалния Израел и заветния Божи народ е жизненоважна, ако искаме да определим кои са Божиите носители на светлина в съвременната епоха.

След Изхода от Египет Бог тържествено сключва завет с народа на Израел (Изход 19:1-8). Те трябва да бъдат царство свещеници и свят народ (Изход 19:6) и да разпръскват светлина до всички народи по лицето на земята (Исая 60:1-3). Заветните обещания към древния Божи народ са условни и зависят от послушанието им.

„И сега, ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя“ (Изход 19:5).

Обещанията са подчинени на „ако“. Реално съществуващият трон на Израел винаги е условен и зависи от послушанието; и както Давид, така и Соломон са наясно с този въпрос.

„(...)за да утвърди ГОСПОД словото Си, което изговори за мен, като каза: Ако синовете ти внимават в пътя си, да ходят пред Мен във вярност, с цялото си сърце и с цялата си душа, казвам – няма да липсва от теб мъж на престола на Израел“ (3 Царе 2:4).

Това обещание е повторено в 3 Царе 9:5-7:

„(...) тогава ще утвърдя престола на царството ти над Израел до века, както обещах на баща ти Давид, като казах: Няма да ти липсва мъж на израелевия престол. Но ако вие и синовете ви се отвърнете от след Мен и не пазите заповедите Ми и наредбите Ми, които поставих пред вас, и отидете и служите на други богове и им се поклоните, тогава ще отсека

Израел от земята, която съм му дал, и ще отхвърля от лицето Си дома, който осветих за името Си. И Израел ще стане за поговорка и за подигравка сред всичките народи“.

Второзаконие 28:1-14 съдържа списък с най-прекрасните благословения, произнасяни някога за някой народ или хора. Отново обещанията са условни и зависят от послушанието.

„И всичките тези благословения ще дойдат върху теб и ще те постигнат, ако слушаш гласа на Господа, своя Бог“ (Второзаконие 28:2).

Обаче Израел не се вслушва в съветите и става дори по-покварен от околните народи (4 Царе 17:6-23). Само племената Юда и Вениамин са пощадени за известно време, а другите племена са отведени в плен от царя на Асирия и изчезват от историята, макар че някои смятат, че те съставляват нациите на Великобритания и техните потомци, включително САЩ. Без вяност към Бога, обещанията не биха могли да се изпълнят и век и половина по-късно дори Юда е изтръгнат от Обетованата земя и е разпръснат из Нововавилонската империя.

Въпреки всичко някои остават верни на Бога дори пред лицето на това бедствие, както се разбира от историите на Даниил и неговите приятели, които са готови по-скоро да понесат смърт, отколкото да не се покорят на Бога. Чрез пророк Еремия Бог определя конкретно време за покаяние и размишление и обещава, че израелтяните ще се върнат в земята си след 70 години пленничество (Еремия 31:10-14; Исаия 43:1-13). Трябва да построят наново храма, а времевите пророчества в Даниил предсказват идването на Месия; и те получават възможността да бъдат свидетели пред народите (Михей 4:1-4; 5:2-6; Захария 8:20-23). Отново всички тези пророчества зависят от послушанието (Захария 6:15). За съжаление, нацията отхвърля Месия и загубва ролята си в завета и правото си на заветните обещания. Чрез отхвърлянето на Исус израелевият дом „се оставя пуст“.

„Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пиленцата си под крилата си, но не искахте! Ето, вашият дом ви се оставя пуст. Защото ви казвам, че отсега нататък няма вече да Ме видите, докогато кажете: Благословен Онзи, който идва в Господното име!“ (Матей 23:37-39).

Б) Израел на Новия завет

Когато еврейската нация отхвърля Месия, евангелието трябва да стигне до езичниците и всички, които пожелаят да повярват в името на Исус, ще станат духовни наследници на Авраам (Галатяни 3:16; Римляни 4:16; 9:3,8).

„И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание“ (Галатяни 3:29).

Апостол Павел говори за християните като за „Божия Израел“ (Галатяни 6:16) и „обрязаните“ (Фил. 3:3). Божието царство и заветните обещания, свързани с него, са отнети от евреите и прехвърлени върху духовния Израел – хората, които ще допуснат Христос да ги преобрази, да промени характера им, както в случая с Яков от древността.

„Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който ражда плодовете му. И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото падне, ще го смаже“ (Матей 21:43, 44).

Исус не избира 12-те ученици случайно. Точно както дванадесетте патриарси са родоначалниците на древния Израел, така и тези дванадесет мъже са основополагащите камъни на новия Израел, на когото Господ обещава царството (Матей 19:28; Лука 22:30). Следващото избиране на седемдесет други е по образа на седемдесетте старейшини, избрани от Моисей в древния Израел (Числа 11:16). Истинският Божи народ е „остатък, избран по благодат“ (Римляни 11:15). Има удивителна приемственост между стария и новия Божи народ. В Римляни 11:17-24 Павел говори за маслиновото дърво, което символизира Израел. Клоновете (евреите) са откършени поради неверие и на тяхно място са присадени диви маслиненни издънки (езичниците), за да се хранят от дървото. Естествените клонови биха могли да се присадят отново, ако приемат условията. Бог не прави разлика между народите или отделните хора. Всички, които се обръщат към Него, ще бъдат приети (Деяния 10:34, 35).

„Понеже няма разлика между юдеин и грък, защото един и същ е Господ над всички, богат към всички, които Го призовават“ (Римляни 10:12).

„Защото всички сте Божи синове чрез вярата в Исус Христос“ (Галатяни 3:26).

Новият Израел е наследник на Божиите заветни обещания. Онези, които са приели Христос, стават избрано свещенство, свят народ, хора, които принадлежат на Бога (срв. 1Петрово 2:9, 10 с Изход 19:5, 6). Те са избрани да разкриват Божията чудесна светлина пред света (1 Петрово 2:9; Матей 28:19, 20; Ефесяни 3:10).

Човешката раса отчаяно се нуждае от изкупление. Бог копнее да прощава и очиства (Йоан 3:16; 1 Тимотей 2:4). Следователно ролята на църквата е да разнася евангелието на света.

Духовен упадък и Реформация

Тъжен исторически факт е, че подобно на древния Израел, духовният Израел също стига до духовен упадък и започва да се покланя на други божества. Принципите на езическия култ към слънцето си прокарват път в църквата и под ръководството на Рим са издигнати до такова високо положение, че се превръщат във фалшификат на самото евангелие на Исус Христос (виж „Виното на Вавилон“).

През периода на духовен упадък в миналото има хора, които продължават да се държат здраво за Божието слово, но те са безмилостно преследвани заради вярата си. Сред тях са валденсите, които, след като се оттеглят в Алпите заради гоненията, напълно се отделят от Римската църква. Делото на Вигилантий Лео, който енергично се противопоставя на многото фалшиви доктрини и обичаи, възприети от Римската църква, служи като светлина за много вярващи.

Валденсите представляват остатък, който запазва жива светлината на Божието слово в период на ужасен духовен упадък. Заради вярата си те са безмилостно посичани от католическите лидери в поредица от гонения срещу тях, особено тези от Барон Д'Опед през 1544г., Маркиз Пианезе през 1655г. и Габриел Савойски през 1686г.

Светлината на истината, която валденсите и албигойците разпространяват, полага основите на Реформацията. В Англия вестителят на реформа е Джон Уиклиф, а Хус и Йероним, въодушевени от неговите произведения, понасят знамето на реформата в Бохемия. Хус е изгорен на клада на 6 юли 1415 г., а Йероним – на 30 май 1416 г., но Реформацията се движи напред въпреки гоненията. Един по един великите реформатори разкриват скъпоценните истини, които са били скрити под отломките на фалшивите доктрини и суеверията. ***Оправданието чрез вяра и вседостатъчната изкупителна жертва на Исус Христос, както и Неговата ходатайствена служба като първосвещеник в полза на всички хора, са крайгълните камъни на вярата на реформаторите.***

Отхвърлят се много небиблейски учения, като почитането на светици и мощи, литургията, чистилицето, безбрачието, многобройните тайнства и вярата в преданието вместо в Божието слово. Реформаторите протестанти буквално единодушно определят папската система като „човека на греха“ и я разпознават като „малкия рог“ от Даниил, 7 глава.

Мартин Лутер е един от най-изтъкнатите реформатори, използвани от Бога да призват света да излезе от тъмнината. Той получава много светлина, но *цялата работа по възстановяването на истините не е поверена единствено на него*. И други го следват, като всеки един набляга върху различен аспект от истината, които заедно могат да изградят път за Христовото евангелие. Вместо това последователите на Лутер, Калвин, Нокс, Уесли и другите велики реформатори не посмяват да пристъпят по-напред от своите водачи

по пътеката на евангелската светлина. Техните вярвания изкрystalлизират в определено верую до такава степен, че изключват всяка допълнителна светлина, която не влиза в рамките му. Вместо да прокара пътя за цялата истина, Реформацията довежда до появата на множество деноминации, всяка прилежаваща аспекти от истината, но не и цялата истината. Сатана още веднъж е постигнал победа. Хванат в капана на вероученията, протестантизмът се изражда във формализъм и теоретична идеология, които задушават пламъка на Реформацията, отваряйки вратата за повсеместно отстъпление. ***Настоящата вълна на сътрудничество между църквите се основава не върху темите на евангелието, но върху социални въпроси, следователно няма нищо, което да разделя „реформираниите църкви“ от Рим.*** Целта на Реформацията - разкриването на евангелието - отново е с подрязани криле.

Последната Реформация (Късният дъжд)

Бог няма да завърши делото Си на земята с по-малко сила, отколкото, когато го започва. Чрез символите на ранния и късния дъжд Той обещава да излее порой от благословения, които ще помогнат за узряването на „жетвата“. Както Божията сила се проявява на Петдесетница, когато проходащата църква получава сила да разнесе евангелието на света, така ще бъде и когато църквата завършва свидетелството си. Символите на ранния и късния дъжд (Осия 6:3; Йоил 2:23,28-32; Деяния 2:16-21) символизират не само изливането на Духа върху църквата, но също и върху отделните хора, които я съставляват. Всеки един също трябва да преживее опитността на ранния и късния дъжд. Ранният дъжд представлява новородението, докато късният трябва да приведе характера в хармония с характера на Христос. Те се отнасят също и до оправданието и освещението или „ние в Христос“ и „Христос в нас“ (Йоан 14:20).

„На които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е Христос във вас, надеждата на славата“ (Колосяни 1:27).

В края на времето Бог ще има народ, който ще представя Него и Неговата истина пред един отстъпил от вярата свят. Както в епохата на учениците, истината отново ще тържествува – късният дъжд ще извърши делото си да подготви Божията жетва да узрее.

Последното време

Последното време не трябва да се бърка с края на времето. Фразата „последното време“ се използва пет пъти в Даниил, глави 8-12, и се отнася за времето преди Второто пришествие на Христос. Ще има също и определен конкретен момент, когато това време ще започне. В Даниил 7:25 пророкът

говори за 1260-те години на папско господство, а в Даниил 12:6, 7 същият период (време, времена и половин време) се споменава във връзка с последното време. Краят на периода на папското господство от 1260 години е в 1798 г. – той поставя *началото* на последното време. Великите истини за службата на Христос са били потъпквани дотогава (Даниил 8:11), но те трябва да бъдат възстановени.

Самият пророк Даниил не разбира видението за очистването на светилицето (Даниил 8 гл.) в края на периода от 2300 години, нито схваща напълно събитията, които ще се разгръщат през последното време. Причината за това е, че пророчеството е запечатано до времето на края (Даниил 8:17, 26; 12:9).

„А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до последното време. Мнозина ще я изследват и знанието ще се умножава“ (Даниил 12:4).

На еврейски пълният член е поставен върху думата „знание“, което показва, че познанието за книгата „Даниил“ ще се увеличава в последното време. Трябва да се отбележи, че само мъдрите, а не нечестивите, ще бъдат насочени към разбирането на тези пророчества. Мъдрите ще насочат още много други хора към правдата (Даниил 12:3).

В библейски смисъл мъдростта идва от връзката с Бога, която се изгражда въз основа на доверие и послушание и не може да се сравни със светската мъдрост. В Псалм 119 четем:

„Твоите заповеди ме правят по-мъдър от враговете ми, защото са винаги с мен. По-разумен съм от всичките си учители, защото Твоите свидетелства са размишлението ми“ (Псалм 119:98, 99).

Мъдростта се свързва с Божия закон и с Божието слово. Разумът идва от послушанието към Божия Закон (Псалм 119:100, 104) и от свидетелството - Божието слово, разкрито чрез пророците от всички епохи (Псалм 119:125,130,144). Ако трябва да разбираме истината, тогава е решаващо да познаваме и разбираме библейската идея за нея. В Свещените Писания се дават три определения за истина:

„Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен“ (Йоан 14:6).

„Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина“ (Йоан 17:17).

„Словото Ти е съвсем пречистено и слугата Ти го обича“ (Псалм 119:140).

„*Ти си близо, Господи, и всички Твои заповеди са истина*“ (Псалм 119:151).

Възстановената истина съдържа всички тези три елемента. Тя е фокусирана върху Христос, върху Словото и включва послушание към Божия закон. Както самият Исус подчертава:

„*Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди*“ (Йоан 14:15).

В последното време ще има едно движение за възстановяване на всички истини и разкриване на запечатаните пророчества от книгата на пророк Даниил. Историята потвърждава, че около годината 1798 г. започва огромно възраждане на интереса към Свещените Писания, придружено от енергични мисионерски начинания. В 1795 г. се организира Лондонското мисионерско общество, последвано година по-късно от Нюйоркското мисионерско общество, първото в Америка. Големите световни библейски общества също се организират в периода между 1798 г. и 1844 г., която е краят на пророчеството за 2300 години. Във връзка с това повишаване на интереса се образуват многобройни здравни и въздържателни общества, а към 1807 г. *Уилям Меткафдори* основава „Общество на библейските християни от Филадельфия“ за вегетарианство и пълна трезвеност. Важно е да се отбележи, че този времеви период се свързва също и с големите технологични открития на нашата епоха.

Първият парен двигател е патентован през 1769 г. и това отваря пътя за параходите (1810-1807) и железниците (1825). Евангелието трябва да бъде разпространено „по целия свят“ и Бог има грижата да създаде и средствата за осъществяването на тази цел. В света на музиката великите библейски теми са основен източник на вдъхновение за „Месия“ на Хендел, която насочва вниманието към Царя на царете, и за композирането на „Сътворението“ от Хайдн през 1844 г.

Разпечатването на пророчествата на Даниил

Именно през този период на възроден интерес към Свещените Писания един млад фермер баптист на име Уилям Милър (1782-1849) публикува серия от статии в баптистки седмичник – „Върмонт Телеграф“ – върху пророчествата на Даниил. Той използва прост сбор от правила, за да разгадае великите теми на пророчеството, а именно:

- А) Новият завет обяснява Стария.
- Б) Свещеното Писание трябва да обяснява само себе си.
- В) Символизмът, изразяващ се в праобраз и изпълнение.
- Г) Всяка дума трябва да се взема под внимание.
- Д) Едно пророчество се допълва от друго.

Изучаването на Даниил, 8 глава кара Уилям Милър да смята, че очистиването на светилището, което трябва да се извърши в края на периода от 2300 години, се отнася за очистиването на земята от греха. Той заключава, че Христос ще се върне в края на този пророчески период, и използвайки принципа ден-година, изчислява, че това събитие ще се случи през 1843 г. Именно тогава според него ще бъде очистено „духовното светилище“, църквата.

Милър отхвърля популярните тълкувания за онова време и въвежда отново фокусираното върху Христос старо протестантско тълкуване, което поставя Неговите последователи в сърцето на пророчествата за последното време. Подчертава, че Христос ще се завърне преди Хилядата години и въз основа на времето пророчество от Даниил, 8 глава определя конкретна дата за това събитие, а именно 22 октомври 1844 г. В резултат той, заедно с поне 100 000 други вярващи, са изгонени от църквите си. Вярващите в скорошното Пришествие на Христос идват от всички деноминации и включват поне 200 проповедници от изтъкнати протестантски църкви.

Въз основа на притчата за десетте девиси (Матей 25:1-13) тази вест става известна като „среднощния вик“, „завръщането на младоженеца“. Наблюдава се завръщане към първоначалното благочестие, докато различни групи от адвентни вярващи очакват идването на Господа.

Историята ни казва, че Исус не се връща на тази земя през 1844 г. Хората, които с нетърпение очакват завръщането Му, са силно разочаровани - събитие, което става известно като „голямото разочарование“. Много хора се обезверяват и напускат движението. Тези, които не се отказват от своята опитност, понасят подигравки и стават обект на презрение.

Има още един случай в историята на църквата, когато тя преживява подобно разочарование. Последователите на Христос с огромна надежда очакват Неговата коронация като Месия в Ерусалим. Те Го приветстват като свой Цар и хвърлят палмови клонки в нозете Му (Йоан 12:13), но вместо коронация се налага да наблюдават разпъване на кръст. Тяхното разочарование е истинско и мнозина изгубват вярата си. Дори учениците са силно уплашени и се скриват „поради страха от юдеите“ (Йоан 20:19). По пътя към Емаус двама последователи на Исус размишляват върху тези тъжни събития (Лука 24:13-53), когато Той се присъединява към тях и...

„... като започна от Моисей и от всичките пророци, им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания“ (Лука 24:27).

Както в случая от времето на Христос, разочарованието от 1844 г. довежда до ревностно изучаване на Свещените Писания и до усвояване на истините, разкрити от Реформацията. Свързаните с Адвентното движение, които остават в него след 1844 г., смятат себе си за „църквата на остатъка“ или просто за „остатъка“. Пророчествата на Даниил се преглеждат отново и доста вярващи откриват, че книгите „Евреи“ и „Откровение“ говорят изключително много за небесно светилище. Разкрива се отново великата доктрина

за светилището, неговият символ и прототип (виж „Застъпник за нас днес“), а в нейния контекст се открива ролята на нашия Първосвещеник и жертвено Агне. Разбулва се също символиката на еврейските празници и тяхното значение и изпълнение. Заедно с този огромен пробив в разбирането идва и осъзнаването на това какво символизира Денят на умилостивението и какво е мястото му в очистването на небесното светилище или в началото на съда в небето. Законът като стандарт в съда и неговото значение също стават ясни във връзката му с плана на спасението. Построява се отново древната „крепостна стена“ на истината, която служи като защита срещу злото, както пророкува Исаия:

„И идващите от теб ще съградят отдавна запустелите места, ще изправят основите на много поколения; и ще се наречеш възстановител на развалините, възобновител на пътища за живеене“ (Исаия 58:12).

Преоткриват се Божият Закон и съботата, а връзката между Закона и благодатта е поставена в правилната рамка. Божиите заповеди и вярата в Исус Христос стават стълбовете, върху които почива вярата на остатъка.

В Откровение, 12 гл. Йоан описва качествата на последното поколение вярващи преди завръщането на Христос.

„Тогаваш змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откровение 12:17).

От руините на Милъриското движение се ражда Църквата на адвентистите от седмия ден. Към 1848 г. съществува доктринална платформа, включваща великите истини, разкрити от Реформацията. Основните принципи на тълкуване на пророчествата, поддържани от нововъзникващата църква, са натрупаните от църквите през вековете пророчески възгледи. Те възприемат, координират и продължават реформите, които са били изгубени в пясъците на времето. Доктриналните отличителни белези на движението са основани върху ученията на Свещеното Писание за:

- 1) Второто пришествие на Христос.
- 2) Обвързващите изисквания на съботата от четвъртата заповед.
- 3) Третата ангелска вест във връзка с първата и втората ангелски вести.
- 4) Службата на Христос в небесното светилище.
- 5) Душата не е безсмъртна.

Точно навреме

Вестта за часа на съда, която се разгласява от Милъриското движение, не е последната предупредителна вест, но началото на „възстановяване на

всичко“. В Откровение, 14 гл. Йоан описва вестта за часа на съда, дадена от ангела с висок глас.

„Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, и морето, и водните извори“ (Откровение 14:7).

Тази вест обаче е последвана от още две вести, а именно огласяване падането на „Вавилон“ и предупреждението да не отдаваме предаността си на „звяра и неговия образ“.

Изгонването на адвентните вярващи от традиционните църкви кара тези пионери да смятат, че отказът на църквите да приемат Божието предупреждение означава, че те са паднали в очите на Бога. Отказът да бъде приета светлината води до тъмнина (Исая 5:20; Еремия 13:16), докато приемането на Божието слово донася светлина:

„Изявяването на Твоите думи дава светлина и разум на невежите“ (Псалм 119:130).

Те свързват това падение с падането на „Вавилон“, както е обявено от втория ангел (Откровение 14:8). Обаче едва след голямото разочарование вестта на третия ангел започва да се разбира в пълнота.

Третата ангелска вест е последната предупредителна вест към един отстъпил от Бога свят. Тя е изпълнена със сила и с дълбоки духовни истини. Когато започва да се схваща нейната важност, се разкрива символизъмът и пророческото значение на цялата книга „Откровение“. С вестта и опитността на адвентните вярващи в особено голяма степен се свързва Откровение, 10 глава.

Там е изобразен един могъщ ангел, който държи малка разтворена книга в ръката си. Той извиква със силен глас, както когато реве лъв (стих 3), и наред звука от седем гърма Йоан чува глас от небето да казва:

„Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши“ (Откровение 10:4).

Разтворената книга (свитък) и споменаването на запечатана информация може да се отнася единствено за запечатана книга (или пророчество), която сега трябва да бъде отворена или разпечатана. Свещеното Писание трябва само да тълкува себе си и в това отношение единствено пророчеството на Даниил (пророчеството за 2300 денонощия) е запечатано. И то е, което ще бъде отворено в „последното време“ или след периода от 1260 дни, който ни довежда до 1798 г. Точно в определеното време (след 1798 г.) Милъристското движение разгласява вестта за съда в резултат от разкриването на пророчеството на Даниил. Вестта е сладка, но след това се превръща в горчица

разочарование, когато Христос не се завръща в 1844 г.

Пророчеството за 2300-та денонощия е най-дългото времево пророчество в Библията и след него не се дава вече друго пророческо време. Твърдението на ангела в Откровение 10:6, че „няма вече да има време“, може да се отнася за пророчеството на Даниил, което ни довежда до края на пророческото време. На Йоан се дава и указанието да изяде свитъка (стих 9), който в устата му е сладък, но става горчив в стомаха му (стих 10). Изяждането на свитъка означава възприемането му, приемането му присърце, разбирането му.

„Твоите думи се намериха и аз ги изядох и Твоето слово ми беше на слава и радост на сърцето ми, защото се наричам с Твоето Име, Господи, Боже на войнствата“ (Еремия 15:16).

Сладостта е радостното очакване, породено от разбирането на Словото, докато горчивината отразява разочарованието, предизвикано от неправилното му приложение. Адвентните вярващи очакват завръщането на Христос – но Той не идва. Те смятат, че е дадена последната предупредителна вест – но не е така. В Откровение 10:11 се дава указанието:

„Тогави ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много народи и нации, и езици, и царе“.

Думата „отново“ е много важна. Адвентистите смятат, че са приключили с пророкуването, но трябва да пророкуват **отново**. Освен това, вестта да се пророкува отново трябва да бъде световна вест, която да достигне до всички народи и страни по цялата земя.

Каква е тази изключително важна вест, която Бог иска да се проповядва по целия свят? Това е Тройната ангелска вест, записана в Откровение, 14 гл., където още веднъж се дава указанието, че тази вест трябва да достигне до всичките народи по лицето на земята.

„И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ“ (Откровение 14:6).

Точно навреме Бог издига един народ, който идва от всички деноминации (остатъка), за да проповядва евангелието в неговата пълнота - „вечното евангелие“ - на целия свят. Това е остатъкът, който змеят ще преследва в края на времето - онези: „(...) които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откровение 12:17).

Тук са изтъкнати на преден план особеностите на този остатък, който предизвиква яростта на Сатана: послушание към Божиите заповеди и свиде-

телството на Исус Христос. Реформацията възстановява вярата в заслугите на Исус Христос като единственото средство за спасение, но важноста на Закона и послушанието към Бога, както и значението на първосвещеническата служба на Исус, до голяма степен не се разбират правилно. Пълнотата на евангелието и службата на Исус, заедно с пророческата верига на събитията от грехопадението до пълното възстановяване на всичко, са истините, които трябва да бъдат разгласявани в последните часове на благодатното време от остатъка, който се отзовава на призива на благодатта. За тази цел е възстановено свидетелството на Исус или духът на пророчеството, за да помага в разкриването на истината (виж „Божията дарба, която ни напътства“).

„Тogaвa аз паднах пред краката му, за да му се поклоня, но той ми каза: Недей; аз съм служител заедно с теб и с братята ти, които имат Исусовото свидетелство. Поклони се на Бога; защото Исусовото свидетелство е духът на пророчеството“ (Откровение 19:10).

Църквата на адвентистите от седмия ден (Илия, който трябваше да дойде)

Характеристиките на остатъка са така ясно определени в Свещеното Писание, че трябва да бъде възможно да се определи кой отговаря на критериите. Трябва също да се отбележи, че един такъв остатък трябва да основава вярванията си върху цялата Библия, която представлява записаната Божия воля:

„Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправка, за наставление в правдата“ (2 Тимотей 3:16).

Имайки предвид почти повсеместното отстъпление, което според Свещените Писания ще съществува в края на времето, е логично остатъкът да представлява **малцинство**, въпреки универсалното си разпространение. Има само едно движение, което отговаря на всички критерии, и това е Църквата на адвентистите от седмия ден, която излиза на сцената на историята точно навреме, за да изпълни пророчеството. Само тя проповядва Тройната ангелска вест по целия свят и за тази цел е единствената най-широко разпространена протестантска деноминация в света. Освен това, тя проследява корените си до разпечатването на свитъка от Даниил и голямото адвентно пробуждане. Движението проповядва вечното евангелие на „спасение чрез кръвта на Агнеца заедно с послушание към Неговите заповеди“ и насочва към Създателя на всичко, като единствено достоен за поклонение. Църквата официално поддържа вярата в доклада за Сътворението като единствен истински източник за произхода. И тъй като Божият паметник на сътворението е съботата от седмия ден, те се стремят да я спазват и по този начин признават печата на авторитета на Създателя.

Докато повечето деноминации защитават антиномианизма (вярата, че Божият Закон е премахнат), адвентизмът подчертава неизменността на Закона на Десетте заповеди. В това отношение той подчертава, че никой не се оправдава чрез спазване на Закона:

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога – не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефесяни 2:8, 9).

Но спазването на Закона е резултат от спасението и израз на любов към Бога.

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15).

Адвентизмът отхвърля почти повсеместно възприетата доктрина за безсмъртието на душата и приема библейската доктрина за възкресението от мъртвите (виж главата „Мистичното царство на смъртта“). Възвеличава над всичко първосвещеническата служба на Христос в небесното светилище с надеждата, че:

„... затова и може напълно да спасява онези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях“ (Евреи 7:25).

Адвентистите вярват, че единствено Христос е Посредникът между Бога и човека и че Той е дал живот на цялото творение (Йоан 1:1-3; Колосяни 1:15; Евреи 1:1-3). Освен това, Божието слово, Библията, се счита за истинското и пълно откровение на Божията воля за хората.

Единствено Църквата на адвентистите от седмия ден отговаря на всички характеристики на Божия остатък, дадени в Свещените писания. Сатана може да фалшифицира една или друга от тях, но не може да фалшифицира всичките. Адвентната църква:

1) Възниква в точно определеното време.

2) Проповядва Тройната ангелска вест.

3) Разпространена е по целия свят.

4) Спазва Божиите заповеди (Откровение 12:17; 14:12; 22:14).

5) Има вярата на Исус (Откровение 14:12). Религията на адвентистите е фокусирана върху Христос и те смятат, че доверявайки се на Бога, вярващият ще получава благодат и ще побеждава, както Христос е побеждавал (1 Йоаново 5:4; Откровение 12:11; 1 Йоаново 2:6; 3:3,7).

6) Има свидетелството на Исус (Откровение 12:17), което е духът на пророчеството (Откровение 19:10) (виж „Божията дарба, която ни напътства“).

Мисията на това движение е да призовава хората да се откажат от отстъплението от Бога и да ги насочва към Божия Агнец, за да се подчиняват на Неговия авторитет. Точно както Бог призовава Израел да излезе от Египет,

земя на отстъпление, и ги отвежда в пустинята, така призовава и Своите верни в края на времето да излязат от формалните църкви, и ги отвежда в „пустинята“ след 1844 г. Точно както Бог възстановява Закона и съботата (Изход 16:23-30; 20:1-17) за древния Израел, след като ги извежда от Египет, така се възстановяват Законът и съботата след 1844 г. Също така, както Бог възстановява за древния Израел принципите на хигиената и здравословния начин на живот (Изход 15:26), така и адвентистите проповядват вестта за здравословния начин на живот, вярвайки че както Христос се грижи за физическите болести на човека в Своето време, така и днес трябва да се посрещат физическите нужди на хората, когато се представя евангелието. Някоя друга протестантска църква няма такова медицинско служене в световен мащаб, както Църквата на адвентистите от седмия ден.

В Матей 17:11 Исус обещава, че преди края Илия ще се върне да възстанови всичко:

„Наистина Илия идва и ще възстанови всичко“.

В дванадесети стих той говори за този Илия, който вече е дошъл, но чиито учения са отхвърлени. Това се отнася за проповядването на Йоан Кръстител, когото Исус определя като Илия (Матей 11:14). Очевидно споменаването на Илия се отнася повече за вестта, отколкото за човека. *Вестите на древния Илия, на Йоан Кръстител и на Църквата на адвентистите от седмия ден са поразително сходни. Всичките трима призовават хората да се върнат към Бога и да се поклонят на Този, Който е направил небето, земята и водните извори. Освен това, вестите на Йоан и Адвентната църква са вест на подготовка – да оправят пътеките – за идването на Господа (Лука 1:17).*

В 3 Царе 16:31 се разказва историята за брака на цар Ахаав с Езавел, дъщерята на Етваал, цар на сидонците. Този незаконен брак довежда до въвеждането на култа към Ваал (или към слънцето) в Израел (4 Царе 23:5). Резултатът е пълно отстъпление на северните племена.

„И оставиха всичките заповеди на Господа, своя Бог, и си направиха излян идол, две телета, и направиха ашера и се кланяха на цялото небесно множество и служеха на Ваал“ (4 Царе 17:16).

Мисията на Илия е да призове хората да се покаят за отстъплението си и да възстановят единството на Израел. Той лично възстановява разрушения жертвен олтар, съставен от дванадесет камъка, символизиращи единството на Израел, а самият олтар е символ на спасението чрез благодат, тъй като само чрез кръвта на Агнеца можем да бъдем спасени (Левит 17:11).

Точно както древният Илия е предтеча на надвисналите Божии съдби за древния Божии народ, така и друг Илия трябва да бъде предтеча на Божия съд в края на времето.

„Помнете Закона на слугата Ми Моисей, който му заповядах на Хорив за целия Израел, наредби и правила. Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на Господа. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие“ (Малахия 4:4-6).

Илия възстановява древните ориентири за послушание към Бога и за доверие в Неговата спасителна благодат. Също така и Адвентната църква трябва да възстанови променения Закон и доверието в заслугите на Исус. Както пророкува Исаия:

„И идващите от теб ще съградят отдавна запустелите места, ще изправят основите на много поколения; и ще се наречеш възстановител на развалините, възобновител на пътища за живеене. Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и наречеш съботата на слава, светия ден на Господа – почитаем; и го почиташ, като не следваш в него своите си пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков– защото устата на Господа изговори това“ (Исаия 58:12-14).

„Разрушените места“ се отнасят за Божия закон. Пътеките са древните истини на евангелието, които са били стъпкани в праха чрез нахлуване на езичеството. В това пророчество за края на времето съботата е издигната като голяма секира, която ще прокара пътя на един народ да излезе от света и да възстанови правилната си връзка с Бога. Съботата не трябва да бъде бреме, но удоволствие – ден за почитане на Бога.

Тройната ангелска вест е точно преди Второто пришествие на Христос и преди времето за „земната жътва“. Тя подготвя пътя за Второто пришествие и призовава хората да излязат от света:

„Тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус“ (Откровение 14:12).

Еврейските празници символизират събитията, разгръщащи се на земята преди края на времето. Разгласяването на Второто пришествие на Христос е прототип на Празника на тръбите; обявяването на близкия съд е прототип на Деня на умилостивението, а празникът Шатроразпъване символизира окончателното освобождение и прибирането на Божия народ у дома.

Тройната ангелска вест

Тройната ангелска вест е последната предупредителна вест към света.

Когато тази вест престане да се разгласява, благодатното време ще е свършило и Христос ще се върне да освободи Своя народ. Великата борба между Христос и Сатана ще достигне своята кулминация в проповядването на тези вести и техните последователи ще бъдат разделени на две групи: хората, които следват Агнеца, и онези, които следват „звяра“. Битката ще бъде ожесточена и ще има време на скръб, каквото не е имало никога дотогава (Даниил 12:1).

Двата големи лагера са противопоставени навсякъде в книгата „Откровение“ и Сатана е решен да фалшифицира и самия план на спасението, за да може „да измами, ако е възможно, и избраните“ (Матей 24:24). Чрез „звяра“ (римокатолицизма) той планира да имитира службата на Христос (виж „Виното на Вавилон“) и да изгради една фалшива триада, за да отклони света от Бога. Само истинският княз на този свят - Исус Христос - може да ни спаси и да ни очисти от всяка неправда:

„... и от Исус Христос, верния Свидетел, Първородния на мъртвите и Началника на земните царе. На Този, който ни люби и ни е освободил от нашите грехове чрез кръвта Си“ (Откровение 1:5).

Христос и Неговите последователи са въввлечени в тази битка и макар че Той вече е победил врага, тя ще бушува до Второто Му пришествие.

„Аз няма вече много да говоря с вас, защото иде князът на (този) свят, и той няма нищо в Мен“ (Йоан 14:30).

Този фалшив княз - Сатана - ще бъде осъден и изхвърлен вън.

„(...) защото князът на този свят е осъден“ (Йоан 16:11).

Разликата между двете групи е основната тема на книгата „Откровение“.

Първата ангелска вест

„И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори“ (Откровение 14:6, 7).

Съдържащото се в Първата ангелска вест послание не е само вест на съд, но и на „възстановяване на всичко“. Това е вестта на Илия, последната реформация, която ще отдели остатъка на духовния Израел от света и ще

подготви един народ за идването на Господа. Ангелът е изобразен като разпространяващ вечното евангелие до всеки народ. Бог използва хора за Свои съработници в разпространяването на евангелието. Ангелът е символ на небесното естество на тази вест.

Вечното евангелие е великата тема за спасението – спасени чрез кръвта на Агнеца. Това евангелие никога не се е променяло. Нашите първи родители научават урока за спасението по благодат, когато Бог покрива голотата им с агнешки кожи – символ на правдата на Христос, единствената, която би могла да ги покрие. Авел принася в жертва агне, защото разбира, че спасението се получава извън него чрез заслугите на Агнеца, Който трябва да бъде заклан за греховете на света. Каин търси благодат чрез делата на своите ръце и жертвата му не е приета от Бога. Двете големи групи – спасение по благодат и спасение чрез дела – са определени още от самото начало. Патриархът Авраам разбира значението на Агнеца, когато Бог показва плана на спасението в мини-форма чрез собствения му син Исаак.

Исаак е символ на Божия Син, Който трябва да бъде принесен в жертва, но Бог осигурява Свое собствено агне – овен, символ на Исус, Който ще умре за греховете на света. В церемониалния закон евреите виждат принципите на плана на спасението, същите, които важат и днес – нашето спасение е в Агнеца, Който е заклан. Евангелието никога не се е променяло, но Сатана го изопачава за своите собствени цели.

Агнецът е заклан, защото Божият Закон не може да се промени. *Ако Законът би могъл да се премахне, тогава не би било необходимо Христос да умира. Спасението по благодат не е разрешение да вършим грехове, защото грехът е престъпване на Закона* (1 Йоаново 3:4).

„Товага отменяме ли Закона чрез вяра? Да не бъде! А утвърждаваме Закона“ (Римляни 3:31).

„Да не бъде! Как ние, които сме умрели за греха, ще живеем още в него?“ (Римляни 6:2).

„(...) защото не слушателите на Закона са праведни пред Бога, а изпълнителите на Закона ще бъдат оправдани“ (Римляни 2:13, 14).

Всяко действие ще бъде представено пред съда (2 Коринтяни 5:10). Божията благодат е така велика, както Божията справедливост.

„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! – ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата“ (Матей 7:21).

Евангелието почива върху двата стълба на Закона и благодатта. Сатана знае това и се обявява против онези, които свързват тези два стълба

в правилната връзка.

„Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откровение 12:17).

В древния Израел Сатана възвишава Закона и разпъва на кръст Агнеца, докато в духовния Израел възвисява Агнеца и разпъва на кръст Закона. Не се заблуждавайте – не можем да претендираме за заслугите на Христос, докато съзнателно продължаваме да вършим грехове.

„Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме приели познанието на истината, не остава вече никаква жертва за грехове“ (Евреи 10:26).

Не можем да приемем оправданието, а да отхвърлим освещението. Без святост никой няма да види Бога (Евреи 12:14).

Освещението приемаме по същия начин, както приемаме оправданието – чрез вяра в Христос. Никой човек не може да спазва Закона със собствени сили, а единствено чрез *Христос в нас* е възможно да се покоряваме. Освещението е израстване в Христос, а не магически жезъл. Чрез постоянно доверие в Бога нашето склонно към грях естество може да бъде победено.

Някои се стремят към съвършенство, а някои дори вярват, че са безгрешни. Всички подобни усилия са безполезни, защото единствено чрез Христос в нас можем да постигнем победата. От само себе си не можем да направим нищо (Йоан 15:5).

„И който пази Неговите заповеди, стои в Него и Той – в него; и по това познаваме, че Той обитава в нас – по Духа, Който ни е дал“ (1 Йоаново 3:24).

„И така, вие, възлюбени, като знаете това предварително, се пазете, да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от твърдостта си“ (2 Петрово 3:17).

„Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне“ (1 Коринтяни 10:12).

Колкото по-близо е до Христос един човек, толкова повече се смирява пред Неговата святост и толкова по-недостоеен се вижда в собствените си очи. Като Исаия в древността, човек ще трябва да възкликне:

„Горко ми, защото загинах! Понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни; понеже очите ми видяха Царя, Господа на войнствата“ (Исаия 6:5).

Дори възлюбеният Йоан пада в нозете на Исус като мъртъв, когато Христос му се явява в славата Си (Откровение 1:17).

Законът не съдържа никакви елементи на егоизъм. В небето няма да има нито капка себелюбие. Самата му атмосфера е пропита със себеотрицание. Истинското осветление изкоренява егоизма от душата. Фалшивото осветление обаче възвеличава личното аз и подхранва осъдителен дух.

Вечното благовестие, което трябва да бъде проповядвано от остатъка, ще постави всяко нещо на мястото му, а също и въпросите на Закона и благодатта ще бъдат представени в правилната им перспектива.

„Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, и морето, и водните извори“ (Откровение 14:7).

Остатъкът ще проповядва за съда (виж „Дългоочакваният Милениум“) и ще възвеличава Твореца – „Този, Който е създал небето и земята, морето и водните извори“. Това е Божият печат, който е знак за Неговия авторитет. Той се появява още в съботната заповед, където подчертава не само авторитета на Бога над Вселената, но също и неговото право на собственост над нея.

Съботата стои като паметник на сътворението и остатъкът трябва да насочва хората към Бога и да Го възвеличава като Създател. Важно е да се отбележи, че в края на пророчеството за 2300-та денонощия – 1844 г. – Бог изпраща една вест до света, напомняйки му откъде произлиза, докато в същото време (1844 г.) за света се подготвя Дарвиновата идея за еволюцията. В музикалния свят „Сътворението“ на Хайдн възвеличава Създателя.

Първата ангелска вест призовава да изберем между истината и лъжата; между обвързващите изисквания на евангелието и популярния хуманизъм; между отказването от себе си заедно с доверие в Бога и възвеличаването на личното аз.

Втората ангелска вест

„И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване“ (Откровение 14:8).

Древният Вавилон се противопоставя на Ерусалим. Той го подлъгва и подмамва да служи на чужди богове. Накрая пак той отвежда целия Израел в плен и само остатък се завръща, за да възстанови древните руини. Бог произнася присъда над древния Вавилон.

„Вавилон беше златна чаша в ръката на Господа, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха. Вне-

ХРИСТОС И НЕГОВИЯТ НАРОД

САТАНА И НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ

Троицата на Бог-Отец, Сина и Светия Дух

Цялата власт е на Сина (Евр. 1:8; Откр. 6:2)

Ключовете на смъртта и ада (Откр. 1:18)

Кой е като Господа? (Ис. 40:18)

Закланото Агне (Rev 13:8)

Този, Който е, Който е бил и Който идва (Откр. 1:4)

Гневът на Агнето (Откр. 6:16)

Божият печат на челото (Откр. 7:2-3)

Името на Бога (Откр. 14:1)

Израелевите племена (Откр. 1:4)

Небесните армии (Откр. 19:14)

Война срещу Сатана и неговите последователи (Откр. 12:7; 16:14; 19:11)

Вечерята на Агнето (Откр. 19:9)

Невестата на Агнето (Откр. 21:9-10)

Апостолите на Агнето (Откр. 21:14)

Ерусалим – Божията църква (Откр. 11:2; 14:20)

Владетел на небето, земята, морето (Исх. 20:11; Бит. 2:3; Мат. 23:18)

Фигура 14.1

Фалшивата троица на „змея“, „звяра“ и „лъжепророка“

Властта е на „звяра“ (Откр. 13:2)

Ключовете на бездънната бездна (Откр. 9:1)

Кой е като „звяра“? (Откр. 13:4)

Една от главите му, като че ли смъртно ранена (Откр. 13:3)

„Звярът, който беше, сега го няма и ще дойде“ (Откр. 17:8)

Гневът на дявола (Откр. 12:12)

Белегът на „звяра“ на челото или ръката (Откр. 13:16-17)

Името на „звяра“ (Откр. 13:17)

Земните племена (Откр. 1:7)

Земните армии (Откр. 19:19)

Война срещу Христос и Неговия народ (Откр. 12:17; 17:14; 20:8)

Вечерята на птиците (Откр. 19:17-20)

„Блудницата Вавилон“ (Откр. 17:1,5)

Фалшивите апостоли (Откр. 2:2)

„Вавилон“ – сатанинската църква (Откр. 14:8; 16:19)

„Звярът от морето“, „звярът от земята“, „змеят“ (Откр. 13:1-2,11-14; 12:9)

запно падна Вавилон и беше разрушен – ридайте за него! Вземете балсам за болката му, може би ще се излекува. Лекувахме Вавилон, но не се излекува. Оставете го и нека отидем всеки в земята си, защото присъдата му стигна до небето и до облаците се издигна“ (Еремия 51:7-9).

Също така и символизираната с „Вавилон“ конфедерация на религиоз-

ните сили в края на времето – ще накара всички хора да се отклонят от истината и ще ги плени с многобройните си фалшиви доктрини (виж главите „Виното на Вавилон“, „Духът на единството“, „Чужд огън“ и „Движението „Ню Ейдж“). Същата присъда, произнесена в Еремия 51:8 за древния Вавилон, се произнася и в Откровение 14:8. В Откровение 18:1-5 призивът за излизане от Вавилон е същият като дадения от Бога в древните времена (Еремия 51:9). „Вавилон“ не може да бъде излекуван. Запушил е ушите си за Божия призив и остатъкът е призован да излезе от него. Всъщност неговите успокояващи доктрини за спасение в греха и възвеличаване на личното аз са демонски учения(1 Тимотей 4:1).

„След това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякакви нечисти и омразни птици; защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудство и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделиш язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните неправди“ (Откровение 18:1-5).

Вторият ангел обявява падането на „Вавилон“, но високият вик Божият народ да излезе от него е огласен по-късно. Те все още са във „Вавилон“. Осъденият е той – **системата на религиозните структури**, съюзени в конфедерация срещу Христос и Неговия народ – *не отделните хора*.

Има два призива за излизане от „Вавилон“. Точно както Исус започва и завършва службата Си на земята, като очиства храма от оскверняването, така има и два призива към църквите в края на времето. Първият от тях е отправен в началото на Адвентното движение около 1844 г. и е ограничен предимно до Америка, докато последният призив ще бъде към целия свят и ще достигне своята кулминация точно преди края на благодатното време. Тази опитност ще бъде придружавана с изливането на късния дъжд.

Третата ангелска вест

„И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светиите; на тези, които

пазят Божиите заповеди и вярата в Исус“ (Откровение 14:9-12).

Третата ангелска вест е най-страшната вест, предавана някога на света. Тя предупреждава да не се приема „белегът на звяра“ или поклонението пред „звяра“, или пред неговия „образ“ (виж „Белегът на звяра“).

Поставянето авторитета на фалшивата религиозна система над Божия авторитет е равносилно на поклонение пред системата на „звяра“, а не пред Бога. Приемането на фалшивата „събота“ (неделята, бел. пр.) означава приемане авторитета на „звяра“, вместо авторитета на Бога. Тъй като звярът приема властта от „змея“ (Откр. 13:2), приемането на тази власт означава поклонение пред „змея“, т.е. пред самия Сатана.

„И се поклониха на змея, защото даде власт на звяра; и се поклониха и на звяра, като казваха: Кой е като този звяр? Кой може да воюва против него?“ (Откровение 13:4).

Поклонението пред системата влече след себе си много повече, отколкото само приемане на някакъв авторитет. То означава също и приемане принципите на системата. Доктрината за спасение в греха допуска всичко и учи, че в Христос всички са свободни да правят каквото си искат.

„Защото, както и в онези дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не разбраха, докато дойде потопът и завлече всички – така ще бъде и Пришествието на Човешкия Син“ (Матей 24:38, 39).

Всъщност:

„Свещениците ѝ насилиха Закона Ми и оскверниха светите Ми неща, не различиха между свято и несвято и не показаха на хората разликата между нечисто и чисто, и криеха очите си от съботите Ми; и аз бях осквернен сред тях“ (Езекиил 22:26).

Хората, които са в Христос, ще приемат принципите на Христос. Ще се стремят към святост и ще се откажат от всичко, което ги отделя от Христос.

„Не се впрягайте с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието? Или какво общение има светлината с тъмнината? И какво съгласие има между Христос и Велиал? Или какво съучастие има вярващите с невярващите? И какво споразумение има между Божия храм и идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ“. Затова „излезте изсред тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто“; и: „Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери“, казва Всемогъщият Господ. И така, възлюбени, като

имаме тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост в страх от Бога“ (2 Коринтяни 6:14-18; 7:1).

„И така, братя, аз ви умолявам, чрез Божиите милости, да представите телата си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно служение. И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля – това, което е добро, благоугодно и съвършено“ (Римляни 12:1, 2).

Целият живот на вярващите в Христос трябва да отразява тази връзка. „Вавилон“ е във вражда с Бога и предлага учения на компромиси, но компромисът с греха е невъзможен, защото Бог е пояждащ огън (Евреи 12:29).

Третата ангелска вест е вест на отделяне от Вавилон и от неговите принципи. Това е вест, която поставя връзката ни с Христос в правилната перспектива и поражда промените в начина ни на живот, подобаващ на хора, които ще стоят в присъствието на един свят Бог.

Отделянето от света не означава оттегляне в отдалечени места. Ние трябва да работим в света, както е работил Христос, но не трябва да се хващаме в капана на светските пътища. Защищаването на правилните принципи ще изисква смелост и сила на духа, често пред лицето на ожесточена съпротива. Но в Христос е възможно да победим света. Последниците от пиенето на виното на Вавилон са формулирани в Божието слово:

„Той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето“ (Откровение 14:10).

Това, че гневът ще се излее чист, означава, че ще бъде без милост, без благодат.

„Ако някой, който е престъпил закона на Моисей, умира безпощадно при думата на двама или трима свидетели, то колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи онзи, който е потъпкал Божия Син и е счел за просто нещо кръвта на завета, с която е бил осветен, и е оскърбил Духа на благодатта? Защото познаваме Този, Който е казал: „Мое е възмездие, аз ще отплатя“; и пак: „Господ ще съди народа Си“. Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог“ (Евреи 10:28-31).

В древния Израел Божиите врагове трябва да бъдат напълно унищожени (Второзаконие 7:2; 20:16-18). Фалшивите пророци, които отклоняват Израел от Бога, трябва да бъдат убити безмилостно (Второзаконие 13:7-10). Тази символика също е приложима за враговете на Бога в последните дни:

„Гняв и негодувание на онези, които са себелюбиви и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата; скръб и неволя на всяка човешка душа, която върши зло – първо на юдеина, после и на гърка; а слава и почест, и мир на всеки, който върши добро – първо на юдеина, после и на гърка. Понеже Бог не гледа на лице“ (Римляни 2:8-11).

Божият народ не трябва да се страхува от съда, защото:

„В любовта няма страх, а свършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал свършен в любовта. Ние любим, защото първо Той възлюби нас“ (1 Йоаново 4:18, 19).

Хората, които приемат белега на „звяра“, са рязко разграничени от тези, които получават Божия печат. В Откровение, 7 глава Йоан вижда 144 000, които получават Божия печат. Те имат определени характеристики, които са дадени в Откровение, 14 глава. Първо, имат името на Агнето и на Неговия баща, написано на челата им (Откр. 14:1). Второ, те са изкупени от земята (Откр. 14:3). Не са се осквернили с жени (Откр. 14:4) и са девствени. Освен това, в устата им няма никаква лъжа (Откр. 14:5), те са непорочни (Откровение 14:5) и следват Агнето, където и да отива (Откровение 14:4). Важно тук е, че те категорично се отличават от хората, които получават белега на звяра.

Името символизира техния характер. Те имат дял в естеството и характера на Бога и отказват да се осквернят с жени, което означава, че отказват да се включват в идолопоклонство. Остават непорочни, верни на Исус. Фактът, че в устата им няма никаква лъжа, означава, че техният характер е подложен на проверка. Но се открива, че стоят оправдани пред Бога. Те са безукорни.

„(...) да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов“ (Ефесяни 1:4; виж също Филипяни 2:15; Колосяни 1:22; 2 Петрово 3:11).

Това не е вест на законничество или перфекционизъм, тъй като без Исус не можем да направим нищо. Това е признаване силата на Христос. Той изобразява „невестата“ Си облечена в безупречно бяла дреха, покрита с Неговата праведност. Никой човек никога не трябва да дръзва да изговаря думите „Аз съм безгрешен“, но Христос може да напише това в Своята книга, защото Неговата прошка не само премахва петното на греха, но също и архивите за него. В книгата „Левит“ четем, че свещениците имат право да се женят само за девисици – символ на Христос и Неговата невеста. Те не трябва да се женят дори за прилични вдовици, които предвид положението си са имали предишни връзки. Тъй като всички са грешни и не заслужават Божията слава, всички ние попадаме в категорията на тези, които са имали връзки със злото по-рано. За да се изпълнят изискванията на символиката, Божията прошка трябва да бъде така цялостна, че да не остане дори архив

за неверността на Неговия народ в миналото. Само тогава те могат да отговарят на изискването за непорочни девизи, чисти и неосквернени. Цялата почит и слава принадлежат на Бога и няма никакво място за законничество, което разчита на собствените заслуги.

Случайност ли е, че днес на земята съществуват само две наистина световни религиозни движения – Римокатолическата църква и Църквата на адвентистите от седмия ден? Документът на Американското библейско общество и църковни мисии изброява Църквата на адвентистите от седмия ден като единствената универсално разпространена протестантска деноминация в света. Католическата църква изисква покорство към своята система и твърди, че неделята е белегът на нейния авторитет, а Църквата на адвентистите от седмия ден проповядва послушание единствено и само към Бога и издига седмия ден събота като знак на покорство към Него в съответствие със Свещените Писания. Както признават католиците, компромисът е невъзможен:

*„Разсъдъкът и здравият разум изискват приемането на едната или на другата от тези алтернативи: или протестантизъм и свято спазване на съботата, или католицизъм и свято спазване на неделята. Компромисът е невъзможен“.*¹

Това е просто състезание на авторитети. Енцикликата на папа Йоан Павел II за богослужението в неделя призовава света да почита този ден. Църквата на адвентистите от седмия ден предупреждава света да не приема „белега на звяра“. Това е протест срещу узурпирането на Божия авторитет. Това е рецептата за последния сблъсък. Както признава Римокатолическата църква, в тази борба адвентистите имат авторитета на Свещеното Писание на своя страна. Всъщност папството се хвали, че когато протестантите спазват неделята, те отдават почит на него:

*„Можете да прочетете Библията от Битие до Откровение и няма да намерите нито един ред, който да потвърждава освещаването на неделята. Свещените Писания налагат религиозното спазване на съботата – ден, който ние никога не освещаваме“.*²

*„(...) спазването на неделята от протестантите е почит, която те - противно на желанието си - отдават на авторитета на Католическата църква“.*³

Католическата църква открито признава, че само Църквата на адвентистите от седмия ден постъпва в съответствие със Свещените Писания:

„Адвентистите са единствената християнска организация, която приема Библията за свой учител, защото не откриват никакво основание в нейните страници за промяната на деня от седмия в първия. Оттук идва и

тяхното название: Адвентисти от седмия ден“.⁴

„Църквата (Католическата) е променила честването на съботата в неделя въз основа на Божественя, непогрешим авторитет, даден ѝ от нейния Основател Исус Христос. Твърдението на протестантите, че Библията е единственото ръководство за вярата, не им дава никакво основание да спазват неделята. По този въпрос Адвентистът от седмия ден е единственият последователен протестант“.⁵

Saint Catherine Catholic Church Sentinel има да каже следното по този въпрос:

„Хората, които смятат, че Свещените Писания трябва да са единственият авторитет, трябва по тази логика да станат адвентисти от седмия ден и спазват свято съботата“.⁶

Изборът е наш – Божиите заповеди или човешките заповеди. Хората, които съзнателно не се покоряват на Бога, ще трябва да дават сметка пред Него.

„Но напразно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди“ (Матей 15:9).

Скоро ще се разрази последната битка в драмата на великата борба между Христос и Сатана. Щом пред хората бъдат представени двете възможности и бъдат издадени закони за налагане „белега на звяра“, тогава ще дойде краят на благодатното време и Христос ще се завърне. Изкупените ще пеят „нова песен пред престола“. Тяхната уникална опитност на хора, които идват от последната скръб, ще ги направи достойни да пеят тази песен на прослава за Божия Агнец, Който е заклан, но живее до вечни векове. Възможностите са ясни. Бог копнее да ни изкупи. Този, Който не е пощадил и собствения Си Син, желае да ни подари заедно с Него и всичко. Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.

БЕЛЕЖКИ:

1. *The Catholic Mirror* (December 23, 1893).
2. Cardinal James Gibbons, *The Faith of Our Fathers* (Ayers Publishing, 1978): 108.
3. Louis Gaston Segur, *Plain Talk about the Protestantism of To-Day* (London: Thomas Richardson and Son, 1874): 213.
4. *Catholic Mirror* (September 9, 1893).

5. "The Question Box," *The Catholic Universe Bulletin* (August 14, 1942): 4.
6. "Pastor's Page," *The Saint Catherine Catholic Church Sentinel* Volume 50, Number 22 (May 21, 1995).

БОЖИЯТА ДАРБА, КОЯТО НИ НАПЪТСТВА

Когато предупреждава древния свят за идващия съд, Бог използва пророк. Ной е проповедник на правдата (2 Петрово 2:5) и получава благоволенieto на Господа (Битие 6:8). Бог винаги използва пророци, за да предупреждават Неговия народ, и по време на Изхода използва Моисей да изведе народа от Египет до Ханаан. Моисей е нещо повече от пророк – той е също и водач на народа. Трябва да подготви хората за влизането им в Обетованата земя. Това велико събитие е символ на последното събиране на Божия народ и влизането им в небесния Ханаан. Няма съмнение, че ако е бил нужен пророк за подготовката за земния Ханаан, колко повече е необходим той за небесния. Библията предсказва, че остатъкът ще притежава духа на пророчеството и че възстановяването на тази дарба ще бъде едно от нещата, срещу които Сатана ще воюва.

„Тогавя змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откровение 12:17).

„Поклони се на Бога; защото Исусовото свидетелство е духът на пророчеството“ (Откровение 19:10).

Следователно Божият остатък трябва да притежава духа на пророчеството, за да отговаря на характеристиките на остатъка. Трябва да разберем изводите от това. Няма нищо по-опасно за Сатана от ясното откровение на Божията воля. Начинът на воюване срещу нея е да се всява съмнение или да се фалшифицира. Затова е жизненоважно да разбираме библейските критерии за проявите на дарбата на пророчеството и на първо място причините, поради които Бог дава тази дарба, за да не бъдем потопени в сатанинските заблуди.

Грехът ни отделя от Бога

Когато Адам и Ева съгрешават, техният първи импулс е да се скрият от Бога.

„И при вятъра на деня чува гласа на Господа Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между дърветата на градината“ (Битие 3:8).

Причината да се крият е, че осъзнават голотата си. Когато Бог извиква Адам, той отговаря:

„Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих“ (Битие 3:10).

Адам и Ева загубват своята дреха на праведност и застават голи пред Бога. Грехът причинява разделяне на човека от Бога.

„Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашите грехове скриха лицето Му от вас, да не чува“ (Исая 59:2).

И единствено в Христос се примиряваме с Бога:

„Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот“ (Римляни 5:10).

Вестта на примирение е поверена на църквата. На старозаветната църква символично, а на новозаветната – в действителност.

„А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез [Исуса] Христа, и даде на нас да служим за примирение; сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението. И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога“ (2 Коринтяни 5:18-20).

В Христос сме примирени с Бога, но докато съществува грехът, прякото общуване с Бога лице в лице е невъзможно. Светлината на Неговата слава би ни унищожила.

Винаги когато Бог се разкрива пред човек, то е или в сън, или във видение, или Бог прикрива славата Си. Когато говори на Израел от планината Синай, Той ги предупреждава, че ще умрат, ако се приближат твърде много. Божието присъствие, макар и обгърнато в гъсти облаци, е толкова внуши-

телно, че народът иска Моисей да им говори Божиите думи, за да не умрат от Неговия глас (Изход 20:19). Древните пророци, дори и във видение, чувстват, че може да умрат в Божието присъствие.

„Тогава казах: Горко ми, защото загинах! Понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни – понеже очите ми видяха Царя, Господа на войнствата“ (Исая 6:5).

А в новозаветни времена ситуацията изобщо не е по-различна. Когато Йоан вижда Исус във видение, той пада като мъртъв.

„И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв; а Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не се бой, Аз съм Първият и Последният (...)“ (Откровение 1:17).

Един ден ще бъде възможно отново да застанем пред Бога и да разговаряме с Него лице в лице:

„Защото сега виждаме неясно, като в огледало, а тогава ще видим лице в лице. Сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и аз съм бил напълно познат“ (1 Коринтяни 13:12).

Сега общуването е затруднено, но то ще бъде възстановено.

„Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде свършеното, тогава това, което е частично, ще се прекрати“ (1 Коринтяни 13:9, 10).

Как Бог се свързва с нас

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

Най-великите думи, изговорени някога, са думите на Христос, докато живее сред хората. Бог не оставя децата Си без думи на живот *преди* възплъщението на Божия Син, нито ги оставя сираци *след* възкресението. Във всички епохи Той предава волята Си на Своите служители – пророците.

„Наистина Господ БОГ няма да направи нищо, без да открие тайната Си на слугите Си, пророците“ (Амос 3:7).

Тези пророци не говорят свои собствени думи, но разкриват Божията воля на човека.

„Защото никога не е идвало пророчество по волята на човека, а (светите) Божии хора са говорили, движени от Светия Дух“ (2 Петрово 1:21).

Бог още от грехопадението използва избрани от Него пророци.

„(...) за което е говорил Бог от древността чрез устата на Своите свети пророци“ (Деяния 3:21).

Енох е първият пророк, споменат в Светите Писания.

„За тях пророкува и Енох, седмият от Адам, като каза: Ето, Господ иде със светите Си хиляди“ (Юда 14).

След него има много пророци, както мъже, така и жени. Някои от тях получават указания от Бога да напишат думите Му върху свитък, а някои от тези писания стават част от Библията. Писанията на други пророци и пророчици, споменати в нея, не са останали в канона. Примери от старозаветните времена са Натан, Гад и пророчица Олда (2 Царе 7:2; 1 Царе 22:5; 4 Царе 22:14). В новозаветни времена са споменати Симеон (Деяния 13:1), Анна (Лука 2:36), Агав (Деяния 11:28; 21:10), Варнава (Деяния 13:1) и четирите дъщери на Филип (Деяния 21:9). Бог използва и мъже, и жени, за да предава волята Си на Своя народ, и макар че не всички писания или думи на пророците са включени в канона на Библията, това не прави техните вести помаловажни, нито има някаква причина да твърдим, че мъжете пророци са по някакъв начин различни от жените пророци по отношение на пророческата дарба. Споменатите в Библията пророчици включват Мариам (Изход 15:20), Олда (4 Царе 22:14), Девора (Съдии 4:4), Анна (Лука 2:36) и четирите дъщери на Филип (Деяния 21:9).

Пророческата дарба

Ако Бог предава намеренията Си чрез Своите слуги - пророците (Амос 3:7; Осия 12:10), а Сатана фалшифицира вестите на Бога чрез фалшиви пророци (1 Йоаново 4:1), тогава е жизненоважно да изпитваме пророците, за да видим дали вестта е наистина от Бога. От друга страна, Библията ни съветва:

„Пророчества не презирайте“ (1 Солунци 5:20).

И още:

„Вярвайте в Господа, своя Бог, и ще се утвърдите. Вярвайте на пророците Му, и ще успеете“ (2 Летописи 20:20).

Докато, от друга страна, има предупреждение за фалшивите пророци.

„Защото ще се появят лъжесхристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Матей 24:24).

Един пророк трябва да издържи теста:

„Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха по света“ (1 Йоаново 4:1).

Лъжепророците също твърдят, че имат сънища и виждат видения, затова Библията трябва да ни даде критерии, чрез които да установим достоверността на пророческите думи.

Дарбата на пророчеството е една от дарбите, които се дават на Божия народ, за да поддържат целостта на църквата през всички епохи. На древните пророци се поверяват предупредителни и укорителни вести, както и видения, и сънища за бъдещи и минали събития, за да държат Божия народ в правия път. Пророците са, така да се каже, очите на църквата.

Духовното тяло, църквата, е сравнено с човешкото тяло.

„Защото, както тялото е едно и има много части, но всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос“ (1 Коринтяни 12:12).

Точно както човешкото тяло е високо организирана структура, където всички елементи работят в единство, така и Божият народ представлява едно цяло с различни елементи. Сред дарбите, дадени от Христос на църквата, дарбата на пророчеството е поставена на видно място. Не всеки получава едни и същи дарби:

„Но аз желая всички хора да са като мен. Обаче всеки има своя собствена дарба от Бога – един така, а друг иначе“ (1 Коринтяни 7:7).

Дарбите се дават, за да стане човек силен за служене (Римляни 1:11), и те са неотменими (Римляни 11:29), но зависят от послушанието (3 Царе 13). Дарбите може да бъдат обобщени по следния начин:

ГЛАВНИТЕ КАТЕГОРИИ ДАРБИ ВКЛЮЧВАТ:

Ефесяни 4:11; 1 Коринтяни 12:28-31;

Римляни 12:4-8; 1 Коринтяни 12:4-11

Апостол – пратеник, вестител или посланик – освен за дванадесетте

апостоли, терминът се използва в много случаи също и за Павел (1 Коринтяни 9:1-2; Римляни 1:1), Варнава (Деяния 14:14) и дори за самия Исус (Евреи 3:1).

Пророк – човек, който е призван от Бога – пророкът може да говори за минали, настоящи или бъдещи събития. Да се пророкува означава също и да се изговарят боговдъхновени думи.

Благовестител – носител на добри вести – думата се прилага за Филип (Деяния 21:8) и за Тимотей (2 Тимотей 4:5).

Пастор – ръководя, грижа се, вода.

Учител – способността за поучаване е дарба от Бога за водене на другите при Христос (напр. Деяния 18:24-28).

Чудеса – Бог върши чудеса чрез някои от служителите Си, за да укрепва вярата.

Изцеление – Бог се грижи за духовните и физическите нужди на Своя народ. Дарбата на изцелението винаги е представлявала съществена част от служенето, но също е и предмет на спорове, защото някои заместват вярата с дързост по отношение на този въпрос.

Помагане – Евангелието е меч с две остриета. Като помагаме на другите, това ще окаже облагородяващо влияние върху всички.

Ръководене – дарбата на ръководенето има за цел църквата да функционира по възможно най-добрия начин.

Езици и тълкуване – дарбата беше обсъдена в главата „Чужд огън“.

Милост – грижа за нуждите на другите и състрадание към съкрушените – напр. Яков 1:27; Исаия 61:1.

Мъдрост

Знание

Вяра – без вяра е невъзможно да се угоди на Бога (Евреи 11:6).

Разпознаване на духовете

Гостоприемство (1 Тимотей 3:2).

Най-голямата от всички дарби е **любовта** – която Бог ще посее във всички, които приемат Неговия призив. Дарбите служат на една обща цел:

„Да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за изграждането на Христовото тяло“ (Ефесяни 4:12).

Ролята на пророка

Пророческата дарба винаги е била на почит в Божията църква през всички епохи и главната ѝ роля е да предпазва Божия народ да не се отклонява от пътя на истината. Истината е вечна и новозаветната църква е изградена върху тази истина, която включва разкритото чрез старозаветните пророци. В Тъмните векове тя е хвърлена на земята и потъпкана, Божият закон е променен от папската власт. Тъй като пророк Амос заявява, че виденията

спират, когато няма Закон (Амос 4:1, 4, 12; 8:11, 12), тази пророческа дарба не би могла повече да действа през този период.

„Защото сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като сам Христос Исус е крайъгълен камък, в Когото, сглобено, цялото здание расте за свят храм в Господа“ (Ефесяни 2:20, 21).

В новозаветни времена дарбата на пророчеството е също толкова важна, колкото и в старозаветно време, и все още предава думи на насърчение, предупреждение и укор от Бога.

Именно чрез пророците едва проходащата християнска църква започва мисионерските си начинания (Деяния 13:1; 16:6-10) и пак те се грижат за безопасността на вярващите, като ги предупреждават за надвиснали опасности като глад (Деяния 11:27-30) и лични заплахи за служителите на евангелието. Освен това, пророците потвърждават доктрините и обичаите (Деяния 15:1-15) и насърчават, и укрепват църквата.

„А Юда и Сила, които и сами бяха пророци, увещаха братята с много думи и ги утвърдиха“ (Деяния 15:32).

Дарбата на пророчеството ще остане до края на времето и до деня на Господа, когато Той ще се върне в слава:

„(...) така че не ви липсва нито една дарба, като чакате явяването на нашия Господ Исус Христос“ (1 Коринтяни 1:7, 8).

Имайки предвид предупреждението на Христос за лъжепророците и съвета да „изпитваме духовете“ (1 Йоаново 4:1), е жизненоважно да разграничаваме истинските от фалшивите.

„Пророчества не презирайте, но изпитвайте всичко; дръжте доброто“ (1 Солунци 5:20, 21).

Изпитване на пророците

Библията изброява доста тестове, които могат да се приложат за пророците, за да се определи дали са истински, или не. Поотделно е възможно да се фалшифицират много от тях, но взети заедно, те осигуряват непреодолима бариера пред лъжепророците. Фалшивите пророци може да цитират Свещеното Писание или някои от пророчествата им да се сбъднат, но те все пак са лъжепророци, използващи коварно всяка възможност да отклоняват Божия народ. Божият пророк трябва да отговаря на **всички** библейски критерии, които може да се обобщат по следния начин:

Вестта на истинския пророк ще бъде в съвършено съгласие с Божието слово и Божия закон.

„Да се върнат при закона и свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма за тях зазоряване“ (Исая 8:20).

Повечето съвременни пророци не биха преминали този тест. Един пророк не може да противоречи на това, което Бог е разкрил в Словото Си; и всички заповеди на Закона са задължителни.

„Защото, който опази целия Закон, а съгреша в едно нещо, бива виновен във всичко“ (Яков 2:10).

Когато Законът не се спазва, дарбата на пророчеството се оттегля:

„(...) Закон няма вече и пророците ѝ не получават видение от Господа“ (Плач на Еремия 2:9).

2) Предсказанията на истинския пророк се изпълняват.

„Пророкът, който пророкува за мир – когато се изпълни словото на пророка, ще се познае, че е пророк, когото Господ наистина е изпратил“ (Еремия 28:9).

„(...)когато някой пророк говори в Името на Господа и словото не стане или не се изпълни, това е слово, което Господ не е говорил; пророкът го е говорил самонадеяно; да не се боиш от него“ (Второзаконие 18:22).

Тук е подходящо да вмъкнем едно предупреждение. Предсказанията на пророка може да се окажат верни и той да извърши дори чудеса, за да ви убеди в автентичността на пророчеството – обаче въпреки това да се окаже лъжлив.

„Ако се издигне сред теб пророк или съновидец и ти даде знамение или чудо, и знамението или чудото се сбъдне, за което той ти говори и казва: Да идем след други богове – които ти не си знаел – и да им служим! – да не слушаш думите на този пророк или на този съновидец; защото Господ, вашият Бог, ви изпитва, за да познае дали любите Господа, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа. Господа, своя Бог, да следвате и от Него да се боите, да пазите заповедите Му и да слушате гласа Му, на Него да служите и към Него да се привързвате“ (Второзаконие 13:1-4).

Знаменията и чудесата не са тест за автентичност. Както в горния библейски пример, думите на пророка не са в хармония с Божия закон. Сатана

ще върши чудеса в последните дни, за да заблуди много хора (Откровение 16:14).

3) Истинският пророк пророкува, за да назидава църквата, давайки съвети по религиозните въпроси.

„А който пророкува, той говори на хората за изграждане и увещание, и утеха (...) а който пророкува, изгражда църквата“ (1 Коринтяни 14:3, 4).

„Аз съм Господ, твой Бог, от времето, когато беше ти в Египетската земя; пак ще те заселя в шатри като в празнични дни. Говорих още и чрез пророците и явих им много видения; и чрез думите на пророците служих си със сравнения“ (Осия 12:9, 10; Превод 1940).

Истинският пророк няма да ласкае или да намира извинение за греха (за престъпване на Закона – 1 Йоаново 3:4).

4) Истинският пророк ще възвеличава Христос като Божия Син и като Спасител на човечеството.

„Никой никога не е видял Бога; но ако любим един другото, Бог обитава в нас и Неговата любов е свършена в нас (...) Който изповяда, че Исус е Божият Син, Бог обитава в него, и той – в Бога“ (1 Йоаново 4:12, 15).

Когато след възкресението Си обяснява Писанията на Своите ученици, Исус им разкрива пророчествата за Себе Си.

„И като започна от Моисей и от всичките пророци, им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания“ (Лука 24:27).

Отново едно предупреждение, свързано с този тест. Много фалшиви пророци ще казват на Исус в последния съд:

„Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име демони изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много чудеса?“ (Матей 7:22).

Обаче Господ няма да ги признае за Свои, тъй като са вършили *беззаконие* (от гръцки – *apōtia* – против Божия закон). Те минават теста, но се провалят по отношение на Закона.

5) Истинският пророк ще говори с авторитет:

„ (...)защото ги поучаваше като Един, който има власт, а не като техните книжници“ (Матей 7:29).

Исус е най-висшият Образец и говори това, което е видял и чул от Отец (Йоан 8:26, 28, 38). Пророкът също ще разкрива с авторитет онези неща, които са му били разкрити от Бога.

6) Животът и дейността на истинския пророк ще дават добри плодове.

„И така, по плодовете им ще ги познаете“ (Матей 7:20).

Този тест е непреодолим. Живее ли пророкът според Божията воля и преобразява ли живота на хората, до които се докосва, за да може и те да живеят благочестиво? Отново едно предупреждение. Никой не е безгрешен и всички са недостойни за Божията слава.

„Илия беше човек със същото естество като нас; и се помоли с молитва да не вали дъжд, и не вали дъжд на земята три години и шест месеца“ (Яков 5:17).

Въпреки че Илия има същите недостатъци и страсти като нас, той се стреми да живее благочестив живот и плодовете от труда му свидетелстват, че е наистина Божи пророк.

7) Когато истинският пророк е във видение, се проявяват външни белези:

А) Във видение очите на пророка са отворени.

„Така заявява онзи, който чува Божиите думи, който вижда видението на Всемогъщия, който пада, но очите му са отворени“ (Числа 24:4; Превод на крал Джеймс).

Тук са важни два показателя: първо, пророкът пада на земята и, второ, очите му/й са широко отворени. Преводът на крал Джеймс предава оригиналния текст много точно и по тази причина е цитиран по-горе. Повечето съвременни библейски преводи не изясняват тези точки много добре. Новият международен превод, например, превежда текста по следния начин:

„Предсказанието на един, който чува Божиите думи, който вижда виденията от Всемогъщия, който пада по лице и чиито очи са отворени“ (Числа 24:4; Нов международен превод).

В този превод въпросът с широко отворените очи се губи и може да бъде изтълкуван по-скоро в духовен, отколкото в буквален смисъл.

В Даниил, 10 глава е описано физическото състояние на пророк Даниил, докато е във видение.

„И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият. И аз останах сам да видя това голямо видение, но не остана в мен сила, защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не ми остана сила. И чух гласа на думите му. И когато слушах гласа на думите му, паднах на лицето си замаян, с лицето си към земята“ (Даниил 10:7-9).

В Даниил не остава „сила“ и трябва да е паднал на земята с „лицето си към земята“. Обаче пророкът не остава в това безпомощно състояние върху земята, но е повдигнат от Бога и докато все още се намира във видение, се изправя на краката си.

„И ето, ръка се допря до мен и ме постави, разтреперан, на коленете ми и на дланите на ръцете ми. И ми каза: Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на мястото си, защото сега съм изпратен при теб. И когато изговори към мен това слово, аз се изправих, разтреперан“ (Даниил 10:10, 11).

Б) Във видение пророкът изобщо не диша и остава напълно без сила.

„И ето, един подобен на човешките синове се допря до устните ми; и аз отворих устата си и проговорих, и казах на стоящия срещу мен: Господарю мой, от видението ме обзеха болките ми и не ми остана сила. И как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? А аз – отсега не остана сила в мен и дъх не остана в мен“ (Даниил 10:16, 17).

Обърнете внимание, че той няма никаква сила заради видението. Той е докоснат от Бога и говори, въпреки че не диша. Отново новите преводи на Библията замъгляват тези жизненоважни текстове, като използват по-скоро тълкувателни, отколкото буквални преводи. Новият международен превод предава стих 17 по следния начин:

„Как мога аз, твоят слуга, да говоря с Тебе, моят Господ? Силата ми изчезна и едва мога да дишам“ (Даниил 10:17).

„Едва мога да дишам“ не предава същата вест като „дъх не остана в мен“; или както се казва в Превода на крал Джеймс: „нито остана в мен някакъв дъх“. Бог придава сила на Даниил.

„И отново се допря до мен един на вид като човек и ме укрепи“ (Даниил 10:18).

Не се споменава нищо за възстановяване на дишането, докато е във видение. Пророкът е укрепен от Бога в този момент. Накратко, докато един пророк е във видение:

- 1) Пада безпомощно;
- 2) Бог го вдига и му придава сила;
- 3) очите му са широко отворени по време на видението;
- 4) не диша, въпреки че говори.

Това са белези, които не могат лесно да бъдат фалшифицирани. Всъщност съвременните „така наречени“ ясновидци често падат със затворени очи и дишат, защото само Бог може да поддържа живота без дишане.

Дарбата на пророчеството във времето на края

Една от отличителните характеристики на Божия остатък е духът на пророчеството.

„Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откровение 12:17).

Остатъкът пази Божиите заповеди и следователно Законът е възстановен в неговата пълнота. Тъй като Божиите пророци трябва да живеят и говорят в хармония с Божия закон, истинската дарба на пророчеството може да се проявява единствено ако Законът представлява неразделна част от теологията на пророка. Свидетелството на Исус е духът на пророчеството.

„Тогава аз паднах пред краката му, за да му се поклоня, но той ми каза: Недей; аз съм служител заедно с теб и с братята ти, които имат Исусовото свидетелство. Поклони се на Бога; защото Исусовото свидетелство е духът на пророчеството“ (Откровение 19:10).

Свещените Писания ни учат, че на хората, които чакат идването на Господа, няма да им липсва нито една дарба, а Христос предупреждава за фалшивите пророци в последните дни, които ще се опитат да заблудят Божия народ. Тъй като сме посъветвани също да изпитваме духовете и да държим доброто, е жизненоважно да прилагаме дадените критерии, за да изпитваме пророците в наше време.

След смъртта на апостолите пророците са силно уважавани в много църкви до 300 г. сл. Хр.¹, но упадъкът на духовността в църквата и послед-

валото отстъпление довеждат до изчезване както на присъствието, така и на дарбите на Светия Дух. В същото време фалшивите пророци разрушават доверието в пророческата дарба. Упадъкът на пророческия дар през определени периоди от църковната история не означава, че Бог е оттеглил дарбата за постоянно. Библията посочва, че с приближаването на края тази дарба ще присъства, за да помага на църквата в тези трудни времена. Нещо повече, казва ни се, че ще има увеличаване на изявите на тази дарба. Църквата в Средните векове обезсилва Божия закон, като променя Десетте заповеди, и това на практика блокира пророческата дарба.

„Портите ѝ потънаха в земята, Той сломи и строши резетата ѝ. Царят ѝ и първенците ѝ са сред езичниците, закон няма вече и пророците ѝ не получават видение от Господа“ (Плач на Еремия 2:9).

Преди Първото пришествие на Христос Бог дава дарбата на пророчеството на Йоан Кръстител, за да подготви пътя за Неговото идване. Също така пророческата дарба трябва да бъде възстановена преди Второто пришествие, за да може всеки да има възможност да се подготви да посрещне своя Спасител.

Христос споменава възхода на фалшивите пророци като един от бележите, че Неговото идване е близо (Матей 24:11, 24)! Ако нямаше да има никакви истински пророци през последното време, Христос не би предупреждавал срещу претендиращите за тази дарба. Неговото предупреждение против фалшивите пророци внушава, че ще има също и истински пророци.

Пророк Йоил предсказва специалното изливане на пророческата дарба – точно преди завръщането на Христос.

„А след това ще изля Духа Си на всяка плът и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще сънуват сънища, юношите ви ще виждат видения. Също и на слугите и на слугините ще изля Духа Си в онези дни. И ще дам чудеса на небето и на земята – кръв и огън и стълбове дим. Слънцето ще се обърне в тъмнина и луната в кръв, преди да дойде великият и страшен Ден на Господа“ (Йоил 2:28-31).

На Петдесетница виждаме забележително проявление на Духа. Цитирайки пророчеството на Йоил, апостол Петър изтъква, че Бог е обещал тези благословения (Деяния 2:2-21). Обаче това пророчество не достига цялостното си изпълнение на Петдесетница, тъй като „великият и страшен Ден на Господа“ се отнася за Второто пришествие на Христос.

Следователно Петдесетница е предвкусване на пълната изява на Духа преди Второто пришествие. Както ранния дъжд в Палестина, който пада през есента, малко след засяването на реколтата, изливането на Светия Дух на Петдесетница съответства на духовния ранен дъжд, който трябва да подхранва проходащата църква. Пълното и окончателно изпълнение на проро-

чувството на Йоил съответства на късния дъжд, който падайки през пролетта, спомага за узряването на реколтата (Йоил 2:23). Също така и последното изливане на Божия Дух ще стане точно преди Второто пришествие – след предсказаните знамения в слънцето, луната и звездите (Матей 24:29; Откровение 6:12-17; Йоил 2:31).

Подобно на късния дъжд, това последно изливане на Духа ще направи да узрее земната жетва (Матей 13:30, 39) и „който призове Името на ГОСПОДА, ще се спаси“ (Йоил 2:32).

Милърстите и по-късно адвентистите виждат изпълнението на пророчествата за потъмняването на слънцето и падането на звездите в необяснимо тъмния ден на 19 май 1780 г., когато върху огромни области от Нова Англия пада невидан мрак. На 13 ноември 1833 г. светът наблюдава най-големия метеоритен дъжд, записван някога в историята, при който метеори осветяват небето, падайки средно с честота 200 000 в час. Разглеждайки тези събития във връзка с разпечатването на пророчеството за 2300-та денонощия от книгата на пророк Даниил, можем да разберем защо трябва да бъдат свързани с пророчествата за събитията от последните дни.

През този времеви период се наблюдава вълна от претенденти за пророци и възникват много движения, които са основани от пророци. ***Стратегията на Сатана винаги е да внася объркване по отношение на истинските събития, като създава много фалшификати, отвличащи вниманието, за да може истината да се изгуби в тресавицето на лъжливите пророчества.*** Бог винаги използва пророци, за да подкрепя Своя народ и да го насочва към по-пълно разбиране на Своята истина. Пророкът никога не цели да организира ново движение и да събира последователи въз основа на нова светлина, която противоречи на вече дадената. Въпреки това, в периода преди и точно след 1844 г. възникват много такива движения. Някои от примерите са:

Движението на мормоните, начело с техния пророк Джоузеф Смит (1805-1844), който твърди, че е получил много откровения от Бога. Някои от тези откровения водят до отвратителни обичаи като кръщение на мъртви и полигамия. Джоузеф Смит е убит през 1844 г. от една тълпа, докато очаква да бъде съден именно за тези неща.

Шейкърите, които доста изпъкват на преден план през този период и следват своята пророчица Ан Лий, която претендира, че е самият Христос, въплътен в женско тяло. Те вярват в двойствената (баща-майка) личност на Бога и живеят в комуни, от които спиритизмът е неделима част.

Съвременният спиритизъм започва през 1848 г. със сестрите Фокс и чрез него общуването с мъртвите идва на мода (виж „Мистичното царство на смъртта“).

Съвременното Движение Ню Ейдж проследява корените си до много така наречени „пророци“, които се появяват през този решаващ времеви период (виж „Движението Ню Ейдж“).

Според шейкърите Бог не е с три лица, а с две - Баща и Майка. Основателката на движението Ан Лий и нейните последователи вярвали, че тя е възплътилият се повторно на земята Господ Исус Христос. Бел. пр.

Всички тези движения са основани на откровения, които анулират или променят Божието слово, за да служи на целите им, но Бог не се променя:

„Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, Който не се изменя като променливите сенки. Той е решил да ни даде живот чрез Словото на истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания“ (Яков 1:17, 18; Нов международен превод).

Пророк за остатъка

След Голямото разочарование от 1844 г. много хора, които вярват в завръщането на Христос, се разочароват и са готови да изоставят вярата си. Точно преди 1844 г. двама мъже получават сходни видения за Адвентното движение. Първият е Уилям Фой, член на „Свободна баптистка църква“, който учи за проповедник. През 1842 г. в Бостън той вижда наградата на праведните и наказанието на нечестивите, великите сцени на съда в три фази: архивните книги в небето, идването на Христос и наградата на праведните - в тази последователност. Фой разказва тези видения пред слушатели, но когато получава трето видение, което не разбира, прекратява публичната си работа.

Хейзън Фос също получава видение за опитността на Адвентния народ, но отказва да го разгласи публично след Голямото разочарование, което твърде много му повлиява.

Малко след този период едно младо момиче на име Елън Хармън получава видение за изпитанията на Адвентния народ. Това видение ѝ е дадено два месеца след Голямото разочарование – през декември 1844 г. Видението не разкрива причините за него, но предлага утеха и по-дълбоко разбиране на случилото се в миналото и бъдещето. Разкритите във видението събития показват как адвентистите пътуват към града по тясна пътека с ярката светлина на „среднощния вик“ зад себе си и пътеката е осветена до края, така че да не се препъват. Хората, които не отклоняват погледа си от Исус, не се препъват и влизат в града, Новия Ерусалим. Тя наблюдава обстоятелствата около Второто пришествие и запечатването на 144 000, възнасянето към Новия Ерусалим и наградата на верните.²

Когато Елън Хармън разказва първото си видение в началото на 1845 г., Хейзън Фос присъства и е поразен, че то е същото, като неговото, но той е отказал да го разкрие.

От 1844 г., когато Елън Хармън е на 17 години, до 1915 г., когато умира, тя има повече от 2000 документирани видения. През това време живее и работи в Америка, Европа и Австралия. Нейната работа често се посреща

със скептицизъм и присмех, особено защото е жена и няма почти никакво образование заради един нещастен случай в детството, който ѝ причинява голяма слабост. На деветгодишна възраст Елън е сериозно наранена от камък, хвърлен от съученичка, докато се връща от училище. В продължение на три седмици е в безсъзнание и никои не вярва, че тя ще се възстанови. След първоначалното възстановяване Елън се връща в училище, но успява да завърши само първите класове. Член е на Методистката църква и е кръстена на 26 юни 1842 г. Тя с жар изучава Библията и след като присъства на събрание, ръководено от Уилям Милър и неговите сътрудници, е впечатлена от вестта, която чува.

След Голямото разочарование, което също я засяга силно, тя е избрана да получи първото си видение и разказва следното за реакцията си:

„След като получих видението, Бог ми даде светлина, която ми заповяда да предам (...) но аз не исках. Бях млада и мислех, че хората няма да я приемат от мен“.³

На 30 август 1846 г. Елън се омъжва за Джеймс Уайт, млад адвентен проповедник. Имат четирима сина: Хенри, Едсън, Уилям и Хърбърт. След смъртта на съпруга си на 6 август 1881 г. Елън работи още 34 години, през което време написва някои от най-задълбочените произведения върху Божието Слово. Нейното служене и видения:

Предпазват църквата от фанатични влияния и от нахлуването на небиблейски доктрини.

Помагат за установяване на стълбовете на адвентната вяра, потвърждавайки или поправяйки резултатите от ревностното изучаване на Библията от много адвентни вярващи. Тези стълбове включват ролята на Божия закон, съботата, светилището, Второто пришествие на Христос, Тройната ангелска вест и идентичността и ролята на Вавилон в голямата борба между Христос и Сатана.

Помагат за установяването на църковния ред и насочват усилията към разпространяване на последната вест на надежда и порицание – Тройната ангелска вест.

Помагат за изграждането на издателското дело и за разрастването му в световно служене.

Помагат за изграждането на дясната ръка на служенето – световната здравна вест, която потвърждава, че човек има както духовни, така и физически нужди.

Въпреки физическата си слабост и немощ, които правят писането невъзможно, Елън Уайт става един от най-плодотворните автори на нашето съвремие. Никоя друга жена писателка не е сътворила толкова много публикуван религиозен материал като Елън Г. Уайт. Многобройни книги, статии в списания, брошури, както и писма, излизат изпод перото ѝ. Нейните про-

изведения покриват обширна сфера от въпроси: доктриналните практики и християнския начин на живот, хранене и здраве, родителската грижа и ръководство, образованието, медицинското служене, изясняването на библейските пророчества и историческите въпроси. Този забележителен обрат на събитията според нея е станал възможен чрез пряката Божия намеса. След като ѝ се дават указания да напише нещата, които е видяла във видение, тя чувства, че това е невъзможна задача. Ето нейния разказ за преживяването ѝ:

„Господ каза: „Напиши това, което ще ти дам“. И аз - още доста млада - започнах да върша тази работа. Ръката ми беше слаба и трепереше, защото недъгът ми се влошаваше, когато вземах писалката в ръка, но след тези първи опити вече можех да пиша. Бог ми даде способността да пиша (...) Почти никога повече не изпитах неприятни усещания в дясната си ръка. Тя никога не се изморява. Почти никога не трепери“.⁴

Тя разказва какви чувства изпитва по следния начин:

„Разплаках се и казах: „Невъзможно е, невъзможно е“. И дойдоха думите: „За Бога няма нищо невъзможно“. Направих усилие и ръката ми започна да пише нещата, които ми бяха разкрити“.⁵

Най-важният въпрос:

Елън Г. Уайт Божи пророк ли е или измамница?

Няма нищо по-лошо от измамата, обаче тя е най-силното оръжие на Сатана.

„Никой да не ви маме с празни думи, защото поради тези неща идва Божият гняв върху синовете на непокорството“ (Ефесяни 5:6).

От друга страна, сме съветвани да обръщаме внимание на думите на пророците (2 Петрово 1:19). Единственият начин да се оправим в тази обръкана ситуация е да изпитваме пророка, като прилагаме библейските критерии. Ако тя наистина е Божи пророк, тогава трябва да отговаря на всички критерии. Ако отговаря, можем да бъдем спокойни.

„И така, ние държим пророческото слово още по-твърдо и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети в тъмно място, докато се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви. И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в Писанието не става от собствено разяснение, защото никога не е идвало пророчество по волята на човека, а (светите) Божии хора са говорили, движени от Светия Дух“ (2 Петрово 1:19-21).

Прилагане на теста към Елън Г. Уайт

Възвеличава ли тя Божието слово (Библията) и Божия закон?

Тя пише:

*„Свещените писания трябва да се приемат като авторитетно, непогрешимо откровение на Неговата воля. Те са стандартът за характера, откровението за доктрините и тестът за опитността“.*⁶

Нейните произведения, които събирателно се наричат Духът на пророчеството, никога не са имали намерение да дават нова светлина, но винаги да разкриват по-голямата светлина – Библията. Тя пише:

*„На Библията се обръща малко внимание и Господ е дал по-малката светлина, за да насочва хората към по-голямата светлина“.*⁷

*„Написаните свидетелства не трябва да дават нова светлина, но да внушават живо в сърцата вече разкритите боговдъхновени истини. Дългът на човека към Бога и към ближния е определен категорично в Божието слово; обаче твърде малко хора се подчиняват на дадената светлина. Това не е допълнителна истина; но чрез Свидетелствата Бог опростява дадените вече велики истини и по избрания от Него начин ги излага пред хората, за да ги съживи и всади в техните души, за да няма никой извинение, че не ги знае (...) Свидетелствата нямат за цел да омаловажават Божието слово, но да го възвеличават и да насочват съзнанието към него, за да може красивата простота на истината да впечатли всички“.*⁸

На тези, които критикуват Божието слово, тя пише:

*„Придържайте се към Библията си, както е написана, престанете да се съмнявате във валидността ѝ; подчинявайте се на Словото, и никой от вас няма да бъде изгубен“.*⁹

Библията трябва да бъде единственото вероучение:

*„Библията и само Библията трябва да бъде нашето вероучение, свързката на единството (...) Божието слово е непогрешимо (...) издигайте знамето, върху което е връзана Библията - нашето правило за вяра и дисциплина“.*¹⁰

Точно като великите реформатори, Елън Г. Уайт издига библейското знаме срещу фалшивите доктрини и практики. Тя пише:

„Когато тъмнината се съгъстява и заблудата се увеличава, трябва да придобиваме по-пълно познание на истината и да бъдем подготвени да доказваме от Писанията истинността на нашето мнение“.¹¹

„Трябва да устояваме, барикадирани с библейските истини. Балдахинът на истината е единственият, под който можем да стоим в безопасност“.¹²

Нейното гледище за Божието слово е същото, което се поддържа от протестантите от самото начало. Те винаги са отхвърляли твърдението на римокатолицизма, че както Свещените Писания, така и Преданието, трябва да диктуват вярванията. Уестминстърската изповед на вярата* подчертава тази идея:

„Върховният Съдия, чрез Който трябва да се разрешават всички религиозни спорове и да се изпитват всички решения на събори, мнения на писатели, човешки доктрини и духове, и върху чиято преценка трябва да се основаваме, не може да бъде нищо друго, освен Светият Дух, говорещ в Писанията. Въпреки всичко, нашето пълно убеждение и увереност в непогрешимата истина и нейният Божествен авторитет идва от делото на Светия Дух в душата, Който свидетелства в сърцата ни чрез и заедно със Словото“.¹³

Елън Г. Уайт категорично признава ролята на Светия Дух за тълкуването на Библията, очертана в Уестминстърската изповед на вярата. Тя пише:

„Можем да достигнем до разбиране на Божието слово само чрез разясненията на този Дух, чрез Когото то е дадено“.¹⁴

„Фактът, че Бог е разкрил волята Си на хората чрез Своето Слово, не изключва постоянното присъствие и ръководство на Светия Дух. Точно обратното, Духът е обещан от нашия Спасител, за да разкрива Словото пред Неговите служители, да обяснява и прилага неговите учения“.¹⁵

„Чудотворни тълкувания няма да бъдат дадени извън Словото, нито пък ще заемат неговото място“.¹⁶

---

* Уестминстърска изповед на вярата - През периода 1643-1649 год. в Лондон заседава Събранието на богословите при Уестминстърския парламент. То съставя Реформаторската изповед на християнската вяра в нейната историческа версия, датираща от 1647 год. Тя представя най-важните и фундаментални вярвания в християнското учение, неразривно свързани с библейските текстове, на които се основават. Бел. пр.

Божият закон

Елън Уайт постоянно изтъква задължителните изисквания на Божия закон. Джоузеф Бейтс, адвентен пионер, я запознава със съботата от четвъртата заповед и въпреки че отначало е скептично настроена, тя и съпругът ѝ изследват Библията и се убеждават в гледището, че съботата е така задължителна, както и останалите заповеди. Една събота, 3 април 1847 г., на Елън Уайт се дава видение, което потвърждава задължителността на Десетте заповеди и съботата. По отношение на Божия закон тя пише:

*„Но целта на Сатана винаги е да обезсилва Божия закон и да изкривява истинското значение на плана на спасението. Затова от него произлиза лъжата, че жертвата на Христос на Голготския кръст има за цел да освободи хората от задължението да спазват Божиите заповеди. Той коварно подхвърля на света измамата, че Бог е премахнал Своята Конституция, изхвърлил е моралния Си стандарт и е направил невалиден Своя свят и съвършен Закон. Ако Той беше направил това, на каква ужасна цена за Небето би било то! Вместо да проповядва премахването на Закона, Голготският кръст оповестява с гръмотевичен глас неговата неотменимост и вечност“.*¹⁷

Тя твърди още, че дългът на Божиите деца е да запознават другите с пророчествата и с Божия закон:

*„След това им представете пророчествата; покажете им чистотата и задължителността на Божия Закон. Нито една йота или точка от този Закон не трябва да изгубва силата си, но да налага своите задължителни изисквания върху всяка душа до края на времето“.*¹⁸

Произведенията на Елън Уайт са основани върху двата стълба на вярата – заслугите на Исус Христос и послушанието към Неговия праведен Закон. Исус казва: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15), а в нейните книги е обяснена ясно връзката между Закон и благодат. Тя абсолютно никога не представя никакво законническо гледище за Божия закон и абсолютно никога не омаловажава неговите изисквания. Абсолютно никога не твърди, че Законът има качеството да спасява. Ние се спасяваме единствено и само по благодат, но резултатът от това спасение е, че чрез заслугите на Исус Христос човек възстановява правилната си връзка с Бога, което включва послушание към Неговия Закон. Тя пише:

„Не могат ли хората да разберат, че като подценяват Божия Закон, всъщност опозоряват Христос? Защо Той идва в този свят, за да страда и умре, ако Законът не е задължителен за нас? Кой би могъл да говори по-ясно от самия Него за непроменимостта на Божия Закон? Той идва да

разкрие светлината и безсмъртието, като възвеличи Закона и го направи почитаем. Къде могат да се намерят хора, които да проповядват задължителните изисквания на Божия закон по-категорично и по-решително, отколкото самият Той, докато живее на земята?¹⁹

„Когато представят задължителността на Закона, много хора пропускат да опишат безкрайната любов на Христос. Тези, които имат да представят пред хората такива велики истини, такива важни реформи, не са осъзнали стойността на изкупителната Жертва като израз на Божи-ята огромна любов към човека. Любовта към Исус и любовта на Исус към грешника са изхвърлени от религиозната опитност на тези, на които е поверено да проповядват евангелието. Възвеличава се егото, вместо Изкупителя на човечеството. Законът трябва да се представя на претъпващите го не като нещо отделно от Бога, но всъщност като израз на Неговия ум и характер. Както светлината не може да бъде отделена от слънцето, така и Божият Закон не може да бъде правилно представен на човека отделно от Божествения му Автор. Вестителят трябва да може да каже: В Закона се намира Божията воля; елате и сами се убедете, че според заявлението на апостол Павел той е „свят, праведен и добър“. Законът укорява греха, осъжда грешника, но показва и нуждата му от Христос, в Когото има изобилна милост, доброта и истина. Чрез Божия Закон наказанието за греха не може да се отмени, но на натования с целия си дълг грешник Христос е обещал изобилна прошка - на всички, които се покаяват и вярват в Неговата милост. Божията любов се дава преизобилно на покаяващата се, вярваща душа. Петното от греха в душата може да бъде изтрито само чрез кръвта на изкупителната Жертва. А тя не може да бъде по-малка от Този, Който е равен на Отец. Делото на Христос – Неговият живот, унижение, смърт и застъпничество за изгубения човек – възвеличава Закона и го прави почитаем“.²⁰

„Невъзможно е за човека без помощ отвън да победи естествените си склонности към зло. В Закона няма спасителна сила, за да избави нарушителя. И въпреки това великият Законодател няма да освободи от изпълняването му нито един човек, който е разбрал неговата задължителност, поради това, че му е неудобно да спазва Божиите заповеди, защото това би навредило на популярността му или на светските му интереси. В съда Законът ще бъде тест за характера. Постоянната цел на Сатана е да заблуждава хората и днес, както подлъгва и Ева в Едем, и да ги кара да пренебрегват Божията заповед и да приемат нещо друго вместо Бога, нещо независимо от Бога, нещо противоположно на Бога“.²¹

Съботата от четвъртата заповед е неразривна част от Божия закон и е толкова задължителна днес, колкото когато Бог я благославя и освещава, след като завършва сътворението на света. Промяната на

съботата означава отричане задължителността на Божия Закон и ще покаже негодността на „пророка“, който претендира за такава промяна.

*„Именно това е делото, което призоваваме да бъде извършено. От амвоните на популярните църкви се обявява, че първият ден от седмицата е съботата на Господа. Но Бог ни е дал светлина, разкривайки ни, че четвъртата заповед от Декалога е толкова реално задължителна, колкото и другите девет морални заповеди. Нашата работа е да обясняваме на децата си, че първият ден от седмицата не е истинската събота и че ако го спазваме, след като сме разбрали коя е истинската събота, това е идолопоклонство и е в явно противоречие срещу Божия Закон“.*²²

Елън Уайт изпълнява всички изисквания на първия библейски тест за автентичност. Тя възвеличава Словото и Божия закон.

2) Изпълняват ли се нейните предсказания?

Повечето от предсказанията на Елън Уайт са свързани с библейски пророчества, които трябва да се изпълнят в последните дни. Тя пише подробно за начина, по който ще се развият тези събития, и публикува още някои лични предупреждения за бедствия, които ще поразят жителите на света. Пише подробно по въпросите на здравето и прави изумителни предсказания в тази област, които далеч изпреварват времето, в което живее. Всъщност *повечето от тях се изпълняват едва в наши дни.*

През 1902 г. тя предупреждава, че градовете около залива в Калифорния ще бъдат поразени от бедствие:

*„Не след дълго тези градове ще понесат Божиите съдби. Сан Франсиско и Оуклънд стават като Содом и Гомор и Господ ще нанесе върху тях своя гняв“.*²³

Хората, които се вслушват в предупрежденията на Елън Уайт, напускат тази област и избягват земетресението от 18 април 1906 г., което опустошава споменатите градове. В 1890 г., когато преобладава мирът, тя пише:

*„Бурята наближава (...) Ще видим нещастия от всички страни. Хиляди кораби ще бъдат запратени в дълбините на морето. Военноморски флоти ще потъват и ще бъдат пожертвани хиляди човешки животи“.*²⁴

През 1904 г. Елън Уайт пише:

*„Скоро ще се разрази голямо нещастие сред народите – беда, която няма да престане, докато не дойде Исус“.*²⁵

Светът видя две световни войни и безброй схватки оттогава досега. По настоящем е тъжен факт, че над 200 войни между етнически националности бушуват по целия свят, водейки до това, което често се нарича „етническо прочистване“. Освен тези глобални предупреждения, тя отправя доста лични предсказания за отделни църковни членове, които отказват да се вслушат в Божиите съвети. Те също се изпълняват с буквална точност.

По отношение организирането на здравното служене Елън Уайт получава много видения с подробни указания какво представлява здравословният начин на живот. Изнесената информация е изключително напредничава за времето си и в повечето случаи противоречи на възгледите, поддържани от научната общност по нейно време. А предсказанията ѝ за бъдещите заплахи за здравето сега се изпълняват с изумителна бързина.

Здравната вест има за цел да измъкне човечеството от тресавището на погрешните идеи по въпросите на здравето и да осигури защита срещу болестите. Но тя е нещо повече от това – целта ѝ още е да подготви хората духовно, за да устоят на напрежението на религиозната битка, предсказана за последното време. Именно чрез здравната вест Бог възнамерява да насочи човечеството стъпка по стъпка обратно към този начин на живот, който първоначално е предвиден за човека.

Когато чрез пророка Си Моисей Бог призовава израелтяните да излязат от Египет и ги повежда към Ханаан, Той променя също и начина на живот и хранене на Своя народ, за да бъдат подготвени за тежките условия, които ги очакват. Много от тях са недоволни и се бунтуват срещу Божия план, и си мечтаят за котлите с месо в Египет. Тези, които се бунтуват, се отказват от верността си към Бога по свой собствен избор и прекъсват връзката си с Твореца. Когато Бог призовава Своя остатък да излезе от робството на греха, за да ги подготви за пътуването им към небесния Ханаан, Той по същия начин използва пророк, за да предаде волята Си на Своя народ. Бог в мъдростта Си дава информацията, която ще подготви Неговия народ физически и духовно за пътуването. И от нас зависи дали ще приемем, или ще отхвърлим Неговите съвети.

Самата Елън Уайт е много немощна и болна, когато получава първите си видения за здравето. Но като прилага дадените съвети, постепенно възстановява здравето си и доживява до преклонна възраст. Мястото не ни позволява да дадем подробности за нейните здравни съвети, но е важно да отбележим няколко неща. В далечната 1864 г., когато медицинският свят изобщо не подозира за опасностите от тютюнопушенето и всъщност го предписва като лекарство или профилактична мярка срещу някои заболявания на белите дробове, Елън Уайт пише:

„Тютюнът е изключително коварна и зловредна отрова, която първо упражнява възбуждащо, а след това парализиращо влияние върху нервите на тялото. Той е още по-опасен, защото влиянието му върху организма е изключително бавно и отначало почти не се забелязва. Много хора са ста-

нали жертва на неговото смъртоносно влияние“.²⁶

Едва през 1957 г. комисия от учени, назначена от Американското раково общество и Американската сърдечно-съдова асоциация, стига до заключението, че пушенето причинява рак на белите дробове. Съветвайки лекарите как да се отнасят към въпроса с пушенето, тя пише:

*„Лекарят трябва да упражнява пълно въздържание. Физическите заболявания на човечеството са безбройни и той трябва да се справя с всякакви видове болести. Той знае, че голяма част от страданието, което се стреми да облекчи, е резултат от невъздържание и други форми на себеугаждане. Лекарят е призван да се грижи за млади мъже, хора в разцвета на живота си и възрастни, които са си докарали болести поради употребата на наркотика тютюн“.*²⁷

Фактът, че тя нарича тютюна наркотик, е наистина поразителен, тъй като наркотичните свойства на никотина са установени едва наскоро. Имайки предвид това, както и установеното едва днес обстоятелство, че употребата на тютюна улеснява развиването на непреодолима нужда от по-силни стимуланти (на което младите хора са особено податливи), е наистина удивително, че тя пише по тези въпроси още в своето време.

*„Употребата на тютюн и алкохол допринася до голяма степен за увеличаването на болестите и престъпността. Тютюнът е бавна, коварна, но изключително зловредна отрова и неговата употреба причинява неизразима вреда (...) Момчетата започват да го употребяват в съвсем ранна възраст. Така оформеният навик в период, когато тялото и умът са особено податливи на влиянието му, подкопава физическата сила и покварява морала“.*²⁸

Трябва да имаме предвид библейското учение, че тялото е храм на Светия Дух и че сме съветвани да запазваме телата си като жива жертва:

„И така, братя, аз ви умолявам, чрез Божиите милости, да представите телата си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно служение. И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля – това, което е добро, благоугодно и съвършено“ (Римляни 12:1, 2).

Това ще включва избягването на вредни вещества. Следното изказване на Елън Уайт може да бъде разгледано от тази перспектива.

„Хората могат да направят много повече за Бога и за ближния, ако са в добро здраве, отколкото ако страдат от болести и недъзи. Употребата

*на тютюн, алкохол и погрешните навици на хранене причиняват болести, които парализират полезното влияние на човека в света“.*²⁹

Елън Уайт дава съвета, че употребата на животински продукти за храна е вредна и че ще става още по-вредна с напредване на времето. Следното извление, толкова несъвместимо с възгледите по нейно време, е кратък пасаж от написаното от нея по тази тема.

*„Сериозният въпрос е месната диета. Трябва ли хората да живеят от плътта на мъртви животни? Отговорът според светлината, дадена от Бога, е „Не!“, решително „Не!“. Организацията за здравна реформа трябва да образова хората по този въпрос. Лекарите, които претендират да разбират човешкия организъм, не трябва да насърчават пациентите си да се хранят с плътта на мъртви животни. Необходимо е да изтъкват факта, че болестите сред животните се увеличават. Специалистите свидетелстват, че почти няма здрави животни и че обичаят да се яде предимно месо води до болести от всякакъв вид – рак, тумори, скрофулоза, туберкулоза - и много други подобни“.*³⁰

Този съвет едва сега се доказва от научната общност. Връзката между консумацията на месо и изброените болести е добре документирана. В световен мащаб, както и в моята собствена лаборатория, тази връзка е установена извън всякакво съмнение.³¹ Вегетарианските общности са изложени на много по-нисък относителен възрастов риск за развиване на изброените болести, отколкото всеядните. Елън Уайт предупреждава също, че ще дойде време, когато заради здравето си човек ще трябва да изостави всички животински продукти, включително мляко и яйца. Обаче тя в никакъв случай не защитава фанатичните възгледи по този въпрос и дори предупреждава, че трябва да се вземат предвид обстоятелствата, когато се дават съвети на бедни хора, които невинаги имат достъп до алтернативни храни. През 1901 г. тя пише:

*„Виждаме, че има все повече болести по добитъка, самата земя се изражда и знаем, че ще дойде времето, когато няма да бъде добре да се използват мляко и яйца. Но това време още не е дошло. Сигурни сме, че когато часът настъпи, Господ ще намери начин да задоволи нуждите ни. Задава се един въпрос, който има огромно значение за всички заинтересовани: Ще нареди ли Бог трапеза в пустинята? Мисля, че може да се даде отговорът: Да, Бог ще осигури храна за Своя народ“.*³²

1902 г. тя изказва мнението, че още не е дошло времето да се откажем от млякото и яйцата, и затова хората трябва да действат благоразумно.

„Млякото, яйцата и маслото не трябва да се приравняват към месо-

*то. В някои случаи е полезно използването на яйца. Не е дошло още времето да кажем, че употребата на мляко и яйца трябва напълно да се изключи. Има бедни семейства, чиято диета се състои предимно от хляб и мляко. Те нямат много плодове и не могат да си позволят да купуват ядки. Когато проповядваме здравната реформа, както и всички други евангелски дейности, трябва да вземаме предвид обстоятелствата, в които хората живеят. Докато не ги научим как да си приготвят здравословни храни, които са вкусни, питателни и все пак евтини, не трябва да излагаме пред тях най-напредничавите предложения за хранене в здравната реформа“.*³³

Тя съобщава, че Бог ще подготви пътя за заместването на вредните храни с по-здравословни алтернативи. Това предсказание се изпълнява чрез въвеждането на нови видове култури като соята и соевите продукти, както и чрез разширяването на търговските маршрути и обмяната на информация.

*„Във всички части на света ще стане възможно да се заместят млякото и яйцата. И Господ ще ни покаже кога ще дойде времето да се откажем от тези храни. Той желае всички да почувстват, че имат един милостив Небесен Баща, Който ще ги съветва за всичко. Господ ще показва на Своя народ по целия свят изкуството на храненето и ще им дава умения в тази област, като ги учи как да използват продуктите от земята за поддържане на живота“.*³⁴

Обаче ще дойде моментът тези продукти да бъдат изхвърлени от диетата.

*„Скоро маслото няма да бъде препоръчително, а след време млякото ще бъде напълно отхвърлено, защото болестите по животните нарастват пропорционално на нечестията сред хората. Ще дойде време, когато няма да бъде безопасно да се използват яйца, мляко, сметана или масло“.*³⁵

В наши дни тези предсказания са се изпълнили по начин, който изумява както учените, така и обществото. Всъщност дори властите са в паника заради съвременния потоп от болести, които поразяват селскостопанската индустрия. Във Великобритания целият наличен добитък трябваше да бъде изстребен заради болестта „луда крава“. Производството на пилета и яйца е застрашено от експоненциалното увеличаване на преносими заразни болести, причинени от бактерии като салмонела, които принуждават властите да въвеждат закони, ограничаващи продажбата на сурови яйца.

Съвременното животновъдство произведе нов вид устойчиви на антибиотици бактерии, които заплашват с избухване на световна епидемия от хранително отравяне чрез консумация на животински продукти. Това вече не е ограничено до държавите или институциите с ниска хигиена, но е станало универсално, както унищожителната лавина на хранителното отравяне

с Е-коли в Япония през 1996 г.

Направените от Елън Уайт предсказания по политически, лични, религиозни и здравни въпроси са се изпълнили толкова точно, щото тя определено отговаря на пророческия критерий, че предсказанията на пророка трябва да се сбъднат. Освен това нейните съвети не са дадени, за да задоволяват празното любопитство, но за полза не само на църквата, но и на цялото човечество.

3) Назидава ли тя църквата?

Виденията, дадени на Елън Уайт, са предназначени да доведат църквата до по-ясно разбиране на Божието слово и да поправят погрешните пътища, по които от време на време Божият народ поема. Точно както писмата на апостол Павел са отправени към църквите по негово време и често съдържат силни думи на порицание дори към отделни членове, така и свидетелствата на Духа на пророчеството са предназначени за църквата на остатъка. Само една църква, напълно екипирана с оръжията за воюване (правилно разбиране на Словото и добрите плодове, породени от връзката с Бога), би могла да занесе спасителната вест на благодат до един загиващ свят. Както в дните на апостола, вестта, отправена към църквата, *често се прилага по неправилен начин, за да служи на целите на някои хора, желаещи да изкривят истината.*

„Всеки, който мрази брат си, е човекоубиец; и вие знаете, че в нито един човекоубиец не обитава вечен живот. По това познахме любовта, че Той отдаде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да отдадем живота си за братята“ (1 Йоаново 3:15, 16).

Елън Уайт категорично предупреждава срещу такова изопачаване и съветва да се изучават внимателно Свидетелствата в техния контекст:

„Ще стане ясно, че хората, които носят фалшиви вестни, няма да имат високо чувство за чест и почитеност. Ще заблуждават вярващите, ще смесват с лъжите си Свидетелствата на сестра Уайт и ще използват нейното име, за да придадат значимост на работата си. Те избират такива части от Свидетелствата, които могат да изкривяват, за да подкрепят възгледите си, и ги поставят в контекст на лъжа, за да може заблудата им да има тежест и да бъде приета от хората. Тълкуват и прилагат по неправилен начин това, което Бог е дал на църквата, за да предупреждава, съветва, порицава, утешава и насърчава онези, които ще съставляват Божия народ на остатъка. Тези, които приемат Свидетелствата като вест от Бога, ще получат помощ и благословение от тях; но онези, които ги приемат отчасти, просто за да подкрепят някоя своя теория или идея, за да оправдаят погрешния си път, няма да бъдат благословени и няма да имат полза от

това, което поучават“.³⁶

Често са писани отделни свидетелства към хора, които са се отклонили от истината, но не със снизходително отношение, а за да ги уверят в Божията любов. Хората в църквата, които не усещат нужда да работят за душите, също са порицани.

*„Открихме, че не бихме могли да направим нищо за разпръснатите овце около нас, докато първо не поправим злините в много от членовете на църквата. Те са оставили тези бедни души да се лутат. Не чувстват никаква отговорност за тях. Написах остри свидетелства, не само за онези, които са допуснали сериозни грешки и са извън църквите, но и за тези членове в църквата, които са допуснали сериозната грешка да не търсят изгубените овце“.*³⁷

Фактът, че Духът на пророчеството е преди всичко предназначен за църквата, не означава, че трябва да бъде държан под шиник, точно както и писанията на Павел не трябва да бъдат „скривани под шиник“. Светът трябва да знае истината, предадена от Бога чрез слугите Му, пророците. Истината е за всички, порицанията и забележките са за църквата.

*„Има хора на отговорни постове, които почти нямат опитност с действието на Светия Дух. Те не оценяват светлината от предупрежденията, укорите и насърчението, дадени на църквата в тези последни дни, защото сърцата и умовете им не са приели Духа на Божествената благодат. Тези личности са склонни да прикриват факта, че чрез Духа на пророчеството Господ предава на Своя народ познание за волята Си във връзка с делото на третата ангелска вест. Те смятат, че ако не се говори много за това, истината ще бъде приета по-лесно. Но това са само човешки аргументи. Самият факт, че тази стигаща до хората светлина не произлиза от човешки ум, ще впечатли голяма група от хора, които вярват, че дарбите на Духа трябва да се проявяват в църквата в последните дни. Интересът на мнозина ще бъде привлечен по този начин и те ще бъдат убедени, и ще бъдат обърнати в истината. Така ще се достигне до много хора, които иначе не биха били впечатлени“.*³⁸

Самата Елън Уайт никога не претендира за титлата пророчица, но говори за себе си като за Божия вестителка. Тя обаче не прави забележка на тези, които я наричат пророчица. Свидетелствата ѝ към църквата покриват такава обширна област и са толкова подробни, че в тях може да намерят своя отговор въпросите на всички, които ще живеят до края на времето. Всеки човек ще намери в свидетелствата това, което засяга неговата личност, и ако го приеме, това ще донесе онази промяна на характера, която Бог желае за Своите деца.

Тя пише: „*Казах, че не претендирам да съм пророчица. Не съм заставала пред хората с претенции за тази титла, въпреки че много са ме наричали така. Имах указания да кажа: аз съм Божия вестителка, изпратена да носи вест на порицание за грешащите и насърчение за кротките и смирените. Трябва да предавам дадените ми вести писмено и устно. Даденото ми слово е: Ти трябва правдиво да порицаваш онези, които искат да оскверняват вярата на Божия народ. Напиши нещата, които ще ти дам, за да останат като свидетелство за истината до края на времето*“.³⁹

Имайки предвид многобройните дейности, на които поставя начало, Елън Уайт е наистина нещо повече от пророк за църквата.

4) Възвеличава ли тя Христос като истинския Божи Син?

Исус Христос е всепроникващата тема на всички произведения на Елън Уайт. Само за живота и ученията на Христос тя написва четири книги, а нейното произведение „Копнежът на вековете“ е отбелязано като най-добрата написана някога книга за живота и служенето на Исус. Нейните книги привличат хората към Спасителя и пораждат желание да общуваме с Него, както личи от откъса в книгата „Младежки наставник“, глава „Купува ли съкровището?“.

„Исус Христос, Царят на небето, не е разпознат в човешкото Си естество. Той е Божественият Учител, изпратен от Бога – славното съкровище, дадено на човечеството. Той е по-прекрасен от човешките синове, но Неговата несравнима слава е прикрита под покривалото на бедността и страданието. Той прикрива славата Си, за да може Божественото да докосне човешкото. Но съкровището с невероятна стойност не е разпознато от човешката раса, само от някои: „... на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи деца – на тези, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска воля, нито от мъжка воля, а от Бога“. Човекът, който намира Христос, човекът, който приема съкровището на спасението, е намерил „нивата“ и „скритото съкровище“. „И Слово стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина (...) И ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат“. Всъщност съкровището е скрито под одеждата на човешкото естество. Христос е неизследимото богатство и този, който Го намира, намира Небето. Човекът, който гледа към Исус, който чрез вяра живее с несравнимото Му очарование, намира вечното съкровище. В притчата намерилият съкровището е толкова доволен от откритието си, че продава всичко, което има, за да купи тази нива“.

В друго изказване тя обяснява развитието на връзката с Христос и как

чрез Неговата благодат можем отново да станем Божии деца и съработници на Бога.

*„Всеки духовен живот произлиза от Исус Христос. „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото име“ (Йоан 1:12). Но какъв е сигурният резултат от това да станеш Божие дете? Резултатът е, че ставаме съработници на Бога. Трябва да се извърши огромна работа за спасението на твоята собствена душа и да станеш способен да помагаш на други да преминат от неверие към живот, подхранван от вяра в Христос Исус. „Истина, истина ви казвам: който вярва в Мен (С непостоянна вяра ли? – Не, с постоянна вяра, която действа чрез любов и пречиства душата!), има вечен живот. Аз съм хлябът на живота (...) Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; и хлябът, който Аз ще дам, е Моята плът, (която Аз ще дам) за живота на света (...) ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден“.*⁴⁰

Произведенията на Елън Уайт винаги целят да поставят връзката ни с Христос в правилната перспектива. Има хора, които вярват, че само познаването Му е достатъчно за спасението. Той идва да спаси изгубеното и да възстанови образа на Бога в човечеството. **Човекът не може да претендира за оправданието, а след това да отказва освещението, защото и двете се предлагат като дар от Бога чрез заслугите на Исус Христос.** В тази връзка Елън Уайт пише:

„В наше време Божието слово не се смята за достоверно. Словото на Христос, което прониквана направо през човешките желания и егоизъм и осъжда популярните навици и обичаи – Словото, Което става плът и живее между нас – се пренебрегва и презира. Ученията и примерът на Христос не са критерий за живота на формалния Негов последовател. Мнозина, които се наричат с Неговото име, ходят в светлината, която самите те излъчват, вместо да следват стъпките на Този, Когото уж приемат за свой Учител. Те не проявяват същия характер, който проявява Той в чистата Си и искрена любов към Бога, и в любовта Си към падналия в грях човек. Не приемат думите на Бога, нито уеднаквяват целите си с тези на Исус Христос. Не си изграждат навик да общуват с Него, да Го приемат за свой Водач и Съветник и така да научат изкуството да живеят отличаващ се от света християнски живот. Хората, които не само чуват, но и изпълняват думите на Христос, проявяват в характера си действието на Светия Дух. Резултатът от Неговото влияние в душата личи във външното поведение. Животът на християнина е скрит с Христос в Бога и Той признава онези, които са Негови, с думите: „Вие сте Ми свидетели“. Те

свидетелстват, че Божествената сила влияе върху сърцата им и променя тяхното поведение. Техните дела са доказателство, че Духът въздейства върху вътрешния човек; близките им се убеждават, че те са направили Исус Христос свой Образец“.⁴¹

Във всичките произведения на Елън Уайт Христос е възвеличаван като наш Изкупител - единственият, чрез Когото можем да бъдем спасени:

*„Изкупителят на света получава отношението, което заслужаваме ние, за да може ние да получим отношението, което заслужава Той. Христос идва в нашия свят и поема греховете ни върху Своята Божествена душа, за да може ние да получим Неговата вменена правда. Той е осъден заради нашите грехове, в които няма никакъв дял, за да можем ние да бъдем оправдани чрез Неговата правда, в която ние нямаме никакъв дял. Изкупителят на света отдава Себе Си за нас. Кой е Той? – Царят на небето, проливащ кръвта Си върху олтара на правосъдието заради греховете на виновния човек. Трябва да разбираме нашето отношение към Христос и Неговото отношение към нас. Трябва да се доверяваме напълно на Бога и да Го молим да удовлетвори и най-малката, и най-голямата ни нужда. Господ ни насърчава да Му се доверяваме; а великото доказателство за нашето единство с Него и най-голямата проява на любовта ни към Него е да се подчиняваме на Неговите изисквания. Ако имате любов към Исус Христос, което е израз на факта, че Христос живее в душата, тогава ще вършите всичко, което Той ви заповядва. Това е религия на практика. Изкупени с плащеницата за душата ви цена, вие ще показвате колко много обичате Исус, като се покорявате на Неговите заповеди. Трябва да давате плод, като ги изпълнявате, защото сте клони на живата Лоза. Той се моли Неговата радост да остане във вас и вашата радост да бъде пълна“.*⁴²

Тя наистина възвеличава Исус Христос като Син на Бога.

5) Говори ли тя с авторитет?

Елън Уайт трябва да води постоянна битка с хората, които я zlepоставят и се подиграват на вестите ѝ. Тя преживява най-големите трудности, когато е все още млада и крехка и по човешки погледнато, няма никакъв начин да упражнява авторитет без пряка Божия намеса. Бог избира най-слабата от слабите, за да обърка плановете на силните. Авторитетът, който тя има, е авторитетът на Бога. Думите на Всевишния пронизват душата, а не Неговият служител. Без този авторитет стълбовете на адвентната вяра отдавна биха били съборени. Но те се крепят върху Словото и ще устоят до края на времето. Тя пише:

„Дадено ми е указанието да кажа на хората, опитващи се да съборят

основата, която ни е направила Адвентисти от седмия ден – ние сме спазващият заповедите Божии народ. За последните петдесет години върху нас върхлетя всяка възможна ерес, за да замъгли в съзнанието ни ученията на Словото – особено по отношение службата на Христос в небесното светилице и небесната вест за тези последни дни, представена от ангелите в 14 глава на Откровение. Пред адвентистите от седмия ден бяха изтъквани най-различни вестии от всякакъв вид, които се опитваха да заемат мястото на истината, разкривана стъпка по стъпка, след като изучавахме Словото с молитва и получавахме свидетелството на чудотворната сила на Господа. Но отличителните белези, които са ни превърнали в това, което сме, трябва да бъдат запазени и те ще бъдат запазени, както е разкрил Бог чрез Своето слово и чрез свидетелствата на Своя Дух. Той ни призовава да се държим здраво с ръката на вярата за фундаменталните принципи, които са основани върху **неоспорим авторитет**“.⁴³

б) Дава ли тя добри плодове?

Животът и делото на Елън Уайт са посветени в служба на Бога. Във всичките си публикувани произведения, наброяващи 55 тома, виждаме плода на човек, който познава и обича Исус. В хилядите писма до отделни хора тя винаги говори истината с любов, дори ако вестта е укорителна. Полага всички възможни усилия да ободрява другите и да прилага на практика това, което проповядва. Както казва в книгата си „Възпитание“:

*„Грехът обезобразява Божественния образ в човека и почти го заличава. Неговите физически сили отслабват, умствените му възможности намаляват, духовното му зрение се замъглява. Той става смъртен. Обаче човешкият род не е оставен без надежда. Безкрайната Любов и милост промисля план за спасение и му подарява живот с определено благодатно време. Да се възстанови у човека образът на неговия Създател, да бъде върнат към съвършенството, в което е бил сътворен, да се спомогне за развитието на тялото, ума и душата му, да се осъществи Божественото намерение при неговото сътворение – това е делото на изкуплението. Това е целта на възпитанието, великата цел на живота“.*⁴⁴

Елън Уайт е не само вестител, но и мисионер. Тя спомага за изграждането на мисии в няколко области в света и насърчава всеки да участва във великото дело за разпространяване на евангелието:

„Христос на кръста – говорете за това, молете се, възпявайте го и това ще смекчи и спечели сърцата. Силата и мъдростта от Бога имат за цел да събираме души за Христос (...) Смекчаващата любов на Бога в сърцата на работниците ще бъде забелязана от хората, за които те работят. Душите копнеят за водата на живота. Не бъдете пресъхнали изво-

*ри. Ако вие самите разкривате любовта на Христос пред тях, можете да водите гладуващите и жадуващи хора при Исус и Той ще им даде хляба на живота и водата на спасението“.*⁴⁵

Днес Църквата на адвентистите от седмия ден е най-широко разпространената протестантска деноминация в света. Тя спонсорира над 5000 училища, 350 висши учебни заведения и колежи по целия свят. Изградила е здравно служене по цялата земя, доставяйки здравословни храни до милиони хора и спонсорирайки над 200 болници в трудно достъпни градове и области. Освен това, църквата управлява една световна организация за помощ при бедствия – АДРА – която играе основна роля при възстановяването на области, поразени от природни бедствия и войни.

Тези огромни постижения за такъв кратък период от време не биха били възможни без съветите и усилията на Елън Уайт. Това са плодовете от нейния труд. Той завършва на 16 юли 1915 г. в гробището „Оук Хил“ в Батъл Крийк, щата Мичиган, когато тя е на 87 години. Погребана е до съпруга си. Скоро след смъртта ѝ вестник „Ню Йорк Индипендънт“ публикува статия, в която се казва:

*„Тя не проявяваше никаква духовна гордост, нито се стремеше към нечестна печалба. Изживя живота си и върши делото си като достойна пророчица, най-възхитителната сред американските представителки“.*⁴⁶

Коментарите на пресата за смъртта на Елън Уайт гласят:

*„Животът на г-жа Уайт е образец, достоен за ревностно подражание от всички (...) Тя бе смирен, поветен ученик на Христос и постоянно вършеше добрини (...) Тя бе почитана и уважавана от всички, които ценят високо благородството на жените, посветили себеотрицателните си усилия за въздигането и усъвършенстването на човечеството. Нейната смърт отбеляза края на службата на още един изтъкнат водач в религиозната мисъл, чиито почти 90 години преливат от добри дела, любезни думи и искрени молитви за цялото човечество“.*⁴⁷

*„Въпреки факта, че книгите на г-жа Уайт са написани дълго преди формулирането на съвременните научни основи на храненето, днес ние не разполагаме с по-добро и по-всеобхватно ръководство“.*⁴⁸

7) Проявяват ли се при нея необходимите физически белези?

Физическите белези, проявяващи се при истинския Божия пророк, са толкова изумителни, че могат да бъдат обяснени само чрез свръхестествена намеса. Фалшивите пророци винаги са били бич за Божия народ и за целия свят. Истинските са жестоко преследвани, измъчвани и дори избивани по

най-жестоки начини. Фалшивите пророци, от друга страна, предимно излагат сензационни пророчества за благополучие или обещаваат изкупление въз основа на изключителност, а не изкупление в Христос и в послушание към Неговите изисквания. Гордостта и егоизмът са двете огромни бариери, които пречат на човечеството да приеме безплатния дар на спасението.

Бог в мъдростта Си е сметнал за необходимо да обвърже истинския дар на пророчеството с физически белези, които не могат да бъдат фалшифицирани. При всички тези критерии, които можем да приложим за един Божи пророк, хората ще останат без извинение, ако изберат да го пренебрегват.

Споменатите по-горе в тази глава физически белези, които се забелязват, докато пророкът е във видение, са следните:

- 1) Пророкът пада безпомощно
- 2) Бог вдига пророка и му придава сила
- 3) Очите на пророка са широко отворени по време на видението
- 4) Пророкът не диша по време на видението

В случая с Елън Уайт Бог има грижата да установи автентичността на нейните видения публично. Особено през първите години на нейното служене тя често навлиза във видение на публични богослужения, където много скептици и лекари биха могли да я преглеждат, докато то трае. Разказите на очевидците са изумителни и доказват извън всякакво съмнение, че Елън Г. Уайт отговаря на всички физически критерии, посочени в Божието слово. След като се утвърждават служенето и автентичността ѝ, особено в по-късните си години, тя получава повечето от виденията си в „нощните часове“, какъвто е случаят и с пророк Даниил (Даниил 7:12).

Преди да разгледаме доказателствата от медицинските прегледи, е уместно тук да предложим едно описание на събитията от дългогодишен познат на Елън Уайт. - Дж. Н. Лафбъроу- който я вижда 50 пъти във видение. Той описва събитията по следния начин:

*„Когато навлиза във видение, тя издава три възторжени вика „Слава!“, всеки от които отеква все по-слабо; вторият, но особено третият –по-вълнуващи от първия; гласът прилича на глас на човек, който се отдалечава от теб и заглъхва. За около четири или пет секунди тя се строполява на земята като човек, който сякаш припада или изгубва силата си; след това като че ли изведнъж се изпълва със свръхестествена сила, понякога веднага се изправя на крака и тръгва из стаята. Често ръцете ѝ се движат, сочейки надясно или наляво, докато главата ѝ се обръща. Всички тези движения са изключително грациозни. В каквото и положение да застане ръката ѝ, никой човек не може да я помръдне. **Очите ѝ са винаги отворени, но не мига;** главата ѝ е изправена и тя гледа нагоре, но не с празен поглед, а с приятно изражение, различаващо се от нормалното само по това, че тя сякаш се взира съсредоточено в някакъв далечен обект. Не*

диша, обаче пулсът ѝ бие равномерно. Лицето ѝ е приятно и цветът му е така румен, както в естественото ѝ състояние“.⁴⁹

Всичките четири критерии, споменати в Светите Писания в необходимата последователност, тук са изброени и потвърдени от изключително голям брой уважавани свидетели. Една друга свидетелка (Нели Сисли Стар) разказва събитията, свързани с видение, което Елън Уайт получава на 12 юни 1868 г. на молитвено събрание, проведено в Батъл Крийк. Говорейки за нея, тя описва събитията по следния начин:

*„Тя ходеше напред назад и ни говореше, и докато ходеше, изведнъж падна. Падна съвсем леко. Падна, като че ли я задържаха ангелски ръце (...) Помислихме, че е припаднала, но брат Уайт каза: „Не изпадайте в паника. Жена ми не е припаднала, тя е във видение“. Бих искала да можех да опиша чувствата на всички нас. Беше абсолютно тихо; дори децата не вдигаха абсолютно никакъв шум (...) Като че ли Небето слезе при нас и ни обгърна (...) Сестра Уайт лежеше съвършено неподвижно и в безсъзнание. О, какво невероятно чувство цареше в онази сграда. „Възможно е да има някой в църквата, който да се съмнява в боговдъхновеността на моята съпруга. Ако има такива, ги каним да излязат напред и да приложат физическите тестове, дадени в Библията. Това може да помогне на някои от тях“. Знаех, че майка ми има съмнения. Бяхме дошли тук от Англия, а тя идваше от Англиканската църква и не можеше съвсем да приеме това, ето защо каза: „Майко, нека да излезем и да застанем точно до главата ѝ“. Междувременно брат Уайт беше коленичил и беше вдигнал главата и раменете на сестра Уайт върху коленете си. Дойдоха и други, както и двама необичайно едри мъже. Те застанаха от двете страни на раменете ѝ. „Сега – каза брат Уайт – всички ние видяхме сестра Уайт да пада; знаем, че е изгубила естествената си сила. Ще видим дали има свръхестествена сила“. Тя лежеше с ръце, леко кръстосани над гърдите. Лежеше спокойно и гледаше нагоре към ъгъла на сградата. **Очите ѝ бяха отворени, на лицето ѝ имаше приятно изражение. Нищо неестествено или необичайно. Брат Уайт каза на огромните мъже: „Разтворете ръцете ѝ настрани. Имате по две ръце за едната нейна. Просто ѝ дръпнете ръцете“. И те се опитаха. Дърпаха, дърпаха, докато някои от нас започнаха да се тревожат, че ще я наранят. Брат Уайт каза: „Не се безпокойте; тя е в безопасност под Божията закрила и можете да дърпате, докато се убедите напълно“. Те казаха: „Сега сме убедени. Няма нужда да дърпаме повече“. Той каза: „Разтворете ѝ по един пръст“. Това беше невъзможно. Те дори не можеха да помръднат пръста ѝ. Изглеждаше като блок от гранит. Нямахме никаква промяна във външността ѝ, но просто не можеха да го помръднат. Проверихме дали очите са затворени и дали диша. Тогава тя разтвори ръцете си и ги размаха. Ние казахме: „Когато излезе от видението, ще видим дали е летяла“. Брат Уайт каза на тези мъже: „Сега ѝ попречете да се***

движи“. Според мен те смятаха, че ще могат да я спрат. Сграбчиха я за китките, но не можаха дори да забавят движението. Изглеждаше сякаш че и дете би могло да я спре, но тя продължи да прави същото. Старейшина Уайт каза: „Това е достатъчно. Сега да видим дали клепачите ѝ ще се затворят“. Наблизо на една поставка имаше голяма газена лампа. Той махна стъклото и постави пламъка точно пред очите ѝ. Мислехме, че тя ще премигне, за да защити очите си. Но тя не го направи. Не съзнаваше абсолютно нищо. Изражението на лицето се променяше от време на време. Понякога изглеждаше доволна. В друг момент можехме да видим, че нещо я наскърбява, но клепачите ѝ не се затваряха. „Сега – каза брат Уайт – трябва да проверим дали има някакъв дъх“. Не се виждаше да диша. Всичко изглеждаше нормално, само че изобщо не дишаше. Брат Уайт каза: „Сега ще изпратим някой да донесе огледало и ще проверим“. Затова някой отиде до съседната къща и донесе огледало, задържаха го близо до лицето ѝ но не се събра никаква влага. Следователно изобщо не дишаше“.⁵⁰

Важно е да се отбележи, че последователността на събитията отново е точно според Писанията.

Елън Уайт твърде често трябва да се бори с враждебна опозиция. При един такъв случай тя е взета във видение в събранието на хора, които не приемат нейните видения. Противниците викат, прекъсват я, четат на висок глас от Светите Писания и се опитват по всички възможни начини да я прекъснат, но тя продължава да говори от около обяд до залез слънце с глас, който пронизва врявата на противниците, докато те се уморяват. В един момент те поставят тежка Библия в ръката ѝ, от която тя започва да цитира, докато я държи високо над главата си с едната ръка, а с другата прелиства пасажите, без да гледа накъде сочи. Отис Никълс, свидетел на срещата, описва събитията по следния начин:

„Тогава Тайър взе една тежка, огромна семейна Библия, която лежеше на масата и рядко се използваше, и я отвори, постави я на гърдите на Елън, докато тя беше във видение и беше облегната на стената в един от ъглите на стаята. Веднага щом Библията беше поставена върху нея, тя стана на крака и отиде до средата на стаята с отворената Библия в едната ръка, издигната нависоко, докдето можеше да стигне, а очите ѝ съсредоточено гледаха нагоре, и заяви тържествено: „Вдъхновеното от Бога свидетелство“ или подобни сериозни думи, а след това, докато Библията стоеше в протегната ѝ ръка, а очите ѝ гледаха нагоре, а не към Библията, продължи дълго време да обръща страниците с другата ръка и да поставя пръста си върху определени пасажки, и да изрича думите съвсем правилно с тържествен глас. Много от присъстващите гледаха пасажите, където сочеше пръстът ѝ, за да проверят дали ги произнася правилно, защото очите ѝ в същото време гледаха нагоре. Някои от стиховете се отнасяха

за съдбите срещу нечестивите и богохулниците; а други бяха съвети и наставления, свързани с настоящото ни положение. В това състояние тя продължи целия следобед до залез слънце, когато излезе от видението“.⁵¹

Накрая е необходимо да отбележим свидетелството на лекари, които са преглеждали Елън Уайт, докато получава видения. Тук ще бъдат представени два добре документирани случая. Първият е на една конференция, проведена през юни 1854 г., където присъстват представители от много църкви, а вторият е на конференция, проведена в Хилсдейл, щата Мичиган, където също има доста хора. На първата среща Елън Уайт получава видение на 26 юни 1854 г. и Дейвид Сийли, в потвърждение на свидетелството на други свидетели, пише следното:

„Присъствах на онова събрание и наблюдавах прегледа. Потвърждавам това, което се каза от брат и сестра Ламсън, и ще допълня, че именно д-р Флеминг и един друг по-млад лекар извършиха прегледа. Както те казаха, след като г-жа Уайт се изправи на крака, цитирайки стихове от Светото Писание, д-р Флеминг помоли за запалена свещ (...) Той държаше тази свещ толкова близко до устните ѝ, колкото беше възможно без да я изгори, и точно там, където би минавал дъхът ѝ, ако дишаше. Пламъкът не се поклати ни най-малко. Тогава лекарят каза натъртено: „Това решава въпроса веднъж завинаги, тя изобщо не диша“.⁵²

На второто събрание Джеймс Уайт извиква лекар да прегледа съпругата му, докато тя е във видение. При този случай в публиката се намира д-р Лорд, който също установява, че тя изобщо не диша. Има два разказа за този случай. Първият е на семейство Фаулър, които свидетелстват следното:

„Присъствахме, когато сестра Е. Г. Уайт имаше видение в Уолдрънс Хол, Хилсдейл. Д-р Лорд извърши прегледа и каза: „Сърцето ѝ бие, но тя изобщо не диша. Има живот, но белите дробове не работят. Не мога да обясня това състояние“.⁵³

Второто свидетелство е от К. С. Кавър, който заявява:

„Присъствах, когато сестра Уайт имаше гореспоменатото видение в Уолдрънс Хол, Хилсдейл. Освен горното изказване, чух лекаря да казва, че състоянието на сестра Уайт във видение е „отвъд неговите познания“. Каза също: „Има нещо свръхестествено в това“.⁵⁴

Елън Уайт е единственият пророк в съвременната история, който отговаря на всички библейски критерии за Божи пророк. Тя написва остри свидетелства и получава указания от Бога, които трябва да осигурят необходимото ръководство за Божия остатък в края на времето. Хората, кои-

то възприемат тези наставления сериозно, ще разберат по-дълбоко Божиата воля и ще бъдат доведени до по-тясна връзка с Бога. Тя пише:

„На нашия народ е дадена изобилна светлина в тези последни дни. Независимо дали моят живот ще бъде пощаден, или не, моите произведения ще говорят постоянно и тяхното дело ще продължи напред до края на времето. Те се пазят подредени в офиса и дори да не съм жива, тези думи, които ми е дал Господ, ще останат живи и ще говорят на хората. Но засега моята сила е запазена и аз се надявам да имам възможност да свърша още много полезна работа. Може да доживея до идването на Господа, но ако не, надявам се, че за мен ще може да се каже: „Блажени мъртвите, които отсега нататък умират в Господа. Да! – казва Духът. – За да си починат от трудовете си, защото делата им ги следват“ (Откровение 14:13)“.⁵⁵

БЕЛЕЖКИ:

1. Gerhard Friedrich, *Prophets and Prophecies in the New Testament* Volume 6: 859.
2. Arthur L. White, “Prophetic Guidance in Early Days,” *Ministry* (1946).
3. Ellen G. White, *Letter 3* (1847).
4. Ellen G. White, *Manuscript 88a* (1900).
5. Arthur White, *Biography of E. G. White* Volume 1.
6. Ellen G. White, *The Great Controversy*: 7.
7. Ellen G. White, *Colporteur Ministry*: 125.
8. Ellen G. White, *Testimonies for the Church* Volume 2: 605-606.
9. Ellen G. White, *Selected Messages* Book 1: 18.
10. Ellen G. White, *Selected Messages* Book 1 (1885): 416; Ellen G. White, *Early Writings*: 78.
11. Ellen G. White, *The Review and Herald* (August 11, 1853): 53.
12. Ellen G. White, *Medical Ministry* (1904): 88.
13. *Westminster Confession* Chapter 1, Article 10.5.
14. Ellen G. White, *Testimonies for the Church* Volume 5: 703.
15. Ellen G. White, *The Great Controversy*: viii.
16. Ellen G. White, *Selected Messages* Book 2: 48.
17. Ellen G. White, *Early Writings*: 118
18. Ellen G. White, *Manuscript Releases* Volume 15: 351.
19. Ellen G. White, “The Unchangeable Law,” *Signs of the Times* (January 25, 1905).
20. Ellen G. White, *Selected Messages* Book 1: 371.
21. Ellen G. White, “Prayer and Watchfulness in the Conflict,” *Signs of the Times* (April 4, 1895).
22. Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*: 287-288.
23. Ellen G. White, *Evangelism*: 403-404.

24. Ellen G. White, "The Danger of Skepticism in our Youth," *Signs of the Times* (April 21, 1890).
25. Ellen G. White, *The Review and Herald* (February 11, 1906).
26. Ellen G. White, *Temperance*: 57.
27. Ellen G. White, *Testimonies of the Church* Volume 5: 439-440.
28. Ellen G. White, *Manuscript Releases* Volume 3: 115.
29. Ellen G. White, *Health Reformer* (October 1, 1877).
30. Ellen G. White, *Counsel for Diet and Foods*: 338.
31. W. J. Veith, *Diet and Health: New Scientific Perspectives* (CapeTown: Southern Publishing Association, 1993).
32. Ellen G. White, *Counsel for Diet and Foods*: 359.
33. Ellen G. White, *Counsel for Diet and Foods*: 351.
34. Ellen G. White, *Counsel for Diet and Foods*: 359.
35. Ellen G. White, "Letter 14," *Manuscript Releases* Volume 8 (1901):3.
36. Ellen G. White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*(1923): 42-43.
37. Ellen G. White, *Testimonies of the Church* Volume 2.
38. Ellen G. White, *The Ellen G. White 1888 Materials*: 808.
39. Ellen G. White, *The Review and Herald* (January 26, 1906).
40. Ellen G. White, *Selected Messages* Book 1: 127.
41. Ellen G. White, *The Review and Herald* (May 12, 1896).
42. Ellen G. White, *The Review and Herald* (March 21, 1893).
43. Ellen G. White, *Manuscript Releases* Volume 4: 246.
44. Ellen G. White, *Education*: 15-16.
45. Ellen G. White, *Review and Herald* (June 2, 1903).
46. *The New York Independent* (August 23, 1915).
47. *Star* (St. Helena, CA: July 23, 1915).
48. Clive M. McCay, "A Nutrition Authority Discusses Mrs. E.G. White," *Review and Herald* (February 26, 1959): 10.
49. J. N. Loughborough's Eyewitness Account.
50. *Biography of E. G. White* Volume 2: 232-233.
51. *Biography of E. G. White* Volume 1: 104.
52. *Biography of E. G. White* Volume 1: 303.
53. *Biography of E. G. White* Volume 1: 351.
54. *Biography of E. G. White* Volume 1: 351-352.
55. Ellen G. White, *Selected Messages*: 55-56.

Глава 16

ПРАЗНУВАНЕ НА ХРИСТОВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Какво трябва да направя, ако съм открил истината и искам да живея в хармония с Бога? Тъй като Исус е пътят, истината и животът, очевидно е, че моите действия трябва да бъдат съобразени с Неговата разкрита воля. Библията е нашият пътеводител и чрез нея можем да се научим да вървим по стъпките на Исус. Най-великата задача, възлагана някога на човек, е проповядването на евангелието по целия свят.

„Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на цялото творение. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден“ (Марк 16:15, 16).

Изговорените в стих 16 думи са жизненоважни за един изгубен заради греха свят.

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“.

Не е достатъчно човек да вярва в евангелието. Трябва и да се кръсти, и да живее съобразно с него.

„Не всеки, който Ми казва: „Господи! Господи!“, ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моя Отец, който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: „Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име демони изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много чудеса?“. Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!“ (Матей 7:21-23).

Групата, за която се говори в горния пасаж, са хора, които твърдят, че вярват в Исус. Те проповядват в Неговото име и дори заявяват, че са извършили велики дела в Неговото име, но вършат и беззаконие. Използваната тук дума „беззаконие“ е превод от гръцката *anomia*, която означава „анар-

хия“ или „престъпване на Закона“, а престъпването на Закона е единственото определение за грях в Библията.

„Всеки, който върши грях, върши и беззаконие; и грехът е беззаконие“ (1 Йоаново 3:4).

Послушанието е резултат от връзката ни с Бога. Представата за Божия характер и Неговата любов и загриженост към цялото Му творение е жизненоважна, ако искаме да разберем изискванията на Закона. Хората, които влизат в новозаветната връзка с Исус Христос, ще желаят да го спазват, защото разбират принципите на любовта, олицетворени в него. *„Послушанието е по-добро от тлъстината на овни“*, а спазването на Закона носи голяма награда:

„Законът на Господа е съвършен, освежава душата; свидетелството на Господа е вярно, прави невежия мъдър; наредбите на Господа са прави, веселят сърцето; заповедта на Господа е светла, просветлява очите; страхът от Господа е чист, пребъдва вечно; присъдите на Господа са истинни и всички до една справедливи. Желателни са повече от злато, от изобилие от чисто злато; и по-сладки са от мед и от капките на медена пита. Освен това слугата Ти се предупреждава чрез тях; в пазенето им има голяма награда“ (Псалм 19:7-11).

Не е достатъчно само теоретично да познаваме Закона или да го спазваме, защото знаем, че така е правилно (това е законничество). Законът трябва да бъде спазван от вътрешно убеждение. Трябва да стане част от нашия характер – само тогава ще можем да отразяваме любовта на Христос в един нуждаещ се от нея свят.

„И така, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се сравни с разумен човек, който е построил къщата си на канара“ (Матей 7:24).

Вярващият човек трябва да започне да изпълнява Божия Закон.

„(...) защото не слушателите на Закона са праведни пред Бога, а изпълнителите на Закона ще бъдат оправдани“ (Римляни 2:13).

Ако сега се върнем отново към думите от Марк 16:16, става ясно пълното значение на думата „кръсти“. Кръщението е символ на променения живот. То е символ на обновяването, показва смъртта на стария грешен човек и възкръсването на преобразения човек – човекът, който живее в хармония с Божия закон. Кръщението е символът на възстановяването – преобразяването на човека от враг на Бога към изпълнител на Божията воля.

„И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля – това, което е добро, благоугодно и свършено“ (Римляни 12:2).

Преди да бъдем докоснати от Божиата благодат и от действието на Божия Дух, за нас е невъзможно да се покоряваме на Бога и да спазваме Неговите изисквания. Може да познаваме теоретично Закона, но без Христос това е само формално благочестие.

„Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може. И тези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога“ (Римляни 8:7, 8).

Именно Божият Дух ни прави способни да живеем в хармония с Божиата воля.

В Йоан, 3 глава Исус обсъжда с Никодим същността на духовното новородение, а в стих 5 заявява:

„Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“ (Йоан 3:5).

Духът работи отвътре, за да променя нашите изкривени характери и да ги превръща в отражения на характера на Исус. Водата е външният символ на желанието на човека да приеме процеса на преобразяването и тази готовност се показва чрез кръщението. Послушанието към Бога е дар от Него. И оправданието, и освещението са дарове, които получаваме чрез вяра в Божия Син.

„(...) не чрез праведни дела, които сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването на новородението и обновяването на Светия Дух“ (Тит 3:5).

Измиването означава да бъдеш оправдан пред Бога заради заслугите на Исус Христос. Обаче стихът продължава с думите:

„(...) и обновяването на Светия Дух“.

Това е освещението. Приемането на оправданието и освещението е сделка „всичко или нищо“. Човек не може да приеме едното без другото. Ако се откажем от освещението, показваме, че оправданието ни е фалшиво.

„И така, по плодовете им ще ги познаете“ (Матей 7:20).

Кръщението е външният белег, че приемаме заветната връзка с Бога,

новия завет, който Той е обещал на духовния Израел.

„Ето, идват дни, заявява Господ, когато ще склуча с израелевия дом и с юдовия дом нов завет. Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя, защото те престъпиха завета Ми, въпреки че аз им бях Господар, заявява Господ. Но ето заветът, който ще склуча с израелевия дом след онези дни, заявява Господ, ще положи Закона Си във вътрешностите им и ще го напиша на сърцата им; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ“ (Еремия 31:31-33).

Духовният Израел ще спазва Закона, но ще го спазва със сърдечно желание. Страхът от Господа е онова благоговение, което се развива, когато виждаме Божията слава и изявата на Неговия характер. Павел прилага този пасаж към новия завет в Евреи 8:8-10:

„Но като ги укорява, казва: „Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча с израелевия дом и с юдовия дом нов завет: не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; защото те не останаха в завета Ми и аз не се погрижих повече за тях, казва Господ. Защото ето заветът, който ще направя с израелевия дом след онези дни, казва Господ: ще положи Законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ“.

Да се присъединим към тялото на Христос

Кръщението е много сериозна стъпка и изисква да сме наясно за какво става въпрос. То е нещо повече от външен символ на новородението. А също и външен белег на присъединяване към тялото на Христос, към Неговата църква.

„Защото всички ние – било юдеи или гърци, било роби или свободни – бяхме кръстени в един Дух, за да съставяваме едно тяло, и всички с един Дух бяхме напоени“ (1 Коринтяни 12:13).

„А вие сте тялото на Христос и поотделно – части от Него“ (1 Коринтяни 12:27).

Хората, които приемат Исус, стават част от църквата.

„(...) като хвалеха Бога и печелеха благоволенieto на целия народ. А Господ всеки ден прибавяше онези, които се спасяваха“ (Деяния 2:47).

Ако чрез кръщението показваме, че приемаме заветната връзка с Бога, тогава ставаме част от Божия заветен народ. Тъй като има само едно тяло, е изключително важно да обмислим много внимателно тази стъпка.

„(...) така и ние, мнозината, сме едно тяло в Христос и поотделно – части един на друг“ (Римляни 12:5; виж също 1 Коринтяни 10:17; Колосяни 3:15).

„Защото, както тялото е едно и има много части, но всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос. Защото всички ние – било юдеи или гърци, било роби или свободни – бяхме кръстени в един Дух, за да съставляваме едно тяло, и всички с един Дух бяхме напоявани. Защото тялото не е съставено от една част, а от много (...) А сега наистина частите са много, а тялото – едно“ (1 Коринтяни 12:12-14, 20).

„Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призвани към една надежда на вашето звание“ (Ефесяни 4:4).

Истинското тяло на Христос трябва да поучава в послушание към Божия закон и трябва да вярва в преобразяващата сила на Божия Дух (виж „Камък, на Който да положиш глава“). Човек не може да се кръсти и да живее далеч от църквата. Това ще прилича на орган, който се опитва да съществува извън тялото. Следователно кръщението е символ на следните неща:

То е символ на готовността на човека да приеме евангелието на Исус Христос.

Кръщението възпоменава Христовата смърт, погребение и възкресение.

То символизира смъртта и погребването на стария грешен човек.

Представява възкресение за нов живот в Христос Исус, окъпването на новороденото чрез оправдание и осветение.

То е символ на присъединяването към тялото на Христос - Неговата църква, Божия Израел.

Какво да кажем за повторното кръщение при получаването на нова светлина?

Има обстоятелства, при които се налага повторно кръщение. Свещените Писания споменават за случай на вярващи хора, които са кръстени от Йоан Кръстител, а после са повторно кръстени, когато получават по-голямата светлина за спасението в Христос.

„А когато Аполос беше в Коринт, Павел, след като беше минал през горните страни, дойде в Ефес и намери някои ученици. И им каза: Приехте

ли Светия Дух, като повярвахте? А те му отговориха: Даже не сме чули дали има Свети Дух. И каза: А в какво се кръстихте? А те рекоха: В Йоановото кръщение. А Павел каза: Йоан е кръщавал с кръщението на покаяние, като е казал на народа да вярва в Този, Който щеше да дойде след него, тоест в Исус. И като чува това, се кръстиха в името на Господ Исус“ (Деяния 19:1-5).

Мога ли да работя самостоятелно извън организираното тяло?

Бог винаги е работил чрез Своето организирано тяло, църквата. Дори Христос, макар и заливан с презрение, работи вътре в организираното тяло, което по онова време е Израел. След като Господ призовава един остатък да излезе от Израел и организира християнската църква, Той също не пренебрегва Своето средство за предаване на познанието за евангелието. Дори Павел е изпратен при църквата на Господа, за да получи наставления, след като Той го призовава да стане апостол на езичниците.

„И той, треперещ и поразен, каза: Господи, какво искаш да направя? А Господ му каза: Стани и иди в града, и ще ти се каже какво трябва да правиш“ (Деяния 9:6).

„И Анания отиде и влезе в къщата; и като положи ръце на него, каза: Брате Савле, Господ ме изпрати, Исус, Който ти се яви по пътя, докато идваше, за да прогледаш и да се изпълниш със Светия Дух“ (Деяния 9:17).

Начинът на кръщение

Гръцката дума *baptizo* означава „потопявам“, а *baptisma* означава „потопяване“. Както във всичко, Христос трябва да бъде нашият Образец и в кръщението.

„Който казва, че стои в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“ (1 Йоаново 2:6).

Когато Исус се кръщава, това става чрез потапяне.

„И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него; и ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото благоволих“ (Матей 3:16, 17).

Исус е кръстен в реката. Йоан също кръщава в реката, защото му е необходимо достатъчно дълбока вода.

„А Йоан също кръщаваше в Енон, близо до Салим, защото там имаше много вода“ (Йоан 3:23).

Още един пример за начина на кръщение, даден в Библията, е кръщението на евнуха от Филип.

„Тогава заповяда да се спре колесницата и двамата – и Филип, и скопецът – слязоха във водата, и той го кръсти. А когато излязоха от водата, Господният Дух грабна Филип и скопецът вече не го видя, а продължи по пътя си с радост“ (Деяния 8:38, 39).

Обърнете внимание на факта, че те *слизат във водата*, а след това *излизат от водата*. Тогава кръщението се извършва чрез пълно потапяне. Реформаторите също разбират, че кръщението трябва да се извършва чрез потапяне. Мартин Лутер му дава следното определение:

„Гръцкото *baptizo* означава „потопявам“, а *baptisma* означава „потопяване“. По тази причина смятам, че кандидатът за кръщение трябва да бъде напълно потопен във вода, както показва думата *baptisma*. Това без съмнение е постановено също и от Христос“.¹

Джон Калвин пише:

„Самата дума „кръщавам“ обаче означава „потопявам“ и е сигурно, че древната църква практикува потапянето във вода“.²

Когато Джон Уесли, основателят на Методистката църква, е на четиридесет години, той подготвя изявление, което гласи:

„Вярвам, че трябва да спазвам, доколкото мога, дълга си да кръщавам чрез потапяне“.³

Кръщение на бебета

Тъй като кръщението е символ на желанието на човека да приеме евангелието на Исус Христос, това е съзнателно и отговорно решение.

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден“ (Марк 16:16).

Бebetата не могат да вземат съзнателни решения и кръщението на бебета не се препоръчва никъде в Библията. Доктрината за това има езически произход и е внесена в църквата чрез римокатолицизма. Както при повечето католически доктрини, кръщението на бебета произлиза от вавилонските мистерии.

Във Вавилон новороденото се отбелязва чрез кръщение на бебето. Европейските езичници поръсват новородените или ги потапят. И дори в наши дни „светената вода“, използвана за кръщение в някои кръгове, все още се приготвя според езическия обичай да се потапя факла от олтара във водата. След въвеждане кръщението на бебето, Римокатолическата църква започва силно да се противопоставя на кръщението на възрастни и дори издава следния указ:

*„Да бъде проклет онзи, който казва, че трябва да се кръщават възрастни“.*⁴

Някои съвременни библейски преводи са написани по такъв начин, че да оставят вратичка за гибелни доктрини. Библията на крал Джеймс е превод от гръцкия *Textus Receptus* през 1611 г., но съвременните Библии използват също и други текстове, на които контекстът може да е съмнителен. Ориген е един от първите библейски учени (200 г. сл. Хр.), които изопачават библейските ръкописи, за да ги нагодят към своите хуманистични и алегорични идеи. С течение на вековете много от тези ръкописи са били променени, за да се отвори път за навлизане на езически философи.

В Деяния, 8 глава Преводът на крал Джеймс дава пълно описание на кръщението на евнуха. Той е висш служител от Етиопия (Деяния 8:27) и е дошъл на поклонение в Ерусалим. Чете книгата на Исая. Филип е изпратен при него и му обяснява пасажите, отнасящи се до Месия. Когато разбира тяхното значение и вижда в тези стихове Исус Христос, той е готов за кръщение (Деяния 8:17-35). Преводът на крал Джеймс продължава със следните стихове:

„И като вървяха по пътя, дойдоха до една вода. И скопецът каза: Ето вода, какво ми пречи да се кръстя? (И Филип каза: Ако вярваш с цялото си сърце, можеш. А той в отговор каза: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син.) Тогавя заповяда да се спре колесницата и двамата – и Филип, и скопецът – слязоха във водата, и той го кръсти“ (Деяния 8:36-38).

На въпроса на евнуха „Какво ми пречи да се кръстя?“ (ст. 36) Филип отговаря в стих 37.

„Ако вярваш с цялото си сърце, можеш“.

Съвременните преводи пропускат стих 37 и по този начин отнемат на евнуха отговора му. В тези преводи се казва, че определени ръкописи не съдържат този стих, но дори и да е така, те не отдават дължимото на хиазмичната структура на въпросния пасаж. Той е написан под формата на хиазъм с въпрос и отговор и изпускането на стих 37 би унищожило тази литературна структура. Обаче изпускането на стиха е удобно за хората, които защитават

кръщението на бебета, тъй като условието за кръщението – вярването от все сърце – не може да бъде изпълнено от бебетата. **И кръщението на невръстни деца, и кръщението чрез поръсване (поливане с вода) са въведени от римокатолицизма в църквата, но нямат никаква библейска подкрепа.**

Кръщението през вековете

Много руини на ранни християнски църкви носят безмълвното свидетелство за ранните практики на кръщение в църквата. Ранните византийски църкви са снабдени с резервоари – малки басейни - предназначени за кръщение чрез потапяне, и то за възрастни – мъже и жени.

„Но когато повярваха на Филип, който благовестяваше за Божието царство и името на Исус Христос, се кръщаваха и мъже, и жени“ (Деяния 8:12).

Самият Исус е кръстен на 30-годишна възраст, когато започва Своето служене (Лука 3:23). Този обичай за кръщаване на възрастни чрез потапяне все още е практикуван от ранната църква. Дори римокатолически източници признават този факт, както може да се види в писанията на кардинал Гибънс. В своята книга „Вярата на нашите бащи“ той заявява:

„Няколко века след установяването на християнството кръщението обикновено се извършва чрез потапяне; но от дванадесети век практиката на кръщаване чрез поръсване започва да преобладава в Католическата църква, тъй като този начин е по-удобен от кръщението чрез потапяне“.⁵

Едва на събора в Равена през 1311 г. Римокатолическата църква обявява кръщението чрез поръсване за официално. Именно тогава Гръцката православна църква тръгва по път, различен от католическия, за да могат да продължат да кръщават бебета чрез потапяне, което практикуват и до ден днешен. В книгата за кръщението Йоханес Варнс заявява:

*„Така наречените баптистерии или параклиси за кръщение в най-старите католически църкви са още едно доказателство, че всички църкви векове наред са извършвали кръщението чрез потапяне. В тях се намират големи басейни за кръщение (със стълбички за слизане) и често освен това имат стая, където се дават указания за кръщението (...) В италианското произведение *Il Battistero di Parma* от Микеле Лонес са изброени най-малко шестдесет и шест такива баптистерии в Италия, чието построяване датира между четвърти и четиринадесети век“.⁶*

Изкуството също изобразява кръщението през вековете.

„Най-старите картини с кръщение датират вероятно от втори век и произлизат от най-древната част на катакомбата на Св. Калист“.⁷

На купела за кръщение във Верона има картина за кръщението на Христос.

„Водата на Йордан се издига като хълм и нашият Спасител е потопен в нея.“⁸

Баптистерият на Пиза съдържа сцена на кръщението на Исус в река Йордан с вода, която стига до врата Му.⁹

През вековете кръщението чрез потапяне се практикува от различни религиозни групи. Анабаптистите, менонитите и накрая голямото баптистко движение разпространяват доктрината за библиейското кръщение.

1806 г. Джон Смит, пастор в Англиканската църква, я напуска и се присъединява към сепаратистите, които емигрират в Холандия, за да избягат от гоненията на Джеймс Първи.

„[Той] организира първата църква, съставена от англичани, за която е известно, че държи на кръщението само на вяряващи хора“.¹⁰

От това скромно начало баптисткото движение се разпространява по целия свят и става едно от най-силните влияния в протестантизма.

Значението на кръщението чрез потапяне

Освен символ на желанието на човека да приеме благата вест на оправданието и освещението и да се присъедини към тялото на Христос, кръщението чрез потапяне носи и дълбоки духовни истини. Те са обяснени в писанията на апостол Павел.

„Погребани бяхте с Него в кръщението, в Него бяхте и съвъзкресени чрез вяра в силата на Бога, който Го възкреси от мъртвите“ (Колосяни 2:12).

„Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт? И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. Защото, ако сме съединени заедно чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, (подобно на Неговото); като знаем това, че нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожат тялото на греха, за да не робуваме вече на греха“ (Римляни 6:3-6).

Тези стихове изтъкват, че старият греховен живот е погребан чрез кръщението. Кандидатът за кръщение трябва да бъде потопен под повърхността на водата, за да може да „погребе“ стария греховен живот във водния „гроб“.

„Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли“ (Галатяни 3:27).

Другите начини на кръщение - като поръсване и поливане - ограбват ритуала от значението му. Само кръщението чрез потапяне може правилно да символизира смъртта, погребването и възкресението на Христос. Апостол Петър обвързва кръщението със спасението в следните думи:

„Има също и един прототип, който ни спасява сега – кръщението (не премахването на плътската нечистота, но отговорът на една чиста съвест към Бога) чрез възкресението на Исус Христос“ (1 Петрово 3:21; Нов превод на крал Джеймс).

Тъй като в Библията има описан само един начин на кръщение, всеки друг, освен потапянето, трябва да е неправилен. Има само

„Един Господ, една вяра, едно кръщение“ (Ефесяни 4:5).

Кръщението и дарът на Светия Дух

След като кръщението довежда вярващия човек до заветна връзка с Бога, Божиите обещания стават валидни за него.

„И така, нека добре знае целият израилев дом, че този Исус, Когото вие разпънахте, Него Бог е направил и Господ, и Христос. Като чуха, те, ужилени в сърцата си, казаха на Петър и на другите апостоли: Какво да направим, братя? А Петър им каза: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в името на Исус Христос за прощаване на греховете ви; и ще приемете дара на Светия Дух. Защото на вас е обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си“ (Деяния 2:36-39).

Обещанието да се даде Светият Дух на хората, които вярват и се кръщават, тук е приложено за целия духовен Израел. Тъй като кръщението означава приемане на условията на спасението – покоряване на Бога – затова обещанието за Светия Дух зависи от покаянието и послушанието.

„Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в името на Исус Христос за прощаване на греховете ви; и ще приемете дара на Светия Дух. Защото

на вас е обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си“ (Деяния 2:38, 39).

„И ние сме Негови свидетели за тези неща, и Светият Дух, Когото Бог даде на онези, които Му се покоряват“ (Деяния 5:32).

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди. И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда нито Го познава. Вие го познавате, защото Той пребъдва във вас, и във вас ще бъде“ (Йоан 14:15-17; Превод 1940).

„Послушанието е по-добро от жертвата“ (1 Царе 15:22).

„Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт? И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот“ (Римляни 6:3, 4).

Следователно кръщението не е само приемане на прошката на Исус; то представлява приемане на Неговата преобразяваща сила.

„(...) като знаем това, че нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха“ (Римляни 6:6).

„Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен“ (Галатяни 2:20).

Светият Дух има две функции във вярващия човек:

Оформяне на характера и привеждане на живота в хармония с Бога.

Подготвяне на вярващия човек за служене.

Старото естество трябва да умре и да се облече новото, което ражда плодовете на правдата. В Галатяни, 5 глава апостол Павел сравнява плодовете на плътта с плодовете на Духа. Новият човек е напълно преобразен чрез действието на Духа.

„Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът – противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не правите това, което искате“ (Галатяни 5:17).

Делата на греховното естество са:

„А делата на плътта са явни. Те са: блудство, нечистота, разпътство, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнувания, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и други подобни; за които ви предупреждавам, както ви и предупредих, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство“ (Галатяни 5:19-21).

„А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благод, милост, вярност, кротост, себеобуздание; против такива няма закон“ (Галатяни 5:22, 23).

Кръщението е белегът за разпъването на стария грешен човек и че самото греховно естество е погребано във водите на кръщението.

„А които са Исус Христови, са разпънали плътта заедно със страстите и пожеланията ѝ. Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим. Да не ставаме тицеславни, да не се дразним един-друг и да не си завиждаме един на друг“ (Галатяни 5:24-26).

„(...)като знаем това, че нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха. Защото този, който е умрял, той е оправдан от греха“ (Римляни 6:6, 7).

„(...) не чрез праведни дела, които сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването на новороденото и обновяването на Светия Дух“ (Тит 3:5).

Подготвянето за служба се постига първо чрез наставленията на Духа на истината (Йоан 14:17), Който ще ни напомня това, което сме научили за Божието слово (Йоан 14:26). След това Той още ще ни дава дарби за служене, за да можем да разширяваме делото и да разпространяваме евангелието. Тези дарби са изброени в Римляни 12:6-8; 1 Коринтяни 12:8-11, 28, 31 и Ефесяни 4:11-12.

Следователно обещанието за възстановяване ни възражда напълно, като отново ни прави Божии деца и Негови съработници.

„Вижте каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божии деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна. Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист“ (1 Йоаново 3:1-3).

В тези последни дни Бог призовава един народ да излезе от Вавилон и да застане в „пролома“, за да помогне за възстановяването на „стената“. Възстановяването на истината, каквато е в Исус, изисква да има хора, които ще сътрудничат на Бога, ще заемат мястото си в „лозето“ Му и ще помогнат в работата за събиране на „реколтата“.

„Тогава каза на учениците Си: Жетвата е изобилна, а работниците – малко; затова молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си“ (Матей 9:37, 38).

Приемането на истината не е пасивно. То изисква да бъдем твърди за принципа и да поемем кръста си. Истинското следване на Исус никога не прави човека популярен - то винаги изисква жертви от наша страна. Освен това, истината предизвиква разделения, но това не трябва да бъде пречка човек да я следва.

„(...) и който не вземе кръста си и не Ме следва, не е достоен за Мен“ (Матей 10:38).

„Да не мислите, че дойдох да донеса мир на земята; не дойдох да донеса мир, а меч. Защото дойдох да разлъча човек от баща му, дъщеря – от майка ѝ и снаха – от свекърва ѝ; и неприятели на човека ще бъдат домашните му. Който обича баща или майка повече от Мен, не е достоен за Мен; и който обича син или дъщеря повече от Мен, не е достоен за Мен“ (Матей 10:34-37).

„И сега защо се бавиш? Стани, кръсти се и се умий от греховете си, като призовеш името на Господа“ (Деяния 22:16).

БЕЛЕЖКИ:

1. *Works of Martin Luther*, Volume 2: 226.
2. John Calvin, *Institutes of the Christian Religion* book 4, chapter 15, section 9, volume 2: 434.
3. J. H. Blunt, *Dictionary of Sects, Heresies, Ecclesiastical Parties and Schools of Religious Thought*: 320.
4. *History of Romanism*: 510.
5. Cardinal James Gibbons, *Faith of Our Fathers* 76th edition: 266.
6. Johannes Warns, *Baptism* (London: The Paternoster Press, 1957):327-328.
7. Philip Schaff, *Teaching of the Twelve Apostles* (New York: Charles Scribner's Sons. 1885): 36.
8. Wolfred N. Cote, *The Archaeology of Baptism* (London: Yates and Alexander, 1876): 195.
9. Martiru, *Theatrum Basilicae Pisanae*: Appendix. As quoted in Wolfred N. Cote, *The Archaeology of Baptism* (London: Yates and Alexander, 1876): 203.
10. Henry C. Vedder, *Short History of the Baptists* (BiblioBazaar, LLC, 2009).

РЕАБИЛИТИРАНЕ НА ИСТИНАТА

НАБЛИЖАВАЩАТА КУЛМИНАЦИЯ НА ИСТОРИЯТА

ПОСЛЕДНИЯТ КОНФЛИКТ

Декорите са поставени – последните събития, които приближават, скоро ще връхлетят планетата. Докато хората се обединяват в съюзи, последната вест на предупреждение се разгласява по земята. Скоро тройната ангелска вест ще е извършила своето дело и опитвайки се да си осигури почитта на света, Сатана ще задейства земните сили, за да се приеме белегът за вярност към папството, и въпросът *събота-неделя* ще бъде изложен съвсем категорично пред народите. Ще трябва да вземем решение дали да се покланяме на Бога при Неговите условия, или да се покланяме на „звяра“ според неговите условия. Компромисът ще бъде невъзможен. Когато конфликтът се изостри и се гласуват неделни закони под натиска на „лъжепророка“, предупредителната вест ще премине в описания в Откровение, 18 гл. „висок вик“, разнасян от друг могъщ ангел, който повтаря вестта за падението на Вавилон. Тази последна предупредителна вест също придава сила на разгласяването на третата ангелска вест, тъй като тя предупреждава да не се приема белегът на „звяра“.

„След това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякакви нечисти и омразни птици; защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудство и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделиш язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните неправди“ (Откровение 18:1-5).

Това е последното предупреждение и решението, което вземем, ще определи дали получаваме белега на „звяра“ или Божия печат. Кой законодател е най-важен в живота ни? Когато човешката раса е направила своя избор, ще свърши благодатното време и в небето ще се произнесат следните тържествени думи:

„Който върши неправда, нека върши и занаяпред неправда; и който е нечист, нека бъде и занаяпред нечист; и праведният нека върши и занаяпред правда, и светият нека бъде и занаяпред свет. Ето, ида скоро; и у Мен е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му“ (Откровение 22:11, 12; Превод 1940).

Вратата на благодатното време се затваря; няма връщане назад. Също както в дните на Ной вратата на ковчега се затваря и благодатното време за предпотопните жители завършва, обаче те не подозират това. В продължение на една седмица ковчегът стои на суха земя, докато хората се подиграват, без да знаят, че са осъдени и намерени за недостатъчни. След това небесните шлюзове се разтварят.

Бог дълго търпи човешкото беззаконие, но времето на дълготърпението Му скоро ще приключи. Все още живеем във времето на истинския Ден на умилюстивението, но този съд преди Пришествието ще завърши и Исус няма повече да изпълнява ролята Си на Посредник. Ще облече царската Си дреха и ще пристъпи към изпълнението на присъдата.

Последните седем язви

Символичните събития, изобразени в Стария Завет, могат да ни кажат много за бъдещето. Божият характер не се променя и при Него няма нито сянка от промяна. Бог винаги е последователен в мерките Си срещу греха и отстъплението. Въпреки че е дълготърпелив и не иска никой да бъде изгубен, Неговото търпение си има граници и идва момент, когато Той започва да действа. Когато всички Негови умолявания попадат в глухи уши и отстъплението става повсеместно, предпотопният свят е унищожен от потопа, а Содом и Гомор са разрушени с огън от небето. *Няма място за доктрини за втори шанс и ако искаме да бъдем последователни, трябва да очакваме и днес Бог да се справи с универсалното отстъпление по същия решителен начин, както в миналото.*

Събитията, водещи до последното отстъпление в голямата борба между Христос и Сатана, също са загатнати предварително в събитията, случващи се в Египет по време на Изхода. Египет е символ на света, който се съпротивлява на Бога, а израелтяните са символ на Божия народ, който ще бъде изкупен от света и отведен в небесния Ханаан.

В Изход, 5 глава са ярко описани последните събития, довеждащи до Изхода. Моисей започва съботните реформи сред израелтяните, а фараонът

реагира с издаването на указ, който би направил невъзможно спазването на съботата според Божията заповед.

„И фараонът каза още: Ето, народът на земята сега е многоброен, а вие го правите да остави определените си работи“ (Изход 5:5).

Използваната тук еврейска дума за израза „да остави определените си работи“ е *shabath*, което означава спазване на съботата. В отговор на това фараонът увеличава работата им и издава закон, който прави невъзможно израелтяните да спазват съботата. Този закон подпечатва съдбата на Египет, тъй като директно се противопоставя на Божия закон. Вследствие на това падат язвите и израелтяните са освободени от робството и отведени в Обетованата земя. Тези събития са символ на окончателното избавление на Божия народ при подобни обстоятелства. Белегът на „звяра“ ще бъде наложен така, че Божият народ да не може да спазва съботата от Десетте заповеди. Благодатното време ще приключи и ще паднат седемте последни язви.

„И видях на небето друго знамение, голямо и чудно: седем ангела, които държаха последните седем язви, защото с тях се изчерпва Божията ярост“ (Откровение 15:1).

Исус е приключил Своята посредническа роля и Йоан вижда небесния храм изпълнен с дим. Небесната храмова служба престава и благодатното време завършва:

„И храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговото могъщество и никой не можеше да влезе в храма, преди да се свършат седемте язви на седемте ангела“ (Откровение 15:8).

Тези събития се случват в небето преди идването на Христос. Следващото събитие са падащите язви:

„И чух от храма силен глас, който казваше на седемте ангела: Идете и излейте на земята седемте чаши на Божията ярост! И първият отиде и изля чашата си на земята; и се появи лоша и люта рана по онези хора, които носеха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ“ (Откровение 16:1, 2).

Първата язва

Първата язва пада само върху онези, които имат белега на „звяра“, а Божият народ е пазен от своя Бог. В Египет Той прави разлика между египтяните и израелтяните. Последните седем язви не засягат евреите. Преди да бъдат разрушени Ерусалим и храмът, Бог предупреждава Своя народ за

наближаващото унищожение. Насочва го към пророчествата на Даниил и го подтиква да ги изучава и разбира. Тези, които се вслушват в Неговия съвет, избягват и спасяват живота си, но които не обръщат внимание, загиват. Те понасят последиците от своя избор. Бог дълго ги е умолявал и се оттегля от тях със съкрушено сърце.

Точно както фараонът не се умилюва, когато падат язвите, така и непокаяните в края няма да прекратят опитите си да унищожат Божия народ. Кризата ще се изостря, докато достигне своята кулминация с издаването на смъртен указ срещу онези, които отказват да почитат папската „събота“ (т.е. неделята, бел. пр.). Обаче Божиите обещания са сигурни:

„Няма да се страхуваши от ужас нощем, нито от стрелата, която лети денем, нито от мор, който ходи в тъмнина, нито от зараза, която опустошава по пладне. Хиляда ще падат от страната ти и десет хиляди – отядно ти, но до теб няма да стигне. Само ще гледаш с очите си и ще видиши възмездие на безбожните. Понеже ти си казал: Господ е моето прибежище! – и си направил Всевишния свое жилище, никакво зло няма да те сполети, нито язва ще се приближи до шатрата ти, защото ще запояда на ангелите Си за теб – да те пазят във всичките ти пътища“ (Псалм 91:5-11).

Каква утешителна мисъл. Божии ангели ще защитават хората, които имат Божия печат.

Втората язва

„И вторият ангел изля чашата си в морето; и то стана като кръв на мъртвец и всяка жива душа в морето умря“ (Откровение 16:3).

Дали още сега не предвкусваме това, което ще представлява втората язва? Вече усещаме последиците от безразборното изхвърляне на токсични отпадъци в деликатните морски и сладководни системи на света. Увеличава се разпространяването на водораслите както в морските, така и в речните системи, и това понякога води до последици, сходни с описаните в Библията. Разрастването на кървавочервени водорасли и микроорганизми причинява смъртта на милиони водни създания, тъй като са лишени от кислород. След това водораслите и мъртвите организми изгниват и образуват подобна на кръв маса.

Третата язва

„И третият ангел изля чашата си в реките и във водните извори; и водата им стана кръв. И чух ангела на водите да казва: Праведен си Ти, Пресвети, който си, и който си бил, затова, че си отсъдил така; понеже

те проляха кръвта на светиите и на пророците, Ти си им дал да пият кръв; защото те заслужават това. И чух (друг от) олтара да казва: Да, Господи Боже Всемогъщи, истинни и праведни са Твоите присъди“ (Откровение 16:4-7).

Докато хората, които пренебрегват Божиите съдби, упорстват в намерението си да проливат кръвта на светиите, водите се превръщат в кръв, но обещанието за Божия народ е:

„(...)хлябът му ще се даде, водата му няма да липсва“ (Исая 33:16).

Точно както Илия получава всичко необходимо по време на гонението си, така и Бог ще се погрижи за Своите деца по време на бедствието им. Пророк Илия е символ на Божия народ в края на времето. Той прескача смъртта и е взет жив в небето. По същия начин хората, които получават Божия печат, ще бъдат взети, без да вкусят смърт. Точно както Илия е преследван от съюза църква- държава в своето време, така и Божият народ ще бъде гонен по подобен начин в последното време. Бог задоволява нуждите на Илия, ще се погрижи и за нуждите на верните в края на тази голяма драма на бунта срещу Неговото управление.

Четвъртата язва

„И четвъртият ангел изля чашата си върху слънцето, на което се даде да гори хората с огън. И хората се опекоха от голямата горещина и похулиха името на Бога, Който има власт над тези язви, и не се покаяха да Му отдадат слава“ (Откровение 16:8, 9).

Четвъртата язва засяга слънцето. Земята не само понася суша, но слънчевата радиация е толкова силна, че изгаря хората. Както в случая с водните бедствия, изобразени в предишните язви, днес също имаме индикатори за това как тази язва ще засегне човечеството. С разрушаването на озоновия слой ултравиолетовата радиация се увеличава драматично и в някои държави е въведено задължително облекло за учениците, за да се избегне излагането на слънце. Парниковите газове причиняват глобално затопляне и времето се е променило драматично през последните десетилетия. Промяната на климата довежда до безпрецедентни засушавания в някои области и до масови наводнения в други. Сушата, често свързвана с феномена *Ел Ниньо*, също взема своя дял чрез бушуващи пожари, които поглъщат милиони декари гори и пасища. Днес наблюдаваме само предвестниците на по-лошите неща, които предстоят скоро. Пророк Йоил предвижда тази язва и има да каже следното:

„Как стене добитъкът! Чердите говеда се скитат, защото нямат

пасбище, и стадата овце също гинат. Господи, към Теб викам, защото огънят пояде пасбищата на степта и пламъкът изгори всички полски дървета“ (Йоил 1:18, 19).

Точно както Бог разграничава египтяните от израелтяните, така ще запази и Своя народ от тази язва.

„Слънцето няма да те порази денем, нито луната – нощем“ (Псалм 121:6).

Бог запазва израелтяните от горещината на деня, като става за тях облачен стълб, а от нощния студ – като става огнен стълб.

Петата язва

„И петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и царството му беше помрачено; и хората хапеха езиките си от болка и похулиха небесния Бог заради болките си и раните си, и не се покаяха за делата си“ (Откровение 16:10, 11).

Тази язва е насочена конкретно към престола на „звяра“. Папството държи хората от света в тъмнина и затова тъмнина е неговата участ. С езика си то мами народите, а сега хапе езика си в болки.

Светлината се излъчва от Бога и в Него няма никаква тъмнина. Папството заменя Исус, светлината на света, със свои собствени системи. Пренебрегва ролята Му като Посредник, разпъва Го на кръст отново и отново в литургията и вместо със Словото, храни хората с литургии и с човешки заповеди.

„И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина“ (1 Йоаново 1:5).

Божие слово, което папството крие от хората и изкривява, би могло да излекува тяхната болест, ако биха пожелали да слушат.

„Изявяването на Твоите думи дава светлина и разум на невежите“ (Псалм 119:130).

Рим променя Закона и Божиите заповеди.

„И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет“ (Исая 24:5).

„Ако тези наредби изчезнат отпред Мен, заявява Господ, тогава и по-

томството на Израел ще престане да бъде народ пред Мен завинаги“ (Еремия 31:36).

Бог не се променя. В Него няма и сянка от промяна.

„Всяко дадено добро и всеки свършиен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, в Когото няма изменение, нито сянка от промяна“ (Яков 1:17).

Петата язва донася обрат. Земните обитатели, вече съкрушени от последиците на предишните язви, наблюдават агонията на „звяра“ (папската система) и започват да се съмняват в неговата надеждност. Точно както подкрепата за упорития отказ на фараона да пусне Израел намалява, когато в Египет падат язвите (Изход 10:7), така и подкрепата за папската система ще започне да намалява, прокарайки пътя за шестата язва.

Шестата язва

„И шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и водата ѝ пресъхна, за да се приготви пътят на царете от изгрев слънце“ (Откровение 16:12).

Тук са изтъкнати две неща – реката Ефрат пресъхва и това подготвя пътя за царете от изток. Ефрат е реката, която е поддържала живота в реалния древен Вавилон, и това ни връща към падането на този град, когато реката е пресушена, за да подготви пътя на завоевателите да нахлуят в града. Сто и петдесет години преди да се роди завоевателят на Вавилон, пророк Исаия споменава Неговото име:

„Така казва Господ на Своя помазаник, на Кир, когото хванах за десницата, за да покоря народи пред него; и ще разпаша слабните на царе, за да отворя пред него врати; и портите няма да се затворят: Аз ще ходя пред теб и ще изправа неравните места, ще разбия бронзовите врати и ще строша железните лостове“ (Исаия 45:1, 2).

Изумително пророчество! Внимателното му изучаване разкрива, че тук Кир е символ на Христос, Който един ден ще дойде и ще избави чедата Си от мистичния Вавилон, и ще ги отведе в небесния Ерусалим.

„(...) който казвам на бездната: Изсъхни и Аз ще пресуша реките ти; който казвам за Кир: Моят пастир е, който ще изпълни цялата Ми воля и ще каже за Ерусалим: Ще се съгради – и за храма: Ще бъдат положени основите ти!“ (Исаия 44:27, 28).

Исая 44:27 казва, че самият Бог ще пресуши водите на Ефрат и така ще причини неговото падение, и ще отвори път за Кир да влезе в града. Историята разкрива, че Кир Велики покорява Вавилон в 539 г. пр. Хр. защото водите на Ефрат престават да текат. Кир е наречен „пастир“, а в Исая 45:1 е наречен „помазаник на Господа“. Кир освобождава Израел безвъзмездно и Исус също ще освободи Своите пленници безвъзмездно.

Точно както са пресушени водите на буквалния Вавилон, така и водите на духовния Вавилон трябва да пресъхнат. Водите според Откровение 17 гл. са народите, които подкрепят Рим, следователно подкрепата за неговата кауза започва да се разклаща.

„Каза ми още: Водите, които ти видя, там, където седи блудницата, са народи и множества, и нации, и езици“ (Откровение 17:15).

Кои са „царете от изток“, които покоряват Вавилон в 539 г. пр. Хр., когато водите на Ефрат са пресушени?

Това са Кир и Дарий, неговият тъст, символ на баща и син. Кои са царете, които ще дойдат да ни спасят, щом истинската река Ефрат пресъхне и човешката подкрепа се оттегли от мистичния Вавилон? Ако Кир е праобраз на Христос, тогава символичните царе от изток трябва да са Бог-Отец и Бог-Син при Второто пришествие на Христос. Пророк Исая и пророк Езекиил говорят за това грандиозно събитие.

„(...) нека се приближим заедно на съд. Кой издигна от изгрева праведния, призова го при краката Си, предаде му народи и му подчини царе, предаде ги на меча му като прах, на лъка му – като отвята плява“ (Исая 41:1, 2).

„И ме заведе при портата, портата, която е обърната на изток. И ето, славата на Израелевия Бог идваше от изток; гласът Му беше като глас на големи води и земята сияеше от славата Му“ (Езекиил 43:1, 2).

Исус ще дойде в славата Си, в славата на Своя Отец и в славата на всички свети ангели:

„Защото, ако се срамува някой заради Мен и заради Моите думи в този прелюбодеен и грешен род, то и Човешкият Син ще се срамува от него, когато дойде в славата на Своя Отец със светите ангели“ (Марк 8:38).

Кое е последното събитие точно преди идването на Христос?

Подтикнат към действие поради намаляващата подкрепа, Сатана използва цялата си власт да събере силите на Вавилон и в едно последно усилие

изпраща злите си духове, за да убедят света, че проблемът е в хората, които спазват Божиите заповеди и отказват да признаят папската неделя. След като вижда водите на Ефрат да пресъхват, Йоан казва:

„И видях от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка да излизат три нечисти духа, приличащи на жаби; защото те са духове на демони, които вършат знамения и отиват при царете на целия свят, за да ги събират за войната във великия Ден на всемогъщия Бог. – Ето, идвам като крадец. Блажен онзи, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол и да не гледат неговия срам. – И ги събра на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон“ (Откровение 16:13-16).

В този последен сблъсък силите на Вавилон се обединяват. Както беше посочено в главата „Виното на Вавилон“, „змеят“ символизира спиритизма, „звярът“ символизира католицизма, а „лъжепророкът“ – отпадналия протестантизъм. Това трио е символ и на фалшифицираните Отец, Син и Свети Дух. „Змеят“ имитира Бог-Отец, защото той също дава власт, авторитет и престол на някой друг - в този случай на „звяра“. „Звярът“ - папството, имитира Христос, тъй като то също получава смъртоносна рана като Него и преживява възкресение. „Лъжепророкът“ е „звярът, подобен на агне“, протестантска Америка от Откровение, 13 гл. (виж главата „Двата звяра стават приятели“), която заблуждава света с „чужд огън“, защото прави и огън да пада на земята от небето. С други думи, той фалшифицира Петдесетницата и фабрикува фалшив Свети Дух.

Бог, както и в миналото, се намесва заради Своя народ в момента на смъртна заплаха за тях. Когато Божиите верни са преследвани, това е равносилно на война срещу Бога. Пример за това ни е даден в разказа за обръщането на Павел. В Деяния четем думите на Исус Христос, че Павел преследва Него, докато всъщност преследва християните:

„И като падна на земята, чу глас, който му казваше: Савле, Савле, защо Ме гониш? И той каза: Кой си Ти, Господи? А Той отговори: аз съм Исус, когото ти гониш“ (Деяния 9:4, 5).

Тъй като Откровение, 13 глава разкрива, че най-накрая ще бъде гласуван смъртен указ за всички, които не се покланят на (не почитат вместо Бога) „образа на звяра“ (съюз на църква и държава в протестантска Америка) и които отказват да приемат белега на „звяра“, това последно събитие причинява битката Армагедон.

„И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра“ (Откровение 13:15).

Армагедон е име на географско място:

„И ги събра на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон“ (Откровение 16:16).

Политическите сили на земята присъединяват своята законодателна власт към заблуждаващата сила на Вавилон и воюват срещу Бога, като преследват Неговите светии. В тази смъртна опасност Христос се намесва, за да осъди и накаже нечестивите:

„Ето, Господ иде със светите Си хиляди да извърши съд над всички и да обяви за виновни всички безбожници за всичките безбожни дела, които са извършили в безбожие, и за всичките жестоки думи, които безбожните грешници са говорили против Него“ (Юда 14, 15).

Думата „Армагедон“ буквално означава „планината Мегидо“. Там Бог воюва на страната на Израел и побеждава враговете им. Ако човек се издигне над долината Мегидо, единствената планина, която може да се види, е планината Кармил, а тук Илия се изправя срещу пророците на Ваал. Логично е последната битка също да се води заради решението на кого да служим. Праобразът ни дава информация за изпълнението. Последната битка няма да се води в буквалното Мегидо, но по-голямото изпълнение ще бъде сходно с това, което се случва в миналото. Гръцката дума за „място“ е *topos*, което има както буквално, така и метафорично значение. Последното означава състояние на ума. Сатана ще предизвика определено състояние на съзнание у хората от света, което ще ги принуди да поискат смъртта на тези, които отказват да се подчиняват на техните заповеди. Това ще доведе до страдания и ще настане време на скръб, каквато никога не е имало. Но в този момент ще се намеси Христос.

„И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, Който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е била – откакто съществува народ до онова време. И в онова време твоят народ ще се избави – всеки, който се намери записан в книгата“ (Даниил 12:1).

Други стихове от Свещеното Писание също описват битката Армагедон, използвайки различна терминология. Йоил я нарича долината на Йосафат, докато Захария заявява, че народите ще се съберат в Ерусалим, което означава, че ще се бият срещу Божия народ:

„Ще събере всичките народи и ще ги сведа в Йосафатовата долина“ (Йоил 3:2).

„И ще събере всичките народи на бой против Ерусалим“ (Захария 14:2).

Как точно ще се води тази битка и кога?

Първо, нека разгледаме времето. Никой не знае времето или часа на Христовото завръщане.

„И така, бдете! Защото не знаете нито деня, нито часа (в който Човешкият Син ще дойде)“ (Матей 25:13).

Но Библията твърди, че това събитие ще се случи в полунощ. Споменатото просто означава в последния момент. Обаче законодателните декрети на правителствата също влизат в сила в полунощ и световните декрети се издават според полунощ на конкретните географски дължини. Например, декретът на ООН срещу Ирак влиза в сила „в полунощ по Стандартно източно време“. Един световен указ, налагащ „белега на звяра“, също би могъл да влезе в сила при подобни обстоятелства. Тъй като обаче не можем да определим конкретно време, всичко това ни говори, че тази намеса се извършва в последния момент, когато указът ще влезе в сила. Имаме същото в символичен праобраз (Египет) и изпълнение на символа:

„И в полунощ Господ порази всяко първородно в египетската земя“ (Изход 12:29).

„В един миг умират, посреднощ, народ се развълнува и те преминават, и мощните се вземат, не с ръка“ (Йов 34:20).

„А посреднощ се нададе вик: Ето, младоженецът (идва)! Излизайте да го посрещнете!“ (Матей 25:6).

Седмата язва

Въпросът как ще се води битката получава отговор в седмата язва.

„И седмият ангел изля чашата си във въздуха; и от храма дойде силен глас от престола и каза: Сбъдна се. И излязоха светкавици и гласове, и гръмове, и стана силно земетресение, каквото не е било, откакто има човек на земята – толкова голямо земетресение, толкова силно! И великият град се раздели на три части, и градовете на нациите паднаха, и великият Вавилон беше припомнен пред Бога, за да му даде чашата с виното на яростта на Неговия гняв. И всеки остров изчезна и планините не се намериха. И от небето падна върху хората едър град, всяко парче тежеше като един талант. И хората похулиха Бога заради язвата от града, защото язвата от

него беше твърде голяма“ (Откровение 16:17-21).

Последната язва унищожава земните народи. Вавилон се разпада на трите си съставни части, а след това най-голямото земетресение, разтърсвало някога планетата, унищожава и последните следи от живот по земята. Огромни блокове градушка, тежки близо 50 килограма, слагат край на бунта. Насред цялата тази бъркотия Христовият народ е избавен, както ще видим по-късно. В книгата „Йов“ се споменава за тази война с градушка.

„Влизал ли си в съкровищниците на снега, или виждал ли си съкровищниците на градушката, които съм запазил за времето на скръб, за деня на бой и война“ (Йов 38:22, 23).

Христос е Победителят в този сблъсък:

„След това видях небето отворено; и ето, бял кон, и Онзи, Който яздише на него, се наричаше Верен и Истинен, и Той съди и воюва в справедливост. Очите Му бяха като огнен пламък и на главата Му бяха много корони, и имаше написано едно име, което никой не знаеше освен Него. И беше облечен в дреха, натопена в кръв; и името Му е Божието Слово. И небесните войски Го следваха на бели коне, облечени в бял и чист висон. От устата Му излизаше остър меч, с който да порази нациите; и Той ще ги пасе с желязна тояга и ще стъпче лина на яростния гняв на Всемогъщия Бог. И на дрехата, и на бедрото Му имаше написано име: Цар на царете и Господ на господарите“ (Откровение 19:11-16).

Изкупените ще нададат радостен вик. Борбата им завършва и те са отведени в небесния Ханаан.

„И в онзи ден ще кажат: Ето, това е нашият Бог, чакахме Го да ни спаси. Това е Господ, чакахме Го. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му“ (Исаия 25:9).

Второто пришествие на Христос

Темата на Библията е Христос и Неговото царство. Грехът и смъртта няма да царуват завинаги, но ще дойде ден, когато Христос ще победи враговете Си и ще сложи край на управлението на Сатана. Царството Му трябва да бъде тема на нашите размисли и молитви и пак то е първата молба в молитвата „Отче наш“.

„Да дойде Твоето царство“ (Матей 6:10).

Великият и почитаем ден на Господа винаги е бил великата надежда на

Божия народ през вековете, но е също и тема, която е била погрешно разбрана и тълкувана. Много хора се надяват на кратковременен Месия, който да ги спаси от настоящите им проблеми, докато други си изграждат доктрини за изключителност, претендирайки че спасението и месианското откровение са само за тях самите. За такива групи земното смирение и служба на Исус Христос не са никак привлекателни и те търсят друг Спасител, който повече да съответства на погрешните им представи. На такива Исус казва:

„Вие изследвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мен“ (Йоан 5:39).

Бог не ни е оставил сираци. Той ни е разкрил Себе Си и Небесния спасителен план чрез слугите Си, пророците.

„Наистина Господ Бог няма да направи нищо, без да открие тайната Си на слугите Си, пророците“ (Амос 3:7).

Божията намеса в човешките работи не е своеволна, но планирана да спаси хората чрез благодат, докато удовлетворява изискванията на Закона. Престъпването на Закона изисква въздаване на справедливост, а възмездие-то за престъплението е смърт. Когато Адам и Ева извършват грях, Бог обещава Спасител.

„Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата“ (Битие 3:15).

В това пророчество „жената“ е църквата (Божият народ през вековете). „Семето на змията“ включва всички отстъпили от Бога през вековете, докато „Семето на жената“ е Месия, Който ще смаже главата на „змията“. Освен това, самият Той ще бъде наранен от нея. Двете родословия на Исус, дадени в Библията, проследяват произхода Му от Адам, през Авраам, до Йосиф и Мария (Матей 1:1-16; Лука 3:23-38). В Откровение, 12 глава „жената“, изобразена в момента, когато ражда „мъжко дете“, символизира църквата, а „Семето“ се отнася за Христос (Галатяни 3:16).

При първото Си пришествие Исус идва да плати цената за греха. Става „грешен за нас“ (2 Коринтяни 5:21):

„...Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени“ (Исая 53:5).

Правосъдието е удовлетворено и благодатта може да изобилства. В Христос сме примирени с Бога (Римляни 5:10; 2 Коринтяни 5:18; Колосяни

1:21, 22). Това е целта на първото идване на Христос. Сатана е победен, но не е премахнат. Грехът и смъртта са победени, но не са унищожени. Исус обещава да се върне на тази земя, за да отведе изкупените от Него до жилищата, които приготвя за тях.

„В дома на Отца Ми има много жилища. Ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че, където съм Аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:2, 3).

Това е великото обещание за завръщането на Господа в слава. Обаче дори това обещание не води след себе си окончателното установяване на царството на Господа. Тук е обещано, че Господ отново ще се върне, за да вземе изкупените и да ги отведе до мястото, което е приготвил за тях.

„Пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че, където съм Аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:3).

	Матей	Марк	Лука
1. Войни и бедствия сред народите	24:7	13:8	21:9-10
2. Земетресения	24:7	13:8	21:9-11
3. Както в дните на Ной	24: 37-39	--	--
4. Евангелието да се проповядва по целия свят	24:14	13:10 <i>(Виж „Камък, на Който да положиш глава“.)</i>	--
5. Скръб	24:21	13:24	--
6. Лъжехристи	24: 4-5, 23-24	13:22	21:8
7. Знамения в слънцето, луната, звездите	24:29	13:24-25	21:25-26 Исаия 13:10 <i>(Виж „Камък, на Който да положиш глава“.)</i>

Фигура 17.1

Изкупените трябва да бъдат взети в небето при Пришествието на Господа. Обаче в Библията ясно се говори за едно земно царство. Именно земята ще бъде в края на краищата домът на изкупените (Матей 5:5; 2 Петрово 3:13; Откровение 5:10; 21:1-3), а самият Бог ще направи новата земя Свой дом (Откровение 21:3).

Следователно е ясно, че трябва да има повече от едно идване на Христос на тази земя и се изисква внимателно тълкувание, за да се разграничат те в Библията. Всъщност тя говори за четири „идвания“ на Христос, всяко от които с различна мисия.

- 1) Идването на Христос като бебе
- 2) Идването на Христос при Стария по дни (Даниил 7:13)
- 3) Идването на Христос в слава с всичките Свои ангели, за да отведе изкупените в небето
- 4) Идването на Христос да установи царството Си на земята

Идването на Христос като бебе е разгледано в главата „Исус – Просто поредният човек?“, а установяването на царството ще бъде разгледано в следващата глава „Дългоочакваният Милениум“. Идването на Христос при Стария по дни и идването в слава не се отнасят за едно и също събитие. Има голямо объркване по отношение на тези събития и в християнския свят съществуват различни гледища за тълкуванието на съответните стихове. Идването на Христос при Стария по дни е събитие, което се случва в небето преди Второто пришествие. Докато се извършва пред-адвентният (преди Пришествието, бел. пр.) съд, пророк Даниил вижда и чува „малкия рог“ на земята, който богохулства срещу Бога, и затова не е възможно Христос вече да се е завърнал (виж „Човекът зад маската“).

Знамения за Неговото Пришествие

Свещените писания свидетелстват за събитията, предшествващи Пришествието на Христос. Ще има знамения по земята, бедствия сред народите и вълнения в социалната структура на обществата. В Матей, 24 глава Исус описва събитията, придружаващи разрушаването на Ерусалим и унищожаването на света в края на времето. Това изложение е представено също и в Марк, 13 глава и Лука, 21 глава. Едно обобщение на тези събития, описани в евангелията, може да се види на Фигура 17.1.

Възможно е да се твърди, че много от събитията, описани в тези глави, винаги са се случвали на земята, но никога не е имало момент, когато всички те да са се проявявали едновременно на различни места.

„Близо е великият Ден на Господа; близо е и много бърза. Гласът на Деня на Господа! Горко, вика там воинът. Ден на ярост е онзи ден, ден на скръб и утеснение, ден на опустошение и запустение, ден на тъмнина и мрак, ден на облак и гъста мъгла“ (Софония 1:14, 15).

„И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята бедствие на народите, които ще бъдат в недоумение поради бученето на морето и вълните. Хората ще примират от страх...“ (Лука 21:25, 26).

Описаните тук събития се отнасят за тъмния ден и метеоритния дъжд, които възвестяват началото на голямото Адвентно движение. След скръбта на 1260-те години, през които папството потъпква истината, Нова Англия е свидетел на известния Тъмен ден от 19 май 1780 г., който е последван от зна-

меня в луната. Падащите звезди се свързват с големия метеоритен дъжд на 13 ноември 1833 г., когато падат 200 000 метеорити в час. Тези знамения се приемат от милъристите като изпълнение на пророчествата. В Откровение, 6 глава може да се намери паралелният текст.

„И видях, когато отвори шестия печат; и ето, стана голямо земетресение; слънцето почерня като козак и цялата луна стана като кръв; небесните звезди паднаха на земята, както, когато смокинята, разклащана от силен вятър, хвърля неузрелите си смокини“ (Откровение 6:12, 13).

Историята е записала тези паметни събития по следния начин:

„Тъмният ден в Нова Англия, известен и на млади, и на стари, настъпва на 19 май 1780 г. (...) Към единадесет часа започва да става тъмно, като че ли се спуска нощ. Хората прекратяват работата си; мучащият добитък се връща в оборите, блеещите овце се скупчват до оградите, птиците надават крясъци и политат към гнездата си, домашните птици влизат в курниците си (...) Нощта е мастиленочерна и човек не може да види протегната си ръка, нито дори бял лист хартия“ („История на Уиър, Ню-Хемпшир, 1735-1888“; Бостънска държавна библиотека).

„През цялото време лепкав меланхоличен мрак покрива лицето на природата: а мракът на нощта не е по-малко необичаен и ужасяващ от този през деня; въпреки че има пълнолуние, не може да се различи абсолютно никакъв предмет, освен изкуствена светлина, излъчваща се от съседските къщи и други далечни места, която прозира като през някаква египетска тъмнина, сякаш непроницаема за лъчите“ (В-к „Индипендънт Кроникъл“, Бостън, 8 юни 1780, с. 4).

Великият астроном Хершел искрено признава:

„Тъмният ден на 19 май 1780 г. е един от онези необясними природни феномени, които винаги ще се четат с интерес, но които естествознание-то е безпомощно да обясни“.

Исус предсказва още, че обтегнатите отношения между народите ще се влошават преди Второто пришествие.

"Защото ще се повдигне народ против народ и царство против царство; и на разни места ще има глад и трусове" (Матей 24:7).

Гръцката дума за „народ“, използвана тук, е *ethnos*, от която произлиза фразата „етническа група“. За съжаление, когато разглеждаме днешните световни нации, чуваме разговори за мир, но е широко разпространено ет-

ническото насилие, дори така нареченото „етническо прочистване“.

В икономическия свят се увеличават цените на стоките за потребление, а бездната между богатите и бедните все повече се разширява. За последните дни са предсказани икономически трудности и вълнения сред работниците.

„Златото ви и среброто ви ръждясаха и ръждата им ще свидетелства против вас и ще изяде месата ви като огън. Вие събирахте съкровища в последните дни. Ето, заплатата на работниците, които са жънали нивите ви, и от която ги лишихте, вика и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на войнствата“ (Яков 5:3, 4).

Преди завръщането на Исус своите претенции ще представят фалшиви религии и лъжехристи:

„Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно, и избраните“ (Матей 24:24).

Краят на двадесети век е свидетел на вълна от лъжехристи. Така нареченият Господ Майтрея се явява и прави изявления, които директно противоречат на Библията, но световните религии очакват точно такава личност.

„Всички световни религии приемат като факт идеята за ново откровение, което ще бъде дадено от един бъдещ Учител. Християните се надяват на завръщането на Христос, будистите очакват идването на друг Буда (Господ Майтрея), докато мюсюлманите очакват Имам Махди, хиндуистите – превъплъщението на Кришна, а евреите – Месията“ („Шеър Интернешенъл”).

В Библията се дават доста допълнителни белези за скорошното завръщане на Христос, които доказват, че времето е близо. Те включват:

- Увеличаване на знанието (Даниил 12:4).
- Увеличаване на демоничната активност (Откровение 16:13, 14; 1 Тимотей 4:1-7).
- Увеличаване на беззаконието (2 Тимотей 3:1-7).
- Отклоняване от вярата (2 Тимотей 4:3, 4).
- Възникване на фалшиви учения (напр. еволюцията) (2 Петрово 3:3-7).
- Увеличаване на движението по пътищата (съвременния транспорт) (Наум 2:4).

От всички тези знаци има един, който притежава абсолютната окончателност:

„И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът“ (Матей 24:14).

Даден ни е съветът да изучаваме знаменията и да им обръщаме внимание (Матей 24:32-35). Обаче не трябва да смятаме, че можем да определим деня или часа на завръщането на Исус по тези събития (Матей 24:36). Освен това, ако сме наясно с начина на Христовото пришествие и с целта на идването Му, тогава никой няма да бъде заблуден. *Обаче колкото и да е странно, днес нито един християнин от традиционните църкви не говори за Пришествието на Христос според Библията. Повечето от тях, ако изобщо проповядват Второто пришествие, говорят за едно идване на Христос, което ще донесе мир на народите, но Библията говори за унищожение на народите. Те проповядват за обръщане на грешниците при идването на Христос, докато Библията учи, че Христос ще дойде да унищожи греха и грешниците.* Нека внимателно да прегледаме доказателствата.

Пришествието на Христос в слава

Пришествието на Христос в слава е блажената надежда на църквата. Исус казва:

„Пак ще дойда“ (Йоан 14:3).

Това обещание ще се изпълни. Завръщането на Христос или Неговото Второ пришествие на тази земя е събитието, което най-накрая ще освободи Божия народ от земното управление на Сатана.

„(...) като очакваме блажената надежда и явяването на славата на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос“ (Тит 2:13).

„Ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват“ (Евреи 9:28).

Как ще се върне Той

„И като изрече това, докато те гледаха, Той се възнесе и облак Го прие от погледа им. И докато се взираха към небето, когато възлизаше, ето, двама мъже в бели дрехи застанаха при тях, които и казаха: Галилеяни, защо стоите и гледате към небето? Този Исус, който се възнесе от вас на небето, ще дойде така, както Го видяхте да отива на небето“ (Деяния 1:9-11).

1. В облаците заедно с ангелите Си

Исус е взет на небето в облак и ще се върне с облаците. Облаците са Божиите ангели, които Го обграждат, както може да се забележи от еврейския паралелизъм.

„Божшите колесници са двадесет хиляди, дори хиляди ангели, Господ е сред тях, както е Синай, в светилището“ (Псалм 68:17; Превод на крал Джеймс).

„(...)който прави облаците Своя колесница, който се носи на крилете на вятъра“ (Пс. 104:3).

Самият Исус обещава, че ще се върне с облаците (ангелите).

„Тогава ще се яви на небето знаменieto на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава“ (Матей 24:30).

Други подобни текстове са Матей 26:64, Марк 13:26, Марк 14:62 и Откровение 1:7.

„(...) когато Господ Исус се яви от небето с ангелите на Своята мощ“ (2 Солунци 1:7).

„А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките (свети) ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол“ (Матей 25:31).

Славата на Христовото идване надминава всичко, което можем да си представим. Той ще се върне в славата на Своите ангели и в блясъка на Божествеността Си:

„(...)когато дойде в славата Си и в славата на Отца и на светите ангели...“ (Лука 9:26).

2. Второто пришествие ще бъде видимо за целия свят

„Ето, идва с облаците; и ще Го види всяко око“ (Откровение 1:7).

Христос предупреждава срещу фалшиви пришествия, които няма да бъдат видими за целия свят.

„И така, ако ви кажат: Ето, Той е в пустинята! – не излизайте, или: Ето, Той е във вътрешните стаи! – не вярвайте. Защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда чак до запад, така ще бъде пришествието-“

то на Човешкия Син“ (Матей 24:26, 27).

„(...) като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава“ (Матей 24:30).

3. Второто пришествие ще може да се чуе

„И ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия“ (Матей 24:31).

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба“ (1 Солунци 4:16; Превод 1940).

4. Господ няма да стъпи на земята, но ще чака изкупените в небето

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа“ (1 Солунци 4:16, 17; Превод 1940).

При седмата язва, когато последното земетресение и градушка унищожават обитателите на земята, изкупените (избраните) ще бъдат събрани от ангелите и издигнати във въздуха, за да се срещнат с Господа в небето. Това е грабване, но не и тайно.

„И ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия“ (Матей 24:31).

При Второто пришествие Христос извиква мъртвите и изпраща ангелите Си да съберат избраните, и те заедно се срещат с Него във въздуха. Самият Христос не стъпва на земята – краката Му не докосват повърхността. Неговата заповед към ангелите е следната:

„Съберете при Мен светиите Ми, които направиха с Мен завет чрез жертва“ (Псалм 50:5).

Събития при Пришествието на Христос

1. Праведните мъртви са възкресени

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат понапред“ (1 Солунци 4:16; Превод 1940).

Само праведните, които са „в Христос“, ще бъдат възкресени при Второто пришествие. Останалите мъртви не са възкресени, докато не настъпи Милениумът (виж „Дългоочакваният Милениум“).

„И видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Исусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение“ (Откровение 20:4, 5).

Праведните са възкресени – неправедните не са възкресени, докато не изминат хилядата години.

„Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение“ (Откровение 20:6).

В Йоан 5:28, 29 Христос ни казва, че всички ще чуят гласа Му. Той говори за две възкресения – „възкресение за живот“ и „възкресение за осъждане“. Тези две събития са разделени от хиляда години.

2. Праведните живи ще бъдат преобразени

„После ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха“ (1 Солунци 4:17).

Праведните живи („ние, живите“) ще бъдат събрани заедно с възкръсналите праведни, за да се срещнат с Господа във въздуха. Праведните живи няма да вкусят смърт, но ще бъдат преобразени като Енох и Илия (Битие 5:24; 4 Царе 2:11).

„Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим в един миг, в мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното – да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в нетление и това смъртното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне написаното слово: „Погълната беше смъртта победоносно“ (1 Коринтяни 15:51-54).

Праведните живи са променени в един миг при последната тръба. Нашите тела ще станат подобни на Исусовото славно тяло.

„Защото нашето гражданство е на небето, откъдето и очакваме Спасител – Господ Исус Христос, Който ще преобрази нашето унижено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло“ (Филипяни 3:20, 21).

„Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него (...) И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист“ (1 Йоаново 3:2, 3).

„Ще погълне смъртта навеки. И ще избърше Господ Бог сълзите от всяко лице и ще отмахне позора на народа Си от цялата земя; защото Господ изговори това. И в онзи ден ще кажат: Ето, това е нашият Бог, чакахме Го да ни спаси. Това е Господ, чакахме Го. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му“ (Исаия 25:8, 9).

3. Нечестивите ще бъдат убити и народите – унищожени

Викът на хората, които са отхвърлили Бога, е:

„И земните царе, големците и военачалниците, богатите и силните, всеки роб и свободен се скриха в пещерите и в скалите на планините; и казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои?“ (Откровение 6:15-17).

„Господ е от дясната Ти страна, Той ще съкруши царе в деня на яростта Си. Ще съди между народите, ще изпълни земята с трупове, ще разбие главата на владеещия над много земи“ (Псалм 110:5, 6).

При Второто пришествие на Исус не се говори за мир между народите или прояви на радост. Хората, които са пренебрегнали милостта на Христос и са се опитвали да убият светиите, ще бъдат унищожени от блясъка на Неговото пришествие. За Господ няма значение общественото положение. Водачите на народите ще дават сметка за действията си. Тогава беззаконният, човекът на греха, ще се разкрие в истинската си същност.

„Тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на Пришествието Си“ (2 Солунци 2:8).

Тези хора ще бъдат унищожени и телата им ще бъдат разпръснати по

земята.

„В онзи ден убитите от Господа ще лежат от единия край на земята до другия край на земята; няма да бъдат оплакани и няма да бъдат събрани, и няма да бъдат погребани; ще станат за тор по лицето на земята“ (Еремия 25:33).

Те не могат да бъдат събрани, оплакани или погребани, защото на земята не остава нито един жив човек.

„Погледнах земята, и ето, беше пуста и неустроена; към небето, и светлината му я нямаше. Погледнах планините, и ето, трепереха и всичките хълмове се тресяха. Погледнах, и ето, нямаше човек и всичките небесни птици бяха избягали. Погледнах, и ето, плодородната земя беше пустиня и всичките ѝ градове – разрушени от присъствието на Господа и от яростта на гнева Му. Защото така казва Господ: Цялата земя ще стане пустош, но няма да я довърши съвсем. Затова земята ще жалее и небесата ще чернеят отгоре, защото Аз изговорих, намислих това и няма да се разкая, и няма да се върна от него“ (Еремия 4:23-28).

„Напълно ще погубя всичко от лицето на земята, заявява Господ. Ще погубя човек и животно, ще погубя въздушните птици и морските риби, и идолите за препъване заедно с безбожните; и ще изтребя човека от лицето на земята, заявява Господ“ (Софония 1:2, 3).

Допълнителни текстове за унищожението на всичко: Псалм 21:10; 37:10; 110:5, 6; Исаия 24:1-3; Евреи 10:26, 27.

Тайното грабване

В абсолютно противоречие на описаните по-горе събития е доктрината за тайното грабване, която предполага, че Божият народ ще бъде тайно отведен в небето, докато необърнатите остават на земята, за да получат равностойността на втори шанс. *Доктрината за втория шанс е фалшива надежда, която пречи на хората да променят живота си и да оправят отношенията си с Бога.*

„Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха – помислите си; нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро“ (Исаия 55:7).

„Но ако безбожният се обърне от всичките грехове, които е вършил, и пази всичките Ми наредби и постъпва право и праведно, той непременно ще живее, няма да умре. Всичките му престъпления, които е извършил, няма

да му се помнят; заради правдата, която е вършил, ще живее. Имам ли аз благоволение в смъртта на безбожния? – заявява Господ Бог. – Не ли по-скоро в това, да се обърне от пътя си и да живее?“ (Езекиил 18:21-23).

Тук в тези стихове отново имаме „ако“. Спасението зависи от послушанието. Ще трябва да даваме сметка за делата си.

„Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Своя Отец със Своите ангели; и тогава ще отплати на всекиго според делата му“ (Матей 16:27).

Бог не може да прави компромиси със Своята справедливост.

„Бог е справедлив. Той ще отплати със скръб на онези, които ви наскърбяват, и ще даде утеха на вас наскърбените, както и на нас. Това ще се случи, когато Господ Исус се яви от небето в ослепителен огън със Своите могъщи ангели“ (2 Солунци 1:6, 7; Нов международен превод).

Според тези стихове утехата за праведните и отплатата за нечестивите се дават по едно и също време – при завръщането на Христос. Диспенсационалистите разделят тези събития с период от седем години. Първо грабването, след това унищожаването на антихриста при Второто пришествие. През този предполагаем период еврейският народ щял да премине през време на скръб и да приеме Христос.

Славата на Второто пришествие на Христос по никакъв начин не напуска за тайно идване. Събитията от него са описани като случващи се по едно и също време. Завръщането на Христос е блажената надежда на Божия народ – Исус ще се яви (1 Коринтяни 1:7; 1 Петрово 1:7,13; 4:13). Диспенсационалистите не вярват в Духовния Израел (църквата), но смятат, че обещаанията са за буквалния Израел. По този начин те отделят Църквата от Израел, но в Библията не откриваме такова разграничение.

„И на всички, които живеят по това правило, мир и милост да бъде на тях и на Божия Израел“ (Галатяни 6:16).

Символиката в Библията винаги насочва към нещо по-голямо. Сянката е по-маловажна от този, който хвърля сянка. Агнето сочи към Христос – последният е много по-велик от първото. Буквалният Вавилон сочи към „Вавилон“ в края, който обхваща всички вероотстъпнически сили в последното време. Буквалният Ерусалим или древният Израел е символ на духовния Ерусалим (или Израел) в края на времето, който включва всички изкупени от всички епохи. Диспенсационалистите буквализират символа и го приравняват с праобраза. Те очакват буквално възстановяване на Вавилон и Израел, което би било същото като да очакваме завръщането на едно

буквално агне.

Според гледището на диспенсационализма скръбта е определена само за евреите. Но в Библията не намираме такъв възглед. Точно обратното – *изпитанията и прежеждията са предназначени да очистят и излекуват църквата от греха* (1 Солунци 3:3).

Съставляващите Божия народ, които са „изпразли дрехите си в кръвта на Агнето“, трябва да преминават през времето на скръбта.

„Тогавата един от старейшините проговори, като ми каза: Тези, облечените в бели дрехи, кои са и откъде са дошли? И аз му казах: Господине, ти знаеш. А той ми каза: Това са онези, които идват от голямата скръб; и са изпразли дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнето“ (Откровение 7:13, 14).

„Друга притча им предложи, като каза: Небесното царство се уподобява на човек, който е посял добро семе на нивата си; но когато хората спяха, неприятелят му дойде и пося плевели между пшеницата, и си отиде. И когато поникна посеvät и завърза плод, тогава се появиха и плевелите. А слугите на домакина дойдоха и му казаха: Господине, не пося ли ти добро семе на нивата си? Но тогава откъде са плевелите? Той им каза: Някой враждебен човек е направил това. А слугите му казаха: Като е така, искаш ли да отидем да ги оплевим? А той каза: Не искам; да не би като плевите плевелите, да изскубете заедно с тях и пшеницата. Оставете да растат и двете заедно до жетва. А във време на жетва ще каже на жетварите: съберете първо плевелите и ги вържете на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми (...) И учениците Му се приближиха до Него и казаха: Обясни ни притчата за плевелите на нивата. А в отговор Той каза: Сеячът на доброто семе е Човешкият Син; нивата е светът; доброто семе са синовете на царството; а плевелите – синовете на лукавия; неприятелят, който ги пося, е дяволът; жетвата е свършекът на света; а жетварите са ангелите. И така, както събират плевелите и ги изгарят в огън, така ще бъде и при свършека на света. Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всички съблазни и онези, които вършат беззаконие; и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Тогавата праведните ще блеснат като слънцето в царството на своя Отец. Който има уши (да слуша), нека слуша“ (Матей 13:24-30; 36-43).

Нечестивите и праведните остават заедно до жетвата – завръщането на Христос.

Когато древният Израел е освободен от египетското робство, язвите не падат, след като израелтяните са напуснали страната. Те присъстват и наблюдават събитията, като самите те понасят последиците от първите три язви. Обаче Бог по свръхестествен начин ги запазва от другите седем язви,

точно както ще запази по свръхестествен начин и Божия народ в последното време от пораженията на седемте последни язви, които ще връхлетят земята (Откровение 3:10-13). Те са призвани да държат здраво истината, докато Той дойде. Те не са грабнати преди да започнат събитията. Стиховете, които често се цитират в подкрепа на тайното грабване, са:

„Защото, както и в онези дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчеза, и не разбраха, докато дойде потопът и завлече всички – така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. Тогава двама ще бъдат на полето: единият ще се вземе, а другият ще се остави. Две жени ще мелят на мелницата: едната ще се вземе, а другата ще се остави. Затова бъдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ“ (Матей 24:38-42).

Тези стихове не са доказателство за тайно грабване. Просто посочват, че при завръщането на Христос някои ще бъдат спасени, а други – изгубени. Възгледът на диспенсационалистите, че накрая „антихристът“ ще се появи след тайното грабване, също не се потвърждава от учението на Библията за човека на греха (виж „Човекът зад маската“). Библията категорично заявява, че тази сила ще се появи *от* църквата, а не *след* църквата.

„Дечица, последно време е; и както сте чули, че идва Антихрист, така и сега са се явили много антихристи; от това знаем, че е последно време. От нас излязоха, но не бяха от нас; защото, ако бяха от нас, щяха да останат с нас; но излязоха, за да стане явно, че те всички не са от нас“ (1 Йоаново 2:18, 19).

След като са преминали през времето на скръбта и са усетили гнева на антихриста, Божиите верни се надяват единствено на завръщането на Христос. Точно както с кръвта на агнето трябва да бъдат намазани стълбовете на вратите в жилищата на израелтяните през нощта на последната язва в Египет, така и с кръвта на агнето трябва да се намажат „стълбовете“ на сърцето, за да види ангелът на смъртта, че сме изкупени с Исусовата кръв.

„И в онзи ден ще кажат: Ето, това е нашият Бог, чакахме Го да ни спаси. Това е Господ, чакахме Го. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му“ (Исаия 25:9).

ДЪЛГОЧАКВАНИЯТ МИЛЕНИУМ

Думата „милениум“ не се среща в Библията, но буквално означава период от хиляда години. Тя произлиза от латинското „mille“ (хиляда) и „annus“ (година), и се използва от библейските учени за назоваване на периода от хиляда години, за който говори Йоан в Откровение 20:4, когато светиите ще царуват с Христос. Периодът „хиляда години“ се споменава шест пъти в Откровение 20:1-7 и събитията около него трябва да бъдат внимателно анализирани, за да бъдат поставени в правилната перспектива.

Съвременните тенденции в теологията поставят голямо ударение върху Милениума и за повечето от тях това е дългоочакван период на мир, който се установява благодарение на факта, че Сатана е вързан и Христос царува. Обаче различните гледища се разминават по подробностите около тези събития. Съвременните идеи могат да бъдат обобщени по следния начин:

1) Амилениализъм

Това гледище не приема конкретен период от хиляда години, но прилага този период към цялата църковна история. Периодът ще завърши с новата земя. Старозаветните пророчества, отнасящи се за царството, се прилагат за духовното царуване на Христос в църквата. Това мнение се поддържа от римокатолицизма и някои консервативни протестантски групи.

2) Постмилениализъм

Това гледище твърди, че царството е настояща реалност, защото Христос царува в Своята църква. То защитава и мнението, че всички народи ще се обърнат към Христос преди Второто пришествие. Периодът преди това ще бъде период на мир и евангелието ще стигне до всички хора. В края на Милениума ще има време на отстъпление и скръб, причинени от управлението на антихриста. Тогава Христос ще се върне и ще има възкресение както на праведни, така и на нечестиви. Според това гледище възкресението на

праведните или първото възкресение от Откровение, 20 гл. е равностойно на новородение и не е буквално. И Аугсбургската изповед на вярата на лутераните, и Уестминстърската изповед на вярата на пуританите поддържат това гледище.

3) Премилениализъм

А) Диспенсационален премилениализъм

Това гледище допуска две буквални възкресения от мъртвите – на праведните преди Милениума и на нечестивите след него. Обаче диспенсационалистите още вярват в тайно грабване преди времето на скръбта и твърдят, че хилядагодишното царство трябва да се осъществи чрез еврейската нация. Този възглед изисква нейното възстановяване в Палестина, изграждането на храма и възраждането на жертвената система.

Чрез горното тълкуване много от ученията на Исус престават да се отнасят за църквата. Всички предупреждения към нея за времето на скръбта преди идването на Христос сега започват да се прилагат само за евреите. Всъщност целите глави Матей 24-та и Лука 21-ва, както и „евангелието на царството“ трябва да се отнасят само за тях. Следователно дори молитвата „Отче наш“ в частта си „... да дойде Твоето царство“ има значение единствено за евреите, тъй като царството се отнася само за тях. Ако това е наистина вярно, тогава буквално всички пророчества в Библията, засягащи идването на Христос и установяването на Неговото царство, изгубват напълно значението си за християнина.

Апостол Павел проповядва „евангелието на царството както на евреите, така и на езичниците“ (Деяния 20:25; 28:23, 31); и както Матей 24 гл., така и Лука 21 гл. се отнасят за църквата. Странно е, че от цялата беседа диспенсационалистите прилагат към църквата само стихове 40 и 41 от Матей, 24 гл., тъй като вярват, че в тези стихове намират доказателство за тайното грабване. **Тези гледища създават фалшива надежда, тъй като християните, които очакват грабване преди времето на скръбта, няма да бъдат добре подготвени за него. Освен всичко, въз основа на тези възгледи е изградена доктрината за втория шанс за хората, които отхвърлят благодатта на Христос.**

Диспенсационалистите вярват в царуването на антихриста след тайното грабване, през който седемгодишен период всички евреи ще приемат Христос. В поученията си към солунците Павел категорично оборва всякакви такива учения. Говорейки за Господния ден, той пише:

„А въз основа на пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него, молим ви, братя, да не се разколебавате лесно от здравия разум, нито да се смущавате – било от дух, било от слово, било от писмо, уж от нас изпратено – като че ли вече е настанал Денят на Госпо-

да. *Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог (...) И сега знаете онова, което го възпира, за да се открие той в своето си време. Защото тайната на беззаконието вече действа, но не се открива само докато не се отдръпне Онзи, Който сега я възпира; и тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще премахне с дъха на устата Си и ще унищожи с явлението на пришествието Си, този, чието идване е според действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят“ (2 Солунци 2:1-10).*

„Събирането“ на братята (стих 1) и унищожаването на беззакония (стих 8) стават по едно и също време при Пришествието на Господа, а не в два различни момента. Предупреждението на Павел в стих 3 звучи уместно и днес още.

Б) Исторически премилениализъм

Според това гледище изкупените от всички епохи са на земята по време на Милениума. Църквата е Божият Израел, включващ всички Божии народи. Хилядагодишният период съставлява първите хиляда години от Божието царство на земята.

Историческите премилениалисти поставят края на благодатното време в началото на Милениума и по този начин се различават от всички други милениалисти. Обаче тяхното гледище за земното хилядагодишно царство се разминава с онези библейски стихове, които сочат към една унищожена земя, в която няма никакви хора през този период. Освен това, Библията поставя сцените на съда по време на Милениума в небето, което е в хармония с обещанието на Христос да отведе изкупените в домовете, приготвени за тях в небето. Както видяхме в предишната глава, Божиите избрани са събрани от ангелите и взети от земята, за да се срещнат с Господа в небето, докато несправедните са убити от блясъка на Неговото пришествие.

За да поставим всички събития, свързани с Милениума, в правилната перспектива, се изисква внимателно проучване на Библията, което да определи важните събития преди хилядата години, по време на този период и след него.

Събитията преди Милениума

Великата тема на пророческия период от хиляда години е съдът. Той възстановява всичко, засегнато от появата на греха. Освен това, там ще бъде

реабилитиран Божият характер и Неговите действия.

„И видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Исусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение. Над такива втората смърт няма да има власт, а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години“ (Откровение 20:4-6).

Възкресените и преобразените праведни ще царуват с Христос хиляда години, докато останалите мъртви (неправедните, които са починали преди Пришествието на Христос, и неправедните, които са загинали при Неговото идване) не се събуждат, докато не свършат хилядата години. Какво ще се случи през тези хиляда години и за какъв съд става въпрос? Ако при Пришествието Си Христос е разделил нечестивите от праведните, тогава Той вече е провел съд за тях преди завръщането Си на земята. В небето трябва да е имало съдебно заседание, преди Исус да се върне за Своите светии.

Съдът преди Пришествието (Идването на Господ „като крадец през нощта“)

Когато Исус се върне на тази земя, Той ще награди хората, които са се покорявали на Бога, и ще унищожи непокорните.

„Ето, идвам скоро и Моята награда е с Мен, и ще отплатя на всекиго според делото му“ (Откровение 22:12).

Това предполага, че решението кой да бъде спасен и кой не, предшества идването на Христос. Наградата на праведните е вечен живот, а праведните мъртви са възкресени при Второто пришествие.

Божията цел е премахването на греха, който трябва завинаги да бъде изкоренен от Вселената. Сега Той го унищожава във вярващия човек, но ще дойде времето, когато Господ ще извърши „чудното Си дело“ (Исаия 28:21) и ще премахне както вършителите на греха, така и самия грех от Своето царство. Тъй като грехът е престъпване на Божия Закон, стандартът в съда трябва да бъде същият Закон.

„Всеки, който върши грях, върши и беззаконие; и грехът е беззаконие“ (1 Йоаново 3:4).

„(...)където няма Закон, няма и престъпление“ (Римляни 4:15).

„Защото, който опази целия Закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко. Защото Онзи, който е казал: „Не прелюбодействай“, е казал също и: „Не убивай“; така че, ако не прелюбодействаш, а пък убиваш, ти си станал престъпник на Закона. Така говорете и така постъпвайте като хора, които ще бъдат съдени по Закона на свободата“ (Яков 2:10-12).

„Нека чуем края на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека; защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“ (Екклесиаст 12:13, 14; Превод 1940).

Законът на Десетте заповеди е стандартът в съда. Той е наречен също и Закон на свободата, тъй като само чрез спазването му можем да се освободим от робството на греха. Един алкохолик може да избегне зависимостта си, като напълно изостави алкохола. Бог е определил ден за съд, а Съдията ще бъде самият Исус.

„(...)защото е назначил ден, когато ще съди света справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите“ (Деяния 17:31).

„Казах в сърцето си: Бог ще съди и праведния, и безбожния, защото там има време за всяко намерение и за всяко дело“ (Екклесиаст 3:17).

Съдът ще започне от Божия народ.

„Защото дойде времето да се започне съдът от Божия дом; и ако започне първо от нас, какъв ще бъде краят на тези, които не се покоряват на Божието благовестие?“ (1Петрово 4:17).

Добър въпрос! Ако Бог не гледа леко на греха дори при вярващите хора, колко по-сериозно ще се отнесе към тези, които съзнателно не се покоряват. Тъй като Христос ще възнагради верните при завръщането Си, този съд трябва да се извърши предварително в небето.

Този тържествен процес е изобразен чрез великия Ден на умилюстивението от Стария завет (виж „Застъпник за нас днес“). Това е денят, когато архивите за греха се премахват от светилището и то се очиства. Също така, в реалния Ден на умилюстивението трябва да бъде очистено и небесното светилище. Споменатото събитие трябва да стане в края на пророчеството за 2300 денонощия от Даниил, 8 глава, което завършва през 1844 г. (виж „Камък, на Който да положиш глава“). Този „ден на съд“ се извършва в небето и приключва с края на благодатното време, когато Христос престава да бъде Посредник и заявява:

„Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда, и светият нека бъде и занапред свет. Ето, ида скоро; и у Мен е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му“ (Откровение 22:11, 12).

Веднага след този указ следва завръщането на Христос и възнаграждането на светиите.

В Даниил, 7 глава пророкът описва тази велика съдебна сцена в небето.

„Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му – като чиста вълна, престолът Му – огнени пламъци и колелата Му – горящ огън. Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги“ (Даниил 7:9, 10).

В тази сцена съдът започва и книгите се отварят. Споменатите книги трябва да са тези, в които са записани делата на хората, които ще бъдат съдени. В Библията се споменават няколко книги и в тях се включват книгата на живота и възпоменателната книга.

„Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и се разгънаха книги; и се разгъна и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според написаното в книгите – според делата си“ (Откровение 20:12).

„Тогавя боящите се от ГОСПОДА си говореха един на друг и ГОСПОД внимаваше и слушаше. И се написа книга за спомен пред Него за онези, които се бояха от ГОСПОДА и които зачитаха името Му“ (Малахия 3:16).

В небето се записва абсолютно всичко, свързано с нашия живот.

„Защото относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“ (Еклизиаст 12:14).

„И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговорят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш“ (Матей 12:36, 37).

„Но Господ каза на Моисей: Който е съгрешил против Мен, него ще залича от книгата Си“ (Изход 32:33).

Съдът е нещо изключително сериозно и тъй като започва с Божия народ, най-важното е да обърнем внимание на живота си. Христос иска да преобрази нашите характери. Исква да ни даде меко сърце, вместо нашите каменни сърца. Това трябва да се осъществи чрез делото на освещението, докато сътрудничим на Бога за постигане на тази промяна на сърцето. Няма причина да се страхуваме от съда, освен ако откажем да се покорим на освещаващата Божия сила.

„Търсете мир с всички и онова освещение, без което никой няма да види Господа“ (Евреи 12:14).

Когато бъдем съдени, Бог ни разкрива характера и ни дисциплинира, за да бъдем пречистени.

„Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света“ (1 Коринтяни 11:32).

Даниил описва световните събития, които продължават, докато съдът заседава.

„Тогавя гледах заради гласа на големите думи, които рогът говореше; гледах, докато звярът беше убит и тялото му погубено и предадено на горящ огън“ (Даниил 7:11).

След това пророкът описва идването на един, подобен на Човешки Син, с небесните облаци при Стария по дни.

„Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него“ (Даниил 7:13).

Това идване на Христос не е завръщането Му с небесните облаци на тази земя, но по-скоро отиването Му при Стария по дни, което става пред Божия престол в небето. Тъй като Неговата посредническа служба приключва, Той облича царската Си дреха, преди да се завърне като Цар на царете.

„И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши“ (Даниил 7:14).

Както в дните на Ной, когато той и семейството му са затворени в ковчегата и благодатното време на предпотопния свят приключва, така ще бъде и в

края на времето. Благодатното време е приключило, но нечестивите не знаят това. За тези, които отказват да допуснат осветяващия Божи Дух да работи в сърцата им, животът продължава както обикновено. Те не са направили Библията свой водач и когато настъпи времето за Пришествието на Христос, те ще бъдат застигнати неподготвени. За тях идването Му ще бъде „като крадец през нощта“. Вярващите са подтиквани да изучават Свещените писания и знаменията на времето, за да може този ден да не ги заvari неподготвени.

„Защото вие добре знаете, че Господният Ден ще дойде както крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност; тогава ще дойде върху тях внезапна погубел както болките върху бременна жена; и няма да избегнат. Но вие, братя, не сте в тъмнина, че денят да дойде върху вас като крадец. Защото всички вие сте синове на светлината, синове на деня; ние не сме от нощта, нито от тъмнината. И така, да не спим както другите, а да бъдем будни и трезви. Защото, които спят, нощем спят и които се опиват, нощем се опиват. Но ние, които сме от деня, нека бъдем трезви и нека облечем бронения нагръдник на вярата и любовта и да сложим за шлем надеждата на спасението. Защото Бог ни е определил не за гняв, а да придобием спасение чрез нашия Господ Исус Христос“ (1 Солунци 5:2-9).

След края на благодатното време започва изпълнението на присъдата. В предишната глава обсъдихме седемте последни язви и окончателното избавление на светиите. Нека тук накратко да подредим тези събития според тяхната времева последователност.

Изпълнението на присъдата

Веднага щом приключи изследователният съд и се обяви присъдата (Откровение 22:11, 12), тогава Божиите съдби ще се стоварят върху земята. Това е фазата от съда, при която присъдата се изпълнява.

Първите съдби, които връхлитат земята след края на благодатното време, са седемте последни язви. В Откровение, 15 глава има описание на небесната сцена в края на благодатното време.

„И след това видях, че на небето се отвори храмът на скинията на свидетелството“ (Откровение 15:5).

Храмът се отваря. Първосвещеническата служба на Христос е завършила и седемте ангела със седемте последни язви получават указания да изляят чашите си върху земята (Откровение 16 гл.). Язвите падат и тези съдби са обявени за справедливи от Божиите ангели.

„И чух ангела на водите да казва: Праведен си Ти, Пресвети, Който си, и Който си бил, затова че си отсъдил така; понеже те проляха кръвта на

светиите и на пророците, Ти си им дал да пият кръв; защото те заслужават това. И чух (друг от) олтара да казва: Да, Господи Боже Всемогъщи, истинни и праведни са Твоите присъди“ (Откровение 16:5-7).

Язвите падат преди Пришествието на Христос и към нас отново се отправя молбата да се подготвим.

„Ето, идвам като крадец. Блажен онзи, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол и да не гледат неговия срам“ (Откровение 16:15).

Само правдата на Христос може да предпази човека от пораженията на язвите.

„С перата Си ще те покрива и под крилете Му ще прибегнеш – Неговата истина е щит и защита. Няма да се страхуваш от ужас нощем, нито от стрелата, която лети денем, нито от мор, който ходи в тъмнина, нито от зараза, която опустошава по пладне. Хиляда ще падат от страната ти и десет хиляди – отдясно ти, но до теб няма да стигне. Само ще гледаш с очите си и ще видиш възмездието на безбожните“ (Псалм 91:4-8).

Язвите падат, докато праведните са все още на земята. Те са предпазени от пораженията им, но все още са сред тях. Молитвата на Христос е:

„Не съм вече в света, а тези са в света, и Аз ида при Теб. Отче свети, опази в името Си тези, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние (...) Не се моля да ги вземеш от света, а да ги пазиш от лукавия“ (Йоан 17:11, 15).

Христос обещава защита, не грабване. В Откровение, 7 глава четем:

„Това са онези, които идват от голямата скръб“ (Откровение 7:14).

Този стих показва, че праведните преминават през скръбта, но накрая ще бъдат избавени от нея.

„И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, Който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е била – откакто съществува народ до онова време. И в онова време твоят народ ще се избави – всеки, който се намери записан в книгата“ (Даниил 12:1).

Избавлението и Армагедон

Както беше разгледано в предишната глава, избавлението се осъщест-

вява по време на изливането на седмата язва. Подкрепата за Вавилон се разпада при шестата язва и под влиянието на демонични сили се оповестява смъртен указ срещу всички, които не се покланят на „звяра“, на „образа му“ и не приемат белега му. Разгласяването на този последен указ налага пряка намеса от страна на Бога и Христос се връща, за да спаси Своите светии. Те не могат да направят нищо срещу враждебните обединени сили на света. Единствено Той може да ги избави и да поведе в тяхна полза тази война, наречена Армагедон, която избухва преди Милениума. По време на седмата язва земният съюз е унищожен от земетресението, градушката и блясъка на Неговото Пришествие (Йов 38:22, 23, Исаия 28:17; Псалм 110:5,6; Еремия 4:23-27; Еремия 25:33-38; Софония 1:1-3).

„Ето, Господ опразва земята и я запустява, обръща я и разпръсва жителите ѝ. И ще стане както с народа, така и със свещеника; както със слугата, така и с господаря му; както със слугинята, така и с господарката ѝ; както с купувача, така и с продавача; както с този, който дава назаем, така и с този, който взема назаем; както с онзи, който взема лихва, така и с онзи, който му дава лихва. Съвсем ще се опразни земята и напълно ще се оголи, защото Господ изговори това слово. Жалее и вехне земята, чезне и вехне светът. Чезнат високопоставените от народа на земята. И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет“ (Исаия 24:1-5).

Тук пророк Исаия представя изключително ясно факта, че Бог е справедлив във всичките Си действия. Тук не забелязваме никакви любимци. Няма и никаква неяснота за това какво ще направи Христос, когато се върне. Земята ще бъде напълно разрушена, но наред цялото това унищожение Господ обещава избавление:

„В онзи ден ще се каже на Ерусалим: Не се бой! Сионе, да не отслабват ръцете ти! Господ, твоят Бог, е сред теб. Силният ще те спаси, ще се весели за теб с радост, ще се успокои в любовта си, ще ликува за теб с песен“ (Софония 3:16, 17).

Какво прекрасно обещание! Насред земетресенията и градушката от седмата язва се чува силен глас (1 Солунци 4:16) и се намесват небесните армии.

„И Господ ще направи да се чуе славният Му глас и да се види слизането на ръката Му с яростен гняв и с пламък на огън пояждащ, с пороен дъжд, с буря и градушка от камъни. Защото асириецът, който удря с тояга, ще бъде смазан от гласа на Господа. И всеки удар с определения жезъл, който Господ ще наложи върху него, ще бъде с тимпанчета и арфи. С размахана ръка ще воюва против него“ (Исаия 30:30-32).

„И в онзи ден, заявява Господ, ще изстребя конете ти отсред теб и ще погубя колесниците ти. И ще изстребя градовете на земята ти, и ще съборя всичките ти крепости. И ще унищожя магьосническите неща от ръката ти и няма да имаш повече гадатели. И ще отсека изваяните ти идоли и стълбовете ти отсред теб, и няма вече да се покланяш на делото на ръцете си. И ще изкореня ашерите ти отсред теб, и ще излича градовете ти. И с гняв и с ярост ще извърши отмъщение над народите, които не Ме послушаха“ (Михей 5:10-15).

Асирия е една от най-жестоките нации, с които Израел трябва да воюва; и споменаването на този народ е символ на жестокия потисник, който Христос ще унищожил с Пришествието Си. Неговите изкупени от всички векове възкръсват от мъртвите. Живите праведни са преобразени – ангелите ги събират, за да посрещнат Господа във въздуха.

„(...) после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа“ (1 Солунци 4:17).

„Твоите умрели ще оживеят; моите мъртви тела ще възкръснат. Събудете се и запейте радостно вие, които обитавате в пръстта, защото росата Ти е като росата по тревите, и земята ще предаде мъртвите. Дойдете, люде Мои, влезте в скришините си стаи, и затворете вратите след себе си; скрийте се за един малък миг, догдето премине гневът. Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието им; и земята ще открие кървите си, и не ще покрие вече убитите си“ (Исая 26:19-21).

Събития по време на Милениума

Връзване на Сатана

„И видях, че слизаше от небето ангел, който държеше в ръката си ключа на бездната и една голяма верига. Той улови змея, древната змия, която е дяволът и Сатана, и го върза за хиляда години, и го хвърли в бездната, и я заключи, и я запечата над него, за да не мами вече нациите, докато се свършат хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време“ (Откровение 20:1-3).

Унищожаването на нечестивите и вземането на светиите от земята я оставят съвсем пуста. В Откровение, 20 глава Йоан описва един ангел, който връзва Сатана с голяма верига и го хвърля в бездната (*abyss*). Думата *abyss* се използва в Библията за описване на гроба, смъртта и унищожението, както и затвора за демоните (Римляни 10:7; Лука 8:31). Този термин се използва

също и в гръцкия превод на Стария завет за описване състоянието на ненаселения свят, където „бездната“ е *abyssos*.

„А земята беше пуста и неустроена и тъмнина беше върху бездната, и Дух Божи се носеше над водите“ (Битие 1:2).

Описанието на земята след Пришествието на Христос, дадено от пророк Еремия, е точно описание на *пуста и неустроена земя*.

„Погледнах земята и ето, беше пуста и неустроена; към небето, и светлината му я нямаше. Погледнах планините и ето, трепереха и всичките хълмове се тресяха. Погледнах, и ето, нямаше човек и всичките небесни птици бяха избягали. Погледнах и ето, плодородната земя беше пустиня и всичките ѝ градове – разрушени от присъствието на Господа и от яростта на гнева Му“ (Еремия 4:23-26).

Цялата земя още веднъж ще бъде превърната в огромна бездна или затвор за Сатана и неговите демони. „Голямата верига“, с която той е завързан, е следователно „веригата“ на обстоятелствата, които му пречат да мами народите, тъй като те са унищожени и вече няма никакви хора по земята. Библейските доклади изобилстват с „вериги“ на обстоятелствата (Псалм 2:3; 107:10,14; 116:16; Еклисиаст 7:26; Исаия 28:22; 52:2; 58:6; Еремия 40:4; Плач на Еремия 3:7; Езекиил 7:23).

„И в онзи ден Господ ще накаже войнството на висините във висините и земните царе на земята. И ще бъдат събрани, както се събират затворници в тъмницата. И ще бъдат затворени в затвора и след дълго време ще бъдат наказани. Тогава луната ще се изчерви и слънцето ще се засрами, защото Господ на войнствата ще царува на хълма Сион и в Ерусалим, и пред старейшините Си със слава“ (Исаия 24:21-23).

В тези стихове Божиите съдби се изливат не само върху земните царе, но и демоничните сили също са наказани („ще накаже във височината войнството на високопоставените“ - превод 1940 г.). Съюзът на злото е затворен в „тъмницата“ и след много дни (хиляда години) ще бъде пуснат (Откровение 20:3). По време на Милениума Сатана и войнствата му са следователно пленници на една опустошена земя, докато изкупените са отведени в небето, където се провежда тържеството за всичките светии на Всевишния.

На светиите се дава да съдят

„Видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Исусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на

неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение. Над такива втората смърт няма да има власт, а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години“ (Откровение 20:4-6).

Мястото на действие на тези пророчески стихове е небето, където Йоан по-рано е видял Божия престол и двадесет и четирите старейшини (Откровение 4:4). На изкупените се дава обещанието, че ще царуват на земята (Откровение 5:10), но преди това царуване те трябва първо да съдят народите. Не е разкрито точно кои са тези двадесет и четири старейшини. В земното светилище има двадесет и четири старейшини, които участват в службите, следователно небесното също трябва да има двадесет и четирима старейшини, участващи в небесната служба. Това число отговаря на общия брой на патриарсите и апостолите. На вратите на Новия Ерусалим са написани имената на дванадесетте израелеви племена, а камъните на основата носят имената на дванадесетте апостоли, обединявайки по този начин Божия Израел при Стария и при Новия завет. Стихът още ни казва, че в тази небесна сцена Божиите светии сега трябва да станат съдии.

„(...) и им се даде да съдят“ (Откровение 20:4).

При завръщането на Христос вече е било взето решението кои са изкупените и кои – нечестивите. Следователно съдът, който е даден на светиите, трябва да е само потвърдителен. Необходимо е Божията правда и справедливост да бъдат завинаги реабилитирани пред Вселената. През хилядата години всеки случай ще бъде разгледан подробно – няма да остане никаква сянка от съмнение. В небето трябва да съществува хармония и съгласие и всички ще обявят единодушно:

„Велики и чудесни са Твоите дела, Господи, Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на народите“ (Откровение 15:3).

Божиите присъди ще бъдат обявени за праведни (Римляни 2:5; 2 Солунци 1:5; Битие 18:25; Псалм 19:9).

В този съд през хилядата години ще бъдат подробно разгледани Божиите взаимоотношения с отхвърлилите Неговата истина и със злите ангели (Евреи 10:26-27; 2 Петрово 2:4,9; Юда 6). Светиите ще съдят света.

„Или не знаете, че светиите ще съдят света? И ако вие ще съдите света, не сте ли достойни да съдите за най-малките неща? Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? Колко повече тогава житейски работи!“ (1 Коринтяни 6:2, 3).

Събитията след Милениума

След хилядата години и потвърждаването на присъдите в небето ще се развият последните събития във великата борба между доброто и злото. В тази окончателна драма Божието име ще бъде напълно реабилитирано. Всяко коляно ще се преклони и злото ще бъде завинаги изкоренено. Тези събития са описани в Откровение, 20-22 глави. Тъй като книгата „Откровение“ е написана като хиазъм, върхът на който (събитията преди завръщането на Христос) е в средата на книгата, събитията от тези глави изглежда са описани в обратна последователност (т.е. нечестивите обкръжават Новия Ерусалим в Откровение 20:9, но градът слиза от небето едва в Откровение 21:2). Ако се вземе предвид тази структура, тогава последователността на събитията може да бъде лесно определена.

Завръщането на Христос след хилядата години

След хилядата години Христос се връща на земята, за да изпълни окончателната присъда върху отхвърлилите Неговата истина и да си възвърне това, което Му принадлежи по право. Именно тогава царството ще бъде възврънато на светиите.

Пророк Захария описва идването на Господа с всички Негови светии и как краката Му докосват земята, за да направят голямо поле (нещо, което не се случва при Второто пришествие; виж Захария 14:4-5). Древните пророчества за буквалния Израел биха могли да се изпълнят за древния Израел, ако те са били покорни на Бога. Когато буквалният Израел отхвърля Месия, старозаветните обещания са прехвърлени върху духовния. Следователно в същността си пророчеството на Захария е все още валидно и окончателното му изпълнение е завръщането на Христос след Милениума. След това Новият Ерусалим слиза от небето:

„И видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си“ (Откровение 21:2).

От безопасния град изкупените ще наблюдават последните събития, които ще сложат край на великата борба между Христос и Сатана. Дяволът ще е имал хиляда години да размисля върху последиците от действията си и върху очакващата го присъда.

Възкресението за осъждане и последната битка: Гог и Магог

„И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от неговата тъмница и ще излезе да мами нациите по четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; чието число е като морския пясък“ (Откровение 20:7, 8).

Сатана е обвързан с веригата на обстоятелствата, когато нечестивите са убити при Пришествието на Христос. Загиналите нечестиви няма да бъдат съживени, докато не свършат хилядата години.

Възкресение на праведните

Възкресение на нечестивите

Библейски Милениум

„Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години“ (Откровение 20:5).

Възкресението на нечестивите от всички епохи разкъсва веригите на обстоятелствата, оковавали Сатана, и той подбужда възкресените милиони да завземат Светия град в последно усилие да си възвърне властта.

„(...) и ще излезе да мами нациите по четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; чието число е като морския пясък“ (Откровение 20:8).

В Езекиил 38:2 и 39:6 Гог, царят на Магог, е описан като враг на Божия народ. Той е изобразен като водач на множество, което ще нападне възстановения Израел (Езекиил 38:2, 14, 16-19), но ще бъде унищожен. Това ще се случи „след много дни“ (Езекиил 38:8):

„И в оня ден, кога дойде Гог против Израелевата земя, казва Господ Бог, Моят гняв ще пламне в Моята ярост. И в Моята ревност, в огъня на Моето негодуване аз казах: наистина, в оня ден ще стане голяма потреса в Израелевата земя“ (Езекиил 38:18, 19; Православна Библия 1991).

Бог унищожава Гог и на Израел изобщо не се налага да воюва. Никаква историческа фигура досега не е разпозната като Гог и той изпъква като символ на водача на бунта, самия Сатана.

Бог допуска този последен бунтовен акт от страна на Сатана и неговите множества, заедно с възкръсналите нечестиви, за да разпръсне всякаква сянка на съмнение в тяхната омраза към Бога и Неговия народ. Добрите и злите застават едни срещу други – светиите вътре в града, нечестивите отвън.

„И видях един голям бял престол и Седящия на него, от Чието лице побягнаха земята и небето и не се намери място за тях. Видях и мъртвите,

големи и малки, да стоят пред престола; и се разгънаха книги; и се разгъна и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според написаното в книгите – според делата си. И морето предаде мъртвите, които бяха в него, и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени – всеки според делата си. И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро“ (Откровение 20:11-15).

При величествената гледка на Христос на престола Му, пред Него ще се преклони всяко коляно. Всички планове за бунт и победа ще рухнат.

„Защото е писано: „Жив съм Аз, казва Господ, пред Мен ще се преклони всяко коляно, и всеки език ще изповяда Бога.“ И така, всеки от нас ще отговаря за себе си пред Бога“ (Римляни 14:11, 12).

„... така че в името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог-Отец“ (Филипяни 2:10, 11).

„Към Мен се обърнете и спасени бъдете, всички земни краища, защото Аз съм Бог и няма друг. В Себе Си се заклех, от устата Ми излезе правда, дума, която няма да се върне, че пред Мен ще се преклони всяко коляно и ще се закълне всеки език! Само в Господа – ще казват за Мен – има правда и сила, при Него ще дойдат хората, а всички, които се гневяха против Него, ще се посрамят“ (Исая 45:22-24).

Това е окончателното короноване на Божия Син. След това се извършва последният съд:

„Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и се разгънаха книги; и се разгъна и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според написаното в книгите – според делата си“ (Откровение 20:12).

„И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро“ (Откровение 20:15).

Излиза наяве всяко открито неподчинение, всяко отхвърляне на Божията благодат. Последниците от тези решения са вечни (Евреи 6:2). Последната присъда е смъртната присъда.

„Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме приели познаването на истината, не остава вече никаква жертва за грехове, а едно

страшно очакване на съда и на едно огнено негодувание, което ще изпояде противниците“ (Евреи 26-27).

Те са избрали да повярват на Сатана, а не на Бога (Йоан 8:45), и характеристиките им са оформени по образа на техния господар. Никога не биха били щастливи сред Божия народ, където няма никакво място за егоизъм. Атмосферата, която просмуква небето, е атмосфера на себеотрицание и това е причината за радостта там. Всички са удовлетворени, че Божиите съдби са истинни и справедливи.

„Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме власт и богатство, и мъдрост, и сила, и почит, и слава, и благословение. И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: На Седящия на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, и слава, и господство за вечни векове“ (Откровение 5:12, 13).

Доказва се, че твърденията на Сатана срещу Бога и Неговото управление са безпочвени. Христос застава реабилитиран и готов да извърши Своего „необикновено дело“:

„Защото Господ ще се вдигне, както на Перацим планина; ще се разгневи, както в Гаваонската долина, за да извърши делото Си, необикновено дело, и да свърши действието Си, чудното Си действие“ (Исаия 28:21; Православна Библия 1991).

Унищожаване на нечестивите

Сатана и нечестивите ще бъдат унищожени с огън.

„(...) огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото от огън и сяра“ (Откровение 20:9, 10).

„Тогаваше каже и на тези, които са от лявата Му страна: Идете си от Мен, вие, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели“ (Матей 25:41).

„И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро“ (Откровение 20:14, 15).

„Вечния огън“ разгледахме в главата „Мистичното царство на смъртта“. Той е вечен по отношение на последиците от тази смърт. Окончателният критерий за спасение или осъждане е дали името на човека е записано в

книгата на живота. Нечестивите са изгорени напълно и огънят ги превръща в пепел, докато изчезнат напълно.

„Защото, ето, идва Денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които постъпват безбожно, ще бъдат плява и идващият ден ще ги изгори, казва Господ на войнствата, така че няма да им остави нито корен, нито клонче“ (Малахия 4:1).

Коренът е Сатана, а клонките са неговите последователи.

„Ще стъпчете безбожните, защото те ще бъдат пепел под стъпалата на краката ви в деня, който определям, казва Господ на войнствата“ (Малахия 4:3).

Те не горят вечно, но се превръщат в пепел. В Езекиил, 28 глава пророкът се оплаква от тирския цар. Този пасаж не може да се отнася до буквалния тирски цар, защото той не би могъл да бъде в Едем (стих 13), нито пък е помазан херувим (стих 14). Това е препратка към Сатана и неговата съдба е ясно очертана.

„Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова извадих отсред теб огън, който те пояде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. Всички, които те познаваха между народите, се смаяха заради теб; ти стана ужас и няма да те има до века“ (Езекиил 28:18, 19).

С това окончателно унищожаване на Сатана се слага край на великата борба. Сатана и Неговото множество (Гог и Магог) са убити с огън. Паралелите между пророчествата на Езекиил и Откровението на Йоан са изумителни и могат най-добре да бъдат обобщени с думите на Ханс Ларондел:

1) Възкресението на мъртвия Израел от вавилонското гробище, за да бъдат един нов, свят заветен народ на Яхве (Езекиил 36:24-28, 37:1-14).

Възкресението на обезглавените свидетели на Христос, които отказват да се поклонят на вавилонския „звяр или на неговия образ“ (Откровение 20:4).

2) Израел като нова теокрация живее в мир в Обетованата земя под управлението на новия Давид, Месия (Езекиил 37:15-28).

Възкръсналите светии царуват с Христос в продължение на хиляда години (Откровение 20:4-6).

3) След „много дни“ последната атака срещу Израел от север, от армиите на Гог, цар на Магог, завършва със съкрушително поражение чрез огън от небето (Езекиил 38:8 -39:22).

След хилядагодишното царуване на светиите армиите на „Гог и Магог“ атакуват лагера на Божия народ, Светия град, от всички посоки, но са унищожени с огън от небето (Откровение 20:7-9).

4) Видението за теокрацията на Яхве в Новия Ерусалим (Езекиил, 4-48 глави).

Видението за Новия Ерусалим, който слиза от небето на земята като невеста на Агнето (Откровение 21:1-22:5).¹

Обновената земя

Огънят, който унищожаваша нечестивите, освен това очиства и земята.

„Но Господният Ден ще дойде като крадец, когато небесата ще отминат с бучене и елементите, нажежени, ще се разпаднат; и земята, и делата по нея ще изгорят. И така, понеже всичко това ще се разпадне, какви трябва да сте вие в своя свят живот и благочестие, като очаквате и ускорявате идването на Божия Ден, за който небето възпламенено ще се разпадне и нажежените елементи ще се стопят? Но ние според обещанието Му очакваме нови небеса и нова земя, в които обитава правда“ (2 Петрово 3:10-13).

Бог възстановява земята в първоначалната ѝ красота – планетата ни е напълно обновена.

„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и морето го няма вече“ (Откровение 21:1).

Морето разделя народите и в него се съдържат водите на потопа, които унищожават предпотопния свят. Новата земя няма повече да има характеристики, които да напомнят за проклятието.

„И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. Седящият на престола каза: Ето, правя всичко ново. И ми каза: Запиши, защото тези думи са верни и истинни“ (Откровение 21:3-5).

Божият дом ще бъде сред изкупените и нещастията в света се прекратяват, и повече никой няма да си ги спомня.

„Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се споменават и няма да дойдат на ум; а се веселете и се радвайте вечно в онова, което създавам! Защото, ето, създавам Ерусалим за радост и народа му – за веселие. И ще се радвам на Ерусалим и ще се веселя за народа Си, и вече няма да се чуе в него глас на плач и глас на вопъл“ (Исаия 65:17-19).

Божие царство е възстановено и земята е вечният дом на светиите.

„Небесата са Господни небеса, а земята Той е дал на човешките синове“ (Псалм 115:16).

Това е надеждата на Божиите чеда.

„И така, възлюбени, като имаме тези обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост в страх от Бога“ (2 Коринтяни 7:1).

БЕЛЕЖКИ:

1. Reference Ministry (January 1983): 7-9.

ЕЗИЧЕСТВОТО И „НОВАТА СВЕТОВНА РЕЛИГИЯ“

„Новата световна религия“ ще съчетава всички световни религии „под един покрив“. Но за да се постигне това, тези религии трябва да се обединят въз основа на общи черти помежду си и с помощта на своите водачи. Вторият ватикански събор отваря вратата към голямата световна икуменическа кампания и само Ватиканът има властта и ресурсите да докара този процес докрай. Големите световни религии могат да проследят корените си до религиозната система на Вавилон, а нейното най-съвършено съвременно копие откриваме в Римокатолицизма (виж „Виното на Вавилон“). Католицизмът е ключът към обединяването на християнството с езичеството и по този начин ще се осъществи последното отстъпление, предсказано в книгата „Откровение“. Религията на Христос ще бъде заместена с религията на Вавилон. Мария (заместила езическата Изида) ще бъде боготворена и „Космическият Христос“ или езическият Майтрея ще заеме мястото на Исус Христос за християнския свят (виж „Движението Ню Ейдж“). Под формата на възроден Митраизъм древният култ към Озирис отново ще стане господстващата световна религия. По-долу следва илюстриран пътеводител на тази древна религия и съвременното ѝ копие.

Раждането на слънцето

Слънчевият диск в полумесеца, на който се покланят във Вавилон, Месопотамия и Египет

Рибата

Символ на Дагон

Символ на Дагон,
както се вижда
в хиндуизма
(Британският
музей в Лондон)

Свещениците на Дагон
(Озирис) носят митри
във формата на риба и
използват светена вода
във Вавилон (Музеят
„Пергамон“ в Берлин)

В папството се носят същите шапки и се използват същите символи.

Митрата на Озирис

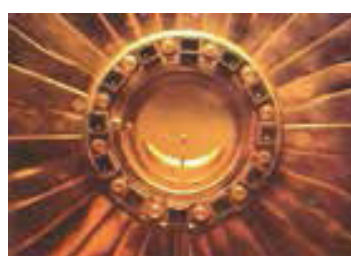

Митрата на папа
Йоан Павел II

Митрите на
католическите епископи

Кръглата нафора като символ на слънцето. Обърнете внимание на символа на слънцето в почитаемата нафора и дарохранителницата с лунен полумесец (символ на лунната богиня), в която се поставя нафората по време на литургията.

Боровата шишарка е символ на плодородието, използван в езическите религии, и все още в употреба и в наши дни. Езическите богове на Вавилон, Египет, Гърция и Рим са свързвани с този символ и жезлите им често са украсени с шишарка. Езическите първосвещеници също използват този символ, за да се солидаризират с тези култове към плодородието.

Шишарката в ръката на вавилонски херувим с криле и на жезъла на Озирис

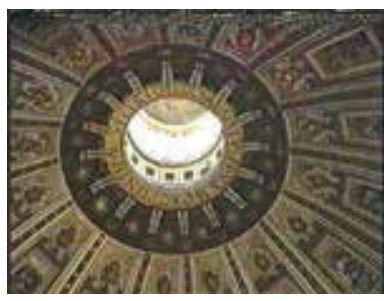

Шишарката на ватиканския площад с двата пауна, които също са символ на езическия бог слънце

Шишарката на жезъла на папата, определяща го като първосвещеник на езичеството.

Лицето на **Аполон** и други **символи на поклонението пред слънцето** върху свода на Бернинии купола във Ватикана

Езически символи от слънчевия култ в архитектурата и украсата на католически катедрали:

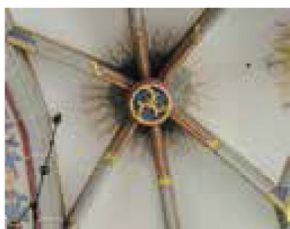

Врата в параклиса на св. Игнаций в Сан Франсиско, изобразяваща пауна, феникса, морския дракон, единорога, езическата митра и жезъла и „P“ с кръстосани пера (символът 666 се използва също и в масонството)

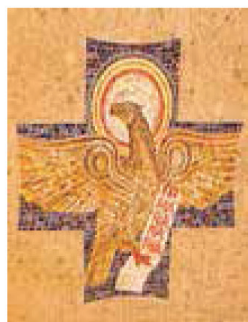

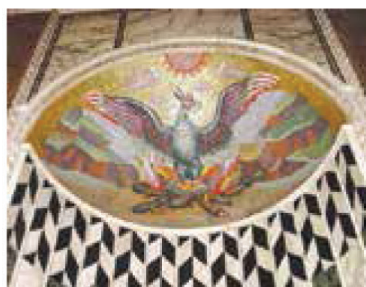
Оригинален троен Ин-Ян със слънчев диск върху пода на католическата катедрала в Лондон

Оригинален троен Ин-Ян със слънчев диск на тавана в католическа катедрала в Германия

Възкръсващ феникс в католическа катедрала в Германия

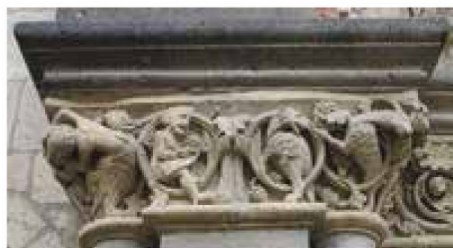

(вляво) Феникс, възкръсващ от пепелта (символ на възкресението на бога слънце, забележете черно-белите ромбове – символ на доброто и злото, използвани също в масонството), в Лондонската катедрала

(горе) Богът Пан като „статуя на Давид“ (забележете флейтата на Пан, в действителност това е изображение на Пан)

Двуликият Янус

(вляво) Летящият дракон и козелът (символи на Луцифер) в същата катедрала

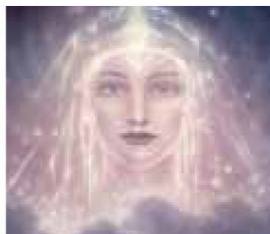

(вляво) Ин-Ян върху вратата на католическа катедрала в Германия

(горе) Символът на Хермес в йезуитска църква в Германия

Мария и Девата с младенца заемат мястото на древното поклонение пред Изида и Хор. Мария става небесната царица и посредникът - също както езическите богини.

Изида

(вляво) Езическа богиня, кърмеща змия и стъпила върху главата на змия

(вдясно) Мария върху змията в една църква във Витлеем

Мадоната и младенецът:

В католицизма

В хиндуизма

В будизма

В древен Египет

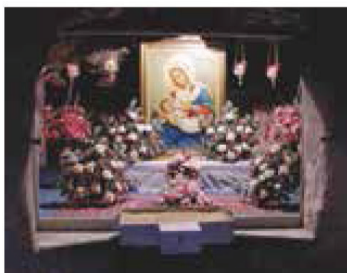
В религията на хетите

В религията на мексиканските индианци с Девата от Гваделупа като съвременно проявление

Езическите богини са били почитани също в култове за плодородие, а днес Дева Мария се почита по сходен начин. Следващите снимки са от Млечната пещера във Витлеем, където днес жените търсят благословенията за плодovitост.

Предполага се, че белите петна по стените на пещерата са запазеното мляко от гърдите на Дева Мария, което изпръсква стените, докато тя кърми бебето Исус.

Дева Мария също заема мястото на езическите богини като небесна царица:

(вляво) На този релеф в една католическа църква в Германия Мария е коронована като небесна царица от Бог-Отец и Сина, докато смъртните хора ѝ отдават почит

(горе) Дева Мария е коронована от ангелите, докато Бог-Син наблюдава

Мария е коронована от папа Йоан Павел II

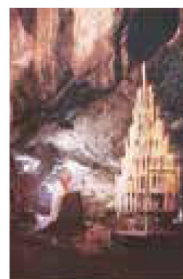
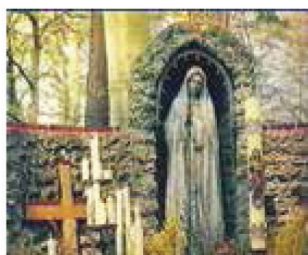
Пред образа на Дева Мария се покланят папата и учениците

(вляво) Мария става новият посредник, тъй като носи белезите от разпятието и короната от тръни се прехвърля върху нея от самия Исус (картина в манастир в Рим)

В езическите култури на боговете и богините обикновено се отдава почит в пещери и горички. Древните високи места също са предназначени за жертвоприношения на боговете, а гробниците в пещерите често са свързани с тези високи места. В католицизма днес поклонението пред Дева Мария също се свързва с **пещери, горички и древни високи места**:

Мария в горичка и пещера в католически манастир в Германия

Папата се моли в пещерата в Лурд (горе)

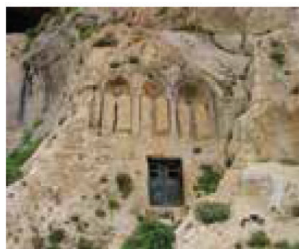

Дева Мария заема мястото на Исус и разпятието е скрито изображение на така наречената победа на Луцифер над Христос. В разпятие от една католическа църква в Германия скритото значение е очевидно, тъй като става въпрос за така наречения „счупен кръст“ – използван в символа на мира. Той се използва също и в сатанизма, където кръстът е обърнат надолу. Ако кръстът се обърне, тогава Исус ще виси с главата надолу върху символа на Сатана.

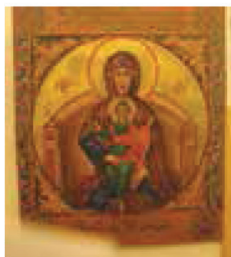
Тази статуя на Мария е забележителност за Сайданая в Сирия, където има манастир на Дева Мария, построен върху древно езическо високо място с оригиналните езически пещерни гробници.

Манастирът на Сайданая и пещерата за езическо поклонение, запечатана с черна желязна врата. Тройните арки са типични за езическото поклонение и се използват също и в култа към Дева Мария, както може да се види

в пещерата и сцената с горския пейзаж в предишните снимки

В манастира Сайданая има икона с изображение на Мария и Исус, за което се предполага, че е нарисувано от апостол Лука. От иконата тече масло и от една от капчиците масло се образувал ликът на Мария, пред който хората благоговейт и до наши дни.

Копие на иконата

Ограденият лик,
образуван от капчицата масло

Увеличение
на същия образ

Култът към мъртвите и общуването с тях са забранени в Писанията:

„Да не се намира между теб никой, който прекарва сина си или дъщеря си през огън, или врач, или астролог, или заклинател, или гадател, или който прави магии, или медиум, или спиритист, или който вика мъртвите; защото всеки, който прави тези неща, е омраzen за Господа и поради тези мерзости Господ, твоят Бог, ги изгонва отпред теб“ (Второзаконие 18:10-12).

Също така всеки, който се допре до мъртвец или гроб, се е считал за нечист и не е можел да участва в поклонението в храма.

„И който се допре на полето до някой убит с меч или до мъртво тяло, или до човешка кост, или до гроб, ще бъде нечист седем дни“ (Числа 19:16).

„И Господ каза на Моисей: Говори на свещениците, синовете на Аарон, и им кажи: Никой от вас да не се осквернява между народа си заради мъртвец“ (Левит 21:1).

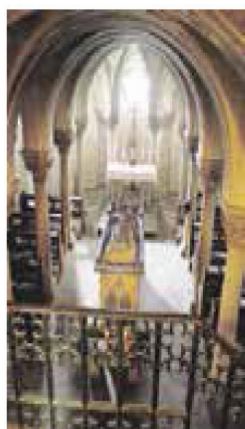
Озирис е богът на мъртвите. В езическите култове мъртвите са почитани и погребвани на места за поклонение. Богът на Израел обаче е Бог на живите, а не на мъртвите, и затова Бог прави такова категорично разграничение между култовите практики на Израел и на езическите нации. В католицизма поклонението пред мъртвите продължава чрез почитането на светците; и католическите, и англиканските църкви са гробници за мъртвите светци. Всъщност жертвата на литургията е за живите и за мъртвите и не може да се извърши, ако няма никакви мощи на мъртви, свързани с олтара. Това е езическа **черна магия**, която Библията строго забранява.

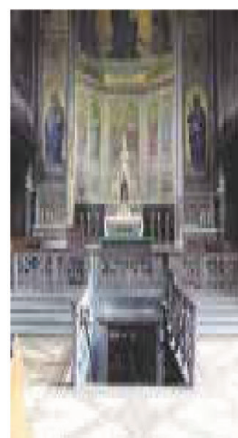
Гробница в катедралата „Св. Обърн“ в Англия

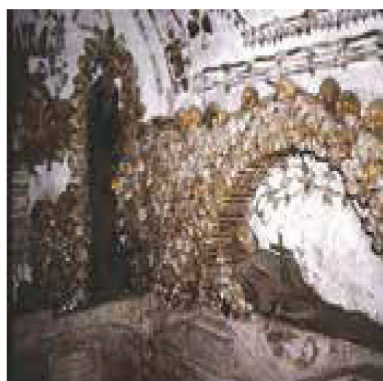
Мощи на светец под олтара на католическата катедрала в Лондон

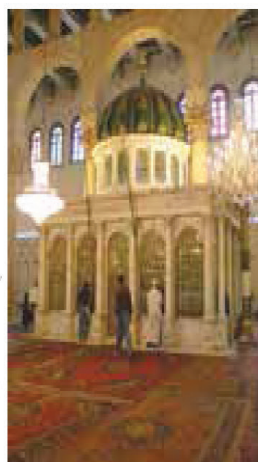
Входът към гробницата под олтара на една католическа църква в Германия (вляво)

Увеличено изображение на гробницата (вдясно)

Кости на монаси в един манастир в Рим (вляво)

Гробницата за главата на Йоан Кръстител в джамията „Умаяд“ в Дамаск (вдясно)

В миналото протестантизмът се гордее със своето наследство от *Sola Scriptura* и *Sola Gracia* – „само Библията“ и „спасение само по благодат“. Обаче Контрареформацията успява да причини „ръждясването“ на стълбовете на вярата му и чрез икуменическото движение примирението с Рим и подчинението пред него става реалност. Никъде другаде това не е така очевидно, както при промените, предприети в катедралата „Св. Павел“ в Лондон. Протестантската катедрала е построена наново като копие на Ватикана, за да отразява обединяването с Рим, въпреки че до нея се намира статуята на Джон Уесли, която напомня за протестантското наследство.

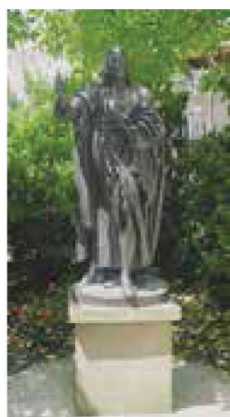
Катедралата „Св. Павел“:

Катедралата „Св. Павел“ с новата си архитектура, която подражава на Ватикана

Образци от старата и новата катедрала „Св. Павел“

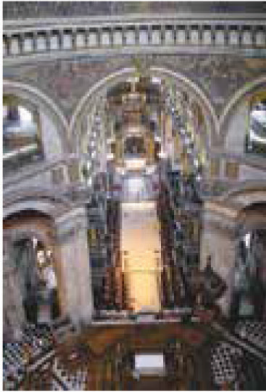
Статуята на Уесли

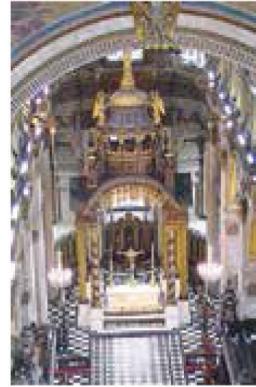
Символи на католицизма отвътре: Петър с ключовете – изображение върху оградата около олтара, а на тавана – масонските символи като окото на Озирис, пергела и ъгъла, символизиращи езическото поклонение пред слънцето

Вътре в катедралата: по стените, тавана и статуите са изобразени езически окултни символи. Тук са представени само няколко от най-очевидните.

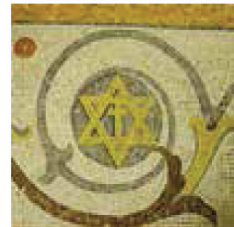
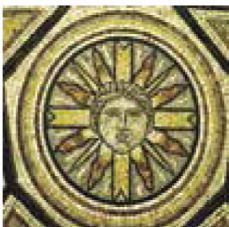

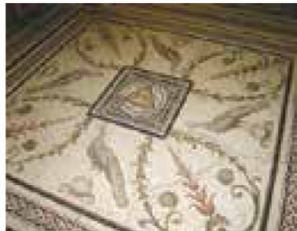
Главният олтар на „Св. Павел“ е копие на олтара на Бернини в Рим (вляво и вдясно)

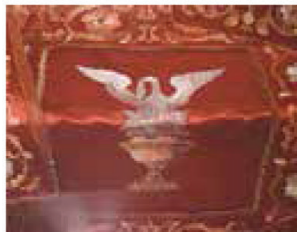
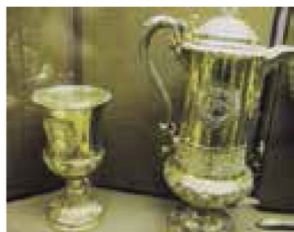
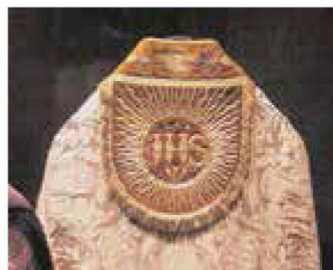
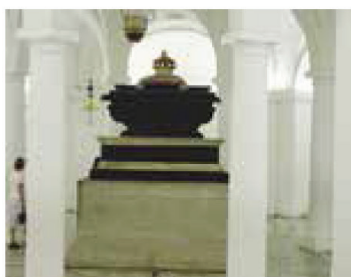
Подът в главната сграда също подражава ревностно на слънчевите символи за поклонението пред бога слънце на Ватикана, тъй като е кръгъл с изображения на слънцето и черно-бели масонски фигури.

Подовите са украсени със слънцето, луната и звездите (езически символи на главните божества – мъжки и женски) и окултни масонски хексаграми, пентаграми и триъгълници, вписани в кръгове. Пауните, обграждащи квадрат и триъгълник в кръг са също символи на бога слънце или Луцифер.

В погребалната изба под катедралата има гробници и изложени одежди и вещи, носещи езическия надпис IHS (Изида, Хор, Сет), обградени от слънчеви лъчи, както и бродерии на митични птици, ядящи плътта на малките си – всички те са символи на култа към Озирис.

Папата е **съвременният първосвещеник** на древната езическа религия (виж „Виното на Вавилон“). Той носи същата титла, има същите одежди и изпълнява същите **езически ритуали**, практикувани в древните езически култури. Езическият първосвещеник е този, който отваря **вратата на слънцето**, за да създаде достъп до душите на починалите. Същият ритуал се извършва и от папата:

Крилата врата на слънцето
в хиндуистки храм

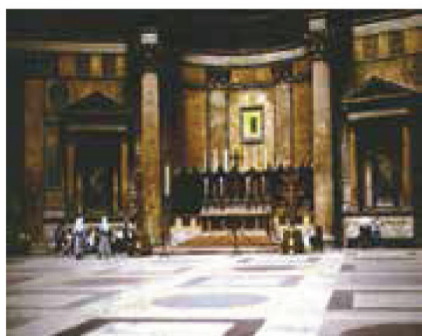

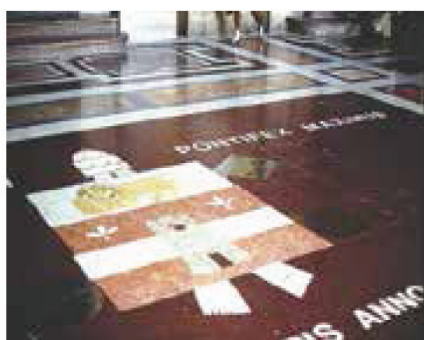
(вляво) Папата отваря „свещената врата“ в началото на юбилейната година

(вдясно) Слънчевият стълб до Пантеона в Рим се носи от слона или бика на Изтока (символ на бога слънце)

Вътрешността на пантеона

Титлата на папата „Понтифекс максимус“ тук върху пода на Ватикана е същата езическа титла, която е предадена от вавилонското свещенство (обърнете внимание на лъва с орлови криле, символ на Вавилон).

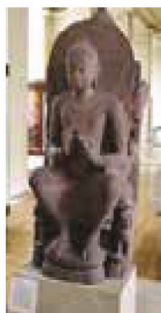
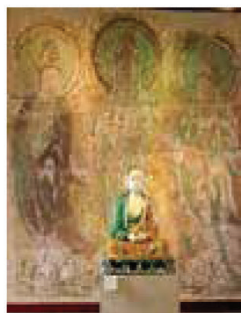
Папската тройна корона

Папската тройна корона произлиза от езичеството, както може да се види от вавилонския крилат херувим-бик, който носи тройната корона (Британски музей).

Окултният знак с ръка, използван в будизма (Британски музей) и от папството, също произлиза от езичеството.

Ореоли:

Ореолът, който се вижда тук върху католическа статуя (католическата катедрала в Лондон), и жезълът под формата на змия също произлизат от езичеството

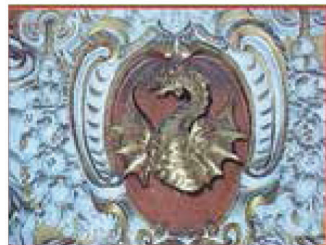
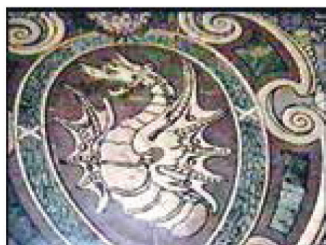
(двете снимки вляво) Тук се вижда, че ореолите се срещат също и в будизма, и хиндуизма (Британски музей, Лондон)

Асирийският цар (Британски музей, Лондон) носи малтийски кръст и е обграден от езически символи на култа към слънцето: двойният слънчев кръст, пергел, половин луна със слънчев диск, слънчев диск и тройна корона – всички те са символи и на папството, както се вижда от колелото на католически олтар и колелото в колело (тронът на бога слънце) във Ватиканския площад със слънчевия обелиск (фалически символ) в центъра.

Крилатият змей е символ на езическия Рим, а католицизмът си го е присвоил. Откровение, 13 гл. ни казва, че змеят дава на папството своя престол и власт. Ето езическият римски кръст и змеят върху папския герб във Ватиканския музей. *Ватис* = гадател, ясновидец; *кан* = змия; *Ватикан* = змия-гадателка.

Днес Рим е въплъщение на древната Вавилонска религия и Бог призовава Своя народ да излезе от него. В Откровение, 18 глава четем:

„След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава. Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица; защото всичките народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване и земните царе блудстваха с нея, земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха дори до небето и Бог си спомни нейните неправди“ (Откровение 18:1-5).